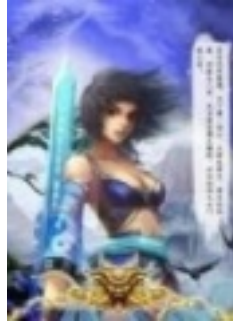

Phi Thiên Ma

Contents

Phi Thiên Ma	1
1. Kim Ma Bang	2
2. Bạch Diện Quái Nhân	10
3. Xạ Nguyên Châm	19
4. Lạc Tiên Cốc	25
5. Phi Thiên Nhất Ma	31
6. Võ Lâm Cổ Sự	36
7. Nho Tiên	41
8. Kim Ma Bang (2)	47
9. Kế Tiềm Phục	56
10. Thiếu Viện Chủ Bách Hoa Viện	65
11. Hộ Pháp Kim Ma Bang	72
12. Nhận Trọng Trách Cao Hơn	76
13. Đường Chủ Đệ Ngũ Đường	81
14. Đả Bại Thi Quái	90
15. Phá Trận La Hán	96
16. Thượng Hộ Pháp	102
17. Tái Xuất	107
18. Bang Chủ Kim Ma Bang	111
19. Khôi Phục Thân Phận	115
20. Cơ Trí Gặp Cơ Trí	123
21. Bảo Chủ Nhị Bảo	128
22. Phong Lưu Tử	133
23. Tây Phương Phật	140
24. Bạch Vân Bí Kíp	146
25. Bí Ẩn Trong Động	151
26. Xạ Hồn Khúc	156
27. Định Tâm Đan	162
28. Bạch Vân Thượng Nhân	167
29. Liên Thủ Phục Thanh Môn	172
30. Kinh Biển Phục Thanh Môn	177
31. Tử Sa Hà	182
32. Phật Công Thạch Bản	187
33. Đại Âm Mưu	192
34. Kim Cang Phật Pháp Chỉ Công	197

Phi Thiên Ma

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-thien-ma>

1. Kim Ma Bang

Đã nói võ lâm đang hồi cực thịnh, tại sao lại còn có Ân Oán Đài?

Dễ hiểu, đã là người tất khó tránh khỏi những điều thị phi. Và càng khó tránh hơn khi họ đều là những nhân vật võ lâm xem võ công như sinh mạng, đồng thời chỉ muốn giải quyết những thị phi những tranh chấp bằng chiêu thức, bằng võ học. Đã có tranh chấp tất có thắng bại và hễ có thắng bại, có kẻ được người thua phải có những đổ kỵ ganh ghét dẫn đến hiềm thù. Hiềm thù là cách nói khác của sự ân oán.

Vậy, để giải quyết những ân oán nhưng không làm cho giang hồ náo động, Minh Chủ võ lâm đã thực hiện thành công điều này bằng cách thiết lập một Ân Oán Đài.

Những kẻ vì chút hiềm thù muốn giải quyết những tranh chấp những ân oán, được cứ tùy tiện đưa nhau đến Ân Oán Đài. Thế thức như thế này, chia thành hai bên tả hữu, người cần giải quyết tranh chấp cũng là người khiêu chiến thì tiến lên Ân Oán Đài theo lối tả và việc khiêu chiến chỉ được xem là hợp cách nếu người khiêu chiến vừa tiến lên Ân Oán Đài vừa dùng tay hoặc dùng khí giới gõ ba lần vào ba cái chuông được treo dọc theo lối lên Ân Oán Đài.

Đây gọi là Kịch Oán Chung. Ngay tiếng chuông đầu tiên, phía hậu đài sẽ có người Minh chủ phủ xuất hiện. Người này hiện thân với một nhiệm vụ duy nhất, đó là quan sát. Có hai việc cần phải quan sát: thứ nhất, xem kẻ vừa Kịch Oán Chung có thành tâm hay không? Nếu có thì phải lập tức để tâm đến điều thứ hai, xem ở phía hữu của Ân Oán Đài có ai là người xuất hiện để tiếp nhận sự khiêu chiến hay không? Mọi việc kể như ổn thoả nếu tiếng chuông thứ hai vang lên và ở mé hữu quả nhiên có người tiếp nhận khiêu chiến.

Sau tiếng chuông thứ hai, bảy nhân vật được gọi là Chấp Pháp Ân Oán Đài sẽ xuất hiện. Đây là bảy nhân vật được người của thất đại phái đề cử, mỗi phái cử ra một người, là người của chính môn phái này. Do người khiêu chiến chưa kích đủ ba tiếng chuông, nên phận sự của Chấp Pháp Ân Oán Đài chỉ là đứng yên nhìn và lượng định tình thế. Nếu song phương thuộc hai phe khiêu chiến và bị khiêu chiến có những biểu hiện cho thấy là sự tình không mấy nghiêm trọng, bảy nhân vật Chấp Pháp Ân Oán Đài tự cảm nhận là có thừa năng lực xử lý tất cả sẽ chờ tiếng Kịch Oán Chung vang lên lần thứ ba cũng là lần cuối cùng. Và những ân oán hoặc tranh chấp chỉ được giải quyết bằng võ học khi Chấp Pháp Ân Oán Đài đã tuân tự nghe song phương giải bày và cũng có nhận định họ không còn cách nào để hoà giải khiến song phương tự nguyện gạt bỏ mối ân oán.

Để kết thúc, khi trận chiến được diễn khai công bằng, kẻ thắng người thua được phân định. Chấp Pháp Ân Oán Đài ngoài việc ngăn cản những thủ đoạn bất minh, tránh việc lạm sát cần phải có thêm một hành vi tối hậu nữa. Đó là buộc song phương phải lập một ước thúc trong đó ghi: hoặc vĩnh viễn bãi bỏ việc tâm thù hoặc song phương chỉ được tái đấu sau một khoảng thời gian tối thiểu là mười năm. Mười năm, như Minh Chủ võ lâm lập luận, đủ cho người bại trận hôm nay có thời gian khổ luyện công phu và như vậy chí ít sẽ thu được một trong hai kết quả về sau: về võ công thì tăng tiến, nhờ đó, vô hình chung, nền võ học

của võ lâm Trung Nguyên chỉ có tiến, không có lùi, kể đó, khi võ học tăng tiến, người khổ luyện cũng tăng thêm mức độ hàm dưỡng. Biết đâu, nhờ đó, khi nghĩ lại, họ sẽ tự nguyện bãi bỏ chuyện ân oán năm xưa, đã xảy ra trong lúc họ hãy còn ít niên kỷ và còn nhiều xốc nổi nhất thời.

Bằng cách này, cả Minh Chủ võ lâm lẫn Chưởng Pháp Ân Oán Đài càng lúc càng mãn nguyện, vì đã mười năm trôi qua, người tìm đến Ân Oán Đài đã thưa dần, hệ quả dẫn đến là võ lâm Trung Nguyên, nhờ đó, đang trong thời cực thịnh chưa từng có. Và toàn thể võ lâm đều nhất nhất tán thành một đề xuất mới đây nhất của Minh Chủ võ lâm: Ân Oán Đài chỉ được khai diễn nửa năm một lần.

Như vậy cứ hai lần trong một năm Chưởng Pháp Ân Oán Đài mới phải xuất hiện để được nghe tiếng Kịch Oán Chung vang lên. Hôm nay là lần đầu tiên của Ân Oán Đài khai diễn sau nửa năm dài im tiếng...

Ung dung và đĩnh đạc, Giang công tử chậm rãi đếm bước vừa đàm đạo với một nhân vật đồng hành:

- Lưu huynh thử đoán xem có bao nhiêu người sẽ kéo đến Ân Oán Đài để dự khán trường nhiệt náo này?

Người được hỏi cũng là một thiếu gia công tử, cũng có phong tư tài mạo tuần tú không hề kém vị công tử họ Giang. Do đó cũng hoàn toàn là bình thường khi nhân vật này thản nhiên đưa mắt điểm qua hàng hàng lớp lớp những nhân vật võ lâm đang náo nức đi phía trước:

- Với thời gian đình đốn là nửa năm, lần khai mở Ân Oán Đài nhất định phải có nhiều vụ việc cần giải quyết.

Giang công tử mỉm cười:

- Đó là điều hiển nhiên, bất luận ai cũng biết như vậy.

Vị công tử họ Lưu vẫn tiếp tục dùng mắt điểm qua mọi người.

- Để giải quyết một tranh chấp ở Ân Oán Đài cần phải có người khiêu chiến và một bị khiêu chiến. Hậu thuẫn cho hai nhân vật này phải có hai nhóm người ở hai phe. Và tùy theo thế lực của hai nhân vật nọ, phe nhóm hậu thuẫn cho họ sẽ là vài ba người hoặc đông đến vài mươi người.

Giang công tử cười thành tiếng:

- Lưu huynh muốn nói những nhân vật đang đi phía trước chúng ta đều có liên quan đến những tranh chấp cần giải quyết ở Ân Oán Đài lần này?

Đến lúc này vị công tử họ Lưu mới chịu quay mặt nhìn qua người đồng hành là Giang công tử:

- Do Giang huynh bảo đệ đoán số người lần này nên đệ không thể không nhận định chuẩn xác. Như vậy, nếu cứ một vụ tranh chấp là có tối thiểu mười người dự khán, và giả định có ít nhất là mười vụ tranh chấp, vị chỉ số người kéo đến phải ngoài trăm. Chưa hết...

Định mở miệng, nói xen vào, Giang công tử phải thu lại khi nghe vị công tử họ Lưu tỏ ý muốn nói thêm. Quả nhiên, Lưu công tử vẫn chưa nói hết thật. Vừa cười, Lưu công tử vừa phát thoại:

- Như Giang huynh, đệ đoán chắc sẽ còn nhiều người khác kéo đến không vì có liên quan đến những việc cần tranh chấp. Đó là người của Tam Trang chúng ta, của Nhị bảo, của Nhất viện.

Hất hàm chỉ về phía trước, Lưu công tử nói rõ hơn:

- Nhìn sắc phục của những nhân vật kia, màu đỏ là của Xích Long Bảo, màu vàng là của Phiên Thiên Bảo, màu trắng là của Bách Hoa Viện, đệ nghĩ, họ cũng như Tam Trang chúng ta, chỉ muốn được mục kích một lần cuộc tranh chấp hi hữu giữa hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Như vậy có thể đoán số người kéo đến lần này phải ít lắm là ngoài hai trăm.

Giang công tử gật gù:

- Hai trăm! Một trường nhiệt náo có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Bất chợt, đi ở phía sau Giang công tử có một tốp tùy tùng gồm năm người, một trong năm người này là một gã thư đồng với niên kỷ chỉ chừng mười lăm. Gã đột nhiên lên tiếng:

- Là hai đại phái uy trấn giang hồ và gồm những người tu phật tu tiên, sao Thiếu Lâm và Võ Đang lại còn có những tranh chấp cần phải đưa đến Ân Oán Đài?

Đưa mắt nhìn gã thư đồng, Lưu công tử kinh ngạc:

- Cầm Kỳ Thi Hoa, thông thường Giang huynh chỉ mang theo bốn vị tùy tùng sao lần này lại có đến năm?

Giang công tử cười gượng:

- Đệ cũng đâu có muốn đưa y đi. Nhưng do y nài nỉ, y bảo y muốn đến Ân Oán Đài một lần cho biết. Vứt đổi giọng, Giang công tử khẽ gất gã thư đồng:

- Tiểu Định! Đưa người đến Ân Oán Đài, ta chỉ muốn làm tròn lời hứa của phụ thân ta. Thiết nghĩ, người phải biết thân biết phận đừng buộc ta phải nặng lời với người hoặc phải thay đổi ý định.

Bị trách, gã thư đồng không những không có thái độ hối lỗi, trái lại, gã tuy cúi đầu còn vẫn mở miệng như có ý trách biện:

- Giang công tử! Như tiểu nhân đã nói với Giang Trang chủ, cùng với chuyện đi đến Ân Oán Đài lần này tiểu nhân còn muốn biết tất cả những gì có liên quan đến Ân Oán Đài. Câu hỏi vừa rồi của tiểu nhân cũng là nhằm ý đó không lẽ không đúng?

Nét mặt của Giang công tử vụt sa sầm:

- Người vẫn bẻm mép ư? Người hứa với người là phụ thân ta, ta tưởng người nên biết rõ điều đó mới phải.

Gã thư đồng ngược mặt nhìn lên:

- Giang công tử định không thực hiện lời uỷ thác của Giang Trang chủ?

Giang công tử cười nhẹ:

- Nếu đúng như người nói thì sao? Phải chăng người sẽ quay lại bổn trang và đòi lại vật người đã trao cho gia phụ?

Nghe đến đây vị công tử họ Lưu vụt xen vào:

- Đệ hiểu rồi. Do gã có trao một vật cho lệnh tôn, đổi lại Giang huynh phải đưa gã cùng đến Ân Oán Đài?

Gã thư đồng mở miệng, tình cờ cũng là lúc Giang công tử lên tiếng:

- Không sai!

- Đúng vậy! Lưu huynh có muốn biết đó là vật gì không?

Lưu công tử lướt mắt nhìn qua gã thư đồng, sau đó dừng lại ở Giang công tử:

- Là vật gì, Giang huynh?

Giang công tử chợt xoè rộng bàn tay rồi nắm lại thật nhanh, nhưng cũng đủ cho vị công tử họ Lưu nhìn thấy đó là vật gì. Lưu công tử biến sắc:

- Là vật này?

Gã thư đồng giật mình nhìn Lưu công tử:

- Lưu công tử cũng biết vật này?

Sắc mặt trở lại bình thường, Lưu công tử đáp thật mơ hồ:

- Ta cũng nghe có người đề cập qua. Mà này, tiểu huynh đệ tìm thấy vật này ở đâu?

Gã thư đồng bỗng có nét mặt kín như bưng:

- Tiểu nhân tình cờ nhặt được.

Biết gã thư đồng không nói thật, Lưu công tử bỗng hạ thấp giọng:

- Có phải chính vì vật này tiểu huynh đệ mới nảy ý tìm đến Ân Oán Đài?

Gã thư đồng đáp và mắt không hề chớp:

- Không! Tiểu nhân muốn đến Ân Oán Đài chỉ là vì hiếu kỳ mà thôi.

Lưu công tử cau mày:

- Hiếu kỳ? Cũng cau mày như vậy, Lưu công tử hướng ánh mắt về phía Giang công tử:

- Thật ư?

Giang công tử vội nhìn qua gã thư đồng, thấy gã không để ý, Giang công tử lập tức nháy mắt với vị công tử họ Lưu:

- Chính gia phụ đã từng dò hỏi, thuỷ chung y chỉ nói bao nhiêu đó.

Nhận được cái nháy mắt của Giang công tử, vị công tử họ Lưu bỗng phì cười:

- Nếu vậy, đủ chứng tỏ vị tiểu huynh đệ đây dù có muốn nói gì thêm cũng không còn gì để nói.

Giang công tử trợn mắt:

- Ý của Lưu huynh là...

Lưu công tử hăm hở tiến bước:

- Ý của đệ là Giang huynh phải có trách nhiệm làm tròn sự uỷ thác của lệnh tôn. Đừng để chúng ta là những người sau cùng tìm đến Ân Oán Đài. Xem kìa chúng ta đã bị mọi người bỏ rơi khá xa rồi đó.

Nhìn lại, thấy dòng người quả nhiên đã đi xa ở phía trước, Giang công tử chép miệng:

- Chúng ta sắp bị chậm chân rồi. Đi thôi!

Đồng loạt, tất cả cùng rảo bước và làm như vô tình, Giang công tử vờ quên luôn câu hỏi của gã thư đồng, liên quan đến mối tranh chấp giữa hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Do chậm chân nên khi đến nơi, gã thư đồng chỉ thấy trên Ân Oán Đài là một bình đài cao chừng hai trượng có một hiện trạng kỳ khôi như đã diễn ra được một lúc lâu.

Đó là lối đi bên tả để dẫn lên Ân Oán Đài đang có sự tranh giành giữa hai nhân vật, một tăng phục và một vận đạo bào.

Hai nhân vật này ngoài việc tranh chấp lối đi, cả hai còn như tranh phần để được gõ vào một trong ba quả chuông đồng vốn được treo cạnh đó.

Vị đạo nhân tay cầm trường kiếm đang cố vận dụng những chiêu thức nhanh ảo để cố làm sao vừa có thể lấn áp vị tăng nhân kia vừa có thể gõ kiếm vào chuông.

Ngược lại, thiền trượng trên tay vị tăng nhân tuy có vẻ nặng nề nhưng để ngăn cản ý đồ của vị đạo nhân thì từng chiêu từng thức của vị tăng nhân cũng tỏ ra có thừa uy lực. Vì thế, suýt mấy lần thiền trượng của vị tăng nhân không còn mấy nổi nữa đã chạm trúng vào chuông đồng. Và vị tăng nhân chỉ bị cản lại khi vị đạo nhân buộc lòng phải thích mũi kiếm sắc bén vào những bộ vị trọng yếu của vị tăng nhân.

Không ngoài dự đoán của vị công tử họ Lưu, như gã thư đồng vừa lướt mắt nhìn quanh diễn trường, số người đang mục kích chuyện xảy ra trên Ân Oán Đài quả nhiên phải có đến hai trăm. Và hai trăm con người này phải nhất tề xôn xao, nhất loạt đàm luận đối với hiện trạng kỳ khôi kia, giữa một tăng một đạo. Gã thư đồng đứng tại nghe những lời đàm luận.

- Sao lại phải tranh giành? Thì cứ phái này nhượng phái kia, chờ giải quyết xong việc của phái này ắt sẽ đến lượt của phái kia thôi.

- Hừ! Thôi huynh nói dễ nghe thế sao? Họ đâu thể nhân nhượng.

- Cũng phải! Nhượng sao được mà nhượng khi Võ Đang thì tổ giác Thiếu Lâm, ngược lại kẻ bị phái Thiếu Lâm tổ giác lại là môn hạ của Võ Đang phái?

- Họ tổ giác lẫn nhau? Về chuyện gì?

- Hai phái này lần lượt có đệ tử bị hãm hại. Đệ tử Thiếu Lâm phái bị tuyệt kỹ Vô Đang lấy mạng. Ngược lại...

- Ngược lại đệ tử Vô Đang thì bị hại vì tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm...

- Ồi chà! Có việc này sao? Nhưng phái nào gây ra trước?

- Thì Huỳnh nhân huynh cứ nhìn thì biết. Bởi không phái nào chịu nhận là do người của mình gây ra trước nên cả hai mới phải tranh giành quyền được là người đầu tiên Kích Oán Chung.

Gã thư đồng hiểu. Hai nhân vật đang tranh giành giả như có một người thắng thế và người đó gõ được vào chuông thì như vậy, người còn lại phải rơi vào tình trạng bị người kia khiêu chiến, tổ giác. Do không ai muốn rơi vào cảnh đó nên họ buộc phải tranh giành.

Bo... ong...

Đang ngẫm nghĩ, một tiếng chuông trầm trọng vang lên làm gã thư đồng giật mình. Nhìn lại, gã thư đồng phát hiện nhân vật vừa kích được tiếng Kích Oán Chung đầu tiên chính là nhân vật vận tăng phục. Sợ lỡ mất tiên cơ, vị đạo nhân bắt ngờ hét to:

- Đi!

Và Rắc...

Thanh kiếm trên tay vị đạo nhân bỗng gãy đôi và hai nửa thanh kiếm này liền được vị đạo nhân vận lực ném mạnh vào hai quả chuông còn lại.

Veo... veo...

Nhìn hành vi của vị đạo nhân, mọi người đứng dưới ồ lên:

- Quả là cao kiến!

- Cứ thế này, Vô Đang sẽ là người thắng thế vì đã gõ hai tiếng chuông, nhiều hơn Thiếu Lâm một.

- Chưa chắc! Hãy xem...

Câu nói chột bỏ lửng và cũng như mọi người, gã thư đồng nhìn thấy thiền tượng của vị tăng nhân cũng vừa rời khỏi tay để xé gió lao đến quả chuông đồng thứ ba. Vuu... Quả chuông thứ hai do được treo gần hơn nên bị nửa thanh kiếm thứ nhất của vị đạo nhân kích trúng trước.

Booong...

Ngay sau đó, cùng một lúc như nhau, nửa thanh kiếm thứ hai của vị đạo nhân và thiền tượng của vị tăng nhân đồng loạt va vào quả chuông thứ ba. Tuy nhiên, do thiền tượng nặng và được ném đi với lực đạo cực mạnh nên tiếng thiền tượng chạm vào chuông vang lên lập tức át đi tiếng chạm của nửa thanh kiếm cũng vào quả chuông đó.

Booong...

Với thủ pháp này đối với những ai chỉ nghe mà không nhìn thấy tất phải có nhận định chỉ có một thanh âm phát ra từ quả chuông thứ ba và đó là tiếng thiền tượng chạm vào, tạo thành tiếng ngân vang thật to. Nhưng do lượng người tận mắt mục kích là quá nhiều nên hầu hết mọi người đều kêu lên:

- Hảo thủ pháp! Thiếu Lâm được rồi.

- Khá lắm! Kể như hoà, hai phái kích được hai tiếng Kích Oán Chung.

- Không đúng vì không ai nghe tiếng Kích Oán Chung lần thứ hai của phái Vô Đang.

- Công tâm mà nói cả hai phái đều đạt cho dù lực đạo do phái Thiếu Lâm tạo ra có phần mạnh hơn.

Gã thư đồng giương mắt nhìn lên Ân Oán Đài, nơi đang xảy ra những hiện trạng cũng kỳ khôi không kém gì việc tranh giành của hai nhân vật thuộc phái Thiếu Lâm và Vô Đang kia.

Ở đó, sau tiếng Kịch Oán Chung thứ nhất, từ phía hậu đài lập tức có một người xuất hiện. Không cần nói cũng biết đó là người của Minh chủ phủ.

Nhưng do người của Minh chủ phủ chưa kịp có hành động nào thích đáng thì hai tiếng Kịch Oán Chung kế tiếp lại vang lên, nên ở phía hậu đài, cho dù người của Minh chủ phủ chưa quay vào thì bảy nhân vật khác được xem là Chấp Pháp Ân Oán Đài cũng lũ lượt bước ra.

Trước diễn biến này, người của Minh chủ phủ đương nhiên phải lâm vào cảnh dở cười dở khóc vì để bước vào trong thì đã chậm và nếu cứ ở lại thì hoàn toàn sai với thể thức đã từng áp dụng cho Ân Oán Đài.

Tuy nhiên là Chấp Pháp Ân Oán Đài, bảy nhân vật nọ có cách ứng xử khá linh hoạt. Họ tuy bước ra sau khi có tiếng Kịch Oán Chung vang lên nhưng qua tiếng xầm xì của mọi người họ biết rõ những gì vừa xảy ra.

Đứng đầu bảy nhân vật Chấp Pháp Ân Oán Đài là vị cao tăng, vị này cất giọng sang sảng, nói cho mọi người cùng nghe:

- A di đà phật! Thiếu Lâm phái dù có kích được tiếng Kịch Oán Chung đầu tiên nhưng vì chưa kích đủ ba tiếng nên kể như vẫn chưa hợp cách.

Vị cao tăng rõ ràng cũng là người của phái Thiếu Lâm nhưng qua lời nhận định hết sức minh bạch này tất cả mọi người đương nhiên đều phải thừa nhận vị cao tăng quả nhiên là một nhân vật quang minh lỗi lạc, không vì là người của phái Thiếu Lâm mà có cách xử trí thiên vị cho phái Thiếu Lâm.

Người của phái Võ Đang kể cả vị đạo nhân vừa có hành vi tranh giành khi nãy hầu hết đều có sắc mặt tỏ ra kính phục vị cao tăng nọ.

Nhưng hoàn toàn trái với ý nghĩ của mọi người, vị tăng nhân nọ vừa nghe vị cao tăng nói xong, bỗng nhiên xoay người và chớp động thân hình.

Vút!

Và trước lúc mọi người kịp hiểu vị tăng nhân nọ có hành vi như thế là nhằm ý đồ gì thì tất cả cùng nhìn thấy vị tăng nhân giờ đã đứng cạnh quả chuông thứ hai. Trên miệng của vị tăng nhân liền điểm một nụ cười. Đưa cao tay, vị tăng nhân vừa vỗ vào quả chuông đó. Là quả chuông khi nãy vị tăng nhân đã bỏ qua, không kích thành tiếng động. Vừa cất giọng lồng lộng:

- Đa tạ sự chỉ giáo của Trưởng lão sư thúc! A di đà phật!

Chợt hiểu vị tăng nhân muốn làm gì và tại sao lại nói ra câu này, vị đạo nhân khi nãy bỗng gầm lên:

- Hay cho lão Thoát Hoan, dám ngấm ngấm chỉ điểm cho Tịnh Trần đại sư giáo quyết. Xem đây!

Cùng với tiếng gầm, vị đạo nhân bất ngờ co tay và búng ra một đạo chỉ phong nhắm vào quả chuông đồng thứ nhất.

Véo... véo...

Lúc đó, vị tăng nhân đang chạm tay vào quả chuông thứ hai.

Booong...

Sau tiếng chuông ngân, do phát hiện vị đạo nhân đang dùng chỉ lực để kích lên tiếng Kịch Oán Chung ở cái chuông thứ nhất, vị tăng nhân liền giữ mạnh ống tay áo tăng bào.

Vù...

Biết vị tăng nhân định dùng kinh phong từ ống tay áo để hoá giải ngọn chỉ phong của vị đạo nhân, mọi người ở phía dưới cùng ô lên tán dương:

- Hảo thân thủ!

- Khá lắm! Hoá ra đây là tuyệt kỹ Thiết Tụ Hoá Phong đã từ lâu chỉ nghe nói chứ chưa hề nhìn thấy.

- Quả danh bất hư truyền cho cả hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm. Hãy xem Nhân Vân Chỉ Kinh của phái Võ Đang thì rõ. Dù bị lực đạo từ ống tay áo của vị tăng nhân ngăn cản nhưng ngọn chỉ kinh của vị đạo nhân vẫn còn chút dư lực để lao xuyên qua và chạm khẽ vào quả chuông thứ nhất.

Booong...

Dù là khẽ nhưng vẫn là tiếng chạm, vị đạo nhân bước lùi lại và cười lớn:

- Thiết Tụ Hoá Phong của quý tự bản đạo đã thử qua. Đa tạ phương trượng đã phần nào nhân nhượng. Ha... ha...

Vị tăng nhân có phần thất vọng vì đã để cho vị đạo nhân kia rút cuộc cũng đắc thủ:

- Công phu Nhân Vân Chỉ của chưởng môn cao minh, thảo nào đệ tử của tề tự, do không đủ lực đối phó nên phải thảm tử. Tội thay cho Giới Nộ. A di đà phật!

Sắc mặt của vị đạo nhân vụt sa sầm:

- Tịnh Trần người nguyên là chưởng môn Thiếu Lâm có sao mở miệng là ngậm máu phun người? Biết bao lần bản đạo đã nói, Giới Nộ không phải do bốn phái hạ thủ nhưng sao người...

Vị tăng nhân kia có pháp danh là Tịnh Trần, như vị đạo nhân vừa gọi vẫn thông thả buông từng tiếng:

- Cái chết của Giới Nộ rõ ràng là do Nhân Vân Chỉ, Huyền Thanh người cũng là chưởng môn nhân, nếu có đơm lượt làm sao không có có đảm lược nhận?

Vị đạo nhân có đạo hiệu là Huyền Thanh lập tức có sắc mặt đỏ gay:

- Nếu vậy sao người cũng không nhận tề đồ là do người dùng tuyệt kỹ Thiết Tụ Hoá Phong đả tử?

Tịnh Trần đại sư đưa mắt nhìn bảy vị Chấn Pháp Ân Oán Đài:

- Bản tăng lần này đến đây là muốn thỉnh cầu chư vị làm cho minh bạch chuyện này. Thiết Tụ Hoá Phong tuy là tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái nhưng đâu phải trên giang hồ không có kẻ luyện được tuyệt kỹ tương tự?

Vị cao tăng đứng trong hàng ngũ bảy nhân vật Chấn Pháp Ân Oán Đài liền gật gù lên tiếng:

- Không sai! Dùng nội kinh dồn vào ngoài vật, như ống tay áo chẳng hạn, bất luận cao thủ nào có nội lực thâm hậu cũng có thể làm được. Bản tăng...

Trong bảy nhân vật Chấn Pháp Ân Oán Đài đương nhiên cũng có người của phái Võ Đang. Người này với đạo phục uy nghi bất chợt cất cao giọng:

- Lời của Thoát Hoan phật huynh tuy hữu lý nhưng vẫn không đúng.

Vị cao tăng kia chính là Thoát Hoan, nguyên trưởng lão tăng của phái Thiếu Lâm và được Tịnh Trần đại sư gọi bằng sư thúc, Thoát Hoan lão tăng vụt trầm giọng:

- Trang Huyền đạo huynh định ám chỉ điều gì?

Lão đạo Trang Huyền mỉm cười:

- Hạng cao thủ có thể dồn tụ nội kinh vào vật mềm mại và biến vật đó trở nên cứng như thép, xem ra trên giang hồ hiện giờ chỉ có dăm ba người. Trừ phi Phật huynh muốn nói một trong những nhân vật này chính là hung thủ sát hại đệ tử Võ Đang?

Lão tăng Thoát Hoan vẫn khảng khái:

- Nhưng dấu sao vẫn đúng như lời bản tăng vừa nói, có nghĩa là hung phạm hạ thủ Thanh Vân vị tất chỉ có người của bốn tự.

Lão đạo Trang Huyền có phần nào động dung:

- Không lẽ Phật huynh muốn nói chính bản đạo vì đã cao niên nên lú lẫn và đã hạ thủ chính đồ tôn của bản đạo?

Lão tăng Thoát Hoan cười nhẹ, như muốn nói gì thêm nữa, nhưng chính lúc đó bỗng có tiếng người từ phía hậu đài hô hoán: “Minh Chủ đến!” Thu lại những gì định nói, lão tăng Thoát Hoan lùi về phía sau, cùng một lúc với câu nói có phần hậm hực của lão đạo Trang Huyền:

- Được! Đã có minh chủ đến, việc này hãy chờ minh chủ xử trí.

Gã thư đồng sau một lúc chứng kiến những gì vừa xảy ra, giờ nôn nao nhìn chăm chú lên Ân Oán Đài, mong được trông rõ diện mạo của nhân vật hiện có uy danh tối thượng nhất trên giang hồ.

Minh Chủ võ lâm đỉnh đạc bước ra cho mọi người nhìn thấy sắc mặt uy nghiêm và kiên định của người đã có niên kỷ ngoại ngũ tuần. Trên Ân Oán Đài hiện có tất thảy mười nhân vật. Bảy người là Chấp Pháp Ân Oán Đài, hai người khác là hai người đang có chuyện tranh chấp, chính là hai vị chưởng môn của hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm: Tịnh Trần đại sư và Huyền Thanh đạo trưởng. Nhân vật thứ mười chính là Minh Chủ võ lâm. Có lẽ đã nghe rõ những gì đang là đầu đề tranh chấp của hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm, vừa xuất hiện Minh Chủ võ lâm liền lên tiếng:

- Chư vị đồng đạo giang hồ! Hôm nay Lâm Tất Thắng mỗ vì muốn xử trí mối tranh chấp giữa hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang nên buộc phải nêu ra một đề xuất.

Uy danh của một Minh Chủ võ lâm quả nhiên không phải tầm thường. Với giọng nói sang sảng tràn đầy trung khí, lời nói của Lâm minh chủ hầu như đều lọt vào tai từng người và đương nhiên được mọi người nghiêm cẩn lắng nghe. Kể cả gã thư đồng cũng phải tỏ ra ngưỡng mộ và thán phục khi nghe Lâm Minh Chủ nêu rõ đề xuất:

- Do có liên quan đến việc đang tranh chấp, tạm thời nhị lão Thoát Hoan và Trang Huyền không được giữ cương vị Chấp Pháp Ân Oán Đài. Mọi người nghĩ sao?

Đây là đề xuất quá đổi minh bạch khiến mọi người cùng đồng loạt kêu lên:

- Mọi việc cứ như Minh Chủ phân phó.

Gã thư đồng cũng phấn khích gào vang:

- Như vậy mới phải! Minh Chủ thật sáng suốt!

Đứng gần gã thư đồng là bốn nhân vật Cầm Kỳ Thi Hoa, tùy tùng của Giang công tử, họ tỏ vẻ khó chịu khi nghe gã thư đồng hô hoán như thế. Cũng vậy, Giang công tử vừa liếc nhìn gã thư đồng nói qua hàm răng nghiến chặt:

- Dù người không lên tiếng cũng không ai nghĩ người câm. Người cần gì phải làm mọi người chú ý đến?

Lúc đó tuy gã thư đồng bị mắng nhưng gã vẫn chú mục nhìn lên Ân Oán Đài. Và bất chợt, gã cau mày đôi mày:

- Thì ra đó là người của Từ Gia Trang?

Nghe vậy, Giang công tử đưa mắt nhìn lên Ân Oán Đài, kịp lúc nghe vị Minh Chủ võ lâm lên tiếng:

- Thay cho vị trí của Thoát Hoan lão tăng sẽ là Từ đại hiệp, trang chủ Từ Gia Trang. Và thay cho vị trí chấp pháp của Trang Huyền lão đạo sẽ là viện chủ Bách Hoa Viện.

Lúc này trên Ân Oán Đài xuất hiện thêm bốn nhân vật mà theo dẫn tiến của Lâm Minh Chủ thì đó là đôi phu phụ Viện chủ Bách Hoa Viện và Trang chủ Từ Gia Trang cùng một vị công tử có niên kỷ ngoài đôi mươi.

Câu nói của gã thư đồng làm cho Giang công tử phải nghi hoặc:

- Người biết Trang chủ Từ Gia Trang?

Gã thư đồng vẫn nhìn chăm chăm vào vị công tử đang đứng cạnh vị Trang chủ họ Từ:

- Giang công tử hãy cho tiểu nhân biết, phải chăng vị thiếu gia kia chính là người của Từ Gia Trang?

Giang công tử bĩu môi:

- Hoá ra người chưa hề biết đó là vị thiếu gia họ Từ?

Không nói không rằng, gã thư đồng bỗng len lỏi qua mọi người và xăm xăm tiến đến Ân Oán Đài. Cả nghi, Giang công tử lập tức theo chân.

Xung quanh Ân Oán Đài cố nhiên đều là những nhân vật võ lâm, cho nên Giang công tử dù có muốn đuổi theo và giữ gã thư đồng lại vẫn không dám vận dụng khinh thân pháp.

Trái lại, thật là bất ngờ, gã thư đồng dù có niên kỷ chỉ độ mười bốn mười lăm nhưng lúc này gã đang linh hoạt di chuyển giữa chốn đông người, chứng tỏ gã đang vận dụng bộ pháp và dĩ nhiên không thể nào chỉ là một bộ pháp tầm thường. Như nhận ra lai lịch của loại bộ pháp đang được gã thư đồng thi triển, Giang công tử chợt có sắc mặt trầm trọng và lập tức thi triển một loại bộ pháp khác đuổi theo.

Ở chỗ đông người bỗng nhiên có hai người một trước một sau theo đuổi nhau đương nhiên dễ làm mọi người chú tâm. Và có người lên tiếng:

- Xem kia! Đó là Tuý Tiên Bộ Pháp của lão Tửu Quái, sao tiểu tử kia am tường?

- Mà cũng lạ, sao người của Giang gia trang như có vẻ quyết liệt, muốn đuổi theo tiểu tử vô danh kia?

Họ nói như vậy vì không chỉ có Giang công tử là đang cố đuổi theo gã thư đồng, sau Giang công tử, bốn gã tùy tùng cũng dồn dập theo chân.

Do có thân thủ cao minh hơn nên chỉ một lúc sau Giang công tử đã đến gần gã thư đồng. Gã thư đồng có vẻ như không biết gì về điều đó nên gã vẫn thản nhiên di chuyển. Sau đó, vì đã đến gần sát với Ân Oán Đài, gã thư đồng bất ngờ dừng lại. Dùng lời để kể thì ngỡ là lâu nhưng thật ra chuyện xảy ra chỉ trong thoáng mắt. Do đó, sau khi đề xuất hai nhân vật sắp thay thế cương vị chấp pháp của lão tăng Thoát Hoan và lão đạo Trang Huyền, vị Minh Chủ võ lâm chưa kịp nói lời nào về vấn đề đang có sự tranh chấp giữa hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, bất ngờ nghe tiếng gã thư đồng hô hoán:

- Minh chủ không nên dùng người họ Từ. Vì người họ Từ đã gia nhập Kim Ma Bang và chính gia phụ...

Đang hô hoán bỗng nhiên gã thư đồng nín lặng. Từ trên cao nhìn xuống, vị Minh chủ võ lâm cau mặt:

- Kim Ma Bang? Bấy lâu nay trên giang hồ làm gì có bang phái nào có danh xưng này?

-oOo-

2. Bạch Diện Quái Nhân

- Mong chư vị lượng thứ. Mọi việc đều do văn bối quá nuông chiều gã, cho gã đọc nhiều khiến tâm trí gã trở nên cuồng loạn.

Thế nhưng, một lần nữa Giang công tử phải giật mình, vì sau lần vừa rồi được biết gã thư đồng biết thi thố Tuý Tiên Bộ Pháp và lần này tuy bị khống chế ma huyết nhưng gã thư đồng vẫn cứ tiếp tục phát thoại. Gã kêu to:

- Minh Chủ lầm rồi! Có Kim Ma Bang thật sự. Không tin, Minh chủ cứ soát xét khắp người họ ắt sẽ nhìn thấy Kim Ma Bài. Đó là...

Giang công tử bất chợt gầm lên:

- Người càng lúc càng sanh tâm can dỡ thế sao, Tiểu Định? Hãy đi theo ta nào, lần này ta không thể không nghiêm trị người.

Vươn tay điểm nhanh vào các huyệt đạo của gã thư đồng, Giang công tử quát mắt ra lệnh cho bọn tùy tùng:

- Đưa y đi!

Bất chợt có tiếng quát của vị Minh Chủ vang lên:

- Chậm đã!

Vừa quát, Lâm Minh Chủ vừa định tung người nhảy xuống từ Ân Oán Đài. Nhưng đôi phu phụ Viện Chủ Bách Hoa Viện bỗng lên tiếng ngăn cản:

- Minh chủ hà tất phải quan tâm! Bồn Viện Chủ rất am tường thái độ cuồng loạn của gã kia. Cũng may, do Giang Trang chủ độ lượng nên vẫn cho gã cùng Giang công tử đi khắp nơi, hy vọng chứng cuồng tâm của gã sẽ có phần nào thuyên giảm.

Nghe thế, Lâm Minh Chủ thoáng có phần ngần ngừ. Được dịp, vị Trang chủ họ Từ cười hào sảng:

- Từ mỗi cũng nhiều lần khuyến cáo Giang trang chủ. Do không nghe theo nên bây giờ đến lượt Giang công tử bẽ bàng. Ha... ha... ! Kim Ma Bang, Kim Ma Bài. Phải thừa nhận tiểu oa nhi kia cũng có trí tưởng tượng phong phú. Ha... ha...

Đang bị bọn tùy tùng Cầm Kỳ Thi Hoạ đưa đi, gã thư đồng vẫn ngoác mồm la lên bai bai:

- Ta không hề tưởng tượng. Dích thị phụ thân ta đã bị bọn họ Từ các người sát hại. Gã kia vô tình đánh rơi Kim Ma Điện, giúp ta nhìn rõ diện mạo gã. Minh Chủ chớ nên tin họ.

Do không còn cách nào để buộc gã thư đồng phải im miệng, một trong bốn tên tùy tùng của Giang công tử đành phải dùng tay bịt chặt vào miệng gã. Tuy nhiên, vì đã nghe những gì gã thư đồng vừa la, Lâm Minh Chủ bỗng có sắc diện bất định.

Viện Chủ Bách Hoa Viện bỗng lên tiếng:

- Chuyện tranh chấp giữa hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm không nên để chậm. Mong Minh chủ cho biết cao kiến.

Với ánh mắt hồ nghi, Lâm Minh Chủ cứ nhìn mãi về hướng gã thư đồng đang được bọn tùy tùng của Giang công tử đưa đi...

Sau một thoáng nhìn quanh, Giang công tử bỗng hạ lệnh:

- Dừng lại!

Như hiểu ý chủ nhân, bốn gã tùy tùng sau khi buông gã thư đồng ra liền động thân lao về bốn phía.

Vút! Vút! Vút! Vút!

Được buông tha, gã thư đồng quắc mắt nhìn Giang công tử:

- Nếu ta đoán không lầm Giang Gia Trang từ lâu cũng là người của Kim Ma Bang?

Sắc mặt đanh lại, Giang công tử lạnh lùng thừa nhận:

- Ở nơi hoang vắng này, chung quanh còn có Cầm Kỳ Thi Hoạ chia nhau cảnh giới, ta không ngại nói cho người biết điều người muốn biết. Không sai! Không riêng gì Từ Gia Trang, người của Tam Trang từ lâu đã là người của Kim Ma Bang.

Gã thư đồng phẫn nộ:

- Thảo nào khi nhìn thấy mảnh Kim Ma Bài do ta đưa ra, gã họ Lưu kia lập tức để lộ sừng sốt.

Giang công tử chậm rãi tiến đến, gần gã thư đồng:

- Người am tường Tuý Tiên Bộ Pháp và thuật Hoán Chuyển Huyệt Đạo của Tửu Quái, phải chăng chữ Định mà người xưng không phải tên mà chính là họ của người?

Gã thư đồng lo lắng nhìn từng bước chân đang tiến đến của Giang công tử:

- Người định sát nhân diệt khẩu? Người đừng quên, dù sao Lâm Minh Chủ cũng có chút ấn tượng về Kim Ma Bang. Nếu người giết ta, sau này Lâm Minh chủ biết được, chẳng phải người đã tự lụy ông tôi ở bụi này?

Giang công tử thất sắc, vì ngẫm lại hậu quả rất có thể như gã thư đồng nói. Chính lúc đó chợt có một thanh âm vang lên:

- Trừ phi Giang huynh không tin vào kế sách của bang chủ, bằng không đừng nên dao động vì những lời nói nhăng nói cuội của y.

Vút!

Lưu công tử xuất hiện và bằng những lời lẽ vừa rồi gã thư đồng hiểu tính mạng của gã đã đến lúc nguy kịch! Gã cầm phần nhìn cả hai:

- Hai người định giết ta? Được! Vậy hai người đừng bao giờ mong sẽ nhìn thấy vật mà bang chủ Kim Ma Bang muốn tìm!

Vị công tử họ Lưu cười gằn:

- Người muốn nói Phật Công Thạch Bản? Quả nhiên người chính là hậu nhân của Thoái Phi Kiếm Định lão thất phu, năm nào đã được Tửu Quái cứu mạng?

Giang công tử cũng cười lạnh:

- Người đừng quên bản thân người chỉ là một đứa bé. Nếu người định dùng Phật Công Thạch Bản để uy hiếp bọn ta, nhằm giúp người bảo lưu tính mạng thì đó là một hành vi hoàn toàn lầm lẫn. Trên đời này làm gì có Phật Công Thạch Bản? Hừ!

Ở gã thư đồng lập tức xuất hiện một thoáng nghi ngại. Nhưng trong chớp mắt, hiện trạng đó biến đi, thay vào đó, gã thư đồng bất ngờ chuyển dịch thân hình.

Vút!

Sớm phát hiện ý định của gã thư đồng, Giang công tử đột ngột đẩy bật ra một kinh:

- Người định chạy ư? Muộn rồi! Đờ!

Vù...

Không ngờ ý định tháo chạy đã bị đối phương phát hiện, gã thư đồng hoảng hốt nhảy lùi.

Vút!

Nhưng đúng như Giang công tử vừa đề quyết hành vi của gã thư đồng thật sự đã quá muộn. Chưởng của Giang công tử ập mạnh vào.

Ầm!

Gã thư đồng lão đảo, toàn thân vô tình ngã về phía Lưu công tử.

Hự!

Lưu công tử xoè rộng hữu trảo:

- Phụ thân người, Định Sách, bấy lâu nay vẫn trông chờ được hội ngộ với người ở dưới cửu tuyền. Người còn chờ gì mà không nạp mạng?

Vụt!

Bóng trảo cuộn thẳng vào giữa lồng ngực gã thư đồng khiến gã dù đang chao đảo cũng phải cố nghĩ cách tự cứu. Gã xoay người một cách tuyệt vọng. Tuy thế, đúng lúc bóng trảo ập đến dù sao gã thư đồng cũng xoay được lưng về phía Lưu công tử. Hoàn toàn đắc ý, Lưu công tử với ý nghĩ chộp vào đầu cũng làm cho gã thư đồng mất mạng nên vẫn ngang nhiên giữ vững chiêu thức.

Vụt!

Nào ngờ, ngay vào lúc tối hậu, lúc ngọn trảo sắp chạm vào hậu tâm của gã thư đồng, Lưu công tử phải kinh hoàng khi nghe Giang công tử đứng ở cạnh đó hô hoán:

- Hãy cẩn thận với Thoái Phi Kiếm.

Cùng với tiếng hô hoán này, Lưu công tử chợt nhìn thấy một ánh chớp xuất hiện từ phía tay của gã thư đồng. Gã thư đồng đang chộp hai tay vào nhau và cùng một lúc bất ngờ lòn phía dưới cánh tay hữu, tạo ra một ánh hàn quang chớp ngời lao ập ra phía sau lưng, nghĩa là cuộn thẳng vào thân hình Lưu công tử đang càng lúc càng tiếp cận.

Ào...

Kinh hoàng, Lưu công tử theo bản năng biến hữu trảo thành cương đao đồng thời quật luôn cương đao đó vào ánh hàn quang nguy hiểm nọ với một tiếng rít giận dữ:

- Tiểu tử người quả là xảo quyệt! Đờ!

Vù...

Vừa rít đến đó, đồng thời tay cương đao của Lưu công tử chỉ mới buông ra nửa vơi, ánh hàn quang từ tay của gã thư đồng như mang theo hơi lạnh và hơi lạnh đó làm Lưu công tử bình tĩnh. Dùng cánh tay nhúc nhể để ngăn chặn hoặc chạm vào kim thiết, Lưu công tử hoặc xem thường Thoái Phi Kiếm hoặc ngộ nhận, tự xem cánh tay của y cũng được luyện bằng kim thiết? Nhận thức này vừa xuất hiện thì hơi lạnh từ ánh hàn quang kia cũng vừa vắn xuyên qua thấu vào thịt da Lưu công tử. Sột! Một phần ống tay áo bị đứt rời, Máu huyết phun ra, ánh hàn quang trên tay gã thư đồng rốt cuộc cũng làm cho Lưu công tử vương chút thương tích. Thu người về phía sau, Lưu công tử ngay khi biết đó chỉ là vết thương ngoài da do vừa rồi đã kịp dừng chiêu đúng lúc, lập tức đẩy bật ra một kinh cực mạnh:

- Dám gây thương tích cho ta, tiểu oa nhi người quả nhiên muốn chết. Đờ!

Vù... vù...

Cùng lúc đó vì biết Thoái Phi Kiếm của gã thư đồng đã làm cho Lưu công tử mang thương tích, dù chưa biết nặng nhẹ thế nào nhưng Giang công tử cũng tận lực lao vào:

- Lưu người lại là tự mua lấy đại hoạ về sau. Tiểu tử! Đờ!

Ào... Ào...

Lưỡng đầu thọ địch, mạng sống của gã thư đồng lập tức rơi vào cảnh chỉ mảnh treo chuông. Bất chợt:

- Dừng tay!

Ầm! Ầm!

Cùng với tiếng quát vang lên đột ngột, hai tiếng chạm kinh cũng vang lên và hậu quả là hai vị công tử họ Lưu và họ Giang đồng loạt chấn lùi về hai phía đối diện. Nhìn lại, thấy bên cạnh gã thư đồng giờ xuất hiện thêm một nhân vật có sắc mặt trắng toát như được phủ một lớp sáp, Giang công tử kêu thất thanh:

- Bạch Diện Quái Nhân?

Nhân vật nọ trừng mắt nhìn Giang công tử:

- Biết rõ ta là Bạch Diện Quái Nhân hẳn ngươi phải biết ba điều cấm kỵ của ta?

Giang công tử biến sắc, chân bước lùi lại, tay đưa lên miệng, chụm lại và bật tiếng kêu trong vát:

- Hoét!

Bạch Diện Quái Nhân nhe hai hàm răng trắng nhơn:

- Ngươi muốn gọi bọn tùy tùng vô dụng của ngươi? Khỏi phải phí công, trừ phi ngươi cũng muốn đi theo chúng vào tận Quỷ Môn Quan, tìm và báo oan đến lão Diêm Vương.

Giang công tử nuốt nước bọt khan:

- Chúng đã... đã... đã chết?

Bạch Diện Quái Nhân xòe hai ngón tay:

- Gọi thẳng danh hiệu của ta, người đã phạm vào một điều cấm kỵ. Dám nghi ngờ lời nói của ta, người phạm tiếp vào điều cấm kỵ thứ hai. Thế nào? Theo quy định của ta, kẻ phạm phải liên tiếp hai điều cấm kỵ phải chịu hình phạt thế nào? Người nói thử xem.

Sắc mặt của Giang công tử giờ đây hầu như không còn chút huyết sắc nào. Y run lấy bầy:

- Phạm một điều cấm kỵ phải tự huỷ một chi. Còn phạm hai điều liên tiếp thì... thì...

Lúc đó vị Lưu công tử cũng run sợ không kém, y đang lảng lạng lùi dần. Như phát hiện điều đó Bạch Diện Quái Nhân bắt thần chỉ tay vào Lưu công tử:

- Đến lượt người. Kẻ phạm phải liên tiếp hai điều cấm kỵ sẽ chịu hình phạt nào?

Bật hoảng, Lưu công tử luống cuống:

- Tiểu nhân... tiểu nhân... không biết.

Bạch Diện Quái Nhân trố mắt:

- Không biết? Được! Vậy ta sẽ đích thân cho người biết.

Dứt lời, Bạch Diện Quái Nhân chỉ thành bàn tay trảo với năm ngón tay cong vút. Đang lú lẫm vì luống cuống, Lưu công tử chợt nói nhanh như người lần đầu tiên được khai khẩu:

- Để tiểu nhân nói! Ai mà phạm phải liên tiếp hai điều cấm kỵ tất phải bị đoạn tứ chi. Còn người phạm luôn điều cấm kỵ thứ ba tất phải mất mạng.

Bạch Diện Quái Nhân gật gù:

- Hoá ra người biết nhưng lại giả vờ như không biết. Với hành vi muốn qua mặt ta kể như xem thường ta, người có biết đã phạm vào điều cấm kỵ nào không?

Lưu công tử lập tức cũng có sắc mặt nhợt nhạt:

- Tiểu nhân... Tiểu nhân...

Nào ngờ, có tiếng quát lạnh người của Giang công tử vang lên, khiến Lưu công tử thay đổi thái độ:

- Lưu huynh! Đánh! Giang công tử động thân lao vào Bạch Diện Quái Nhân:

- Đỡ! Vút!

Vù... Vù...

Với thái độ liêu lĩnh, Lưu công tử cũng lao vào:

- Ác ma chó quá ngông cuồng. Tiếp chiêu.

Vù... Vù...

Bạch Diện Quái Nhân há miệng cười sằng sặc:

- Dám chống đối ta, hai người lại phạm phải điều tối kỵ. Đáng chết! Ha... ha...

Song thủ của Bạch Diện Quái Nhân lập tức phân khai, chia thành hai hướng, vẩy xạ hai tia kinh về phía Giang công tử ở mé hữu và Lưu công tử ở mé tả.

Vù... Vù... Ào... Ào...

Kinh lực song phương chưa thật sự chạm vào, bất ngờ có tiếng quát khác vang lên:

- Dám chống đối Kim Ma Bang, ác tặc Bạch Diện người mới là người muốn chết. Đỡ!

Người đó xuất hiện với hai tay vẩy ra liên hồi, ném liên tiếp nhiều vật nhỏ li ti về phía Bạch Diện Quái Nhân.

Viu... Viu...

Hai mắt chợt long lên, Bạch Diện Quái Nhân bỗng thể hiện một thân thủ cao minh chưa từng thấy, lão thu hai kinh về, dùng một tay chộp vào gã thư đồng để lôi mạnh về phía sau, với tay còn lại lão khoa nhanh vào đám vật nhỏ li ti do nhân vật mới xuất hiện ném ra.

Vù... Vút!

Đang hồi bộ Bạch Diện Quái Nhân bỗng dừng người nhìn vào những mẫu vật vừa chộp được:

- Xạ Nguyên Châm? Âm khí này sao người có được?

Đó là cây hồi dành cho nhân vật vừa xuất hiện. Nhân vật đó vẫn tiếp tục vừa lao đến vừa ném thêm những loạt âm khí khác vào Bạch Diện Quái Nhân.

- Sao lão biết đó chính là Xạ Nguyên Châm? Đỡ!

Vút! Vuu... viuu...

Nhờ sự xuất hiện bất ngờ của Bạch Diện Quái Nhân, gã thư đồng may toàn mạng. Giờ đây, khi hoàn toàn hồi tỉnh, gã bỗng cảm phần nhìn nhân vật mới đến:

- Lại là người, kẻ đã hãm hại phụ thân ta? Đỡ!

Tuy bị Bạch Diện Quái Nhân giữ chặt thân mình nhưng gã thư đồng vẫn có cách hất mạnh hữu thủ về phía nhân vật nọ.

Véo...

Nhìn tia hàn quang xuất phát từ tay hữu gã thư đồng, nhân vật nọ phải dừng lại, miệng kêu lên:

- Thoái Phi Kiếm của Định Sách? Người là hậu gia của... ! Hừ!

Bỏ dở câu đang nói, nhân vật nọ xô nhẹ một kinh, đẩy bật ngọn kiếm chính là tia hàn quang do gã thư đồng ném ra.

Choang...

Thấy nhân vật nọ ngăn chặn được thanh kiếm, cũng là tuyệt kỹ Thoái Phi Kiếm lúc này suýt lấy mạng Lưu công tử, gã thư đồng cảm phần hét vang:

- Họ Từ người thật đáng chết. Sau này nếu có cơ hội, ta sẽ...

Gã đang hét bất chợt bị Bạch Diện Quái Nhân bấu chặt vào người:

- Ai cho phép người xen vào? Hừ!

Nếu ta không có việc cần nhờ người, sinh mạng bé nhỏ của người đừng mong tồn tại. Bị một lực đạo cực mạnh ép vào người, gã thư đồng không những không thể cử động được mà toàn thân gã còn phải đau đớn không thể tả. Dù đang đau đến tận xương tủy nhưng gã thư đồng cũng cảm thấy lạ khi nghe Bạch Diện Quái Nhân lên tiếng hỏi nhân vật mới xuất hiện:

- Người là Từ Bình, đại thiếu gia của Từ Gia trang?

Nhân vật nọ có phần khiếp hãi nhìn Bạch Diện Quái Nhân:

- Xạ Nguyên Châm không có tác dụng gì với lão sao?

Bạch Diện Quái Nhân xòe hữu thủ và cố tình làm cho mười mấy mũi hàn quang nhỏ li ti này đã bị lão chộp giữ phải rơi xuống đất. Bạch Diện Quái Nhân rít qua kẽ răng:

- Người là người họ Từ, Xạ Nguyên Châm lại là thủ pháp độc môn của Xạ Hồn Lão Tổ! Nói, người có liên quan thế nào với Xạ Hồn Lão Tổ?

Nhân vật nọ có danh xưng là Từ Bình chợt rúng động:

- Xạ Hồn Lão Tổ?

Bạch Diện Quái Nhân tỏ vẻ hoang mang:

- Chẳng như người chưa hề nghe nói đến danh xưng đó? Vậy tại sao người lại luyện được thủ pháp Xạ Nguyên Châm?

Kịp trấn tĩnh, Từ Bình mỉm cười:

- Xem ra lão ác ma người cũng đã từng nếm qua sự lợi hại của Xạ Nguyên Châm? Càng tốt, hãy giao tiểu oa nhi kia cho ta, nếu không, lần này ta sẽ không khách khí, nhất định sẽ cho lão nếm Xạ Hồn Khúc, phát động Xạ Nguyên Châm ở mức độ lợi hại hơn.

Bạch Diện Quái Nhân vụt cười vang:

- Xạ Hồn Khúc? Người đủ năng lực thực hiện điều đó sao? Ha... ha...

Lập tức, để chứng tỏ cho Bạch Diện Quái Nhân biết bản thân có đủ năng lực hay không, Từ Bình chọt cho tay vào người. Và khi lấy tay ra, trên tay y liền có thêm một vết với sắc màu đen chết chóc. Từ Bình cười nhẹ:

- Lão muốn thử không?

Bạch Diện Quái Nhân ngừng cười. Thay vào đó lão như nhìn không chớp mắt vào vật nọ:

- Xạ hồn tiêu? Không lẽ Từ Bình người chính là truyền nhân của Xạ Hồn Lão Tổ?

Từ Bình chợt có sắc diện thật kỳ dị, như có phần nào ngơ ngác trước lời nói đề quyết của Bạch Diện Quái Nhân. Tuy nhiên, do phát hiện Bạch Diện Quái Nhân càng lúc càng tỏ ra kinh sợ vật y đang cầm trên tay, Từ Bình nhẹ nhàng đưa vật nọ lên ngang miệng:

- Phải hay không, lão cứ nghe thử một khúc Xạ Hồn của ta.

Kinh hoảng, Bạch Diện Quái Nhân rú lên, đồng thời lập tức động thân lao đi:

- Người thật sự am tường Xạ Hồn Khúc? Hừ, hẹn sau gặp lại.

Vút!

Từ Bình chợt quát:

- Muốn chạy hãy để tiểu oa nhi họ Định lại.

Cùng với tiếng quát, Từ Bình lập tức vấy xạ tả thủ, ném vọi theo một nắm Xạ Nguyên Châm nhỏ li ti, quyết ngăn Bạch Diện Quái Nhân lại.

Viu... viu...

Cùng lúc đó, sau khi ngỡ bị Bạch Diện Quái Nhân lấy mạng và bây giờ có sự xuất hiện của Từ Bình làm cho tình thế bỗng xoay chiều, Giang - Lưu nhị công tử vì muốn báo hận nên cũng đồng loạt quát tháo:

- Chạy đi đâu? Đờ!

- Lão không muốn trừng phạt ta vì đã phạm liên tiếp vào những điều cấm kỵ của lão sao? Đứng lại nào.

Vù... vù... Áo... Áo...

Giang - Lưu nhị công tử lao theo là việc vô ích do Bạch Diện Quái Nhân bây giờ chỉ còn là một chiếc bóng mờ xa. Không những thế, cả hai buộc phải dừng lại khi nghe tiếng Từ Bình gọi:

- Nhị vị đừng đuổi theo nữa. Mau dừng lại nào.

Giang công tử quay lại và lên tiếng oán trách:

- Từ Bình huynh sao không giúp bọn mõ báo hận?

Tương tự, Lưu công tử cũng trách:

- Đã có Xạ Hồn Tiêu làm cho lão ác ma kinh hãi, sao Từ huynh cứ thản nhiên để đối phương bỏ chạy?

Từ Bình lập tức đảo mắt xung quanh hoàn toàn vắng lặng y mới hạ thấp giọng:

- Nhị vị hãy nghe tại hạ nói đây. Tại hạ nào có Xạ Hồn Tiêu và cũng làm gì biết Xạ Hồn Khúc gì đó như lão nói?

Thất sắc, Giang công tử nhìn chằm chằm vào vật trên tay Từ Bình:

- Vậy đây là vật gì? Tại sao thoát nhìn lão ác ma đã gọi ngay đó là Xạ Hồn Tiêu?

Lưu công tử thì có thái độ hoài nghi?

- Không như bọn ta, Từ huynh đã đôi lần được bang chủ chỉ giáo. Xạ Nguyên Châm gì đó chắc hẳn Từ huynh có được là do bang chủ truyền thụ?

Từ Bình cười ngượng:

- Xạ Nguyên Châm thì đúng là do bang chủ chỉ dạy nhưng nào phải chỉ có một mình đệ hưởng được đặc ân này? Theo lệnh của bang chủ, đệ phải san sẻ sự hiểu biết này cho Giang huynh và Lưu huynh. Đệ chưa kịp...

Giang công tử ngăn người:

- Nếu bọn ta cũng có phần sao bấy lâu nay Từ huynh không nhắc đến?

Từ Bình nhăn nhó:

- Đó là điều đệ đang định giải thích. Nhị vị thử nghĩ xem những lúc gần đây đệ nào có dịp gặp riêng nhị vị? Và không gặp, đệ có cách nào để trao Xạ Nguyên Châm?

Lưu công tử bán tín bán nghi:

- Ngoài việc trao Xạ Nguyên Châm thật ra bang chủ có truyền Xạ Hồn Tiêu và Xạ Hồn Khúc cho Từ Bình huynh không?

Từ Bình lắc đầu:

- Xạ Hồn Tiêu thì đây là lần đầu đệ nghe lão Bạch Diện đề cập đến. Riêng Xạ Hồn Khúc thì như bang chủ hiểu dụ, nếu gặp phải đối thủ vào hàng cao niên, chỉ cần đề cập đến ba chữ đó tất nhiên sẽ khiến đối phương hoảng sợ. Nhị vị hãy tin và chờ nghỉ ngơi.

Giang công tử trầm ngâm:

- Ngoài Tam Trang còn có nhất Viện đã bị bang chủ thâm phục, đệ tin chắc vẫn chưa ai thật sự nhìn thấy lơ sơn chân diện mục của bang chủ. Chư huynh nghĩ xem, liệu bang chủ có phải là Xạ Hồn Lão Tổ gì đó như lão quỷ Bạch Diện Quái Nhân vừa nói chăng?

Lưu công tử lắc đầu:

- Chỉ cần nghe qua bốn chữ Xạ Hồn Lão Tổ đủ hiểu đó là nhân vật phải có niên kỷ xấp xỉ một trăm. Tuy bang chủ chúng ta chưa từng lộ diện nhưng dựa theo âm sắc nhất định không thể có niên kỷ cao đến thế. Đệ e không phải.

Từ Bình tán đồng:

- Đệ cũng nghĩ như Lưu Thúc huynh. Vả lại, nếu bang chủ mà là Xạ Hồn Lão Tổ, Xạ Hồn Tiêu là vật dùng để phát ra Xạ Hồn Khúc, có lý nào người lại dễ dàng trao vật đó cho đệ?

Lưu Thúc bất chợt bảo Từ Bình:

- Từ huynh cho đệ xem qua vật đó nào.

Từ Bình giao vật nọ cho Lưu Thúc:

- Đệ đã xem xét kỹ rồi. Vật này được làm bằng gỗ và do đặc ruột nên không thể thổi để phát ra thanh âm.

Cầm lấy vật nọ, Lưu Thúc hoang mang:

- Vật này cũng là do bang chủ giao cho Từ huynh?

Từ Bình vừa gạt đầu thừa nhận thì đến lượt Giang công tử nói lên sự suy đoán:

- Chứng tỏ vật này chỉ được tạo dáng theo đúng nguyên mẫu là Xạ Hồn Tiêu thật. Phải chăng vật thật đó đang do bang chủ cất giữ?

Từ Bình có phần giật mình:

- Giao cho đệ vật giả, thật ý bang chủ muốn gì?

Lưu Thúc bàng hoàng:

- Từ huynh đã biết chút nào về sự lợi hại của Xạ Nguyên Châm?

Từ Bình lo ngại giải thích:

- Theo bang chủ căn dặn, Xạ Nguyên Châm một khi xâm nhập vào ai, nó sẽ mãi mãi tiềm ẩn ở đó. Và khi bị Xạ Hồn Khúc tác động, Xạ Nguyên Châm sẽ dịch chuyển làm cho nguyên khí người bị hại phải rối loạn. Ý của Lưu huynh là...

Lưu Thúc cười gượng:

- Có lẽ đệ chỉ nghĩ quẩn thôi. Vì có lý nào chúng ta đã nguyện ý đầu phục Kim Ma Bang, nhưng bang chủ vẫn lo xa và đã ban cho chúng ta mỗi người một mũi Xạ Nguyên Châm?

Họ Giang nhăn nhó:

- Công bằng mà nói, nếu là Giang Nhất này nhất định đệ sẽ cẩn trọng và đương nhiên phải dùng Xạ Nguyên Châm để khống chế thuộc hạ.

Từ Bình tái mặt:

- Nếu là vậy...

Lưu Thúc xua tay:

- Chúng ta đừng ở đây đoán già đoán non nữa, phải hay không, đệ nghĩ, chúng ta nên thử bàn bạc với trưởng bối của chúng ta thì hơn.

Từ Bình bỗng giật thót người:

- Không cần đâu! Đệ nghĩ ra rồi.

Giang Nhật cũng giật mình:

- Lưu huynh nói rất đúng, sao Từ Bình huynh có ý ngăn?

Từ Bình chợt thở ra:

- Lần này vì muốn đối phó với Lâm Minh Chủ, phụ thân của đệ đã được lệnh phải tìm cách phát xạ Xạ Nguyên Châm vào người Lâm Minh Chủ. Như thế đủ biết, để khống chế bất kỳ ai sau này sẽ ngáng đường bọn bang, bang chủ đều trông cậy vào Xạ Nguyên Châm, đệ e tất cả chúng ta đều trong hoàn cảnh tương tự.

Lưu Thúc bàng hoàng:

- Chuyện đã thế này, đệ nghĩ, việc tìm cách lấy mạng tiểu oa nhi họ Định chỉ là tiểu tiết. Điều quan trọng hơn là chúng ta nên quay lại để xem việc gì xảy ra ở Ân Oán Đài như thế nào. Đi thôi!

Họ bỏ đi và trong thâm tâm có lẽ cả ba đều ngấm ngầm lo sợ, sợ cho bản thân họ đã bị bang chủ Kim Ma Bang phát xạ Xạ Nguyên Châm mà không biết. Họ đi trong tâm trạng nặng nề.

-oOo-

3. Xạ Nguyên Châm

- Khí lực của tiền bối đang yếu dần, phải chăng tiền bối đã bị Xạ Nguyên Châm gây tổn hại?

Nói xong gã thư đồng mới biết là đại. Vì như tính khí hung dữ của Bạch Diện Quái Nhân, một câu nói hàm ý khinh thường như vừa rồi ắt gã thư đồng khó tránh khỏi bị trừng phạt.

Đang chờ điều xấu nhất xảy đến, gã thư đồng phải một phen nữa kinh ngạc vì phát hiện Bạch Diện Quái Nhân không hề lên tiếng quát mắng hoặc có thái độ hung hãn như gã nghĩ. Có chăng, Bạch Diện Quái Nhân chỉ có một hành vi có thể được xem là phản thường. Bạch Diện Quái Nhân vẫn nắm giữ gã trong tay và bất ngờ tăng cao cước lực.

Vút!

Cứ thế, cảnh vật ở hai bên lại tiếp tục loang loáng lùi về phía sau như lúc đầu đã xảy ra. Được một lúc, dù không thấy cước lực của Bạch Diện Quái Nhân suy giảm nhưng bằng thính giác gã thư đồng phát hiện nhịp hô hấp của Bạch Diện Quái Nhân có phần trì trệ.

Gã thư đồng hiểu, Bạch Diện Quái Nhân trước sau vẫn để lộ việc khí lực suy giảm. Nhưng do không muốn thừa nhận điều đó và nhất là không muốn gã thư đồng nhận thấy sự thật đó nên Bạch Diện Quái Nhân vẫn miễn cưỡng chi trì cước lực, bất chấp hệ quả của sự miễn cưỡng này sẽ dẫn đến tác hại khác nghiêm trọng hơn. Cũng am tường võ công nên gã thư đồng đương nhiên cũng có đôi chút hiểu biết về đạo lý võ học.

Gã biết hành vi miễn cưỡng của Bạch Diện Quái Nhân chỉ khiến cho Xạ Nguyên Châm nếu thật sự đã gây tổn hại cho Bạch Diện Quái Nhân tất sẽ càng lúc càng gây tổn hại nghiêm trọng. Định lên tiếng cảnh tỉnh, nhưng nghĩ lại, gã thư đồng không nói. Vì dù gã nói đúng hay sai, người có tính khí hung hãn như Bạch Diện Quái Nhân tất có phản ứng vô thường, và người bị hại trước hết sẽ là gã chứ không phải lão ác ma Bạch Diện. Hay hơn hết gã cứ lặng thinh.

Và nếu đến một lúc nào đó Bạch Diện Quái Nhân hết khả năng chi trì cục diện, lão sẽ đuối sức và đó sẽ là cơ hội tốt cho gã tự thoát thân. Đó là tâm lý của bất kỳ ai nếu đang bị kẻ khác mạnh hơn bắt giữ. Đang chờ đợi điều đó, lần thứ ba gã thư đồng phải kinh ngạc do phát hiện Bạch Diện Quái Nhân bỗng dừng lại. Nhìn ra phía trước, gã thư đồng phát hiện nơi Bạch Diện Quái Nhân dừng lại là một sườn núi được phủ kín toàn là những cột cây rừng cao to. Ngỡ vì hết lối nên Bạch Diện Quái Nhân phải dừng lại, nên gã thư đồng phải ngỡ ngàng khi nghe Bạch Diện Quái Nhân lên tiếng:

- Đến rồi!

Gã kinh ngạc:

- Đến rồi? Là chủ ý của tiền bối muốn đưa văn sinh đến đây?

Bạch Diện Quái Nhân chợt cười lạnh, vươn tay điểm vào Cốc Trung huyết của gã thư đồng:

- Ta biết người học được cách hoán chuyển huyết đạo của Tửu Quái, với cách điểm huyết của ta, người rồi sẽ phải thất vọng thôi. Hừ!

Bị Bạch Diện Quái Nhân xô qua một bên, gã thư đồng thử vận lực để ổn định cước bộ và gã phải thất sắc:

- Rốt cuộc tiền bối muốn gì ở văn sinh?

Bạch Diện Quái Nhân từ khi biết gã thư đồng quả nhiên không thể thoát lối điểm huyết của lão, bất chợt lão buông người ngồi phịch xuống. Nhìn bộ dạng đó của lão, gã thư đồng bĩu môi:

- Hoá ra tiền bối đúng là bị Xạ Nguyên Châm gây hại?

Bạch Diện Quái Nhân quả nhiên đã kiệt lực. Thay vì phát tác và có thái độ giận dữ, lão thở ra và đồng thời nhìn vào bàn tay hữu của chính lão:

- Không ngờ Xạ Nguyên Châm lại lợi hại đến vậy, ta đã đề phòng trước vẫn không tránh khỏi. Hà...

Cũng nhìn vào bàn tay lão, gã thư đồng ngơ ngác:

- Nếu đã bị Xạ Nguyên Châm gây hại, sao trên tay lão không có dấu hiệu gì?

Nửa như muốn giải thích cho gã, nửa như muốn tự mình xem xét lại, lão Bạch Diện Quái Nhân bất ngờ dùng tay tả xoa xoa vào bàn tay hữu. Được một lúc, gã thư đồng đang dõi nhìn, bằng bàn tay tả của Bạch Diện Quái Nhân bỗng lột ra khỏi bàn tay hữu một lớp da khá dày. Soạt! Kinh ngạc, gã thư đồng kêu lên:

- Lão đeo bao tay?

Gã thư đồng ồ lên một tiếng dài khi nhìn thấy bàn tay hữu thật sự của Bạch Diện Quái Nhân. Đó là một bàn tay thanh tú với năm ngón tay dài thon thả và thẳng, khác xa với bàn tay cục mịch khi nãy và cũng khác xa nếu so với bàn tay bên tả hiện giờ vẫn nguyên dạng là một bàn tay cục mịch. Bạch Diện Quái Nhân trừng mắt nhìn gã:

- Người kêu cái gì?

Gã thư đồng vội dấu kín những suy nghĩ đang có và đáp theo cách khác:

- Có gì đâu. Văn sinh kêu vì nhìn thấy giữa lòng bàn tay của tiền bối đang hiện rõ một quầng đen.

Đúng như lời gã thư đồng vừa nói, chính Bạch Diện Quái Nhân cũng phải thừa nhận bàn tay tuy thanh tú của lão nhưng quả nhiên đang có một quầng đen nổi rõ ở giữa lòng bàn tay. Lão thở dài:

- Do bộ bao tay da ngăn bớt nên Xạ Nguyên Châm thay vì xâm nhập vào cơ thể, chỉ gây chút phương hại ngoài da. Nhưng dấu sao, độc chất trên Xạ Nguyên Châm quả nhiên đã phát tác khi nó không nhìn thấy máu. Hà...

Gã thư đồng bật kêu:

- Sao lại vậy? Càng thấy máu thì càng phát tác, chất độc nào mà không như vậy?

Bạch Diện Quái Nhân bĩu môi:

- Chứng tỏ người chưa có chút kiến thức nào về Xạ Nguyên Châm. Không như các loại chất độc thông thường, Xạ Nguyên Châm được chế luyện với dụng ý làm huỷ hoại nguyên khí của đối phương nên chất độc có trên Xạ Nguyên Châm chỉ là chất sinh dẫn nhằm làm cho Xạ Nguyên Châm dễ dàng di chuyển theo máu huyết của đối phương, để được đi đến cùng khắp các kinh mạch. Do đó nếu gặp được máu, nó sẽ không bao giờ phát tác.

Gã thư đồng ngớ ngàng:

- Thấy máu thì không phát tác, chỉ dẫn lưu đi khắp kinh mạch? Ngược lại, phạm ngoài da thì lại sinh độc, có thể lấy mạng người một cách dễ dàng, Xạ Nguyên Châm lợi hại đến thế sao?

Bạch Diện Quái Nhân bỗng phẫn nộ:

- Lợi hại thì lợi hại, nhưng muốn lấy mạng ta đâu phải dễ? Hừ! Rồi cũng lúc chính Xạ Hồn Lão Tổ sẽ bị Bạch Diện Quái Nhân ta cho nếm mùi lợi hại.

Gã thư đồng vọt miệng:

- Tiền bối có oán thù với Xạ Hồn Lão Tổ?

- Không sai. Thù cao như núi, sâu tựa bể.

Gã thư đồng lấy làm kỳ quái:

- Theo danh xưng, hẳn Xạ Hồn Lão Tổ phải có niên kỷ ngoài trăm, như vậy nếu tiền bối và Xạ Hồn Lão Tổ có oán thù, không lẽ niên kỷ của tiền bối...

Với phản ứng hoàn toàn trái với lẽ thường, Bạch Diện Quái Nhân chợt đeo lại bao tay bằng da vào bàn tay hữu thanh tú của lão, miệng lão lầu bầu:

- Niên kỷ của ta thì sao? Người hỏi hết mọi người xem, có phải Bạch Diện Quái Nhân ta đã bắt đầu thành danh từ năm bảy mươi năm trước không? Hừ!

Nhìn sững vào thái độ lạ lùng đó của lão, có vẻ như lão không muốn gã thư đồng dựa theo bàn tay thanh tú của lão để đoán được niên kỷ, gã thư đồng bụng bảo dạ: “Người cao niên kỷ thường phải có da dễ nhăn

neoh. Bàn tay lão vừa đẹp vừa trắng hồng, thật khó tin đó là bàn tay của người cao niên. Phải chăng...”
Đang ngẫm nghĩ, gã thư đồng phải giật mình khi nghe Bạch Diện Quái Nhân lên tiếng:

- Người có biết vì sao ta đã xuất hiện để cứu người?

Gã thư đồng cười một cách tự tin:

- Văn sinh đã nghe tiên bối nói rồi. Đó là tiên bối có việc cần nhờ đến văn sinh.

Tuy Bạch Diện Quái Nhân gật đầu nhưng lại hỏi:

- Người đoán xem, điều gì khiến ta cần nhờ đến người?

Gã cười lạt:

- Từ lúc toàn gia của văn sinh bị bắt ngờ thảm tử cho đến giờ, bất luận ai có chút quan tâm nào đến văn sinh đều chỉ có một nguyên do. Đó là Phật Công Thạch Bản...

Bạch Diện Quái Nhân trở mắt:

- Phật Công Thạch Bản? Phải chăng như lời đồn đại đó chính là phiến đá có từ thời Đạt Ma Phật Tổ và trên đó có bút tích của chính Phật Tổ Đạt Ma khắc ghi về một môn công phu Phật môn thượng thừa.

Gã thư đồng giễu cợt:

- Tiên bối đã biết rồi, cần gì phải hỏi?

Bạch Diện Quái Nhân phì cười:

- Thì ta cũng biết như mọi người thôi. Cũng vậy, ta cũng biết chuyện có liên quan đến Phật Công Thạch Bản chỉ là ngoa truyền.

- Ngoa truyền? Nếu là ngoa truyền thì sao Kim Ma Bang thần nhiên sát hại toàn gia văn sinh? Nếu chỉ là ngoa truyền thì sao Tử Quái phải phí công cứu mạng văn sinh và cứ khẳng khẳng bắt ép văn sinh phải nhận lão làm sư phụ?

Bạch Diện Quái Nhân tỏ vẻ chú tâm:

- Người nói Tử Quái đã ép người nhận lão làm sư phụ? Chuyện như thế nào?

Gã thư đồng mím chặt môi, tỏ ý không muốn phí lời giải thích. Bạch Diện Quái Nhân cười lạt:

- Có thể người nói đúng. Tử Quái vì ngộ nhận, tin chuyện Phật Công Thạch Bản là chuyện có thật nên mới giả vờ thu nhận người để chiếm đoạt vật đó. Nhưng đối với ta, ta không quan tâm.

Gã kinh ngạc:

- Nếu không quan tâm sao tiên bối cố tình bắt giữ và đưa văn sinh đến đây?

- Như ta đã nói, ta có chuyện cần nhờ đến người. Tuy nhiên cần phải nói cho mình bạch, giữa việc ta nhờ người và Phật Công Thạch Bản gì đó hoàn toàn không có liên quan.

Thoáng thở ra nhè nhẹ, gã thư đồng hỏi lại:

- Tiên bối thật sự không quan tâm đến Phật Công Thạch Bản?

- Không.

- Và nếu có ai đó nói cho tiên bối biết Phật Công Thạch Bản là việc có thật, tiên bối cũng không quan tâm?

- Không!

Gật đầu, gã thư đồng bảo:

- Nếu vậy, rốt cuộc tiên bối muốn nhờ văn sinh chuyện gì?

Đưa tay chỉ vào sườn núi phủ đầy cây rừng trước mặt, Bạch Diện Quái Nhân hỏi:

- Người có bao giờ nghe nói đến Lạc Tiên Cốc?

Nhìn theo tay chỉ của Bạch Diện Quái Nhân, gã thư đồng lắc đầu:

- Chưa hề! Vả lại, phía trước chỉ là sườn núi, làm gì có cốc núi để được gọi là Lạc Tiên Cốc?

Bạch Diện Quái Nhân cười lạnh:

- Vậy mà có đó. Người không nghe, chỉ vì chuyện xảy ra ở Lạc Tiên Cốc tính đến nay đã ngoài năm mươi năm. Huống chi ta có thể nói rõ hơn, hầu hết những ai đã từng nghe nói đến Lạc Tiên Cốc cho đến nay đều đã tạ thế. Người nghĩ xem, làm sao người có thể nghe nói đến địa danh này?

Sau một lúc chăm chú nhìn vào sườn núi, gã thư đồng lại phải lắc đầu:

- Thật khó tin ở phía trước lại có một cốc núi như vậy.

- Không sai. Vì Lạc Tiên Cốc đã bị một trận đồ che chắn mất thị tuyến.

- Trận đồ? Phải chăng là kỳ môn trận thế bấy lâu nay vẫn nghe nhiều người truyền tụng?

Bạch Diện Quái Nhân gật đầu:

- Đúng như người nói. Nhưng ở đây, trận đồ che phủ Lạc Tiên Cốc không phải là loại trận đồ tầm thường.

- Tiền bối muốn vãn sinh thử đi vào Lạc Tiên Cốc?

Bạch Diện Quái Nhân lạnh giọng:

- Không phải thử. Mà người phải vào thật.

Gã thư đồng cả nghi:

- Vào thật? Có nghĩa là tiền bối đã biết cách hoá giải trận đồ?

- Không sai! Và ta sẽ bày cho người cách xâm nhập.

Gã cười nhẹ:

- Nếu đã biết cách hoá giải, sao tiền bối không tự thân đi vào?

Bạch Diện Quái Nhân cũng cười nhẹ:

- Ta không vào vì có nguyên nhân khác. Người đừng nghĩ vì ta không thể hoá giải trận đồ nên cố tình xúi người vào thay ta.

- Nguyên nhân gì?

Bạch Diện Quái Nhân có phần lưỡng lự:

- Đó là... Được! Ta không ngại cho người biết sự thật. Ta phải thừa nhận ta không có nhiều đởm lược như người.

Gã thư đồng trợn mắt:

- Tại sao muốn đi vào Lạc Tiên Cốc cần phải có nhiều đởm lược? Hung hiểm thế sao?

Bạch Diện Quái Nhân tặc lưỡi:

- Chậc! Ta không thể nói rõ hơn. Người cứ vào sẽ rõ.

Gã thư đồng hồ nghi:

- Sau khi vào Lạc Tiên Cốc, vãn sinh phải làm gì?

Bạch Diện Quái Nhân chợt cho tay vào người và lấy ra một mảnh bìa sách được làm bằng da nhưng là mảnh bìa đã bị rách một nửa:

- Người hãy tìm cho ta nửa mảnh bìa còn lại. Để nhận dạng, người chỉ cần nhìn trên đó tất sẽ thấy hàng chữ “Bạch Vân bí kíp”.

- Bạch Vân bí kíp? Là bí kíp võ học?

Bạch Diện Quái Nhân ấn nửa mảnh bìa nọ vào tay gã thư đồng:

- Người đừng vọng tưởng sẽ chiếm đoạt hoặc luyện qua công phu trong đó. Người nhìn đi, xem có thấy bất kỳ ký tự nào không?

Lật qua lật lại mảnh bìa, gã thư đồng chưng hửng:

- Không có ký tự? Vậy sao có thể gọi là bí kíp?

Thu nửa mảnh bìa lại, Bạch Diện Quái Nhân đáp:

- Là tại sao thì ta không thể giải thích. Duy có điều này thì ta có thể hứa với người, nếu người giúp ta tìm được vật ta cần tìm, ta sẽ giúp người tiêu diệt Kim Ma Bang, thay người báo thù.

Gã thư đồng thật ranh mãnh:

- Người của Kim Ma Bang vốn có Xạ Nguyên Châm trong tay, tiền bối lo thân còn chưa xong, làm sao có thể thực hiện lời hứa?

Bạch Diện Quái Nhân hậm hực:

- Sau lần này ta không còn gì phải kiêng dè Xạ Nguyên Châm. Người đừng lo ta không thể thực hiện lời hứa.

Vứt hiểu, gã thư đồng chợt đưa mắt nhìn vào nửa mảnh bìa da:

- Thì ra Bạch Vân bí kíp có thể giúp tiền bối khắc chế Xạ Nguyên Châm?

Bạch Diện Quái Nhân lạnh giọng:

- Người quá dối thông tuệ. Người có biết người càng thông tuệ, càng dễ bị yếu mạng không?

Thấy gã thư đồng có ý sợ, Bạch Diện Quái Nhân chậm rãi nói thêm:

- Biết ít cũng chết, biết nhiều quá cũng chết, chỉ có biết vừa đủ là đủ sống, người hiểu ẩn ý của ta chăng?

Gã thư đồng nhăn nhó:

- Thế nào là chỉ biết vừa đủ?

- Biết vừa đủ là người tuy biết nhiều nhưng phải làm ra vẻ là không hề biết gì cả. Có như thế mới không dễ bị bất kỳ ai đồ kỵ. Và không bị đồ kỵ thì sinh mạng ắt sẽ được bảo toàn. Trái lại, nếu cái gì cũng làm ra vẻ là biết mà thực chất là không biết gì, đó là người đang chuốc hoạ vào thân. Người hiểu chưa?

Gã thư đồng tuy chưa hiểu lắm, nhưng qua ánh mắt hàm ý hăm dọa của đối phương, nó chợt hiểu. Hoá ra đối phương muốn ám chỉ việc nó vừa tình cờ nhìn thấy một bàn tay thanh tú của đối phương, một bàn tay không thể xuất hiện ở một người có niên kỷ khá cao như đối phương đã cố ý làm nó phải tin như vậy. Có nghĩa là biết thì biết, chỉ nên để bụng chứ không nên nói ra. Và nói ra nghĩa là tự chuốc hoạ vào thân. Gã thư đồng gật đầu:

- Văn sinh hiểu rồi. Mà này, văn sinh làm sao vào được nếu tiền bối vẫn còn khống chế huyết đạo của văn sinh?

Bạch Diện Quái Nhân bật cười:

- Ta sẽ không giải huyết cho người, phòng người sau đó lên theo lối khác trốn đi. Nhưng người yên tâm, ngay khi người giao cho ta vật ta cần tìm, ta sẽ giải khai huyết đạo cho người.

Vậy là hết cách, gã thư đồng thở dài:

- Cách xâm nhập như thế nào?

Bạch Diện Quái Nhân lập tức nhặt lấy nhiều hòn đá nhỏ cạnh đó và tuần tự bày chúng lên mảnh đất bằng phẳng:

- Trận đồ ở phía trước được bố trí dựa theo địa hình sẵn có, gồm những tảng đá lớn và những cội cây được cố ý trồng đúng phương vị. Người xem đây, những hòn đá nhỏ này tượng trưng cho những cội cây, những

hòn đá lớn tượng trưng cho những tảng đá thực sự. Người chỉ cần di chuyển như thế này, thế này là có thể dễ dàng đi xuyên khắp trận.

Biết mà vờ như không biết, gã thư đồng vận dụng chính câu nói của đối phương để buộc đối phương phải giải thích đi giải thích lại thật nhiều lần về cách bố trí trận đồ. Gã hỏi nhiều đến nỗi Bạch Diện Quái Nhân phải đâm bực:

- Ta xem ngươi không phải hạng tối dạ, sao ngươi chậm hiểu vậy?

Gã tuy cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên đối đáp:

- Sai một ly đi ngàn dặm. Văn sinh phần vì muốn chỉ trì mạng sống, phần không muốn làm lỡ việc của tiền bối nên không thể không hỏi cặn kẽ.

Gã đối đáp rất thuận tai khiến Bạch Diện Quái Nhân dù không hài lòng vẫn phải lần lượt giải thích mọi vấn nạn của gã có liên quan đến đủ mọi loại trận đồ. Sau đó, gã thư đồng nửa vô tình nửa cố ý than:

- Thuật kỳ môn quả nhiên thâm sâu huyền ảo. Càng nghe, văn sinh càng cảm thấy hết cả tự tin.

Bạch Diện Quái Nhân cũng mệt phờ vì phải giải thích quá lâu:

- Đó là tại ngươi hỏi quá nhiều chi tiết và dường như không có liên quan đến trận đồ trước mặt. Đến ta cũng không tin chắc là ngươi có vào được hay không?

Gã thư đồng hoang mang:

- Tiền bối nói vậy là có ý gì?

Bạch Diện Quái Nhân xua tay;

- Ta chỉ nói đùa thôi. Ngươi không cần phải để tâm. Mà này, ngươi có vào đó nhiều lắm là hai ngày ngươi phải quay ra. Bằng không cách điểm huyết của ta sẽ làm ngươi mất mạng, nếu ngươi để quá chậm.

Gã thư đồng kinh nghi:

- Chỉ đi vào rồi lại đi ra, văn sinh cần gì phải phí đến hai ngày?

Bạch Diện Quái Nhân cười cười:

- Vì muốn tìm thấy nửa mảnh bùa kia, ngươi phải tận tay lục soát ít lắm là gần một trăm bộ hài cốt.

- Uý, ở đâu mà nhiều hài cốt đến vậy?

- Ở trong Lạc Tiên Cốc chứ còn ở đâu nữa. Không lẽ ngươi không dám chạm vào quá nhiều bộ cốt khô như vậy?

Bằng câu hỏi này, gã thư đồng mở hồ hiểu Bạch Diện Quái Nhân dường như kiêng dè việc tự tay chạm vào những bộ cốt khô. Tuy vậy, gã đang tự phản bác, Bạch Diện Quái Nhân là hạng người hung hãn, sẵn sàng hạ thủ bất kỳ ai dám phạm vào ba điều cấm kỵ, có lý nào lại ngăn ngại việc chạm tay vào những bộ cốt khô. Như vậy lần mở hồ hiểu này của gã dường như không đúng với sự thật.

- Ngươi dám hay không dám?

Bị Bạch Diện Quái Nhân gần giọng hỏi lại như thế, gã thư đồng phần uất:

- Văn sinh dù sao cũng là nam nhi đại trượng phu, có lý đâu lại sợ việc tầm thường đó?

Bạch Diện Quái Nhân tròng mắt:

- Nam nhi đại trượng phu thì sao? Ta từng thấy nhiều kẻ cũng tự xưng là nam nhi đại trượng phu, nhưng dũng khí và đóm lược thật sự còn kém xa nữ nhi.

Gã thư đồng kinh ngạc:

- Có những hạng người như thế sao?

Há miệng ra định nói gì đó, nhưng không hiểu sao Bạch Diện Quái Nhân bỗng ngậm lại và buông tiếng thở dài, sau đó chột xua tay:

- Người kinh lịch chưa nhiều, cứ sống thêm nhiều năm nữa sẽ thấy những gì ta nói đều không sai ngoa. Hà...

Nghe tiếng thở dài hàm nhiều ẩn ý của đối phương, gã thư đồng nghi ngại:

- Đường như thương tích của tiền bối do Xạ Nguyên Châm gây ra...

Bạch Diện Quái Nhân gất gỏng:

- Người không cần lo lắng cho ta. Ta không dễ chết như người tưởng, trái lại nếu chậm hơn hai ngày người không quay lại, bản thân người có mệnh hệ nào, đừng có trách ta. Đi đi.

Tính khí của Bạch Diện Quái Nhân quả nhiên hỉ nộ thất thường. Gã thư đồng hiểu sinh mạng gã còn hay mất đều trông chờ vào việc có tìm thấy nửa mảnh bùa Bạch Vân bí kíp hay không. Ngoài điều đó ra, gã không thể hy vọng bất kỳ sự nhân nhượng nào ở một kẻ hỉ nộ thất thường như vậy. Gã đứng lên, tiến dần về sườn núi phủ đầy những cây cội rừng.

Lần đầu tiên mọi đờm lược của gã chừng như lung lay khi mừng tượng đến cảnh sẽ một mình chạm trán với hàng trăm bộ cốt khô. Và gã chợt hiểu, người có đờm lược hay không, không chỉ dựa vào tố chất nam hay nữ. Gã cũng vậy, đờm lược chỉ đến với gã khi gã nghĩ rằng gã phải vượt qua trở ngại này mới có thể chi trì sinh mạng. Gã bước đi...

-oOo-

4. Lạc Tiên Cốc

Vừa dịch chuyển được vài bước, khung cảnh trước mắt gã bỗng thay đổi. Vùng sườn núi nhấp nhô chợt xuất hiện, cả một thảm cây rừng khi nãy còn nhìn thấy giờ bỗng biến thành những hào lũy, cái thì sâu đến năm bảy trượng, cái thì cao đến tận lưng trời. Đã biết đó là ảo giác phát sinh khi bản thân đột nhiên xâm nhập vào trận thế kỳ môn, gã cố vững dạ, giữ nguyên phương thức dịch chuyển. Bước sang bên phải ba bước, tiến lên hai, qua tả hai, lùi một rồi lại tiến lên ba. Cứ thế, gã vừa đi vừa nhắm đếm thật cẩn thận. Vì gã đã được cảnh tỉnh, chỉ cần sai, sẩy một bước chân thôi, lập tức gã sẽ rơi vào cảnh ngộ cực kỳ hung hiểm. Đó là tiến thoái nan phân, tiến không đường, lùi không nẻo và gã sẽ bị giam giữ suốt đời ở nơi được gọi là Lạc Tiên Cốc này.

Tuần tự, tùy theo mỗi lần dịch chuyển của gã, khung cảnh trước mắt gã cứ luôn biến đổi. Có lúc gã chỉ nhìn thấy toàn là rừng cây và với rừng cây âm u dày đặc như thế này nếu gã không đủ kiên định tất sẽ không bao giờ dám đặt chân đi loạn vào rừng. Gã vẫn kiên định. Vì thế, cảnh quang lại thay đổi. Rừng cây bỗng biến đi; thay vào đó là một đại mạc ngút ngàn trải dài trước mắt gã. Có khác với đại mạc bình thường chỉ gồm cát và gió, đại mạc mà gã đang đối diện lại nhấp nhô toàn đá và đá. Gã nhủ thầm: “Đừng nghĩ đó là đá thật, mà nhảy bừa vào. Ta phải xem đó chỉ là đất bằng và phải tiếp tục dịch chuyển như cách đã biết. Nào, bắt đầu nào. Dịch qua bên hữu ba bước: một, hai, ba. Rồi tiến lên hai: một, hai. Bây giờ thì...” Bụng bảo dạ như vậy nhưng gã khó thể giữ mãi lòng tin tưởng.

Bởi vì ai cũng vậy, nhìn thấy bản thân đang yên vị trên đỉnh một hòn đá, thử hỏi, có ai đủ đờm lược để giữ thân nhiên khi biết rằng bản thân rồi sẽ bước lùi về phía sau hai bước hay không? Lùi một thì khả dĩ vẫn còn đặt chân lên tảng đá, lùi lại hai thì chắc chắn sẽ phải rời khỏi hòn đá. Và khi đã rời, nếu không biết võ công thì không nói gì, một khi biết lẽ nào lại không thì triển khinh công để nhảy qua hòn đá khác?

Chẳng lẽ cứ chấp nhận rơi, rồi sau đó là cảnh bươu đầu sút trán? Gã thư đồng cũng như mọi người và không may gã cũng biết võ công. Thế cho nên gã phải có phản ứng như vậy nếu gã cứ bước lùi và sau đó gã thật sự bị rơi xuống khỏi hòn đá. Điều đó đã xảy ra khi gã vừa lùi vừa đếm đủ hai bước.

Vù... Gã kinh tâm: “Ta vẫn di chuyển đúng theo phương thức, có sao nơi ta đặt chân không phải đất bằng?”
Gã rơi xuống thật! Như vậy, để chi trì sinh mạng và cũng là những phản ứng thường tình, gã tung người nhảy qua hòn đá cạnh đó.

Vù... Gã quên huyết đạo gã vẫn bị Bạch Diện Quái Nhân khống chế. Bước nhảy của gã hoá ra chỉ là cái nghiêng người làm cho đầu của gã tự va khá mạnh vào hòn đá gã định nhảy đến. Bốp! Đầu văng vắt, mắt hoa lên, gã có cảm nhận thân hình gã dường như đang rơi nữa, rơi mãi xuống một hố sâu vô tận. Có người gọi gã dậy:

- Tỉnh lại nào, tiểu oa nhi!

Gã ngơ ngác mở mắt. Và gã càng thêm ngơ ngác khi phát hiện ngay bên cạnh gã vẫn là hòn đá mà trước đó gã từng va đầu vào. Thanh âm khi nãy lại vang lên:

- Người nhìn gì? Hay người muốn tự đập đầu vào đá một lần nữa để tìm chết?

Gã quay nhìn tứ phía:

- Tiền bối là ai? Như tiền bối đã nhìn thấy tường tận từng hành vi của vân bối?

Thanh âm nọ vang xuống từ trên cao:

- Đương nhiên rồi! Đã năm mươi năm trôi qua kể nào vào đây mà không bị ta nhìn thấy? Nào phải chỉ có người là ngoại lệ?

Năm mươi năm một con số dễ gợi cho gã thư đồng nhớ đến một việc:

- Tiền bối nói tiền bối đã lưu ngụ ở đây những năm mươi năm?

- Không sai! Kể từ lúc ta bị lũ tiểu nhân dẫn dụ vào Lạc Tiên Cốc.

Gã không thể không kêu:

- Lạc Tiên Cốc? Đây mà là Lạc Tiên Cốc sao?

Thanh âm kia vang lên:

- Người kinh ngạc cũng phải. Ta cũng vậy, quanh quẩn ở đây những năm mươi năm dài, ta vẫn thường tự hỏi: đây mà là Lạc Tiên Cốc sao?

- Như vậy, đến tiền bối cũng chẳng hề biết Lạc Tiên Cốc ở đâu?

Thanh âm kia chợt bảo:

- Người có ngại chẳng khi ta và người cứ đối thoại mà không cần nhìn mặt?

Gã dậm ra nghi ngờ, người nọ vừa nói là đã nhìn thấy tường tận từng hành vi của gã, có sao bây giờ lại nói là phải cần nhìn thấy mặt? Gã đáp rõ to:

- Vân bối vừa bị ngã, giờ hãy còn đau lắm, có muốn di chuyển e cũng rất khó khăn.

- Người đau lắm à? Một kẻ định tìm cách chết như người còn gì nữa mà sợ đau?

Gã thêm hoài nghi, hay người nọ vì nhìn thấy gã bước lùi, sau lại cố nhào người làm cho đầu va vào đá nên cứ nghĩ gã là người đang muốn tìm cái chết? Gã đáp theo cách của gã nhận định:

- Vân bối nào có ý tìm cái chết. Có người bức vân bối chạy vào đây.

- Người không tìm chết? Lại thật! Vậy người giải thích ra sao việc người tự ý nhảy lùi khỏi hòn đá?

Chứng tỏ người nọ đã tận mắt nhìn thấy từng hành vi của gã. Gã ngụy biện:

- Do chạy một lúc lâu nên vân bối bị lạc mất phương hướng. Việc rơi khỏi hòn đá chỉ là việc ngẫu nhiên mà thôi.

Người nọ có vẻ tin lời giải thích dối trá của gã:

- Được rồi! Nếu người muốn tìm lại phương hướng đến đây, ta sẽ chỉ cho...

Gã cười thầm: “Đến lão cũng không thể thoát khỏi nơi này, đến phải bị giam hãm những năm mươi năm. Lão còn muốn ta tin vào sự chỉ điểm của lão sao?” Gã vẫn giữ nguyên lý do khi này:

- Chờ một lúc nữa, khi nào vãn bối hết đau sẽ đi đến chỗ tiền bối.

Vừa dứt lời, có một tiếng động kỳ lạ bỗng vang đến tai gã:

- Ực!

Nếu gã nghe không lầm và nếu những gì gã tự tưởng tượng là đúng thì dường như đó là tiếng nuốt nước bọt. Và như gã hiểu, dù là muông thú hay loài người, tiếng nuốt nước bọt chỉ phát ra khi người nào đó hoặc dã thú nào đó đang thèm khát một vật nào đó. Hay nói rõ hơn thì đó là sự thèm khát trước miếng mồi ngon sắp đưa đến miệng. Gã kinh hoàng trong lòng, vội vàng đưa mắt nhìn quanh. Điều gã muốn thấy tuy chưa thấy nhưng tai gã đã bắt đầu nghe được những thanh âm kỳ dị.

Sột... Soạt... Đó là tiếng di chuyển. Và ai di chuyển vào đây nếu không phải chủ nhân của thanh âm này giờ? Gã bối rối, đứng dậy, nép người sát vào hòn đá.

Sột... soạt... Những thanh âm kỳ dị vẫn vang lên và như càng lúc càng quẩn bách. Gã cuống cuống nhìn quanh. Bất chợt, một khuôn mặt xuất hiện. Gã không nhìn thấy gì ngoài một đôi mắt rực lửa và một cái mồm đầy nước bọt. Gã chợt hiểu! Và bất chấp phương hướng, gã quay người tháo chạy.

Ào... Gã cảm thấy rụng rời tứ chi khi nghe ở ngay phía sau có tiếng quát cực lớn:

- Chạy đi đâu! Lại đây.

Lập tức, gã có cảm nhận một luồng hấp lực ào ào cuộn đến và kéo người gã lại.

Vù... Kinh hoàng, gã phát hiện cạnh gã có một mồm đá. Gã lập tức bấu vào và cố dụng lực để lách người bước qua hòn đá nọ.

Ào... Gã đã lách qua. Lập tức, quanh cảnh xung quanh gã liền biến đổi, cho thấy một vùng trời đất thâm u với tầng trời vân vũ như sắp sửa dè bẹp gã. Gã biết đó chỉ là ảo giác do trận thế biến động. Và gã cũng biết, kể từ lúc gã rời khỏi hòn đá thì phương thức xâm nhập trận đồ do Bạch Diện Quái Nhân chỉ điểm đã hoàn toàn sai lạc. Tuy biết như vậy nhưng gã vẫn đưa chân chạy bừa.

Ào... Trận thế càng thêm biến động khi gã càng chạy loạn. Cảnh quang luôn thay đổi, đưa gã từ khung cảnh này đến khung cảnh khác. Lúc thì là cảnh rừng âm u, lúc thì là một đại mạc hoàn toàn nhấp nhô. Có khi là cảnh trời quang đãng với những ngọn núi cao ngút trời, có khi là cảnh bão tố phong ba với tầng trời là sà dưới thấp. Mặc, gã vẫn chạy bừa, không còn nghĩ gì đến phương thức di chuyển cần phải có trong một trận đồ. Trong nhiều lần cảnh quang thay đổi như vậy, có một lần gã phải kêu thét lên:

- Ôi chao? Cốt khô?

Thật vậy, ngay chân gã là hai bộ cốt khô nằm chồng lên nhau, như họ thuở sinh tiền là bằng hữu nên lúc chết cũng chết chung chỗ. Đang lúc cuống loạn gặp phải cảnh này có ai lại không kêu thét? Gã đã kêu và lập tức nghe thanh âm nọ vang đến tận tai:

- Người đừng chạy nữa. Người đã lọt vào trận đồ do ta lập, người có chạy cũng không thoát.

Thật lạ, vừa nghe được thanh âm của người nọ, gã chợt tìm lại được sự bình tâm. Đầu tiên là một ý nghĩ đã đến với gã: “Lão đừng mong đối gạt ta. Trận đồ do lão lập, có sao lão phải chịu cảnh giam hãm ở đây năm mươi năm dài?” Khi đã bình tâm, gã đứng lại!

Sột... soạt...

Gã chợt dao động khi những tiếng động kỳ lạ ban nãy giờ lại xuất hiện. Chúng tỏ nhân vật kỳ quái đang lần theo dấu vết gã. Gã hồ nghi, đứng im, lắng nghe.

Sột... soạt... Quả nhiên những tiếng động nọ đang càng lúc càng đến gần gã. Gã lại có ý nghĩ: “Đây là trận đồ, những lượt cảnh quang vừa thay đổi đã chứng tỏ điều đó. Tại sao lão vẫn mau chóng tìm được vị trí ta dừng chân? Hay đây là trận đồ do lão lập thật?” Bất chợt, gã nghe thanh âm của nhân vật nọ vang lên:

- Người dù có nhìn cũng không thể trông thấy gì. Ta cho người biết, nơi người đang đứng, phía sau là vực sâu, bên tả là vách đá và bên hữu là một khu rừng. Người muốn chạy cũng không thoát.

Theo bản năng, nghe nói ở phía sau là vực sâu, gã lập tức bước về phía trước một bước: Và rồi gã nghe một tràng cười:

- Tiểu oa nhi thật dễ bảo. Lại đây nào. Ha... ha...

Vù... Một luồng hấp lực xuất hiện, cuốn phăng gã về phía trước. Biết đã bị nhân vật nọ lừa, gã lập tức khom người, nhặt những đoạn xương từ hai bộ cốt khô nọ, ném loạn về phía trước.

Ào... Ào...

Gã nghe nhân vật nọ gầm lên:

- Tiểu oa nhi muốn chết! Đờ!

Vù... Luồng hấp lực biến mất, thay vào đó là một ngọn kinh uy mãnh xuất hiện lao ào ào vào gã. Kinh hoành, đang khom người, gã lăn tròn dưới đất. Tuy thế, gã vẫn không tránh khỏi ngọn kinh nọ.

Ầm! Ào... Gã bị ngọn kinh đẩy lăn lông lốc và lăn tuốt về phía sau. Tuy bị ngã lăn nhưng gã vẫn khắp khởi hy vọng. Thứ nhất, ở phía sau gã không phải vực sâu như nhân vật nọ vừa dọa. Thứ hai, nhờ gã kịp lăn người dưới đất nên gã tuy bị chấn bay nhưng vẫn không đến nỗi mất mạng. Bị đẩy lăn như vậy, gã nghĩ: “Ta càng làm cho trận thế biến động. Rất có thể lão sẽ vô phương tìm thấy ta”. Có lẽ gã nghĩ đúng. Vì một lúc lâu sau đó, dù gã đã hết lăn, dù gã đang cố thu người ngồi im, gã vẫn không phát hiện thêm bất kỳ tiếng động nào khả nghi nữa. Nhân vật đó đã hoàn toàn lạc mất phương hướng về gã. Gã tin như vậy nên phải mỉm cười khi nghe thanh âm của nhân vật nọ vang lên:

- Người chết chưa, tiểu oa nhi?

Gã thình lạng, mặc cho nhân vật nọ tiếp tục lải nhải:

- Ta đã nói ở phía sau người là vực sâu, sao người không nghe lời ta? Bây giờ dù có muốn cứu người ta vẫn vô kế khả thi.

Gã thoáng kinh nghi vì dường như thanh âm của nhân vật nọ vang lên càng lúc càng gần. Như muốn nói lên rằng nhân vật nọ vẫn không thôi tìm kiếm gã cho dù gã rất có thể đã chết dưới một kinh uy mãnh vừa rồi của lão. Sau đó không lâu, những tiếng động kỳ dị vẫn vang lên và lọt vào tai gã.

Sột... soạt...

Gã đứng lên định bỏ chạy. Bất ngờ:

- A! Ta nhìn thấy người rồi. Ha... ha...

Sột... soạt... Nhân vật nọ nhìn thấy gã, trong khi gã không thể nào nhìn thấy nhân vật nọ. Chứng tỏ nhân vật nọ rất tinh thông trận đồ nên vừa dễ dàng di chuyển vừa ung dung đưa mắt nhìn mọi hành vi của gã. Gã bắn loạn, chỉ nghĩ đến một điều. Gã đã lầm, nhân vật nọ quả nhiên chính là người đã lập nên trận đồ này. Và như thế, nhân vật nọ nói đúng, gã có chạy cũng không thể thoát. Tuy nhiên, sau hai phen bị uy hiếp, có thêm lần này nữa dù là gã hay là ai khác cũng phải sợ và tìm cách đào sinh. Gã di chuyển loạn xạ về đủ mọi phía.

Ào...

Gã nghe nhân vật nọ quát:

- Người còn dám chạy nữa sao? Đứng lại!

Có tiếng động đuổi theo.

Sột... Soạt... Ào...

Bất chợt, gã bị vấp.

Phịch!

Và gã thét lên khi phát hiện gã vừa lọt vào một khu vực chất đầy toàn những cốt khô và cốt khô.

- A... A... Có tiếng cười của nhân vật nọ vọng đến:

- Người chó kinh hoảng. Năm mươi năm trước, chủ nhân của những bộ cốt khô đó là những kẻ đã dẫn dụ ta đi vào Lạc Tiên Cốc này. Người cũng vậy, một khi đã vào đây đừng mong toàn mạng quay trở ra. Ha... ha...

Gã phát hoảng:

- Những nhân vật này đã bị lão hạ sát?

Thanh âm nọ vang đến gần hơn:

- Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, bất kỳ ai dám đối đầu với ta đều phải chịu chung một số phận. Ta đã nhịn đói lâu ngày rồi, người nên ngoan ngoãn tạo cho ta một bữa ăn kỳ thú. Đến đây này! Ha... ha...

Sột... soạt...

Bây giờ gã không còn sợ những bộ cốt khô nữa. Gã chạy bừa qua khu vực đó.

Ào... Những đoạn xương bị gã đập liên vỡ vụn.

Rốp... rốp...

Gã vẫn chạy Ào... Nhân vật nọ gầm vang:

- Điều gì Phi Thiên Nhất Ma này đã quyết, đồ kẻ nào dám cãi lại! Đờ!

Vù... Tuy không sợ bốn chữ Phi Thiên Nhất Ma, nhưng do sợ ngọn kình quá uy mãnh của nhân vật nọ, gã chạy thục mạng. Bất thần, do không tránh kịp một khô lâu trắng hếu, gã đập vào và bị trượt chân.

Phịch!

Chính lúc đó ngọn kình của nhân vật nọ ập đến gã.

Ầm! Hự! Ào... Chấn kình đẩy gã đi thật xa và lần này gã phải học lên một tiếng kêu đau đớn. Gã nằm yên bất động và lo sợ sự xuất hiện bất kỳ lúc nào của nhân vật nọ. Tuy nhiên, dù nằm đã lâu, gã vẫn chưa phát hiện điều gì đáng nghi. Nghĩ lại chuyện lúc này, gã mừng thầm: “Lão không phải người đã lập nên trận đồ này! Bất quá, do bị giam hãm nhiều năm và không chết nên lão tự mày mò tìm được phương thức di chuyển trong trận. Lão sẽ không nhìn thấy ta xuyên qua trận nếu ta không đứng lên”. Thông suốt điều này, gã vẫn nằm và dùng tứ chi để bò.

Sột... soạt... Tiếng động do gã bò không ngờ lại giống với nhân vật nọ đã từng tạo ra. Điều này làm cho gã phải nghĩ, phải chăng nhân vật nọ cũng đã từng bò lê như gã lúc này? Mãi nghĩ về điều này nên gã phải giật mình khi nghe nhân vật nọ kêu lên giận dữ:

- Tiểu oa nhi người vẫn chưa chết?

Tiếp đó là tiếng động do nhân vật nọ tạo ra lại vang lên.

Sột... soạt... Biết đang bị nhân vật nọ đuổi theo, gã chợt nghĩ: “Lão luôn phát hiện ra phương vị của ta mỗi khi ta lên tiếng? Sao ta không sớm nghĩ đến điều này?” Lập tức, gã bò chậm lại. Và để an toàn hơn, gã vừa bò thật êm vừa đổi hướng liên tục. Sau vài lần như vậy, gã không còn nghe tiếng động do nhân vật nọ tạo ra nữa. Biết đã qua được thính giác của đối phương gã quyết bò xa hơn. Được một lúc, đầu gã bỗng va vào vật cứng.

Bốp! Dù đau đến nỗi đom đóm mắt nhưng gã vẫn cố nhịn, không để bật lên tiếng kêu nào. Đưa tay sờ vào vật đó, gã nhận ra đó là một thân cây.

Một ý nghĩ chợt đến, gã nhẹ nhàng tìm cách leo lên cây. Đầu tiên, để nhân vật nọ không thể nhìn thấy, gã bò vòng ra phía sau thân cây. Sau đó, cố ý nép sát vào thân cây, gã từ từ đứng lên. Không nghe bất kỳ thanh âm nào chứng tỏ đã bị nhân vật nọ nhìn thấy, gã thoăn thoắt leo lên. Khi leo lên đã cao, gã nhìn xuống và kinh hoảng. Do kinh hoảng, gã vội vàng ẩn người vào tàn lá cây dày đặc của chính thân cây gã đang leo. Khi biết chắc đã ẩn kín, gã đưa mắt nhìn xuống. Và gã hoàn toàn nhìn rõ nhân vật nọ, người vừa tự xưng là Phi Thiên Nhất Ma.

Nếu gã chưa từng nghe nhân vật nọ phát thoại, nếu gã chưa trải qua đôi ba phen suýt bị nguy đến tính mạng dưới chưởng kinh của nhân vật nọ, có lẽ gã không bao giờ dám nghĩ hình hài mà gã đang nhìn thấy là hình hài của một con người. Thứ nhất, người nọ hoàn toàn lơ thễ, và để tạm che thân hình, tóc của người nọ vừa dài vừa bấn, thật bấn cứ xoa kín dọc theo thân, đồng thời như muốn che lấp cả chân diện. Thứ hai, cách di chuyển của nhân vật đó trông thật thê thảm. Do nhân vật đó không có y phục nên gã nhìn rất rõ phần hai chi của nhân vật đó không những gầy trơ xương mà dường như còn bị bất động nữa. Nhân vật kỳ hình dị dạng nọ vẫn tiếp tục di chuyển, có nghĩa là vẫn tiếp tục kiếm tìm gã. Qua đó, gã thấy nhân vật nọ chỉ có thể di chuyển bằng đôi tay. Và mỗi lần di chuyển như vậy, phần chi dưới của nhân vật nọ lẽ đương nhiên phải được kéo lê theo sau, cọ vào mặt đất tạo nên những tiếng động kỳ quái.

Sột... soạt... Mục kích thảm cảnh này, gã suýt mũi lòng, thương hại cho nhân vật nọ. Tuy nhiên, nhân vật nọ chợt quát lên. Tiếng quát của nhân vật đó khiến gã phải lập tức nhận thức rằng nếu gã thương hại đối phương chính là tự hại bản thân. Nhân vật nọ quát:

- Người trốn đâu cho khỏi tay ta! Được! Người cứ trốn đi, đừng để ta bắt gặp. Một khi lọt vào tay ta, trước khi ăn tươi nuốt sống người ta nhất định sẽ cho người nếm đủ trăm bề khổ sở.

Gã hiểu và hiểu thật minh bạch Phi Thiên Nhất Ma quả là đang bị trận đồ giam giữ. Lão bị giam quá lâu đến nỗi y phục cũng bị thời gian phá hủy. Kể đó, để chi trì sinh mạng và kéo dài suốt năm mươi năm, lão sẵn sàng ăn tươi nuốt sống bất kỳ ai vô phúc đi lạc vào trận đồ. Nhưng đâu phải lúc nào cũng có người lạc bước đến đây? Do đó, lão phải đối. Và mỗi khi có dịp, như lúc này chẳng hạn, chính gã lọt vào đây và đã bị lão phát hiện, lão nhất định không buông tha gã. Gã sẽ là một miếng mồi duy nhất của lão lúc này, chỉ ít cũng giúp lão kéo dài cuộc sống, tệ lắm cũng là một tuần trăng? Sau đó lão sẽ chờ một nạn nhân khác, một người nào đó cũng sẽ lâm vào tình trạng của gã hiện giờ. Gã lo sợ! Bởi, ngay lúc này, phương thức di chuyển trong trận do Bạch Diện Quái Nhân chỉ điểm đã hoàn toàn sai lạc. Và nếu tình thế này cứ kéo dài, rồi cũng đến lúc gã bị Phi Thiên Nhất Ma tóm bắt.

Nghĩ đến đây gã bỗng giật mình: “Khoan đã! Tình cảnh của ta vẫn chưa phải vô vọng. Nhìn kìa, không phải lão quái nhân đang dịch chuyển theo một phương thức cố định sao?” Gã nhìn và bắt đầu le lói một tia hy vọng. Phi Thiên Nhất Ma dù đang di chuyển bằng hai tay nhưng vẫn đi theo một cung cách không đổi. Tiến lên hai, lui một, dịch phải ba, tiến lên một, dịch qua tả một, cứ thế lão đảo vòng qua thân cây gã đang nấp và đi vượt qua. Gã chợt hiểu, đó là cách di chuyển trong trận vào lúc này và là cách hoàn toàn khác với cách đã được Bạch Diện Quái Nhân chỉ điểm. Chờ bóng dáng của Phi Thiên Nhất Ma hoàn toàn khuất, do quá nôn nóng, gã tụt khỏi thân cây quá nhanh.

Sột... Có tiếng động vang lên do chính gã tạo ra. Lập tức có tiếng cười đắc ý của Phi Thiên Nhất Ma:

- Người giỏi thật đấy, tiểu oa nhi. Đến ta cũng không ngờ người quá linh lợi, đã trèo lên cây cao để lẩn tránh ta. Lần này thì người phải chết! Ha... ha...

Cùng với tràng cười, một luồng hấp lực cực mạnh liền cuộn vào gã.

Vù... Tuy kinh hoảng nhưng gã vẫn cố gắng thực hiện điều mà gã vừa định tâm. Gã dịch chuyển theo cách đã nhìn thấy Phi Thiên Nhất Ma di chuyển.

Ào... Nhận định của gã hoàn toàn đúng! Chỉ sau hai lượt xoay người, gã hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn của Phi Thiên Nhất Ma. Và thế là hấp lực do Phi Thiên Nhất Ma tạo ra hoàn toàn vô tác dụng với gã.

Ào... Có tiếng Phi Thiên Nhất Ma phẫn nộ:

- Người còn dám chạy ư? Đứng lại!

Sột... Soạt... Lão đang cật lực đuổi theo gã. Tuy nhiên, do đây là trong trận đồ, muốn di chuyển hay muốn đuổi theo phải di chuyển đúng cách. Trong khi lão chỉ có thể di chuyển bằng lê đôi chân. Gã nhàn nhả di chuyển bằng đôi chân. Gã đương nhiên phải di chuyển nhanh hơn. Do đó, thủy chung Phi Thiên Nhất Ma vẫn không có cách nào đuổi kịp gã. Gã tạm dừng lại khi không còn nghe tiếng động từ phía Phi Thiên Nhất Ma nữa. Và gã nghe văng vẳng có tiếng thoá mạ của lão:

- Súc sinh! Năm mươi năm qua chưa có kẻ nào làm cho ta phải mệt như người lúc này. Đợi đấy! Ở trong trận đồ này kẻ luôn thắng thế chính là ta.

Gã buột miệng kêu to:

- Lão luôn thắng ư? Lão chớ lầm. Ta cũng biết cách di chuyển trong trận chẳng kém gì lão. Không tin, ta vẫn đứng đây chờ lão. Lão thử bắt ta xem.

- Ha... ha... ! Ta đã nhìn thấy ngươi rồi. Lần này đổ ngươi thoát! Ha... ha...

Sột... soạt... Do đã biết cách di chuyển trong trận nên một khi lão nhìn thấy gã thì gã cũng nhìn thấy đối phương. Diện đối diện, gã rúng động khi bất ngờ đưa mục quang, nhìn vào cái mồm há hốc thèm khát của lão. Và gã cũng nhìn thấy bàn tay của lão đưa ra để chộp mạnh vào khoảng không.

Vù... Có hấp lực xuất hiện, chứng tỏ hấp lực đó là do cái chộp của Phi Thiên Nhất Ma tạo ra. Gã lập tức xoay người, di chuyển theo cách của chính lão.

Ào... Hấp lực trượt mục tiêu, gã không còn nhìn thấy lão nữa. Cũng vậy, vì bất ngờ không nhìn thấy gã, Phi Thiên Nhất Ma gầm vang:

- Ngươi đã biết cách di chuyển trong trận? Ai chỉ cho ngươi?

Gã lên tiếng:

- Là lão chỉ cho ta. Lúc nấp ở trên cây, ta đã...

Sột... Lão bất ngờ xuất hiện ngay bên cạnh gã và cất tiếng gầm gừ:

- Trúng! Vù... Gã tuy lo ngại nhưng vẫn đưa chân dịch chuyển.

Ào... Có bị trận đồ giam hãm cũng hay, gã chỉ cần khê dịch chuyển theo đúng phương thức đã biết lập tức thoát khỏi chướng kinh của đối phương. Phần nộ, Phi Thiên Nhất Ma quyết liệt di chuyển bám theo:

- Thử xem ngươi chạy được bao lâu. Hừ!

Sột... soạt...

Gã thoăn thoắt chuyển người, đi càng lúc càng xa.

Ào... Ngõ đã đi đủ xa, gã dừng lại. Nào ngờ, ngay bên cạnh gã bỗng có tiếng động.

Soạt! Giật mình, gã định đảo người. Thật may, nhờ gã đã di chuyển đúng cách của trận đồ nên ánh dương quang đang soi tỏ mọi vật dưới mắt gã. Bằng một cái nhìn cực nhanh, gã phát hiện tiếng động lạ vừa rồi không phải là do Phi Thiên Nhất Ma tạo ra. Trái lại, rúc giữa một bụi rậm, một con thỏ rừng đang đưa mắt nhìn ngơ ngác nhìn quanh. Biết con thỏ đã lạc vào trận đồ và qua đôi mắt ngơ ngác kia của con thỏ, gã cũng biết bản thân con thỏ đang nhìn thấy ảo giác do trận đồ biến động sinh ra. Gã len lén thò tay và dễ dàng bắt lấy con thỏ.

Choe! Bị tóm bất chợt, con thỏ bật lên tiếng kêu sợ hãi. Gã ôm con thỏ vào lòng, lẩm thầm nói với con thỏ:

- Yên tâm! Ta sẽ không hại ngươi! Bây giờ để ta đưa ngươi đi khỏi nơi này. Mới nói đến đây, gã lại nghe thêm một tiếng động khác.

Sột! Ngõ lại thêm một con vật xấu số nữa, gã quay người về phía có tiếng động:

- Ha... ha... ha... Phi Thiên Nhất Ma ung dung điểm vào huyệt đạo gã.

-oOo-

5. Phi Thiên Nhất Ma

- Ngươi định đi khỏi nơi này? Nếu dễ như vậy ta đâu đã bị giam hãm ở đây những năm mươi năm?

Không lý gì đến gã, Phi Thiên Nhất Ma dùng tay xé nhanh con thỏ làm đôi. Phụt! Nhìn con thỏ giãy chết gã phần nộ:

- Sao lão độc ác đến vậy? Con vật có tội gì?

Lão đang há miệng hứng lấy máu huyết của con thỏ. Đợi nuốt xuống một ngụm, lão bảo:

- Người cứ thử bị giam giữ như ta ắt sẽ biết tóm được một con vật bất kỳ nào đó sẽ có lợi như thế nào. Chưa đâu! Thịt thú vẫn không thơm và không ngọt bằng thịt người. Cũng như người, bất kỳ con thú nào lọt vào đây, nếu không làm vật thực cho ta cũng phải rúc vào một xó nào đó rồi chết. Chà! Ngon quá.

Lão ngoạm một miếng rõ to vào thịt con vật. Nhìn lão nhai và nuốt một cách ngon lành gã chỉ muốn lộn mửa vì kinh tởm. Phát hiện vẻ mặt của gã, Phi Thiên Nhất Ma nháy mắt:

- Rồi sẽ đến lượt người cũng phải ăn như ta, nếu người đã bị giam hãm như ta.

Gã nhổ nước bọt:

- Ta thà chết, quyết không có những hành vi kinh tởm như lão.

Lão bĩu môi:

- Chuyện đó còn phải xét lại. Người đừng tưởng trong trận đồ là sẽ thoát. Cho người hay, đây là trận trong trận. Phải mất hai mươi năm ta mới thức ngộ điều đó. Ngoài lớp trận này, người sẽ bị giam vào lớp trận kế tiếp. Ta suýt bị như vậy một lần, nên từ đó ta đành chấp nhận chỉ quanh quẩn ở trong một trận. Cũng may, mạng ta vẫn còn dài, chậm lắm là một hai tuần trăng cũng có một con thú hoặc một người xấu số như người tự chui đầu vào nấp mạng.

Lão dói đã lâu, vì thế chỉ trong chốc lát đã ăn hết nửa con thỏ. Thấy lão thòm thèm nhìn nửa con thỏ còn lại, gã lo sợ. Và đúng như mối lo sợ của gã, lão lên tiếng:

- Mọi khi, ta chỉ ăn nửa, để dành một nửa cho hôm khác. Nhưng lúc này trong tay ta còn có người, có lẽ ta phải tự thưởng cho ta một bữa no thỏa. Hà... hà...

Vừa cười lão vừa đưa nửa con thỏ còn lại lên miệng. Nghĩ đến bản thân rồi sẽ bị lão ăn tươi nuốt sống như vậy, bất giác gã bước lùi. Thật lạ, dù đã bị Phi Thiên Nhất Ma điểm huyết nhưng qua cử chỉ vừa rồi gã vẫn cử động được. Phi Thiên Nhất Ma cũng nhìn thấy hiện tượng đó, nên kêu:

- Người có thể tự giải huyết ư? Sao có thể như thế được?

Lão vươn tay dính đầy máu, chộp vào gã.

Vù... Gã dịch chuyển. Ào... Bất ngờ, gã mừng rỡ kêu lên:

- A ha! Võ công ta đã tự khôi phục?

Đúng vậy, nếu lần bị Bạch Diện Quái Nhân dùng thủ pháp độc môn điểm huyết, làm cho võ công gã bị thất tán thì lần này lối chế trụ huyết đạo của Phi Thiên Nhất Ma lại vô tình giải toả cấm chế giúp gã. Thấy gã chạy thoát, Phi Thiên Nhất Ma giận dữ:

- Người cũng biết võ công? Vậy là người tự ý đi vào đây, không hề bị ai thúc bách?

Đã có võ công trở lại, gã dạn dĩ di chuyển quanh chỗ Phi Thiên Nhất Ma:

- Biết võ công thì đúng, nhưng tự ý đi vào là sai. Ta nói thật, nếu không có người cưỡng bách, có lẽ đến chết ta vẫn không biết trên đời này có một nơi được gọi là Lạc Tiên Cốc. Và cũng không bao giờ biết một ác ma đáng kinh tởm như lão.

Dựa theo hướng phát thoại của gã, Phi Thiên Nhất Ma bám theo.

Sột... Soạt... Nhưng lần này gã di chuyển linh hoạt hơn, khiến lão chỉ phí công vô ích. Không làm gì được gã, Phi Thiên Nhất Ma phần nộ:

- Được! Dù người thoát hôm nay vẫn không thoát ngày mai. Ta đủ kiên nhẫn để chờ đến lúc người kiệt quệ. Hừ!

Gã ứng tiếng đáp lại:

- Lão chờ vọng tưởng điều đó. Với cách thức di chuyển của lão, ta sẽ thoát lớp trận này. Sau đó, với cách thức ta đã vào trận, ta sẽ thoát lớp trận kế tiếp. Lão và ta sẽ không bao giờ gặp lại. Vĩnh biệt.

Dứt lời, gã dịch chuyển. Kịp lúc tránh thoát một cú chớp bất ngờ, do lão nhân lúc gã nói đã âm thầm tiến đến.

Ào... Vù... Gã bỏ đi, tai nghe tiếng lão gọi theo:

- Nếu người biết cách thoát thân hãy nói cho ta nghe. Ta hứa sẽ không hại mạng người.

Lời hứa của lão hoàn toàn không đáng tin, gã biết như vậy nên tiếp tục bỏ đi. Được một lúc, gã hoàn toàn quá tin tưởng vào bản thân. Quanh gã lúc này chỉ toàn là ảo giác, chứng tỏ gã đã đi sai phương vị. Dù đã thử di chuyển theo cách của Phi Thiên Nhất Ma hoặc của Bạch Diện Quỷ Nhân thủy chung gã chỉ gặp toàn là ảo giác với ảo giác. Thất kinh, gã dừng lại và ngẫm nghĩ: “Hay đây là một trận thế khác? Hướng nhập trận như Bạch Diện Quỷ Nhân đã đưa ta đến có lẽ là hướng chỉ có hai lớp trận. Sau đó, vì ta đã đi lạc qua hướng khác và là hướng có ba lớp trận như lão Phi Thiên đã nói? Nguy tai! Không lẽ sẽ đến lượt ta bị giam hãm nơi này suốt đời?” Còn một sự kiện khác nữa đang xảy đến làm gã thêm thất kinh. Đó là vàng dương đã tắt lịm, quanh gã bắt đầu có sự hiện hữu của bóng tối! Lo lắng, gã ngồi xuống và đành chấp nhận thực tại. Gã tự nhủ:

“Đằng nào ta cũng phải chờ đến lúc sáng tỏ. Ta nên nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho lại sức thì hơn”. Gã tựa lưng vào một khối đá và thiếp đi.

Sột! Một tiếng động làm gã giật mình. Trong đêm đen, gã quờ tay và vô tình tóm trúng vào một con thỏ. Mường tượng cảnh con thỏ này rồi sẽ chết ở đây, do không thể thoát một trận đồ có quá nhiều lớp trận, gã chép miệng:

- Ta không muốn hại người. Nhưng nếu không có vật thực ta sẽ chết. Đằng nào người cũng chết, hãy giúp ta. Hy vọng người sẽ mau chóng đổi sang kiếp khác sung sướng hơn.

Nhưng nghĩ đến phải ăn sống con vật này, gã kinh tởm và chỉ muốn buông tha con vật tội nghiệp. Tuy nhiên, gã bất ngờ reo lên:

- Ta đâu cần phải ăn thịt sống. Ta có mang theo vật đánh lửa, ta có thể nướng lên rồi ăn.

Gã cho tay vào người và lấy ra vật đánh lửa. Để rảnh tay đánh lửa, gã miễn cưỡng hạ thủ con thú. Ngọn lửa cháy bùng lên, vừa tạo hơi ấm vừa giúp gã một bữa ăn chín. Mùi thịt nướng lan toả khắp nơi, đến nỗi thanh âm của lão Phi Thiên rồi cũng phải vọng đến:

- Sao bảo người đi khỏi nơi này? Người không thoát phải không? Chà! Người cũng biết hưởng thụ đấy. Lâu lắm rồi ta không được ngửi mùi thịt nướng thân quen này. Sao người không đến đây và chia cho ta một miếng?

Gã trêu chọc lão:

- Nếu lão muốn thì cứ tự tìm đến. Không như lão, ta đã nướng nguyên con thỏ. Một mình ta dù ăn không hết vẫn phải cố thôi.

Phải một lúc sau đó gã mới nghe tiếng lão đáp lời:

- Hà... hà... ! Người kẹt vào lớp trận khác rồi. Trừ phi người tự nghĩ ra cách quay lại, bằng không người sẽ mãi mãi bị giam giữ ở đây.

Gã âm ừ:

- Không có lão nói, ta vẫn biết rõ như vậy. Còn lão, thịt nướng thơm ngon như thế này, lão có muốn nếm thử không?

Để chọc tức lão, gã cố tình nhai ngồm ngoàm và chép miệng khen mãi:

- Chà! Mùi vị dương nhiên phải khác xa thịt sống. Lão không muốn thử à?

Do không thể tìm đến vì không dám mạo hiểm, lão Phi Thiên thoá mạ:

- Được! Lần này ta cho cậu oa nhi người đắc ý. Để đến lúc người không còn tình cờ tóm được bất kỳ con thú nào nữa, thử xem người bị giam trong trận như người và người thông thả như ta, ai sẽ cười ai. Hừ!

Nghe lão nói, gã kinh sợ. Vì sự thật rồi sẽ đúng như lão nói. Nếu gã không sớm nghĩ cách thoát khỏi lớp trận này, việc may mắn tóm được một con thú như lần này sẽ khó lòng có được lần thứ hai. Gã ăn chỉ một phần con thỏ, chưa lại khá nhiều để phòng đến những này sau. Đêm đó, gã hầu như không ngủ. Gã nghĩ mãi về những gì Bạch Diện Quái Nhân đã cho gã biết, có liên quan đến thuật kỳ môn. Có những lúc gã tưởng như đã thấu triệt, nhưng khi nghĩ lại gã cảm thấy không đúng. Cứ thế, gã nhìn trời sáng dần. Nhìn quanh, gã chợt hô hoán:

- Lão thịt sống! Lão có nghe ta gọi không? Lập tức, ở phía bên tả gã, có tiếng lão Phi Thiên đáp lời:

- Gì đó, thằng bé thịt nướng? Người kinh hãi rồi sao?

Định rõ phương vị phát thoại của lão, gã thử dịch chuyển. nào ngờ, đất trời đảo lộn, mọi toan tính của gã hoá ra đều hồng. Gã hoảng sợ đứng yên. Không nghe tiếng gã hỏi đáp, lão Phi Thiên bật cười:

- Ta biết người đang tìm cách thoát trận. Đừng quá vọng tưởng, tiểu oa nhi thịt nướng ạ. Trừ phi người có đôi chút kiến văn về kỳ môn trận thế như ta. Gã cuống quýt:

- Lão biết như thế nào, hãy chỉ cho ta với. Ta vẫn chưa phần thịt nướng cho lão đây.

- Ha... ha... ! Với kiến thức hằng mấy mươi năm như ta, không lẽ chỉ để đánh đổi một mẫu thịt nướng? Người xem Phi Thiên Nhất Ma danh vang thiên hạ nhẹ thế sao? Gã bực tức:

- Lão không nói thì thôi! Đừng nghĩ ta không biết gì về kỳ môn trận thế mà lắm.

- Người biết thật ư? Vậy cứ tự tìm lấy cách thoát, đừng kêu ta nữa. Gã lập mẹo:

- Ta biết tuy không nhiều, nhưng lão nghĩ xem, hạng người như ta, dám tự ý xông vào Lạc Tiên Cốc thì ta phải tinh thông như thế nào về kỳ môn trận thế? Lão Phi Thiên vô tình lầm kế của gã:

- Người tự ý xông vào? Thật ư? Để làm gì? Gã cười thâm:

- Lão có bao giờ nghe nói đến Bạch Vân bí kíp? Ta vào đây là để tìm bí kíp đó. Có tiếng lão phản nộ:

- Là công phu của Bạch Vân môn? Gã hoang mang:

- Bạch Vân môn? Sao nghe nói đó là vật của Bạch Diện Quái Nhân?

- Hừ! Gọi là Bạch Diện Quái Nhân đều dùng giả diện che kín khuôn mặt. Cũng bọn Bạch Vân môn này đã có phần dẫn dụ ta vào đây. Ha. . ha. . ! Không ngờ trận hạo kiếp năm xưa đã làm cho Bạch Vân bí kíp của Bạch Vân môn phải bị thất lạc trong trận này. Gã kinh nghi:

- Lão nhiều lần nhắc đến việc lão bị dẫn dụ, là ai đã lập ra trận này? Lão rít lên the thé:

- Còn ai khác ngoài kẻ ném đá giấu tay, vừa muốn loại bỏ ta vừa muốn diệt bớt nguyên khí của bọn vô lâm các phái?

- Kẻ nào?

- Người có bao giờ nghe Vũ Nội Tam Tổ?

- Vũ Nội Tam Tổ? Chưa! Họ là ai? Lão thở phì phì:

- Người đã không biết, ta có nói cũng vô ích.

- Khoan đã! Có một nhân vật được gọi là Xạ Hồn Lão Tổ.

- Người biết hẳn? Gã nói bừa:

- Nào chỉ biết không thôi. Ta suýt bị Xạ Nguyên Châm của lão này gây hại. Bất ngờ có tiếng lão Phi Thiên bật cười:

- Người nghĩ người là ai mà phải đích thân Xạ Hồn Lão Tổ đối phó? Gã chống chế:

- Tuy không do lão ta phát xạ nhưng đó đúng là Xạ Nguyên Châm. Ngoài ra ta còn nhìn thấy Xạ Hồn Tiêu nữa.

- Xạ Hồn Tiêu? Hừ! Vậy thì đúng là Xạ Hồn Lão Tổ rồi. Y còn sống? Tốt! Đợi đến lúc ta thoát nơi này nhất định ta sẽ đòi cả vốn lẫn lãi. Không bỏ lỡ cơ hội, gã nói:

- Cả ta cũng muốn thoát. Nếu vậy, sao lão không đem kiến văn về kỳ môn trận thế của lão, hợp với phần hiểu biết của ta để hai ta cùng thoát? Lão phì cười:

- Nói qua nói lại người cũng chỉ nghĩ đến người thôi! Gã cũng cười:

- Ta và lão cùng có lợi, lão không muốn sao?

- Được! Trước hết ta cần biết về kiến văn của người đã. Thế nào? Người đã vào trận như thế nào?

Biết mà vờ như không, gã dùng phương châm của Bạch Diện Quái Nhân để đưa lão Phi Thiên vào tròng:

- Qua chiêm nghiệm, ta biết lớp trận bên ngoài chính là Nghịch Đảo Bát Quái Trận. Do đó cứ lấy nghịch làm thuận và ngược lại, tất sẽ phá giải trận thế. Lão cười nhẹ:

- Người nói sao mà dễ dàng. Nếu chỉ là Nghịch Đảo Bát Quái Trận có lý nào năm mươi năm trước người của các phái cũng bị bọn Vũ Nội Tam Tổ lừa như lừa thú vào bẫy? Gã mỉm cười:

- Lúc này ta chưa nói hết. Tuy là trận Bát Quái nhưng do địa hình có thêm quả núi nên vô hình chung đã biến thành Cửu Cung Nghịch Trận. Khi quay lưng về phía núi thì đó là trận Bát Quái. Lúc đầu mắt nhìn về núi thì lại là trận Cửu Cung. Đạo lý này nếu không có kiến văn uyên bác tất phải bị rối loạn. Lão bật cười:

- Khá lắm! Quả nhiên người cũng có chút hiểu biết về trận thế. Bọn Vũ Nội Tam Tổ cũng biết nên đã cố tình lập thành ba trận lồng vào nhau. Người thử đoán xem, ở bên ngoài vừa là Cửu Cung vừa là Bát Quái trận thì ở tầng kế tiếp phải là trận thế gì? Gã ngơ ngác:

- Là Ngũ Hành ư?

- Sai! Lúc trước ta cũng nghĩ như người nên suýt mất mạng. Thật sự thì, Cửu Bát Thất Thập Nhị (chín lần tám bảy mươi hai), người nghĩ gì về thất thập nhị hiền có đề cập trong tứ thư ngũ kinh?

- Thất Thập Nhị? Nếu lấy Cửu Bát làm chánh thì có tất cả chín phương vị? Bảy mươi hai? Hai lần tam thập lục (ba mươi sáu) Tứ cửu tam thập lục? Là tứ tượng?

- Không sai! Chính là tứ tượng. Nhưng đáng tiếc, tứ tượng nhưng không phải tứ tượng. Gã bật reo:

- Đương nhiên là không phải rồi. Vì dù thế nào đi nữa quả núi vẫn có tác dụng của nó. Tứ thêm một chính là ngũ. Không có quả núi, ngũ mất một còn lại tứ. Ta nghĩ ra rồi. Ha. . ha. . Gã lập tức dịch chuyển. Ào... Và gã lập tức diện đối diện với lão Phi Thiên đang cười đắc ý:

- Người nghĩ ra càng tốt: Mau nạp mạng nào.

Lão vươn tay.

Vù... Do bất ngờ, gã bị lão chop phải. Tuy nhiên, lão Phi Thiên phải bật kêu do phát hiện gã vừa nhẹ nhàng thoát ra:

- Người biết cách di dời huyết đạo? Gã lạng người qua một bên và kịp chìa mẫu thịt nướng cho lão:

- Phần của lão đây! Trừ phi lão đã quen mùi thịt sống thì không còn gì để nói.

Gã di chuyển quá linh hoạt, khiến cái chop kế đó của lão Phi Thiên quả nhiên chỉ chop vào mẫu thịt nướng. Bộp! Đã thoát, gã lập tức lên tiếng:

- Lão đừng quên, ta cũng biết cách di chuyển trong trận như lão. Dù lão có bản lãnh cao hơn ta trăm lần, nhưng đây là trận đồ, lão có đuổi theo ta cũng vô ích. Đó là sự thật, lão Phi Thiên thở dài:

- Người là kẻ duy nhất dám đùa bỡn với ta. Nhưng không sao, có người làm bầu bạn cũng tốt, ta đỡ cô quạnh. Gã giặt mình:

- Sao ta phải cùng lão bầu bạn? Lão cười lạnh:
- Vì có điều này ta e người chưa biết. Trận là do Vũ Nội Tam Tuyệt lập nhưng đồng thời với bọn chúng, lão quỷ Đồ Nho mà mọi người gọi là Nho Tiên cũng đã lập thêm một trận nữa xen vào giữa. Do đó, đến bọn Vũ Nội Tam Tuyệt dù có muốn cũng không bao giờ dám tự ý xông vào chốn này. Người cũng vậy, đừng trông chờ ngày thoát thân. Gã sững sờ:
- Nho Tiên? Có một nhân vật tự xưng là Tiên thật sao? Lão Phi Thiên bĩu môi:
- Có Ma, có Quỷ và có Phật, sao lại không có Tiên?
- Ma...
- Phải! Phi Thiên Nhất Ma là ta.
- Còn Quỷ?
- Vọng Thiên Nhị Quỷ...
- Phật?
- Tây Phương Tam Phật.
- Vậy Tiên là...
- Chính là Nho Tiên!
- Chỉ có một Nho Tiên thôi sao?
- Vậy người tưởng đến mấy Nho Tiên?
- Đã có đến nhị Quỷ, tam Phật, thì... Lão Phi Thiên bật cười:
- Người sai rồi! Nhất nhị tam tứ, đây chỉ là thứ bậc. Chứ nào có đến hai quỷ, ba Phật, bốn tiên? Nếu là vậy, năm mươi năm trước các phái đầu cần dồn lực vây hãm ta, chỉ cần bọn Phật tiên ra tay là đủ mất mạng rồi.
- Vậy là chỉ có một ma, một quỷ, một Phật, và một tiên? Sao phải kể lão vào hàng thứ nhất? Lão Phi Thiên đắc ý:
- Vì so về công phu, ta đứng hàng đầu. Gã lùi lại và bất ngờ dịch chuyển chui lẫn vào trận.
- oOo-

6. Võ Lâm Cổ Sự

- Người vẫn không thoát, đúng không? Nếu người chia thức ăn cho ta, ta hứa sẽ cùng người hợp lực. Gã nhìn lão:
 - Muốn hợp lực thì hợp lực, ta không cần lời hứa của lão. Vả lại, ta nhắc cho lão nhớ, chỉ cần lão mạnh động một lần nữa, ta dù không thoát khỏi nơi đây nhưng sẽ không bao giờ tìm cách chu cấp vật thực cho lão. Lão chó quên, ta có đủ tứ chi, việc tìm thức ăn đối với ta không hề khó. Không như lão, lão đã từng bị đói khát nhiều ngày. Lão không thể không gặt đầu:
 - Ta hiểu rồi! Người rất ranh ma. Được! hãy xem đó là lời hứa quân tử của ta. Gã phì cười, xé một nửa thức ăn đã nướng chín ném cho lão:
 - Phần của lão đây!
- Đêm đó để đề phòng, gã phải lẩn khuất một hồi lâu rồi mới tìm lấy một thân cây để leo lên và đánh giấc. Khi tỉnh giấc, gã giật mình nhìn xuống. Lão Phi Thiên đang ở dưới nhìn lên:

- Ta đã nói rồi, lưu người lại, xem ra ta được nhiều phần lợi hơn. Từ nay về sau người đừng nghi kỵ ta như vậy nữa. Thử hỏi, nếu ta muốn hại người, chính hơi thở nặng nề của người đã cho ta biết chỗ ẩn, người thoát sao? Gã từ trên cây nhảy xuống:

- Lão nói đúng! Ta và lão cần phải thật tâm với nhau. Dứt lời, gã mỉm cười và quay lại bước đi. Lão Phi Thiên kinh ngạc:

- Người đi đâu? Gã vẫn bước đi, trong khi ném lại cho lão câu trả lời:

- Không phải ta đã nói rồi sao. Ta vào đây là có việc kia mà. Đương nhiên lão Phi Thiên phải biết việc của gã là việc gì, gã muốn tìm Bạch Vân bí kíp. Nhưng bất chấp mọi cố gắng của gã, khắp trận đồ dù có đến trăm bộ cốt khô gã vẫn sục tìm đủ trăm. Và bí kíp kia hoặc là không có hoặc đã có nhưng do thời gian trải qua quá lâu nên đã hủy hoại. Gã từng nhìn thấy đủ loại khí giới vốn là vật tùy thân của đủ hạng người, khí giới được luyện bằng kim thiết mà còn bị mục nát thế kia thì với nửa mảnh bìa bằng da làm gì không bị hủy hoại. Nhìn gã quay lại tuy có mang theo một con thú rừng nhưng sắc mặt vẫn buồn thiu, lão Phi Thiên hỏi:

- Người không tìm thấy Bạch Vân bí kíp? Gã lom khom đánh lửa. Và chỉ khi ngọn lửa hoàn toàn bùng cháy gã mới đáp:

- Nếu đúng như lão nói, bí kíp đó đã bị thất lạc ở đây những năm mươi năm, có lẽ đã bị tiêu hủy vì thời gian. Nhìn gã vẫn cứ buồn buồn, lão Phi Thiên cười nhẹ:

- Người cần bí kíp đó làm sao? Gã ngược mắt nhìn lão:

- Lão nói đi, có phải Bạch Vân bí kíp có thể giúp ta chống lại Xạ Nguyên Châm? Lão gật đầu:

- Không sai! Vậy là người đã gặp Xạ Hồn Lão Tổ? Gã cười gượng:

- Gặp Xạ Nguyên Châm thì có, chứ còn gặp Xạ Hồn Lão Tổ thì chưa. Lão chớp quắc mắt:

- Ý người muốn nói người đã gặp truyền nhân của lão Xạ Hồn? Gã hít vào một hơi, vừa xoay trở con thú trên ngọn lửa vừa bảo lão:

- Đúng vậy! Chỉ có điều, chữ Ma không còn là biệt danh cho riêng lão nữa rồi. Lão quắc mắt:

- Có kẻ dám tự xưng là Ma ư? Y xưng như thế nào? Gã đáp:

- Bọn này tự xưng là Kim Ma Bang.

- Kim Ma Bang? Kim Ma... Xưng là Kim Ma ư? Nhìn sự thẳng thốt của lão, gã có vẻ đoán ra:

- Đường như lão có biết danh xưng này? Lão bỗng buông tiếng thở dài:

- Nếu ta đoán không lầm, chính vì hai chữ Kim Ma này đã đưa ta đến tình trạng ngày hôm nay. Vậy là ta hiểu, tại sao Vũ Nội Tam Tổ đã quyết liệt dồn ta vào tuyệt lộ. Lần này đến lượt lão Phi Thiên có sắc mặt buồn rười rượi. Lão buồn đến nỗi dù gã đã trao cho lão nửa phần con thú, lão chỉ cầm mà không buồn đưa lên miệng. Biết lão có tâm sự, gã lẳng lặng ăn và hy vọng, nếu lão chịu nói, tất lão sẽ tự nói ra, không cần gã phải hỏi đến. Chuyện xảy ra đúng như vậy. Đêm đó, lần đầu tiên gã được lão Phi Thiên cho biết chuyện gì đã xảy ra năm mươi năm trước. Bên đống lửa bập bùng, lão Phi Thiên hào sảng nhắc lại quá khứ hào hùng độ nào của lão:

- Tình trạng giang hồ lúc đó đúng như câu mọi người thường nói: đạo cao một thước, ma cao một trượng. Đó là lúc hạng tà ma như ta, như Vọng Thiên Quỷ tha hồ làm mưa làm gió. Hãy nói đến hạng có quyền hùng cứ một phương, mọi người hẳn nhắc đến là phải nhắc đến Ma, đến Quỷ trước, sau mới kể đến Phật, Tiên lũ danh môn chánh phái vô dụng. Thở ra một hơi dài toàn là hào khí lão tiếp:

- Phe hắc đạo lúc đó cứ như lũ nấm mốc nhanh sau cơn mưa rào và tất cả đều trông cậy vào một mình ta. Nơi nào có ta đến là lũ danh môn chánh phái phải co đầu thụt cổ. Phải nói đó là lúc cực kỳ thịnh vượng cho phe hắc đạo. Sau ta, phải kể đến Vọng Thiên Quỷ, tiếp đó là đủ loại bàng môn tả đạo. Nhưng, phạm điều gì cũng vậy, hễ bạo phát là bạo tàn, có thịnh ắt có suy. Đầu tiên là việc tranh giành thứ bậc, thường có ở bất cứ hạng người nào hám danh. Đôi mắt lão bỗng long lên sòng sọc, hằn lên những tia nhìn phẫn uất:

- Lúc danh ta đang như sóng cồn, bỗng dưng có ba gã tìm đến, chúng bảo chúng bắt phục khi một mình ta dám độc chiếm chữ Nhất. Để dạy cho chúng một bài học, ta chấp cả ba. Hừ! Đúng là lũ tí toe học đòi làm khôn, bằng chân tài thực học ta làm cho chúng một phen thất điên bát đảo. Chúng bỏ chạy sau khi bảo là sẽ trả mối nhục bại này. Bẵng đi hơn mười năm, ta gặp lại chúng. Lúc đó, tuy ta có nghe danh Vũ Nội Tam Tổ nhưng ta thật sự không ngờ đó là ba gã độ nào đã từng là bại tướng dưới tay ta. Lần gặp thứ hai này thật tình cờ. Nói đến đây, giọng của lão bỗng chùng xuống:
- Ta nhìn thấy chúng định cưỡng bức một nữ nhân. Hà! Tuy ta đã bị gán đủ mọi loại ác danh nhưng điều ta kiêng kỵ và căm ghét nhất là hành vi dâm tà. Huống chi, nhan sắc của nữ nhân nọ, ta thoáng nhìn đã cảm thấy rung động. Anh hùng cứu mỹ nhân là chuyện bình thường. Ta ra tay và không ngờ đã lọt vào mỹ nhân kế của lũ bại tướng kia. Nghe đến đây, gã kinh ngạc:
- Họ biết lão thế nào cũng động lòng trắc ẩn nên đã cố tình dựng lên tấn tuồng này? Lão Phi Thiên gật đầu:
- Không sai! Vì sau đó, lúc ta mải giao đấu với bọn chúng, chính nữ nhân kia đã bất ngờ điểm huyết ta. Gã nôn nóng, chỉ muốn chóng biết kết quả:
- Sau đó thế nào? Làm sao lão thoát? Lão Phi Thiên cười vang:
- Đương nhiên ta phải thoát. Vì ta là Phi Thiên Nhất Ma kia mà. Không những thế, ta còn thừa dịp đưa nữ nhân kia đi theo ta. Hào khí cuồng ngạo của lão lập tức lấy sang gã thư đồng. Gã vỗ tay:
- Thật đáng mặt đệ nhất anh hào. Còn bọn kia thì sao? Lão phẩy tay như muốn bảo đó chỉ là những phế vật:
- Để được sống, đương nhiên bọn chúng phải chạy chết. Nhưng lão lại thở dài:
- Tuy nhiên, hành động của ta vô tình lọt vào kế thứ hai của bọn chúng. Gã thất sắc:
- Chúng còn kế gì nữa?
- Ta đang có ý định thu phục nhân tâm của nữ nhân kia nên thay vì buông tha nàng, ta đã đưa nàng đến chỗ ta thường lưu ngụ. Một hôm, Vọng Thiên Quỷ tìm đến.
- Sao lão quỷ này lại tìm đến?
- Y đến để đòi người.
- Đòi người? Ai?
- Nữ nhân nọ! Vì nàng ta chính là thê tử của Vọng Thiên Quỷ. Gã thư đồng bật hoảng:
- Nói vậy mỹ nhân kế kia là do Vọng Thiên Quỷ chủ xướng? Bọn kia là đồng mưu với Vọng Thiên Quỷ? Gã giật mình khi nghe lão Phi Thiên giải thích:
- Thoạt đầu ta cũng nghĩ như ngươi, ta và Vọng Thiên Quỷ liền diễn khai một trường long tranh hổ đấu. Như đã nói, Vọng Thiên Quỷ chỉ xếp dưới ta một bậc nên bản lãnh của đôi bên có thể xem là kỳ phùng địch thủ. Vì thế, ta và Vọng Thiên Quỷ đã tận tình giao đấu và giao đấu đến lúc sức tàn lực kiệt. Đến lúc đó, nữ nhân kia mới làm cho ta và Vọng Thiên Quỷ ngỡ ngàng. Nàng bảo, nàng muốn hai ta phải quy thuận nàng, như ba gã kia đã trở nên thuộc hạ của nàng vậy. Gã thư đồng thất kinh:
- Như vậy, kẻ chủ xướng là nữ nhân nọ? Lão Phi Thiên gật đầu:
- Không sai! và tất cả bọn ta đều làm kế của nàng. Vọng Thiên Quỷ lúc bấy giờ mới trắng mắt, hoá ra thê tử của y chỉ muốn lợi dụng y. Phần uất, Vọng Thiên Quỷ vừa có dấu hiệu phản kháng, ả nọ liền thần nhiên xông đến lấy mạng trượng phu. Gã giật mình:
- Ôi chao! Mụ có tâm địa độc ác và lạnh lùng thế sao? Lão Phi Thiên bĩu môi:
- Tội độc phụ nhân tâm, ngươi chưa từng nghe bao giờ sao? Vậy là Vọng Thiên Quỷ mất mạng chỉ vì quá xem thường kẻ đầu ấp tay gối.
- Còn lão? Lão cười nhẹ:
- Ngươi còn nhớ ta đã nói đó là địa điểm nào không? Gã gật đầu:

- Nhớ! Đó là nơi trú ngụ của lão.
- Không sai! Nhân lúc ả hạ thủ Vọng Thiên Quỷ, ta lợi dụng địa hình và lén bỏ đi. Gã hăm hờ:
- Rồi sau này, lão nhất định đi tìm mụ ta để báo hận? Lão thở dài thườn thượt:
- Ta cũng định như vậy. Nhưng từ đó về sau, mỗi khi nghĩ đến nhan sắc của nàng, ta lại chùng lòng và không nỡ tìm. Cứ như thế cho đến lúc ta được tin Vũ Nội Tam Tổ đang ẩn náu nơi đây. Lão bỗng đổi giọng thật giận dữ:
- Ta căm ghét nhất là lũ này, vừa bắt tài vô dụng vừa cam tâm làm nô tài cho bọn nữ nhân. Ta vội tìm đến đây. Nào ngờ, có lẽ đây chỉ là kế nên ta bất ngờ đụng độ bọn danh môn chánh phái có đến cả trăm người. Trận chiến khai diễn. Ta tả xung hữu đột, tha hồ huỷ diệt lũ ngụy quân tử. Càng chém giết ta càng lấy làm lạ, tại sao bọn chúng không chịu bỏ chạy như mọi lần? Đến lúc hiểu ra, ta mới biết tất cả bọn ta đều làm kế của bọn Vũ Nội Tam Tổ. Lão thu người lại và chán nản:
- Giờ nghe nhắc đến Kim Ma Bang, ta mới biết đứng sau âm mưu lần đó chính là ả nọ. Gã bàng hoàng:
- Lại là mụ ta?
- Không sai! Ta còn nhớ rất rõ lời nói sau cùng của ả trước khi hạ thủ Vọng Thiên Quỷ. ả hỏi Vọng Thiên Quỷ có chịu giúp ả gây dựng một đại bang như Kim Ma Bang không? Đủ chứng tỏ Kim Ma Bang mà người nói, với Kim Ma Bang ta đã nghe chỉ là một. Nghe đến đây, gã bật kêu lên:
- Lão lầm rồi! Không thể có chuyện cả hai đều là một được. Lã Phi Thiên kinh ngạc:
- Sao lại không thể? Gã đáp bằng cách hỏi:
- Nếu là một, sao năm mươi năm qua, trên giang hồ không một ai hay biết đến Kim Ma Bang? Lão hoang mang:
- Có chuyện này thật sao? Gã gật đầu:
- Chuyện là thế này: Sau khi nghe gã cho biết rõ hiện tình trên giang hồ lúc này là thời cực thịnh cho võ lâm Trung Nguyên, lão Phi Thiên có một lúc ngớ người. Sau đó lão bỗng tỉnh ngộ:
- Ta hiểu rồi! Đây là ả và lũ Vũ Nội Tam Tổ tự chuốc hoạ vào thân. Đến lượt gã ngớ ngẩn:
- Lão nói như thế là có ý gì? Lão giải thích:
- Đương nhiên khi định tâm triệt hạ ta, ả chỉ muốn độc tôn thiên hạ. Nhưng cả ả và bọn Tam Tổ đều quên hẳn còn có lão Tây Phương Phật và Nho Tiên. Một khi ta và Vọng Thiên Quỷ chẳng còn, bọn ả làm gì đương đầu nổi hai nhân vật đại cao thủ này. Năm mươi năm qua, ta tin chắc bọn ả cũng thân sơ thất sở không kém gì ta. Và bây giờ, nếu Kim Ma Bang bắt đầu tái hiện, chứng tỏ bọn chúng đã âm thầm gây dựng thực lực hùng hậu. Nói đến đây lão bỗng bực bội:
- Nếu không có lão Nho Tiên đột nhiên xen vào, khiến ta bị giam mãi nơi đây, chỉ cần ta xuất hiện nhất định bọn Kim Ma Bang đó sẽ sợ đến vỡ mật. Gã chú tâm:
- Nho Tiên đã xen vào như thế nào?
- Lần đó, khi ta sắp sửa tận diệt hết lũ danh môn chánh phái, nhưng vẫn không thấy bọn Tam Tổ xuất hiện, ta chợt nghe tiếng than trách của lão Nho Tiên. Đại ý lão hận ta đã quá lạm sát và lão buộc lòng phải dùng hạ sách này để giam giữ ta.
- Và Nho Tiên đã lập thêm trận thứ tư, xen vào ba trận trước của Vũ Nội Tam Tổ?
- Không sai! Ta không thoát nên hận, đã điên cuồng quật kinh vào những thi thể đã bị hạ sát trước đó. Hoặc tình cờ hoặc được lão Nho Tiên sắp đặt, một tảng đá lớn đã lăn vào ta. Đưa tay chỉ hai chi dưới, lão nói:
- Người xem đó, phần hạ thân của ta đã hoàn toàn bị phá huỷ. Hà... hà... ! Nhưng muốn ta chết đâu phải là dễ.

Nghe lão cười, gã thâm kinh hoảng cho tính khí hung hãn như lão. Gã nghĩ, thà để lao bị giam hãm suốt đời ở đây còn hơn để lão thoát đi và di hoạ cho muôn người. Đọc được ánh mắt của gã, lão Phi Thiên lạnh giọng:

- Người đừng mong tìm cách thoát đi một mình. Ta cho người hay, những hiểu biết của người về kỳ môn thuật vẫn còn nông cạn, không có ta giúp người đừng vọng tưởng đến chuyện tự phá giải trận đồ. Gã cười gượng:

- Dù lão có hiểu biết hơn ta nhưng đã năm mươi năm trôi qua lão vẫn không thoát. Hà tất lão phải quá nghĩ ngợi như vậy.

Nói thì nói vậy, nhưng kể từ lúc đó gã không ngừng tìm cách thoát thân. Đêm đến thì như vậy, gã luôn đốt lửa và cung phụng vật thực cho lão Ma Phi Thiên. Nhưng khi ánh dương quang xuất hiện, gã thường lên đi một mình. Nhiều ngày trôi qua, nếu lão Phi Thiên càng lúc càng đỏ da thối thịt thì lão vẫn luôn gắng gã hỏi:

- Người thường lên một mình đi đâu? Gã đã sắp sẵn câu trả lời:

- Ngoài việc tìm kiếm vật thực ta còn muốn dò xét khắp nơi.

- Để làm gì? Gã nhún vai:

- Ngồi một chỗ suy nghĩ về trận đồ như lão ta không đủ nhẫn nại. Có đi lại như vậy, ta nghĩ, sẽ thấu triệt mọi biến hoá của trận đồ hơn. Lão cười nhẹ:

- Vậy người đã thấu triệt như thế nào? Tuân thủ phương châm: biết nhưng vờ như không biết, gã đáp:

- Đương nhiên do hiểu biết kém lão nên ta không thể thấu triệt bằng lão. Và gã hỏi:

- Tại sao lão không giải thích thêm cho ta hiểu về kỳ môn thuật? Lão bĩu môi:

- Nói cho người biết thì dễ, nhưng nhờ người vì có điều kiện đi lại dễ dàng hơn ta nên khi thông suốt, người lắng lặng bỏ đi thì sao? Ta làm sao tin người được? Gã nhún vai:

- Tuỳ lão! Chính lão không thật tâm với ta thì đừng trách ta sao không thật tâm với lão. Nghe thế, lão nổi giận:

- Nếu ta phát hiện người giả trò, dù chỉ một lần thôi, ta... Gã phì cười:

- Lão đừng quên ta muốn thoát lão không khó. Ngược lại, chỉ khi ta ngủ lão mới có dịp đi tìm ta. Giả như ta tỉnh ngủ bất chợt thì sao? Lão muốn bắt ta đâu phải dễ? Tuy đã nói một cách đoan chắc như vậy nhưng để an tâm, từ lần đó đêm nào gã cũng lên bỏ đi, không dám ngủ một mạch đến sáng như trước. Thái độ của gã vô tình làm lão Phi Thiên lo ngại. Đến độ, có lần lão phải tự đề xuất:

- Ta và người nên lập một hiệp ước quân tử! Ta sẽ nói cho người biết tất cả những gì ta hiểu biết về kỳ môn trận thế, ngược lại, khi nghĩ được cách phá trận người không được bỏ mặc ta. Chính gã cũng đang mong chờ điều này. Vì suy nghĩ cho cùng, nếu không kể thời gian đã qua đi là gần năm mươi ngày, một mình gã dù có tận lực suy nghĩ đến đâu vẫn không hy vọng có ngày thoát hiểm. Gã đáp:

- Chỉ sợ lão vẫn không tin ta. Lão hứa:

- Những ngày qua, dù người sợ ta nhưng người vẫn cung phụng đủ thức ăn cho ta. Ta nghĩ, người là người trung hậu, nhất định là kẻ đáng tin cậy. Gã thở ra một hơi dài:

- Nếu lão sớm nhận thức điều đó thì hay biết mấy. Lão nghi hoặc:

- Hay là hay như thế nào? Người đã tìm được chút manh mối nào sao?

Gã thâm trách bản thân: “Sao ta đại mồm đại miệng như thế không biết? Hạng như lão, đâu dễ gì qua mặt” Miễn cưỡng, gã nói cho lão biết:

- Manh mối thì chưa. Nhưng ta đang hy vọng sẽ tìm lại đúng phương hướng ta đã đi vào. lão kinh nghi:

- Điều gì khiến người hy vọng? Gã đáp:

- Vì nếu ta nhớ không lầm, ở phương hướng đó chỉ có hai lớp trận. Và đó là hai lớp mà ta và lão đều biết cách phá giải. Lão chớp ngay định ý đó của gã:
- Người tìm được chưa? Gã lắc đầu:
- Do ta kém hiểu biết về thuật kỳ môn nên việc tìm lại phương hướng không phải dễ. Lập tức, lão hăng hái giải thích cho gã hiểu những biến hoá thường có của trận thế. Lão nói:
- Trận thế chẳng qua là dựa vào sự biến hoá và chuyển chuyển của thiên tượng. Giả như lúc này là đầu tuần trăng, người đương nhiên chỉ nhìn thấy sao Bắc Đẩu chỉ một lúc rồi thôi. Trong trận thế cũng vậy, có những cung môn lúc ẩn lúc hiện, tùy theo vị trí người đứng. Nó như thế này... Gã nghe không sót lời nào. Và mơ hồ, gã như thoáng tìm thấy cách hoá giải trận thế. Bất gặp ánh mắt đó của gã, những ngày sau, lão Phi Thiên không ngớt dò xét gã. Gã đi đâu cũng bắt gặp lão bám theo. Để lão thôi nghỉ ngơi, gã lập kế...
- oOo-

7. Nho Tiên

- Sao người không lo tìm phương hướng như đã nói, chỉ mãi lo luyện công? Gã mỉm cười:
- Suy nghĩ mãi một việc, lão không cảm thấy mệt sao? Ta cũng vậy! Để khuây khoả, ta nghĩ, chớ nên để phí thời gian. Luyện công cũng là cách để ta khuây khoả. Lão hét:
- Người nói dối. Ta nhìn người đã lâu, nào thấy người suy nghĩ gì về trận đồ? Gã trở mặt:
- Ta nghĩ gì, không lẽ lão nhìn là biết? Lão có thiên nhãn hay tuệ nhãn vậy? Lão bối rối:
- Tuy ta không thấy nhưng cứ nhìn mặt người là đủ hiểu. Gã phì cười:
- Thôi nào! Lão đừng quá đa nghi như vậy. Hơn nữa, lão đã có đủ nhẫn nại kéo dài những năm mươi năm, chớ thêm một thời gian nữa không lẽ lão không chịu được? Lão cúi gắt:
- Không phải ta không đủ nhẫn nại. Ngược lại ta không cam tâm để người qua mặt ta. Gã cau mặt:
- Được! Vậy sau này lão có toàn quyền dò xét ta. Để lão đừng nói ta qua mặt lão. Lão làm đúng như vậy, khiến gã sau đó hết cả dịp dò xét một mình. Để lão dễ chán nản, gã bắt đầu thật sự luyện công. Nhìn gã thi triển từng chiêu thức, lão Phi Thiên bĩu môi:
- Công phu của người do ai điềm chỉ vậy? Trông không khác nào lũ mèo ba chân đang tập chạy? Gã hậm hực:
- Ta biết võ học ta không bằng lão. Nhưng thử hỏi, lúc bằng niên kỷ ta hiện giờ, lão có bao nhiêu bản lĩnh? Lão ngó người:
- Ta... Ta... Gã bĩu môi:
- Sóng trường giang sóng sau đè sóng trước. Chưa biết chừng sau này bản lĩnh của ta sẽ cao thâm hơn lão hiện nay. Lão giận dữ:
- Muốn hơn ta trừ phi người gặp kỳ tích. Nên nhớ, cho đến giờ ta vẫn là Phi Thiên Nhất Ma, chưa có ai qua nổi ta. Gã gặt gù:
- Kỳ tích! Hừ! Rất có thể ta sẽ gặp. Còn như không gặp, lão đừng quên câu hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. Ta cứ chuyên cần luyện mãi, lo gì có lúc không đạt mức anh hùng cái thế? Lão Phi Thiên giật mình:
- Có khí phách. Người như người đáng để kẻ thù khâm phục. Và thật bất ngờ, lão bỗng nhiên bảo:
- Người nghĩ sao nếu ta chịu thu nhận người làm truyền nhân? Gã ngăn người:
- Nhận làm đệ tử của lão ư? Ta... ta...

- Sao? Hay ngươi chê ta không xứng? Gã xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và lập tức tìm được lối thoát:
- Được lão thu nhận, ta mong còn chưa được, đâu có chuyện chê là bất xứng. Chỉ có điều...
- Sao? Gã nói:
- Lão đã tạo ác tích quá nhiều. Nếu ta luyện công theo lão, mai này xuất thế vô hình chung sẽ xuất hiện quanh ta rất nhiều kẻ thù. Ta e đương không nổi. Lão cười lạnh:
- Sẽ không có chuyện đó. Bất kỳ ai nếu biết ngươi là đệ tử của ta, chúng phải lo chạy tháo thân còn không kịp, kẻ nào dám trêu vào ngươi? Gã đang lo sợ chính điểm này. Vì thế, gã vẫn khẳng khái:
- Không cần đâu. Hảo ý của lão, ta xin tâm lãnh. Việc báỉ sư, ta đành phải khước từ vậy. Lão nổi giận:
- Ngươi dám khước từ ý tốt của ta? Xem đây, với chiêu vừa rồi của ngươi, ta không cần nhờ đến nội lực thâm hậu vẫn có thể dễ dàng hoá giải. Vù... Lão phô diễn một chiêu thật thô thiển. Tuy nhiên, với nhận thức của gã thư đồng, gã hiểu chiêu đó của lão quả nhiên đã tự hoá giải chiêu của gã. Bất phục, gã thi triển một chiêu khác:
- Lão hoá giải chiêu này bằng cách nào? Ào... Lão đáp mà không cần suy nghĩ:
- Dễ thôi! Xem đây! Ào... Gã kinh hãi:
- Làm sao lão nghĩ được cách hoá giải nhanh đến vậy? Lão cười bí ẩn:
- Muốn biết tại sao hãy báỉ ta làm sư phụ. Ta sẽ nói cho ngươi nghe. Gã hást hàm:
- Không cần! Ta còn bộ pháp này dù lão có hoá giải một chiêu ta vẫn có chiêu khác thế vào. Gã liền thi triển Tuý Tiên Bộ Pháp. Ào... Lão Phi Thiên bật cười:
- Chỉ là trò trẻ dưới mắt ta. Một bộ pháp quá nhiều sơ hở như vậy, ta chẳng nói ngoa, chỉ một chiêu là đủ lấy mạng ngươi. Xem đây. Vù... Lão xuất chiêu và dừng lại đứng vào lúc tự gã thư đồng vừa trở đến. Gã ngẩn người:
- Thật là lợi hại. Lão chộp luôn vào gã và quát:
- Nếu ngươi không lập tức báỉ sư, ta giết ngươi ngay. Gã cố vùng vẫy nhưng vẫn không thoát. Thấy vậy, lão bật cười:
- Đối với ta, thuật dịch dời huyết đạo chỉ có thể qua ta một lần. Không bao giờ có lần thứ hai đâu. Gã sợ thót người:
- Chỉ cần nhìn một lần lão đã nhận ra chỗ sơ hở, đúng không? Lão đắc ý:
- Không sai! Đâu ngẫu nhiên ta được kể trên bậc Quý Tiên Phật? Gã ghi nhớ điều đó và bắt đầu đưa mắt nhìn khắp người lão. Lão kinh nghi:
- Ngươi nhìn gì? Gã chun mũi:
- Loã thể như vậy lão không thấy hổ thẹn sao? Lão đỏ mặt:
- Hổ thẹn thì sao? Năm mươi năm bị sanh cầm, ngươi cứ bị như ta rồi sẽ biết, dù không muốn vẫn phải cam tâm chấp nhận bản thân chẳng còn y phục đâu nữa để thay. Gã lắc đầu:
- Không còn y phục thì vẫn còn lá cây hoặc da thú, lão... Lão phi thiên chợt có nụ cười thâm hại:
- Ngươi đừng quên phần hạ thân ta chẳng còn. Đừng nói chi đến việc thật dễ là hái lá cây ta vẫn không thực hiện được, mong gì đến việc bắt con thú lớn để... Nhân lúc lão Phi Thiên mải mê phân minh, gã vùng thoát cực nhanh. Ào... Lão giật mình quát lớn:
- Xú oa nhi thật to gan. Hoá ra ngươi không hề có hảo ý khi đề cập đến tình trạng của ta. Gã cười hăng hắc:
- Thì ta chỉ học lão thôi. Lão cũng vờ chỉ điểm võ công để bắt ngờ khổng chế ta. Không lẽ ta không có quyền ăn miếng trả miếng? Lão nâng hữu thủ:

- Phi Thiên Ma tuy đã bắt động hai chi dưới nhưng sống vẫn sống. Lão nhân giật mình:
- Vậy người làm sao thoát được lão? Gã chỉ muốn mình định xem lão nhân đích thực là ai nhưng cứ bị lão nhân hỏi nên gã không có cơ hội. Gã giải thích:
- Nếu không có chút hiểu biết về trận thế có lẽ vẫn bối đã bị lão Phi Tiên hãm hại. Lão nhân gật gù:
- Ta hiểu rồi. Nhưng... Hự! Lão nhân lại học lên một lần nữa khiến gã phải quan tâm:
- Tiền bối làm sao rồi? Toàn thân lão nhân bỗng run bắn lên từng cơn, tuy nhiên lão nhân vẫn lên tiếng:
- Tuổi thọ ta đã hết. Nếu người đến chậm hơn ắt sẽ không gặp ta. Gã thất kinh:
- Tiền bối muốn nói tiền bối có ý chờ vẫn bối? Lão nhân chợt hướng mắt nhìn về phía cuối động, miệng nở một nụ cười thiếu náo:
- Có nhiều điều dù ta không muốn tin cũng phải tin. Sau khi ta chết, người cứ xem cấm nang kia sẽ biết.

Gã nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một hộp gỗ nằm trên nền đá. Có lẽ lão nhân muốn ám thị bên trong hộp gỗ chính là cấm nang vừa đề cập. Đến lúc này, lão nhân bị học lên lần thứ ba. Sau tiếng học, lão nhân bảo:

- Vì ta tin nên ta buộc phải thực hiện đúng những gì ta đã định. Người hãy mau mau ngồi xuống trước mặt ta. Gã hoang mang:
- Để làm gì, tiền bối? Lão nhân chợt nhăn mặt:
- Đừng hỏi nhiều, chậm lắm rồi. Hãy làm như lời ta nói.

Tuy chưa rõ lắm định ý của lão nhân nhưng gã vẫn ngồi. Lão nhân bỗng chộp hai tay lão nhân vào hai tay gã. Ngỡ lão nhân vẫn cần người vịn đỡ, gã giữ chặt hai tay lão nhân, trong tư thế bốn lòng bàn tay quặp chặt cào nhau. Bất ngờ, từ hai lòng bàn tay lão nhân bỗng có hai luồng nhiệt khí cuộn cuộn tuôn xộc qua hai lòng bàn tay gã. Gã hoảng hốt:

- Tiền bối... Lão nhân đang nhắm chặt hai mắt, chợt rít lên từng thanh âm rõ ràng:
- Đại họa của võ lâm vẫn còn đó, với chút tàn lực của ta, hy vọng sẽ giúp người sau này tiêu trừ đại họa. Hãy làm theo lời căn dặn của ta, có ghi trong cấm nang. Dù chưa bao giờ gặp phải tình huống này nhưng gã biết đây là cách lão nhân muốn trao truyền toàn bộ nội lực cho gã. Nếu là vậy, gã chỉ còn cách tiếp nhận. Ngược lại, nếu gã phản kháng hoặc khước từ, đừng nói là lão nhân chẳng nào cũng chết, đến sinh mạng gã cũng phải bị huỷ diệt. Nhiệt khí cứ tiếp tục tuôn qua người gã và để tiếp nhận hết những nhiệt khí đó gã phải tìm cách dẫn lưu và đưa đến đan điền. Đan điền của gã chưa từng chứa một lượng nhiệt khí nào nhiều như vậy, vì thế, đan điền càng lúc càng phình to. Và bản thân gã càng lúc càng cảm thấy khó chịu. Mất gã hoa lên, đầu văng vất. Và khi gã không còn chi trì được nữa, gã bỗng gã vật ra một bên. Hự!

Gã tỉnh lại với cảnh xung quanh hoàn toàn tối đen. Phải lâu lắm gã mới nhớ chuyện gì đã xảy ra và gã hiện đang nằm ở đâu. Gã lồm cồm ngồi dậy, miệng kêu:

- Tiền bối! Xung quanh vẫn vắng lặng, không có thanh âm nào hồi đáp cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy quanh gã vẫn còn sự hiện diện của người thứ hai. Dù đã biết chuyện gì xảy ra nhưng khi gã cho tay vào người để lấy ra vật đánh lửa, hai tay gã vẫn run lập cập.

Xoạch... xoạch... Do run, nên phải năm bảy lượt đánh lửa gã mới thắp được một tia sáng leo lét vào một que củi khô gã vẫn mang theo. Gã nhìn quanh lòng động và kinh ngạc vì không tìm thấy bất kỳ một đĩa đèn nào, một mẫu bạch lạp nào hoặc một ngọn đuốc nào khác. Chứng tỏ nơi ở của lão nhân vô danh dường như thiếu những vật dụng cần thiết. Que củi tự thân đã nhỏ và chỉ có mỗi một que mà thôi nên thoáng chốc ngọn lửa phải tắt ngấm.

Gã nao lòng, ngồi im, chờ trời sáng. Trong lúc chờ đợi, hàng loạt những nghi vấn lần lượt đến với gã.

Và những nghi vấn đó chỉ minh bạch khi ánh dương quang rồi cũng xuất hiện và tràn ngập trong lòng động. Điều trước tiên gã minh bạch là lão nhân kia đã chết. Lão nhân chết trong tư thế ngồi, như lão vẫn đang tiếp tục trao truyền nội lực cho gã.

Tiếp theo sau, khi gã mở hộp gỗ, gã nhìn thấy một mảnh hoa tiên, chính là cấm nang như lão nhân đã đề cập. Gã đọc và minh bạch tất cả. Lão nhân chính là Nho Tiên. Và nếu năm mươi năm qua lão Phi Thiên Ma phải bị khốn đốn trong trận thì chính Nho Tiên cũng lâm vào hoàn cảnh tương tự Bút tích của Nho Tiên ghi rõ: “Nhiều lúc ngẫm nghĩ lại, ta phải thẹn với chính ta. Ta không đủ dũng lực để liều chết với Phi Thiên Ma. Chỉ đến lúc Phi Thiên Ma lâm kế bọ Tam Tổ, ta không chịu được hành vi đồ sát của Phi Thiên Ma, ta buộc hạ sách này. Ta lập thêm trận thứ tư, biến trận đồ sẵn có của Tam Tổ thành một Tuyệt Trận. Gọi là Tuyệt Trận vì đó chính là tử lộ cho Phi Thiên Ma và cũng là tuyệt lộ cho chính ta. Ta chấp nhận bị giam hãm ở nơi ta lưu ngụ miễn sao Phi Thiên Ma không còn cơ hội gây họa cho giang hồ. Đó là hạ sách mà ta, một kẻ bị quan yếu thế phải vận dụng thay vì mặt đối mặt với Phi Thiên Ma, quyết một mất một còn...” Gã trầm kinh hãi: “Nếu chính Nho Tiên cũng không thể thoát nơi này thì ta, một đứa bé kém bề kiến thức, làm sao có thể tìm ra lối thoát thân? Không lẽ đến lượt ta mãi mãi bị sanh cầm nơi đây?” Quá kinh hãi, gã nhìn lướt qua cấm nang mà dường như nhìn vào khoảng không vô tận. Tuy thế, khi mục quang gã nhìn vào phần cuối của cấm nang, một hàng chữ làm gã dấy lên tia hy vọng: “Nếu tiên đoán của lão Phật là đúng chỉ có người là người có nhiều hiểu biết về Phi Thiên Ma mới có đủ năng lực diệt trừ lão ta... Đừng để ta phải thất vọng”. Gã hoang mang: “Phải hiểu lời này theo nghĩa nào? Ta phải diệt trừ lão Phi Thiên ở tại đây hay sau này, khi cả ta lẫn lão Phi Thiên cùng thoát ta mới có năng lực diệt trừ lão?” Muốn hiểu rõ hư thực, gã cố dần tâm, đọc kỹ bức cấm nang. Đến lúc này gã mới thấu suốt. Theo như lưu tự của Nho Tiên, Tây Phương Phật đã tiên đoán Phi Thiên Ma sẽ một lần nữa gieo rắc đại họa cho giang hồ. Và muốn tiêu diệt mối đại họa đó chỉ có ai là người hiểu biết một cách tinh tường về lão mới có thể thực hiện được việc đó. Rồi như sự ám chỉ của Nho Tiên, chính gã là người được Nho Tiên đặt nhiều kỳ vọng. Như vậy, dù gã chưa hiểu bằng cách nào gã tự thoát khỏi nơi này nhưng gã biết gã sẽ thoát. Cũng vậy, lão Phi Thiên cũng sẽ thoát và không biết chừng chính gã là người sẽ giúp lão Phi Thiên thoát thân. Gã tự nhủ: “Tây Phương Phật dù sao vẫn là người đầu tiên đoán chuẩn xác chuyện quá khứ vị lai? Nếu Phi Thiên Ma thật sự là mối đe dọa cho võ lâm sau này, hừ ta sẽ không bao giờ điềm chỉ cho lão cách thoát thân. Thử xem tự lão có thoát được không? Minh định như vậy, gã bắt đầu thực hiện theo đúng căn dặn của Nho Tiên. Như trong cấm nang có ghi, Nho Tiên vì muốn thành toàn cho gã đã cố chi trì sinh mạng cho dù đã nhiều năm trôi qua Nho Tiên chỉ nhờ ăn lá cây hoa cỏ mà sống. Nho Tiên bị lâm vào cảnh tự sanh cầm nên không thể tự tìm kiếm vật thực nào khác, như lão Phi Thiên hoặc như gã đã tìm. Sau nhiều năm chờ đợi, gã đã xuất hiện đúng vào lúc Nho Tiên hoàn toàn cạn kiệt. Vì thế, như Nho Tiên đã nói, chỗ nội lực Nho Tiên trao truyền cho gã chỉ còn là chút lực tàn. Như vậy, theo sự thực mà nói, nội lực của gã giờ tuy có tăng cao nhưng xem ra vẫn chưa thể bằng một nửa của Nho Tiên lúc còn đương thời. Và nếu so với Phi Thiên Ma hiện giờ, Nho Tiên còn phải chịu kém, nói gì đến gã. Do đó, nếu phải diệt trừ Phi Thiên Ma ngay vào thời điểm này, gã đừng bao giờ mong rằng gã sẽ thực hiện được. “Nhưng không sao, cứ tuân tự nhi tiến như lời Nho Tiên căn dặn. Trước hết ta phải luyện theo nội công tâm pháp của Nho Tiên, có như thế chỗ nội lực do Nho Tiên truyền cho ta sẽ mãi mãi ở lại với ta vì đã biến thành nội lực của chính ta”. Tự nhủ như vậy, gã lấy từ hộp gỗ ra một mảnh lụa. Trên đó có ghi lại toàn bộ sở học của Nho Tiên. Gã cố đọc cho đến kỳ thông thuộc, sau đó, cũng theo căn dặn của Nho Tiên, gã dùng động khẩu làm nơi an táng cho Nho Tiên. Đứng bên ngoài nhìn vào Lạc Tiên Cốc, gã nghĩ: “Chỗ thoát thân nhất định không có ở Lạc Tiên Cốc này. Vì nếu có, năm mươi năm qua đâu dễ gì Nho Tiên chịu sanh cầm. Ta phải tìm theo hướng khác và nhất định ta sẽ tìm được”. Nhìn thấy gã, đầu tiên lão Phi Thiên Ma quát:

- Suốt đêm qua ngươi đã đi đâu? Hay ngươi đã tìm ra lối thoát và cố tình che giấu ta? Đã chuẩn bị sẵn cách đối phó, gã lên tiếng:
- Nếu thoát, ta đã không quay về. Sao lão không nghĩ đêm qua ta không quay về vì suýt nữa đã mất mạng? Lão chỉ lo thân lão, lão nghĩ gì đến ta sao? Lão gầm vang:
- Nơi đây ngoài ngươi chỉ có ta, điều gì khiến ngươi suýt mất mạng? Gã cười nhạt:
- Tuy không có ai khác ngoài hai ta nhưng lão đừng quên điều nguy hiểm không phải đến từ đệ tam nhân.
- Vậy thì ngươi vì điều gì?
- Trận đồ! Làm theo lời giảng giải của lão, ta đã bị trận đồ vây hãm. Có lẽ ta đoán sai, không hề có phương hướng nào, chỉ có hai lớp trận đồ. Lão nhún nhún:
- Có hay không, ta không cần biết. Ta chỉ muốn, từ nay trở đi, ngươi đi đâu cũng phải có ta đi theo. Ngươi

không được lên đi một mình. Gã cười mỉa:

- Cho lão theo lão sanh tâm bất ngờ lấy mạng ta thì sao? Lão nên nhớ, chuyện hôm qua cũng chỉ là do lão bức ta phải bỏ đi. Lão thử phì phì:

- Ta bức ngươi hay ngươi đã bức ta phải động thủ? Gã xua tay:

- Lão muốn thế nào cũng được. Nhưng để tiện lợi cho cả hai, ta khuyên lão, từ nay trở đi lão không được đến gần ta trong vòng một trượng. Bằng không, một trận đồ mệnh mông như thế này, lão cứ đi đường lão, ta đường ta và lão cũng sẽ tự tìm lấy thức ăn cho chính lão. Lão Phi Thiên cười nhạo nhở:

- Nói đến thức ăn ta mới nhớ, suốt ngày qua ta chưa có gì bỏ bụng. Phần của ta đâu. Gã lắc đầu:

- Lão không ăn, để ta ăn được chắc? Thôi được lão cứ ở đây, ta sẽ đi tìm thức ăn cho cả hai vậy. Lão trừng mắt:

- Ngươi lại định lên đi? Gã phì cười:

- Không phải lên đi mà là đi một mình. Có lão theo, những tiếng động do lão gây ra chỉ tổ làm cho lũ thú rừng trốn mất biệt. Gã xoay người bỏ đi, hành vi đó khiến lão điên tiết:

- Trong vòng một canh giờ nếu người không quay trở lại, đừng trách ta nghĩ ngươi đang giở trò với ta. Gã đáp:

- Nếu muốn giở trò ta đã không quay lại. Yên tâm đi, ta cũng đâu muốn sống đơn độc một mình ở đây.

Từ đó, mọi sinh hoạt của gã đều phải sắp xếp lại theo một thứ tự khác. Để lão Phi Thiên không nghi ngờ, ban ngày gã cùng lão nghiền ngẫm về trận đồ, mong sẽ có lúc tìm ra lối thoát. Lúc chiều buông, sau khi ăn xong gã lấy cớ sự hăm hại để lên tìm đến Lạc Tiên Cốc. Ở đó, thâu đêm suốt sáng gã chuyên cần luyện công theo sở học của Nho Tiên. Tuy phải mất ngủ nhưng bù lại, tâm pháp nội công của Nho Tiên là tâm pháp đạo gia, nên trước lúc trời sáng tổ gã chỉ cần hai canh giờ tọa công là đủ phục hồi sức lực. Chính lối sinh hoạt này đã giúp gã dù tăng tiến công lực nhưng với vẻ ngoài xanh xao của người kém ngủ khiến lão Phi Thiên không một chút nghi ngờ. Thời gian cứ trôi đi. Gã và lão Phi Thiên càng lúc càng mất hy vọng. Lão già đi nhiều và gã cũng lớn hơn trước nhiều. Y phục trước kia của gã giờ chỉ đủ cho gã che đậy chỗ kín. Gã nao lòng vì biết gã đã bị giam hãm quá lâu, có thể sẽ là mãi mãi nếu không có sự cố bất ngờ xuất hiện. Đó là lần lão Phi Thiên bỗng dưng trở chứng. Lão vất bỏ mẫu thịt nướng vừa được gã trao cho:

- Thịt nướng, thịt nướng! Lúc nào cũng chỉ có mỗi một món thịt nướng, ta ngấy đến tận cổ rồi đây này. Gã tỏ ra dừng dừng:

- Lão ngấy, để ta không ngấy sao? Nhưng không ăn thì phải chịu đói. Lão muốn đói, tùy lão. Lão sinh sự:

- Ta sẽ không ngấy nếu ngươi đem về đây cho ta một con thú hầy còn sống. Ta thèm được uống máu tươi, máu hầy còn nóng hổi của bất kỳ thú hoặc người. Gã bĩu môi:

- Nếu muốn, lão cứ tự tìm lấy. Ta đâu phải nô bộc, mặc lão muốn sai thế nào thì sai. Lão đỏ gay mặt:

- Ngươi tưởng ta không thể tự tìm ư? Xem đây! Và lão bất ngờ cuộn thẳng vào gã một luồng hấp lực.

Vù... Phát hoảng, gã lùi lại thật nhanh:

- Lão lại sanh tâm hung hãn rồi sao? Lão Phi Thiên bỗng long mắt sòng sọc:

- Thân pháp vừa rồi của ngươi chính là thân pháp Đàng Không Đảo Thức của lão Nho Tiên?

Gã kinh hoảng: “Mục lực của lão thật tinh tường. Ta chỉ hé một chút lão đã nhận ngay ra lộ số. Nguy hiểm thật!” Chính sắc mặt của gã đã tố giác gã, lão Phi Thiên gầm lên:

- Ngươi đã tìm thấy lão Nho Tiên? Sao ngươi cố tình giấu ta?

Lão chống hai tay xuống đất và bằng cách riêng của lão, thân hình lão lập tức lao vút vào gã.

Vù... Không ngờ lão có thể lao nhanh như vậy, gã luống cuống quật kinh.

Ào... Lão Phi Thiên xem ngọn kinh của gã như trò trẻ:

- Phục Ma Tam Thức? Quả nhiên là công phu sở học của Nho Tiên. Đỡ!

Vù... Ầm! Gã bị chưởng phong giáng một cú thật mạnh giữa ngực. Hự!

Lão Phi Thiên nhanh như tia chớp, trờ đến:

- Người tìm thấy chính lão Nho Tiên hay chỉ tìm thấy di học của lão? Đỡ!

Vù... Vù... Kinh tâm táng đờm trước thân thủ vô thượng của lão, gã lập tức đảo người theo Tuý Tiên Bộ Pháp Áo... Lão bật cười:

- Người chậm chân rồi! Trúng!

Ào... Ầm! Gã bị chấn bay thật xa...

Vù... Nhờ đó, trận pháp bị biến động khiến gã và lão Phi Thiên không còn nhìn thấy nhau. Tuy nhiên, gã vừa lồm cồm bò đứng lên, lão Phi Thiên lại xuất hiện:

- Người đừng quên ta đã thông thuộc trận đồ như nhìn trong lòng bàn tay. Nạp mạng!

Ào... Tiếng quát của lão, người đừng quên, đột nhiên nhắc cho gã nhớ đến một điều và điều đó quả nhiên do xảy ra đã lâu nên gã thật sự đã quên. Vừa mới đứng lên, gã vội vàng buông người ngã lún xuống.

Vù... Vừa vịn chưởng kinh uy mãnh của lão Phi Thiên ập đến.

Ầm! Nương theo chấn kinh, huyết khí toàn thân gã dù đang nhộn nhạo gã vẫn nghiêng rãng cố chịu để bò thật nhanh về một phía.

Soạt... Trận thế biến động do vị thế của gã đã dịch chuyển. Gã không còn nhìn thấy lão Phi Thiên đâu nữa. Tuy thế, gã biết lão Phi Thiên rồi thế nào cũng tìm được gã, nên gã vội bò nhanh hơn. Lần này vừa bò theo đúng phương vị dịch chuyển trong trận vừa cố bò thật êm, sao cho không tạo nên bất kỳ tiếng động nào. Cử động này của gã là do gã nhớ lại chuyện xưa cũ, lúc gã đã từng bò lê và vô tình điều đó đã làm cho lão Phi Thiên không thể nào nhìn thấy gã hoặc phát hiện ra gã qua những tiếng động gã cố làm cho nhẹ đi.

Những cố gắng vào lúc này của gã quả nhiên đã thu được hiệu quả. Gã không còn nghe tiếng gầm thét giận dữ được lão Phi Thiên nữa. Biết đã thoát nhưng để thật hoàn toàn an toàn, gã vẫn tiếp tục bò. Hơn nữa, dù gã không muốn bò cũng không được. Qua mấy lần bị lão Phi Thiên quật kinh, toàn thân kinh mạch ít nhiều đã bị thương tổn. Và lúc này, gã bò đi nhờ vào những cố gắng tốt cùng của gã mà thôi, chứ sức lực của gã thật ra cũng chỉ đủ để chi trì sinh mạng, khó có thể giúp gã đứng lên và bỏ chạy.

Sau cùng, với chút sức lực còn lại đó, gã cố gắng tỉnh táo để xem đã bò đến lớp trận nào. Để từ đó, gã phải dịch chuyển theo đúng cách của từng lớp trận. Bằng không, chỉ một sai sót nhỏ, chính gã sẽ tự đưa gã vào tình thế hiểm nguy, lạc vào một trận đồ mà gã chưa thể nào nghĩ ra cách hoá giải. Gã tiếp tục bò. Và gã quên một điều, người bị thương đâu phải lúc nào cũng tỉnh táo. Chính gã đang lâm vào tình cảnh đó. Vì thế, có nhiều lúc do thần trí cứ như mơ mơ hồ hồ, gã đã lẫn lộn giữa cách dịch chuyển này với cách dịch chuyển khác. Hoặc giả, dù gã đang nhận thức gã phải dịch chuyển theo cách nào nhưng đôi khi gã lại nhầm lẫn bên tả với bên hữu. Nghĩa là gã đang bò loạn xạ, bất thành một cung cách dịch chuyển nào. Nhưng gã lại không đủ tỉnh táo để nhận ra tình trạng của gã. Vì thế, gã vẫn tiếp tục bò...

-oOo-

8. Kim Ma Bang (2)

Tiếng bấm báo lọt vào tai gã nhưng gã ngỡ gã đang nằm mơ. Bất chợt, cùng với tiếng lửa cháy phùng phùng, qua hai mi mắt dày và nặng của gã, gã có cảm nhận như đang có một tia sáng rơi sâu vào nhãn quang của gã. Sau đó, gã biết gã không hề nằm mơ khi tai gã nghe một tiếng quát vang xộc vào thính nhĩ gã:

- Này! Người là ai? Bằng vào cách nào người lọt vào tận chỗ này? Ê! Gã sơn nhân. Ta hỏi người đó. Sao người không đáp mà vẫn tiếp tục bò như lũ côn trùng vậy?

Đến lúc này gã mới biết thanh âm câu kia là dành cho gã, vì gã đang bò thật. Gã dừng lại, cổ nhướn mắt mở ra. Vừa mở được mắt gã liền nhắm lại. Vì ngay trước mặt gã một quang lửa sáng loà đang chọc thẳng vào gã. Gã hiểu, quang lửa nóng mà gã cảm nhận cũng được phát ra từ ngọn đuốc này.

- Ê! Người câm hả? Sao người không đáp lời ta?

Gã lại hiểu thêm một điều nữa, có tiếng người quát và người này không biết gã là ai, có nghĩa là gã đã bò thoát khỏi trận đồ. Bằng không, bên cạnh gã thế nào cũng có lão Phi Thiên và như vậy, sự xuất hiện của bất kỳ ai khác là điều sẽ không bao giờ xảy đến. Gã vật vờ kêu thầm: “A ha... ! Ta đã thoát! Rốt cuộc ta cũng thoát. A ha...” Bị trúng một cước khá đau, gã cố mở mắt lần thứ hai. Và lần này, do vẫn chưa quen với quang lửa sáng loà, gã phải nhắm chặt mắt lần thứ hai. Cùng lúc đó gã nghe có tiếng bước chân người chạy đến:

- Người la toáng gì vậy, Hoàng Cửu? Kẻ nào đột nhập vào đây? Đó là thanh âm của người mới chạy đến. Gã nghe tên cảm ngọn đuốc. đáp lời:

- Hương chủ nhìn đây. Gã sơn nhân này không hiểu từ đâu xuất hiện. Y phục chẳng có, lại chẳng hề hé môi nói lấy nửa lời.

Lại là câu nói ám chỉ gã, vì hiện tại trên người quả thật không hề có y phục. Nhân vật hương chủ kia nhận định tình thế thật nhanh. Y lên tiếng:

- Người đừng dí ngọn đuốc vào người gã như thế. Nhìn gã, đủ biết gã đang bị trọng thương, người đưa đuốc sát như thế làm sao mở mắt được.

Ngọn đuốc lập tức được kéo xa khỏi người gã. Thay vào đó, có người khom xuống cạnh gã, nói vào tai gã:

- Nghe đây! Tính danh người là gì? Người từ đâu tới? Ai đã hạ thủ người?

Lần thứ ba gã mở mắt và lần này gã mở được. Gã nhìn thấy cạnh gã quả nhiên có đến hai người, một là tên cầm đầu đuốc với sắc mặt nửa như giận dữ nửa như lo sợ. Người thứ hai là người đang khom lưng nhìn gã, đích thị người này là một Hương chủ như tên cầm đuốc đã kêu. Gã mở miệng và lấy làm kinh hãi vì bản thân gã đến việc phát thoại cũng rất khó khăn. Gã bập bẹ:

- Nhị vị... Nhị vị là ai? Tên cầm đuốc được dịp quát tháo:

- Hương chủ ta đang hỏi, người chỉ có bốn phận đáp chứ không được hỏi lại. Cho người hay, người ương bướng với Kim Ma Bang là không được đâu. Muốn sống hãy liệu lời mà đáp cho rõ ràng.

Đang kiệt sức chỉ muốn chết cho xong, ba chữ Kim Ma Bang làm cho gã hoàn hồn tỉnh lại. Gã kêu với giọng hầu như đã lạc:

- Kim Ma Bang? Tên cầm đuốc lại quát:

- Không sai! Hoá ra người cũng biết... Tên Hương chủ khề nạt:

- Người có câm ngay không, Hoàng Cửu! Vị trí người tuần phòng lại có người đột nhập, tội của người rồi đây bốn hương chủ sẽ hỏi đến. Người nên dành sức để liệu lời giải thích mọi việc.

Hoàng Cửu, tên cầm đuốc, liền có sắc mặt hoàn toàn lo sợ. Y lập tức cầm bật, có vẻ như y đang suy nghĩ tìm lời giải thích thật. Mục kích diễn biến này, gã xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và đã nghĩ được cách đối phó khi nghe tên Hương chủ lặp lại câu hỏi:

- Người nghe ta hỏi rồi đó. Người là ai, nói! Gã vờ run rẩy:

- Tiểu nhân ở họ Hoàng, tên Định. Tên Hương chủ kinh ngạc:

- Hoàng Định? Là tính danh thật của người hay vì biết thuộc hạ của ta có tên là Hoàng Cửu nên người vờ bịa ra tính danh này? Gã vờ hốt hoảng thật giống: Đó là tính danh thật của tiểu nhân, do thân sinh phụ mẫu đặt cho. Tiểu nhân nào dám bịa. Tên Hương chủ gật gù:

- Được! Cứ cho là thật đi. Người từ đâu tới? Gã đáp:
 - Trên núi! Tên Hương chủ cau mặt:
 - Người ở ngay Thiên Phong Sơn này? Gã mừng thầm, vì thế là gã vô tình biết cách gọi của ngọn núi này. Gã gật đầu:
 - Không sai! Tiểu nhân và phụ thân chuyên nghề liệt hộ. Năm nào cũng vậy, đến mùa săn thú tiểu nhân và phụ thân phải trú ngụ luôn trên núi. Tên Hương chủ trừng mắt:
 - Bỏ bang đã phong toả khu vực này, dân ngụ cư quanh vùng đều phải di dời đi xa, sao người còn dám bén mảng đến đây?
- Gã chợt hiểu, thảo nào từ lúc gã cùng lưu ngụ một chỗ với lão Ma Phi Thiên, đã lâu lắm không thấy có ai sa chân sẩy bước lạc vào trong trận. Hoá ra quanh nơi này đã bị Kim Ma Bang phong toả. Nhưng theo câu hỏi của tên Hương chủ, gã đáp:
- Mong đại gia lượng thứ. Nghề liệt hộ là sinh ý của toàn gia tiểu nhân. Nếu phải di dời qua địa phương khác bọn tiểu nhân làm sao sống nổi? Vả lại, bọn tiểu nhân chỉ dám lên săn thú trên núi cao, không hề có ý mạo phạm chư vị đại gia.
 - Hừ! Săn trên núi cũng là vi phạm thượng lệnh! Người muốn chết hay người muốn được sống?
- Gã cố nhóm dậy và dập đầu trước tên Hương chủ như người đang có phận sự tể sao:
- Đại gia tha mạng. Đại gia tha mạng.
- Tên Hương chủ đứng lên, ưỡn ngực, ra chiều đắc ý vì được kẻ khác van xin lạy tạ:
- Được! Đã thế phải đáp lại từng câu hỏi của ta. Nói! Tính danh người là gì?
- Tên của gã thật sự là Định Hoàng, nhưng vì lâm tình cảnh này, toàn thân thì đang bị nội thương nghiêm trọng, bọn họ phát hiện ra gã lại là bọn Kim Ma Bang, kẻ thù của gã, nên gã phải thay đổi, lấy họ làm tên và lấy tên làm họ. Gã lặp lại lời gã đã nói:
- Tiểu nhân thật sự là Hoàng Định! Tên Hương chủ quát:
 - Nói lại một lần nữa xem nào? Gã vờ méo mào:
 - Đại gia ơi đại gia! Dù đại gia có quát thế nào đi nữa, tính danh của tiểu nhân trước sau cũng chỉ là Hoàng Định mà thôi. Tên Hương chủ gằn giọng:
 - Người nói thật? Gã gật đầu:
 - Không thể nào thật hơn! Mong đại gia tha mạng. Tên Hương chủ gật đầu:
 - Nói lại đi, người từ đâu tới?
 - Đúng như tiểu nhân vừa cung xưng, tiểu nhân cùng phụ thân đang ngụ cư trên núi.
 - Ở trên núi sao người có thể mò xuống tận đây? Gã lắc đầu và thiếu điều muốn gào lên cho phù hợp với câu chuyện gã đang bịa ra:
 - Đại gia ơi là đại gia! Tiểu nhân nào muốn mò xuống đây làm gì. Nghề liệt hộ như thế nào, đại gia biết rồi đó. Tiểu nhân và thân phụ vì mãi mê bám theo một thú lớn, vô tình không biết là trời đã tối. Để bây giờ, tiểu nhân thì bị sẩy chân, rơi từ trên cao xuống, có lẽ cả thân phụ của tiểu nhân cũng không hề biết chuyện đã xảy ra cho tiểu nhân. Câu chuyện do gã bịa cứ như thật, khiến tên cầm đuốc không nhận được phải xen vào:
 - Thảo nào y phục người chẳng còn, toàn thân thì xây sát khắp nơi. Người không chết cũng là chuyện hi hữu. Chộp lấy câu nói đó, y bật rên:
 - Nhưng toàn thân tiểu nhân giờ đau đớn lắm, đại gia ơi. Nhị vị đại gia xin làm ơn làm phúc, tha cho tiểu nhân được về với gia thân. Tên Hương chủ cười lạnh:

- Đâu dễ thế, Hoàng Định? Bồn bang phong toả khu vực này, nhiều thì không có nhưng chí ít cũng ngoài ba năm, đến một con kiến cũng không thể chui qua lọt. Đêm nay, bỗng dưng người xuất hiện, bồn Hương chủ dù muốn tin vào lời người nhưng liệu thượng cấp của ta là La Đường chủ có tin được không? Hay hơn hết, người hãy chờ đến lúc diện kiến La Đường chủ mà van xin. Phần ta buộc quản thúc người.

Tên Hương chủ lại khom xuống và nhắc bồn Hoàng Định lên. Trước khi bỏ đi, y ra lệnh cho tên Hoàng Cửu:

- Lần này người phải tuần phòng cẩn mật. Nếu sơ sẩy một lần nữa, đừng trách ta không nể tình. Hoàng Định vờ kêu to:

- Mong đại gia tha mạng? Hoàng đại gia. Dẫu sao tiểu nhân và Hoàng đại gia cùng là người chung họ, mong Hoàng đại gia... Tên Hương chủ nạt lớn:

- Câm ngay! Người còn gào rú, ta lập tức lấy mạng người.

Tên Hoàng Cửu dường như có phần nào động lòng trắc ẩn. Y giơ cao đuốc, nhìn vào ánh mắt đang có vẻ cầu khẩn của Hoàng định. Tuy nhiên, do y biết y đang có lỗi nên y chỉ dám nhìn theo mà thôi, không hề có đến nửa lời đáp ứng tiếng kêu xin của Hoàng Định. Màn đêm đen vẫn còn dày đặc, Hoàng Định thầm đánh giá thân thủ của tên Hương chủ. Y có mục lực khá tinh tường và có lẽ do thông tuệ địa hình nên y cứ thoăn thoắt bước đi trong bóng đêm. Hoàng Định cũng thầm so sánh:

“Nếu là ta, lúc ta không bị nội thương liệu thân thủ của ta bằng hoặc hơn tên Hương chủ này?” Rất tiếc, Hoàng Định chưa có cơ hội để thực hiện sự so sánh đó. Đến một nơi có dáng dấp như một sơn trại, Hoàng Định nhận ra vì nhờ có ánh sáng bập bùng của cả hai ngọn đuốc được cầm ở hai bên lán gỗ, tên Hương chủ ném Hoàng Định xuống đất. Phịch! Y lên tiếng:

- Chu Thất đâu? Từ bên trong sơn trại có một gã đại hán bước ra:

- Hương chủ có lệnh! Tên Hương chủ hất hàm:

- Giam gã này lại! Chờ trời sáng, đích thân La Đường chủ tra vấn gã.

Chu Thất có vóc người cao to nên việc nhắc Hoàng Định lên đối với y là việc quá dễ dàng. Chu Thất chưa kịp bước đi, tên Hương chủ lại bảo:

- Chậm đã! Để gã không chết trước khi được La đường chủ sét hỏi, người hãy cho gã một hoàn linh đan trị thương. Còn nữa, cho gã một bộ y phục. Đừng để gã mang hình hài kinh tởm đó đến gặp mặt La Đường chủ. Đi đi!

Chu Thất đưa Hoàng Định vào một gian trại kín đáo. Sau khi trao hoàn linh đan và y phục cho Hoàng Định, Chu Thất cười hề hề:

- Đã lâu rồi bọn ta không được giải khuây. Người đến thật đúng lúc. Mà này, được làm quỹ phong lưu như người, theo ta, người cũng có nhiều phúc phận chứ chẳng không. Hề... hề... Hoàng Định vì bất ngờ có cơ hội tự liệu thương thế nên dường như không để tâm đến câu nói mập mờ khó hiểu của Chu Thất. Bỗng dưng có y phục, rồi lại có thêm linh đan trị thương, đêm đó, Hoàng Định âm thầm toạ công. Trời sáng bạch, Hoàng Định cười thầm khi nghe gã đại hán Chu Thất vừa đưa thức ăn vừa bảo:

- May cho người, trời chưa sáng La Đường chủ đã có lệnh quay về tổng đàn. Chuyện làm quỹ phong lưu của người, như đêm qua ta nói, có lẽ phải đợi đến lúc La Đường chủ về đây.

Nhận thức ăn, Hoàng Định thầm suy tính: “Tuy công lực chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng không lẽ ta không đủ sức thoát khỏi sự khống chế của bọn Kim Ma Bang ở đây? Hừ! Bảo ta phải cứ thế này đợi đến lúc gã La Đường chủ nào đó quay về ư? Bọn người xem nhẹ ta thế sao?” Phần thì có thức ăn lạ miệng, khác với thời gian chỉ ăn toàn thịt thú nướng, phần thì có suy nghĩ tháo cũi sổ lồng nên Hoàng Định ăn ngon ngậy như chưa từng được ăn. Đang ăn, bỗng có người bước vào làm Hoàng Định giật mình:

- Xem ra vì sanh ý khó khăn nên bấy lâu nay người không được đủ ăn thì phải? Đó là tên Hương chủ đêm qua, Hoàng Định cười gượng:

- Lúc trước tiểu nhân đâu có như vậy. Chỉ từ khi... Tên Hương chủ trích thượng cướp lời:

- Có muốn trách thì trách số người không gặp may. Tuy bây giờ bọn ta được lệnh là bỏ nơi này nhưng vì người dẫu sao vẫn là nghi phạm của bốn bang, ta buộc phải giải người cùng đi. Hoàng Định kinh ngạc:

- Chư vị đại gia phải đi khỏi nơi này thật sao? Tên Hương chủ cười mai mỉa:

- Người đâu có gì để mừng? Người quên những gì ta vừa nói rồi sao? Đứng lên đi. Đã đến lúc phải lên đường rồi.

Hoàng Định lập tức đứng lên, thầm nghĩ: “Cũng tốt, trên đường đi, chờ khi võ công ta hoàn toàn hồi phục, đến lúc ta bỏ đi, bọn người có muốn cản cũng không được”. Vẫn giả vờ như một gã lệp hệ đang bị cưỡng bách phải đi khỏi nơi lưu ngụ, Hoàng Định đi với dáng vẻ thiếu nã. Thấy vậy, gã Hoàng Cửu tìm cách tiến lại gần:

- Người đừng quá lo lắng như vậy. Để ta liệu cách giúp người trốn. Hoàng Định kinh ngạc nhìn gã:

- Hoàng đại gia không ngại Hương chủ đại gia trách phạt sao? Hoàng Cửu tái mặt và nhìn quanh:

- Người không được để lộ ra. Nếu Bạch Hương chủ biết được, ta kham không nổi đâu. Chỉ vì nghĩ ta và người dẫu sao cũng là người có chung một họ, ta không thể không giúp người.

Hoàng Định thật sự cảm kích gã. Bởi lâu rồi, Hoàng Định chưa gặp một ai thật sự quan tâm như vậy. Chính lúc đó có tiếng tên Bạch Hương chủ vang lên:

- Hoàng Cửu! Ta giao gã đó cho người. Nếu gã bỏ trốn, người biết phải chịu sự trừng trị như thế nào rồi. Hoàng Cửu thêm kinh hoảng:

- Ngươi to! Như vậy ta không còn cách nào giúp người được nữa. Trừ phi ta cũng phải bỏ trốn với người. Hoàng Định mỉm cười:

- Nếu là vậy, Hoàng đại gia yên tâm. Tiểu nhân quyết không bao giờ để hệ lụy đến đại giá. Hoàng Cửu nhún vai:

- Đã lâm vào cảnh này, cười được như người kể ra cũng lạ. Hoàng Định nhún vai:

- Tiểu nhân rất tin ở số phận. Đã là phúc thì không là họa, mà đã là họa, tiểu nhân nghĩ: có cười dẫu sao vẫn hơn là cứ lo than thân trách phận. Hoàng Cửu thở dài:

- Nếu ta có được phần nào sự lạc quan như người thì hay biết mấy. Thật sự, chuyện xảy đến cho ta, ta cười không nổi. Hoàng Định kinh nghĩ:

- Chuyện xảy đến cho đại gia? Là chuyện gì? Hay đại gia muốn nói đại gia chỉ miễn cưỡng gia nhập Kim Ma Bang? Hoàng Cửu khê kêu:

- Người đừng hỏi nữa. Và ta cũng không được quyền hỏi. Bằng không, gia quyến của ta ắt sẽ lâm đại họa. Được bảo là không nên hỏi, nhưng Hoàng Định không thể không hỏi:

- Gia quyến của đại gia sẽ lâm đại họa? Có người uy hiếp gia quyến của đại gia ư? Hoàng Cửu nhìn Hoàng Định:

- Người quan tâm đến ta như vậy, ta thật cảm kích! Nhưng thật sự ta không thể nói. Nhìn ánh mắt của Hoàng Cửu, Hoàng Định biết dù thế nào đi nữa Hoàng Cửu cũng không thể hở môi. Tuy nhiên, Hoàng Cửu chợt than, câu than của Hoàng Cửu làm cho Hoàng Định phần nào hiểu:

- Nếu ta cũng bị thất lạc phụ thân như người, nếu gia quyến ta hoàn toàn không biết chút tin tức về ta như người bây giờ, có lẽ ta sẽ không khổ tâm như lúc này.

- Người than oán gì thế, Hoàng Cửu?

Mãi chuyện, Hoàng Định và Hoàng Cửu không hề biết có tên Bạch Hương chủ lên đến gần. Nhìn Hoàng Cửu thất sắc trông rất tội, Hoàng Định vội đỡ lời:

- Làm gì chuyện than oán, Hương chủ đại gia? Vì có chung một họ Hoàng, Hoàng đại gia đang thăm hỏi gia quyến của tiểu nhân thế thôi. Hoàng Cửu chớp lấy lời giải thích đó:

- Đúng vậy, Hương chủ! Thuộc hạ còn có ý định, xin Hương chủ thu luôn y vào Hương đường chúng ta. Có cảm nhận đây là cơ hội tốt, Hoàng Định nói luôn một hơi:
 - Bây giờ có quay lại, vị tất tiểu nhân tìm được lối quay về. Đã có Hoàng đại gia kể như là người thân tộc, nếu Hương chủ đại gia không khinh bỏ, tiểu nhân tự nguyện chịu sự sai khiến của Hương chủ đại gia. Tên Bạch Hương chủ bĩu môi:
 - Muốn làm bang đồ bốn bang, hạng không có võ công như người làm gì có tư cách. Hoàng Định lập tức hươ tay múa chân:
 - Võ công ư? Tiểu nhân cũng biết võ vẽ vài chiêu. Hương chủ đại gia xem thử nào. Vù... Bạch Hương chủ quắc mắt:
 - Những chiêu này do ai truyền thụ cho người? Hoàng Định phì cười:
 - Nào có ai truyền thụ, đại gia? Mà đại gia nghĩ sao về những chiêu này? Có giống thứ võ công như mọi người thường bảo không? Bạch Hương chủ chậm rãi tiến đến gần Hoàng Định:
 - Nói! Người là đệ tử của môn phái nào? Sao lại dám giả vờ như người liệt hộ. Hoàng Định phân bua:
 - Làm gì có môn phái nào, đại gia? Cách hươ tay múa chân này là do tiểu nhân bắt chước cách vỗ mồi của lũ hổ. Nếu biết làm đại gia nổi giận, tiểu nhân nào dám để lộ ra? Hoàng Cửu đã được Hoàng Định đỡ lời một lần, y vội lên tiếng giải nguy cho Hoàng Định:
 - Hương chủ! Có lẽ gã nói đúng. Chiêu vừa rồi của gã giống chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm nhưng vẫn còn nhiều sơ hở. Đó là do gã nhại theo cách vỗ mồi của lũ hổ mà thôi. Bạch Hương chủ vụt trầm giọng:
 - Người còn học được những chiêu nào nữa ở loài mãnh thú? Hoàng Định sợ hãi đưa mắt nhìn gã Hoàng Cửu như muốn cầu cứu. Hoàng Cửu cũng lo nên bảo:
 - Bạch Hương chủ đã có lệnh, người biết thế nào thì nên nói thế ấy.
- Ý của gã là muốn bảo Hoàng Định nên nhân cơ hội này hãy nói là không còn gì nữa. Tuy hiểu, nhưng Hoàng Định cố tình làm ngược lại ý tốt của Hoàng Cửu. Vờ thở ra, Hoàng Định bảo:
- Ở mỗi con thú có mỗi cách ứng phó khác nhau khi gặp đối thủ. Tiểu nhân chỉ học ở mỗi loại một ít. Giả như loài hổ thường có cử chỉ như thế này.
- Vù... Hoàng Định nhại theo cách của loài hổ, vừa đập chân vừa đưa hai tay quạt liên hồi ở trước mặt. Bạch Hương chủ gật gù:
- Cũng khá giống chiêu Bạch Thổ Thu Nguyệt. Còn gì nữa? Vờ phấn khích, Hoàng Định nói:
 - Loài độc xà thì có cử động này!
- Vù... Hoàng Cửu ngậy người bảo:
- Đó là chiêu Độc Xà Xuất Động? Bạch Hương chủ cau mặt:
 - Còn nữa không? Hoàng Định sợ sệt nhìn Hoàng Cửu. Hoàng Cửu gật gù:
 - Không ngờ người lại sáng ý đến vậy. Nếu là ta, vị tất ta có thể tự học như người. Hoàng Định hỏi:
 - Tiểu nhân còn học được nhiều nữa nhưng không biết có nên tiếp tục hay không? Bạch Hương chủ gất:
 - Người không nghe ta bảo sao? Tiếp tục! Hoàng Định làm ra vẻ miễn cưỡng:
 - Còn đây là cách vỗ mồi của lũ chim ưng.
- Vù... Cứ thế, Bạch Hương chủ và gã Hoàng Cửu tự nói ra tên của những chiêu thức có phần giống với cách phô diễn của Hoàng Định. Đó là những chiêu:
- Lão Ưng Xua Khuyển.
 - Hầu Vương Tiến Vật.

- Quần Lang Đả Hồ... Do có diễn biến này xảy ra nên toàn bộ thuộc hạ của Bạch Hương chủ đều kéo dồn lại. Bọn chúng không nhiều thì ít, cũng phải lên tiếng trầm trồ thán phục sự sáng ý của Hoàng Định. Đến nỗi, nhìn được một lúc, Bạch Hương chủ chợt động thân xông lại gần Hoàng Định:

- Ta cũng có chiêu Lão Hầu Chúc Thọ, ngươi thử hoá giải xem.

Vù... Biết rõ đây là cách để dò xét của tên Hương chủ, Hoàng Định vội kêu hoảng loạn:

- Ô! Hãy nhẹ tay nào, đại gia.

Bùng! Hoàng Định ôm ngực lão đảo do bị tên Hương chủ quật trúng vào người. Không để Hoàng Định kịp lại hồn, tên Hương chủ lại xông đến:

- Phỉ Xà Cước! Đỡ!

Vù... Hoàng Định vì muốn đạt ý nguyện nên vội giận dữ:

- Sao đại gia cố tình nặng tay với tiểu nhân? Xem đây!

Vù... Hoàng Định hươ tay như muốn hất cước tên Hương chủ qua một bên. Nhưng ngay khi hai bên sắp chạm nhau, Hoàng Định vội trượt chân ngã xuống. Huych! Không những thế, Hoàng Định còn cố tình xoay người, hứng trọn một cước vào lưng. Bình! Để cho giống, Hoàng Định phải vận lực để thổ ra một búng huyết. Oẹ! Lão đảo, Hoàng Định với sắc mặt nhợt nhạt vội tru tréo:

- Đại gia không thu nhận tiểu nhân thì thôi, đâu cần phải hành hạ... Ôi! Đau quá! Bọn thuộc hạ của tên Hương chủ họ Bạch cùng cười ồ lên:

- Ha... ha... Thấy vậy, tên Hương chủ cũng cười:

- Ha... ha... Do có ý nhìn và dò xét thái độ của Hương chủ, Hoàng Cửu thấy Hương chủ cười, biết mọi chuyện thế là ổn bèn chạy đến đỡ Hoàng Định. Bạch Hương chủ xua tay:

- Hãy trao cho gã một, mà không, hai hoàn linh đan trị thương. Phi Xà Cước của ta không phải nhẹ đâu. Được lệnh, Hoàng Cửu lấy hai hoàn linh đan trao cho Hoàng Định. Vờ giận, Hoàng Định định hất đi. Nhưng tên Hương chủ bỗng lên tiếng:

- Người đã là thuộc hạ của Bạch Diệp này, nếu ngươi không nhận linh đan, tức là trái lệnh ta. Ta sẽ xử trị ngươi theo bang quy. Hoàng Cửu cố ấn hai hoàn linh đan vào tay Hoàng Định, miệng y thì bảo:

- Hãy nhận lấy và mau hành lễ với Hương chủ. Mà này, ngươi đừng xưng là tiểu nhân, cũng đừng gọi ai khác là đại gia nữa. Hoàng Định vội ngơ ngác:

- Vậy là ý gì? Tiểu... tiểu... Hoàng Cửu mắng:

- Bây giờ ngươi đã được Bạch Hương chủ thu nhận. Giữa bọn ta với ngươi phải cư xử như huynh đệ. Còn không mau đa tạ Hương chủ? Hoàng Định mừng rơn, tiến lên định hành lễ như Hoàng Cửu bảo. Nhưng đi được vài bước, Hoàng Định vội khom người:

- Ôi chào! Bật cười, Bạch Diệp xua tay:

- Thương thế ngươi không nhẹ đâu. Được rồi! Không cần đa lễ. Quay nhìn lũ thuộc hạ, Bạch Diệp vẫy tay:

- Muộn lắm rồi, đi nào! Đưa mắt nhìn Hoàng Cửu, Bạch Diệp tỏ ra độ lượng:

- Cũng là người họ Hoàng, ta nghĩ, ngươi nên tận tâm với Hoàng Định. Và nhất là phải cho y biết mọi cấm điều trong bang quy bốn bang, đừng để y mắc phải sai lầm.

Hoàng Cửu gật đầu và lập tức hối thúc Hoàng Định mau dùng linh đan trị thương. Sự thật, Hoàng Định không hề mang thương tích, nhưng để mọi việc xảy ra giống như thật Hoàng Định ném luôn hai hoàn linh đan vào miệng. Chờ cho đến lúc chỉ có hai người đi cạnh nhau, Hoàng Cửu thoáng nhần mặt:

- Có phải ngươi thật tâm muốn gia nhập bốn bang? Hoàng Định mỉm cười:

- Để Bạch Hương chủ không còn nghi ngờ huynh, đệ không nghĩ đệ còn cách lựa chọn nào khác. Hoàng Cửu thở dài:

- Đành rằng người chỉ vì ta nhưng lôi người vào vũng nước xoáy như thế này thật lòng ta rất áy náy.
- Vũng nước xoáy? Huynh muốn ám chỉ điều gì? Hoàng Cửu liếc mắt nhìn quanh:
- Được rồi! Cứ giả như ta đang cho người biết về bang quy, âu cũng là cơ hội ta nói hết sự thật về bốn bang cho người thấu suốt. Hoàng Cửu với giọng đều đều, bắt đầu nói:
- Đối với người không có chút hiểu biết nào về giang hồ như người, ta có thể giải thích ngắn gọn như thế này: bốn bang đang một mình phải đối phó với toàn thể võ lâm. Vì thế, bốn bang luôn chú trọng đến việc phát huy thanh thế. Cụ thể như... Hoàng Định cố ý xen vào:
- Chậm đã nào. Huynh vừa nhắc đến toàn thể võ lâm, họ gồm những ai? Hoàng Cửu chép miệng:
- Thôi được! Để ta giải thích rõ hơn. Người thì có người thiện, người ác, võ lâm đương nhiên cũng có hai phe hắc bạch. Toàn thể võ lâm mà ta nói chính là ám chỉ phe Bạch Đạo. Còn hắc đạo nếu không nói là tất cả thì hầu hết đã là người của bốn bang. Hoàng Định gật đầu:
- Đệ hiểu rồi. Có thể hiểu biết luận ai dám đối đầu với bốn bang đều là người của phe bạch đạo? Hoàng Cửu có phần kinh ngạc:
- Người hiểu thật nhanh đấy. Chẳng trách tự người có thể dựa vào những hành vi xem là bản năng của loài thú để rút ra thành những chiêu thức võ học. Nếu người có được minh sư truyền tuyệt nghệ, người nhất định có bước tiến đồ có thể nói là hanh thông. Hoàng Định vờ cười gượng:
- Huynh chỉ quá khen thôi. Đệ cần phải được chỉ giáo nhiều, nhất là ở những người đi trước như huynh. Hoàng Cửu than:
- Ta thì có gì hay để chỉ giáo cho người. Huống chi, bản thân ta đang muốn rút chân ra khỏi vũng nước xoáy nhưng đành chịu vì lực bất tòng tâm. Hoàng Định nhìn y:
- Huynh cứ lập đi lập lại mãi chuyện này, thật sự huynh đang vấp phải khó khăn gì? Một lần nữa, trước lúc trả lời, Hoàng Cửu lại sợ sệt đưa mắt nhìn quanh:
- Như ta vừa nói bốn bang đang trên đà gây dựng thanh thế, người phải hiểu không phải ai cũng tự nguyện gia nhập bốn bang. Hoàng Cửu nhăn mặt:
- Ta xem người như là thủ túc, người có biết thì để bụng, chớ để hở ra. Bằng không, hoặc là ta chối, ta không nói gì, hoặc chính người là kẻ đẩy ta vào chỗ chết. Hoàng Định vụt trầm giọng:
- Huynh yên tâm! Đừng nói là làm hại huynh, bất luận ai gây phương hại đến huynh, kẻ đó phải bước qua xác chết của đệ. Đệ xin hứa chắc như thế. Hoàng Cửu xúc động mối chân tâm:
- Hảo huynh đệ! Thật không ngờ Hoàng Cửu này vẫn có ngày gặp được một bằng hữu tốt như đệ đây. Hoàng Định phì cười:
- Huynh đã vì đệ, dám trước mặt Bạch Hương chủ nói đỡ cho đệ, chẳng phải từ lúc đó chúng ta đã là hảo bằng hữu của nhau hay sao? Hoàng Cửu ngơ ngác:
- Ta đã nói gì cho đệ? Hoàng Định nhắc:
- Lúc đệ thi triển chiêu của loài hổ, chẳng phải huynh đã làm cho Bạch Hương chủ thôi nghi ngờ bằng cách bảo đó là chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm vẫn còn nhiều sơ hở đấy sao? Hoàng Cửu bật cười:
- Mà thật, chiêu đó của người còn nhiều sơ hở thật. Nếu là ta, kèm theo chiêu đó còn phải rùn bộ xuống thật thấp, hoặc tốt hơn là phải chuẩn bị luôn một chiêu khác, giả dụ như chiêu Phi Xà Cước chẳng hạn. Hoàng Định vờ ngẫm nghĩ một lúc rồi kêu lên:
- Hay thật! Cừ đà này, nếu có sự chỉ giáo của huynh, võ công của đệ nhất định phải có tiến triển. Hoàng Định cố tình kêu to nên không hề kinh ngạc khi nghe tên Bạch Hương chủ từ phía xa hỏi vọng đến:
- Bọn người đang bàn chuyện gì mà cao hứng vậy? Hoàng Cửu có ý sợ nên đành để Hoàng Định lên tiếng:

- À... ! Là bọn thuộc hạ đang bàn về những chiêu thức lúc này. Hoàng huynh bảo, nếu chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm của thuộc hạ mà có chiêu Phi Xà Cước của Hương chủ đi kèm nhất định sẽ có nhiều lợi hại hơn. Gã họ Bạch cười đắc ý:

- Tuy Hoàng Cửu nói chưa đúng lắm nhưng dấu sao có chiêu Phi Xà Cước đi kèm vẫn hơn là không có chiêu nào. Người yên tâm, nếu người chứng tỏ được lòng trung thành đối với bốn bang, khi có dịp, tự ta sẽ chỉ điểm nhiều chiêu thức võ học khác cho người. Hoàng Định lập tức khom người đáp tạ:

- Hương chủ đã có lòng, thuộc hạ nhất định không để Hương chủ thất vọng.

Vẫn giữ nguyên nét mặt đắc ý, Bạch Diệp tiếp tục dẫn đầu lũ thuộc hạ, như không còn quan tâm đến câu chuyện riêng tư giữa Hoàng Cửu và Hoàng Định. Hoàng Cửu khẽ khàng lên tiếng trách:

- Người càng làm thượng cấp chú tâm càng khó lòng rút khỏi vũng nước xoáy... Người muốn được như thế lắm sao? Tuy đó là định ý ngay từ đầu của Hoàng Định, khi cố tình tự gia nhập Kim Ma Bang, nhưng trước sự lo ngại của Hoàng Cửu, Hoàng Định phải giải thích khác đi:

- Đúng là đệ có say mê võ học nhưng nếu cần đệ không lo không có cách tháo lui. Hoàng Cửu hừ mũi:

- Nếu mọi việc cứ dễ như người nghĩ, Kim Ma Bang này thử hỏi còn được bao nhiêu bang đồ? Hoàng Định ngẩn người:

- Thế là thế nào? Hoàng Cửu đáp:

- Vì bất kỳ ai, hễ là người của bốn bang đều phải chịu sự khống chế của bang chủ. Còn khống chế như thế nào còn phải tùy đối tượng. Thấy sắc mặt của Hoàng Định đang biểu lộ vẻ không tin, Hoàng Cửu vụt hạ giọng trầm thì:

- Ta có dò hỏi được chuyện này, nhưng người phải hứa với ta, đừng bao giờ bảo là do ta nói. Hoàng Định cũng trầm thì:

- Được! Đệ hứa! Là chuyện gì?

- Nghe đây, hạng như Bạch Hương chủ thì không kể, nhưng đã là đường chủ trở lên, tất cả đều bị bang chủ khống chế bằng một thủ pháp gì đó được gọi là Châm... Châm! Hoàng Định những muốn hỏi xem có phải là Xạ Nguyên Châm hay không. Nhưng do hỏi như thế quá lộ liễu nên Hoàng Định đành giả vờ như không biết:

- Cái gì Châm? Hoàng Cửu lắc đầu:

- Ta không biết. Đại để những nhân vật đó nếu ỷ trọng là người được bang chủ tin dùng mà sai phạm bang quy hay cố tình gây hại đến bang, những Châm... Châm đó sẽ được bang chủ phát động thay cho sự trừng phạt. Hoàng Định thề lưỡi:

- Người ta thì lấy đức trị người, còn bang chủ, eo ôi, đệ thật không dám nói. Hoàng Cửu gật đầu:

- Không dám nói là tốt! Còn nữa, những hạng bang đồ như ta thì bang chủ có nhiều phương cách để uy hiếp, buộc phải trung thành.

- Huynh bị uy hiếp bằng cách gì?

- Gia quyến của ta, thân phụ và thê tử, đều bị bang chủ đưa về một nơi cô lập. Tiếng là để phụng dưỡng thay cho bọn ta nhưng sự thật, hễ bọn ta có biểu hiện nhị tâm, chính gia quyến của bọn ta gặp nguy hiểm trước. Hoàng Định thật sự phẫn nộ:

- Nơi cô lập đó thực chất nào khác gì chỗ giam người? Huynh nói đi, đó là nơi nào? Hoàng Cửu mỉm lòng, cứ lắc đầu quầy quậy:

- Ta cũng muốn biết đó là địa phương nào, nhưng không có cách gì để dò hỏi.

- Bạch Hương chủ có biết không? Hoàng Cửu vẫn lắc đầu:

- Ta không rõ! Nhưng theo ta nghĩ, hạng như Bạch Hương chủ ở trong bang có đến hàng trăm, có lẽ chính Bạch Hương chủ cũng chịu sự uy hiếp theo cách này. Như vậy, vị tất Bạch Hương chủ biết đó là địa phương nào. Hoàng Định lại hỏi:
- Theo huynh thì ai biết? Hoàng Cửu hoảng hốt:
- Đệ hỏi kỹ như thế để làm gì? Hoàng Định cười nhạt:
- Đệ chỉ có một thân một mình nên không có gì để sợ. Đệ có ý định, nếu có dịp, sẽ giúp huynh đưa gia quyến thoát khỏi chỗ đó.
- Đừng! Làm như thế là phạm bang quy, mất mạng như chơi. Hoàng Định muốn hỏi nữa nhưng vì không muốn làm Hoàng Cửu sợ nên đành thôi:
- Được rồi! Không làm thì không làm. Nhưng nếu có cơ hội tìm hiểu, không lẽ... Hoàng Cửu càng nhỏ giọng hơn:
- Theo ta, có lẽ địa phương đó chỉ có bậc đường chủ trở lên là an tường.
- Đường chủ? Được! Từ từ đệ sẽ tìm hiểu giúp huynh. Đúng lúc đó, không sớm cũng không muộn, ở phía trời tây bỗng nhiên có một đốm hoả quang màu hồng phát sáng ở trên cao. Có tiếng Bạch Diệp hô to:
- Tất cả mau theo ta!
- oOo-

9. Kế Tiềm Phục

- Bọn người đeo những vải xanh ở cánh tay là những nhân vật nào? Hoàng Cửu cuống cuống lo sợ:
- Phục Thanh Môn! Họ gồm những hiệp khách phe bạch đạo muốn khôi phục thanh danh tự lập Phục Thanh Môn để đối đầu với bốn bang. Hoàng Định à lên một tiếng:
- Như vậy, những thân người đã chết và những nhân vật lạ mặt đang được Bạch Hương chủ chạy đến giải nguy đều là bang đồ bốn bang? Hoàng Cửu càng thêm kinh hoàng khi phát hiện có một nhân vật Phục Thanh Môn đang xông xộc lao đến:
- Họ là người dưới quyền điều động của Lý hương chủ, với bọn ta đều là người chung một đường. Mau theo ta đừng để đối phương đoạt mạng.
- Hoàng Cửu lôi tay Hoàng Định chạy dạt qua một bên, với ý lẫn tránh sự chú tâm của nhân vật Phục Thanh Môn. Nhưng bất ngờ, Hoàng Định hô to:
- Hoàng huynh! Ở phía sau cũng có người. Hoàng Cửu quay lại, kịp nhìn thấy có người loang kiếm quật đến. Véo... véo... Hoàng Cửu gầm gừ:
- Mau giúp ta nào, Hoàng Định! Đánh! Y phát chiêu, đẩy tạt vào thanh trường kiếm nọ. Vù... Hoàng Định vờ sợ hãi, nhảy lùi qua một bên, đồng thời cũng kéo Hoàng Cửu lùi theo. Vút! Bị kéo đi bất ngờ, Hoàng Cửu tuy huy chiêu nhưng nhờ đó không cần phải chạm vào lưỡi kiếm sắc bén của nhân vật nọ. Cũng bị huy chiêu, nhân vật nọ lập tức vũ lòng thanh kiếm:
- Lũ Kim Ma Bang muốn chết! Đờ!
- Véo... Véo... Bị kiếm chiêu lăng lệ vây bủa, Hoàng Cửu nhất thời rối loạn cước bộ. Thấy Hoàng Cửu sắp gặp nguy, Hoàng Định vội vàng đẩy Hoàng Cửu một cái, khiến Hoàng Cửu phải ngã sấp mặt phía trước. Nhờ đó, chiêu kiếm của nhân vật nọ chỉ chém tạt ngang đầu Hoàng Cửu và theo đà gã luôn vào Hoàng Định là người đứng ngay phía sau Hoàng Cửu.

Vù... Hoàng Định lần đầu tiên diện đối diện với một thức kiếm mang đầy sát khí, tuy dao động nhưng vẫn kịp quay người và gầm lên:

- Phi Xà Cước! Đỡ!

Vù... Bung! Tung một cước đúng nơi đúng chỗ, phản ứng của Hoàng Định đã làm cho nhân vật nọ vì bị trúng cước vào hõ khẩu tay cầm kiếm nên phải buông rơi thanh kiếm. Như từ dưới đất chui lên, Bạch Diệp vụt cười âm lên:

- Một chiêu Phi Xà Cước rất hay. Tên kia, mau nạp mạng.

Bạch Diệp nhân lúc nhân vật nọ còn sững sờ vì bị mất kiếm, quật luôn vào nhân vật đó một kinh tối hậu. Vù... Trong thâm tâm, Hoàng Định không hề muốn bản thân bị phương hại, cũng không muốn Hoàng Cửu mang thương tích. Nhưng nếu vì thế mà làm cho nhân vật thuộc phe bạch đạo kia phải mất mạng Hoàng Định thì càng không hề muốn. Nhưng đã lỡ làm cho nhân vật nọ bị rơi kiếm, giờ đây lại uy hiếp sinh mạng, Hoàng Định dù muốn giúp cũng không biết giúp bằng cách nào. Bất chợt, đang đà quay người, Hoàng Định bỗng vấp vào Hoàng Cửu lúc đó đang lom còm đứng lên. Không bỏ lỡ cơ hội nhân cái vấp này vờ như mất đà, ngã chồm vào người nhân vật nọ. Đã thế Hoàng Định giả vờ kêu:

- Ôi chao! Hương chủ! Đang quật kinh vào nhân vật nọ lại bị Hoàng Định bắt ngờ ngã đúng vào hướng kinh, Bạch Diệp hừ lạnh:

- Sao người chui vào? Đáng tiếc thật! Hừ! Ngoặc đối phương hướng, Bạch Diệp thay vì tiếp tục quật kinh vào thì lại đổi thành trảo chộp luôn vào Hoàng Định. Vừa lẳng Hoàng Định qua một bên, Bạch Diệp vừa kịp tung một cước Phi Xà vào nhân vật nọ:

- Người đâu dễ thoát! Đi! Bung! Thấy Hoàng Định được thoát chết trong gang tấc, Hoàng Cửu lập tức chạy đến đỡ Hoàng Định dậy. Hoàng Định để mặc cho Hoàng Cửu đỡ, vẫn dõi mắt nhìn theo nhân vật nọ. Nhân vật đó xem vậy mà cũng có thân thủ linh hoạt. Bị trúng một cước của Bạch Diệp, nhân lúc chấn bay nhân vật nọ kịp khom người nhặt lại thanh kiếm. Có được kiếm tức là có lại dũng khí, nhân vật nọ xông vào Bạch Diệp:

- Một cước của người, ta phải đòi lại một kiếm! Đỡ!

Véo... véo... Bạch Diệp cũng biết kiếm chiêu của đối phương rất lợi hại nên vận toàn lực gầm lên:

- Biết là đòi nợ hay phải lãnh thêm nợ? Hãy xem chiêu.

Vù... vù... Hoàng Cửu bất ngờ kéo tay Hoàng Định:

- Chúng ta toàn mạng rồi, sao đệ không lo chạy mà cứ mãi nhìn? Hoàng Định chưa kịp đáp thì ở phía sau bỗng có tiếng quát lạnh lãnh:

- Muốn chạy thì phải để tánh mạng lại cho bốn cô nương.

Vù... vù... Liếc nhìn thật nhanh, Hoàng Định phát hiện có một nữ lang cũng đeo miếng vải xanh ở cánh tay đang hăm hực quật đến một kinh. Hoàng Cửu cũng thấy nên rống to:

- Tiểu nha đầu Hoa Sơn phái chó quá hùng hổ! Đỡ!

Hoàng Cửu ngang nhiên phát chiêu đối kháng. Vù... Tuy nhiên, như Hoàng Định kịp thời nhận định, chiêu chưởng của nữ lang kia xem ra có uy lực lợi hại hơn chiêu đối kháng của Hoàng Cửu. Không thể không giúp Hoàng Cửu, Hoàng Định vờ nạt to:

- Đúng đấy, xú nữ ma. Người đừng mong hùng hổ trước mặt huynh đệ ta. Hãy xem Phi Ứng Triển Dực.

Vù... Vì không thể bộc lộ nội lực, Hoàng Định đành phải dùng chiêu đó đánh ngay vào huyệt Khúc Trì của nữ lang nọ, kịp lúc đó là bộ vị bị nữ lang nọ để hở. Vì thế, ngay khi chưởng của nữ lang sắp chạm vào kinh của Hoàng Cửu, do bị chạm vào huyệt Khúc Trì, lực đạo của nữ lang phần nhiều bị đẩy chệch qua một bên. Ầm! Song phương chạm chưởng và bình thủ, nữ lang biết là vì Hoàng Định phá bĩnh. Nổi giận, nữ lang quay qua Hoàng Định:

- Hạng cẩu ma như ngươi sao dám gọi bốn cô nương là nữ ma? Đỡ!

Vù... vù... Không biết vừa rồi binh thủ là nhờ Hoàng Định ứng cứu, Hoàng Cửu cứ thế phẫn chấn lao vào:

- Trước mặt huynh đệ ta, người đứng là hạng nữ nhân ma. Xem chiêu!

Vù... vù... Riêng Hoàng Định đang trong tâm trạng nửa muốn giao đấu nửa không, bất ngờ thấy Hoàng Cửu xông vào quá ư liều lĩnh. Hoàng Định bất đắc dĩ phải quát:

- Nữ ma đứng là không biết lượng sức! Đi! Rùn người xuống, Hoàng Định đẩy thốc lên trên một chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm.

Vù... Với chiêu này, vô tình Hoàng Định đã nhắm ngay vào yếu huyệt Nhũ Hoa của nữ lang. Hành vi đó khiến nữ lang phải thẹn đỏ người tìm cách hồi bộ. Đúng lúc đó, tất cả cùng nghe Bạch Diệp cười hô hô:

- Ra chiêu thật hay! Mau, Phi Xà Cước.

Hoàng Định đã lỡ bộ, vì quên đối phương là nữ nhân, rất xem trọng những bộ vị khá kín đáo của nữ nhân, lại nghe Bạch Diệp cố ý điềm chỉ. Chăng dặng dừng, Hoàng Định phải xoay người và phát ra cước Phi Xà. Vù... Tuy nhiên, để tránh việc gây phương hại cho nữ lang, Hoàng Định vờ như người đuối sức, tung Phi Cước Xà chỉ nửa vờ. Thấy thế, Hoàng Cửu tiếc rẻ:

- Ôi! Hồng rồi. Riêng nữ lang, xem đây là cơ hội phục thù, nên nhanh tốc xuất chiêu:

- Hạng cường ma có đầy tà ý như ngươi có chết cũng là đáng. Nạp mạng.

Vù... vù... Đã lỡ làm như người đuối sức, gặp cảnh ngộ này, Hoàng Định chỉ biết kêu thảm: “Nguy tai! Không lẽ ta phải để lộ thân phận?” Bất chợt, có nhiều tiếng hô hoán vang lên:

- Bọn cầu ma lại kéo đến kìa.

- Tha cho bọn khốn một phen. Môn nhân bốn môn, lui! Có lẽ cũng nghe tiếng hô hoán này, nữ lang nọ hậm hực thu chiêu:

- Mạng ngươi hãy còn dài. Nhớ đấy, lần sau chớ để bọn cô nương nhìn thấy mặt. Hừ! Thấy nữ lang định bỏ chạy, Bạch Diệp từ đâu xông đến:

- Chạy đâu cho thoát! Đỡ! Bạch Diệp quật một kinh chí mạng vào nữ lang, khiến Hoàng Định dù có nhìn thấy cũng không biết cách nào ngăn cản hộ nữ lang.

Vù... vù... Nào ngờ, chuyện đó đã có người làm thay. Hoàng Định nhanh mắt nhìn thấy một gã nam nhân tuấn tú đang xoay nhẹ thanh kiếm vào huyệt chí đường của Bạch Diệp:

- Là người không thoát thì đúng hơn! Đỡ!

Véo... Bạch Diệp kinh hãi phải nghiêng đầu và còn búng mạnh hai chân nhảy bật thật nhanh về phía sau. Vút! Gã nam nhân nọ cười nhẹ:

- Hay cho chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh! Lần sau Nam Cung mới xin tái lĩnh giáo. Cáo biệt! Vút! Gã Nam Cung tung thân bỏ đi bằng thân pháp tuyệt mỹ khiến Hoàng Định phải ngẩn người nhìn theo. Chợt có thanh âm của Bạch Diệp:

- Xem ra người cũng là hạng có mục lực tinh tường. Thân pháp của gã Nam Cung Hải kia là đệ nhất thân pháp có xuất xứ từ Bách Hoa Nhất Viện. Cũng may, nếu người của bốn bang không kịp kéo đến nhiều hơn, phen này đến cả người cũng không mong toàn mạng. Hừ! Quay đầu nhìn lại Hoàng Định mới biết những lời vừa rồi là do Bạch Diệp cố ý nói với y. Hoàng Định thở ra:

- Đến bao giờ thuộc hạ mới có bản lãnh ngang bằng y? Bạch Diệp vẫy ta, gọi Hoàng Định:

- Mau theo ta! Ta muốn người gặp một nhân vật cự phách. Hoàng Định hoang mang, nhờ đó phát hiện Hoàng Cửu đang nhìn mình vừa nháy mắt vừa lắc đầu. Hiểu ý, Hoàng Định hỏi Bạch Diệp:

- Hương chủ bảo thuộc hạ phải đi theo? Bạch Diệp phì cười:

- Đương nhiên rồi! Vì nếu ta xem không lầm người, thì người, nhất định người bẩm sinh là một kỳ tài. Lại đây ta có cơ hội tốt dành cho người.

Không thể thoát, Hoàng Định khẽ nhún vai với Hoàng Cửu rồi bước theo Bạch Diệp. Đến lúc đó, Hoàng Định mới hiểu câu hỏi nãy của Bạch Diệp. Quanh nơi đây, bây giờ đều là người của Kim Ma Bang. Tất cả kéo đến thật đông có lẽ là do cùng phát hiện đốm hoả quang màu hồng lúc nãy. Vì thế, do không thể so bì lực lượng Kim Ma Bang nên Phục Thanh Môn buộc phải triệt thoái. Dừng lại trước mặt một nhân vật có nét mặt nghiêm nghị, Bạch Diệp thì lễ:

- Phải nhọc lòng phó đường chủ đến giải vây, hạ nhân thật áy náy. Nhân vật phó đường chủ đó lạnh giọng:
- Chuyện qua rồi bắt tất nhắc lại, đã kiểm qua tổn thất chưa? Cạnh đó có một người tiến đến ngang hàng với Bạch Diệp:
- Bẩm phó đường. Hạ nhân đã kiểm qua, người của hạ nhân có mười bốn người thiệt mạng. Phó đường chủ lạnh giọng:
- Được! Những tổn thất này sẽ tính gộp cả cho Phục Thanh Môn. Còn số thương tích là bao nhiêu? Đã có ai lo chữa trị chưa? Thêm một nhân vật nữa tiến ra:
- Hạ nhân đã xem qua. Đa phần chỉ bị nhẹ, chỉ cần dùng linh đan trị thương của bổn bang là khỏi. Phó đường chủ quát mắng:
- Bổn phó toà hỏi, đã chữa trị chưa? Lý Diệu người nghe không rõ sao? Lý Diệu hoảng sợ:
- Do chưa được lệnh của...

Bùng! Quạt cho Lý Diệu một kinh, Phó đường chủ quát:

- Thuộc hạ bị thương, người thân là Hương chủ phải tự biết sắp xếp. Nếu cứ phải đợi lệnh, nhờ số người đó khỏi phát thương thế và bị nặng hơn, người làm sao ăn nói với chúng huynh đệ? Gã Lý Diệu cố biện bạch:
- Nhưng theo mệnh lệnh của La đường chủ. Phó đường chủ thịnh nộ:
- Câm! Người đã vô dụng như vậy, còn huynh đệ nào còn tôn trọng người là Hương chủ? Đưa mắt nhìn toàn cục, Phó đường chủ cất giọng sang sảng:
- Lý Diệu không đủ năng lực đảm đương chức vụ Hương chủ, nay bổn phó toà cất chức y. Mọi người nghe rõ không? Có nhiều tiếng đồng tình vang lên:
- Vương phó đường chủ thật sáng suốt!
- Lý Diệu ỷ quyền Hương chủ, đã nhiều lần hà hiếp huynh đệ.
- Bọn thuộc hạ nhất tuân theo sự sắp xếp của Vương Phó đường. Phó đường chủ họ Vương quay nhìn Lý Diệu:
- Người dám hà hiếp chư huynh đệ? Tội của người phải xử trí như thế nào đây? Nói! Lý Diệu thất sắc:
- Mong Vương Phó đường chủ minh xét! Hạ nhân lâu nay chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của La đường chủ. Vương phó đường rút:
- La đường chủ bảo người hà hiếp huynh đệ? Lý Diệu run rẩy:
- Chuyện đó... chuyện đó...
- Sao? Vậy là do người tự ý chuyên quyền?
- Thuộc hạ... thuộc hạ... Vương phó đường gầm lên:
- Hà hiếp huynh đệ, khiến huynh đệ không biết nên phải thán oán bổn bang, sau đó làm cho huynh đệ phải sanh tâm phản loạn. Tội của người là tội chết. Lý Diệu sợ hãi, lập tức bỏ chạy. Vút! Bất ngờ, Lý Diệu chạy đâu không chạy lại đâm sầm đứng vào chỗ Hoàng Định đang đứng. Hoàng Định chưa biết phải làm gì thì nghe Vương phó đường hạ lệnh:
- Huynh đệ nào bắt được Lý Diệu bổn phó toà nhất định trọng thưởng. Lập tức, Bạch Diệp và một nhân vật khác, là kẻ đã tiến đến ngang hàng với Bạch Diệp, vừa quay người đuổi theo Lý Diệu vừa quát:
- Đã có tội mà còn muốn chạy ư?

- Đáng chết! Bị lâm vào thế cùng, Lý Diệu vừa nhìn thấy trước mặt là Hoàng Định liền vùng tay:

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết!

Và y tung một kinh vào Hoàng Định. Vù... Tình thế hoàn toàn bất lợi cho Hoàng Định, vì dù có nhảy tránh hoặc phát chiêu ngăn lại thì trước một nhân vật như Vương phó đường, ắt phải có mục lực tinh tường, mọi cử chỉ của Hoàng Định đều dễ dẫn đến việc bộc lộ thân phận. Chưa biết phải làm gì thì Hoàng Định nghe Bạch Diệp hô hoán:

- Lão Hầu Chúc Thọ, mau! Một ý nghĩ chợt đến với Hoàng Định. Thu người lại, Hoàng Định bật nhanh một cước:

- Chớ quá nông cuồng! Đờ! Thấy cước tung đến và người tung cước tuy lẹ mắt nhưng lại là người đã cùng Bạch Diệp đi đến đây, Lý Diệu do thần hồn nát thần tính nên tìm cách dịch người Vù... Nào ngờ, Hoàng Định cười khảnh khảnh:

- Đây mới là lúc dùng chiêu Lão Hầu Chúc Thọ. Đờ!

Bung! Bị trúng chiêu, Lý Diệu phải khựng người. Không để lỡ dịp, Hoàng Định vùng mạnh hai tay qua hai bên:

- Song Ưng Triển Xí!

Bùng! Lý Diệu lại trúng thêm kinh thứ hai. Tuy nhiên, Lý Diệu bỗng găm lên:

- Người nhanh thì có nhanh, nhưng hoả hầu hầy còn kém! Nạp mạng!

Vù... Đó là do Hoàng Định cố ý nên không thể vận dụng thật nhiều nội lực. Cũng vậy, xem đây là dịp phô diễn võ công, cũng là cơ hội thử qua mục lực của Vương phó đường. Hoàng Định chợt rùng bộ tránh chiêu của Lý Diệu. Vù... Sau đó, chồm người đến, Hoàng Định nạt lớn:

- Bạch Thổ Thu Nguyệt.

Hoàng Định vả mạnh hai tay vào hai bên mặt Lý Diệu. Bốp bốp bốp! Nhân lúc Lý Diệu choáng váng, Hoàng Định tạt ngang một cước, sát vào phần hạ bàn của Lý Diệu:

- Độc Xà Tảo Vỹ!

Tung! Hự! Lý Diệu mất thăng bằng phải ngã chống bốn vó lên trời. Đến lúc này, chừng như biết Hoàng Định không còn làm gì được nữa, Bạch Diệp lao đến và dễ dàng chế trụ huyết đạo Lý Diệu. Xoa tay đứng lên, Bạch Diệp nhìn Hoàng Định:

- Người càng lúc càng tiến bộ. Thật không ngoài sự mong muốn của ta. Dùng chân hất Lý Diệu qua một bên Hoàng Định nghiêm giọng:

- Bạch Hương chủ cho hỏi. Số phận của Lý Diệu như thế nào? Bạch Diệp buông gọn một chữ:

- Giết! Hoàng Định cau mặt:

- Giết? Dễ thế sao? Nhân vật đã cùng xông đến với Bạch Diệp chợt lên tiếng nạt:

- Giết là giết. Dễ hay không, ngươi là ai, hỏi để làm gì? Hoàng Định cười lạt:

- Tại hạ là người của Bạch Hương chủ. Lý Diệu do tại hạ bắt được, theo lệnh của Vương phó đường, người được trọng thưởng là tại hạ, nên tại hạ có quyền được biết. Nhân vật nọ trợn mắt nhìn Bạch Diệp:

- Từ lúc nào người của Bạch huynh được quyền hống hách với thượng cấp vậy? Bạch Diệp đỏ mặt, nạt Hoàng Định:

- Người chỉ là thuộc hạ, có sao dám... Bỗng có tiếng Vương phó đường xen vào:

- Chậm đã! Cứ để y nói. Bạch Diệp lùi lại, hất mặt nhìn Hoàng Định:

- Vương phó đường đã có lệnh, người nói đi. Và nhớ, dù ta có ưu ái người đến đâu thì lời nói của người là do người có trách nhiệm. Người nên lựa lời mà nói, đừng bảo ta sao không nói trước. Hoàng Định ném cho Bạch Diệp một cái nhìn căm kích. Sau đó, Hoàng Định quay qua nhân vật nọ:

- Câu hỏi khi nãy của tôn giá, tại hạ đã đáp rồi. Giờ đến lượt tại hạ chờ nghe lời giải thích của tôn giá. Nhân vật nọ cười lớn:
- Được! Đã thế thì người mở to hai tai nghe đây. Xét theo bang quy, Lý Diệu có tội làm xao động dân tình, khiến huynh đệ bất phục. Y phải bị xử chết. Hoàng Định mỉm cười:
- Nếu không có những người kia lên tiếng, liệu tôn giá có biết việc Lý Diệu hà hiếp chư huynh đệ không? Nhân vật nọ thoáng cảm tức vì bị một tên vô danh tiểu tốt chẳng biết ở xứ nào đến dám đồng người đôi co. Y đáp:
- Đương nhiên ta biết! Nhưng vì chưa có dịp nên ta chưa tiện nói ra. Hoàng Định đánh giọng:
- Biết nhưng vẫn làm ngơ, nếu tại hạ nói đây là hành vi đồng mưu thì sao? Nhân vật nọ phẫn nộ:
- Đồng mưu cái gì chứ?
- Lý Diệu làm cho huynh đệ than oán, tôn giá biết nhưng vẫn để huynh đệ nung nấu mãi sự phẫn uất. Cho hỏi, giả như tức nước vỡ bờ, đến lúc chư huynh đệ sanh nhĩ tâm, tội của tôn giá và tội của Lý Diệu, tội ai nặng hơn ai? Nhân vật nọ xông đến:
- Người có tư cách gì dám ở đây định tội ta? Ta phải thay Bạch Hương chủ xử trị người.
- Dừng tay ngay, Tôn Lập! Tiếng quát của Vương phó đường làm cho nhân vật nọ phải tái mặt. Y quay lại nhìn Vương phó đường:
- Hạ nhân không hề có tội như... Vương phó đường nghiêm giọng:
- Ta cũng không nói người có tội. Vì nếu bắt tội người, kể cả ta cũng bị khép tội là dung dưỡng kẻ dưới làm sai. Đưa mắt nhìn Hoàng Định, Vương phó đường hỏi:
- Có phải người sẽ làm như thế, nếu ta buộc Lý Diệu vào tội chết? Bất gặp ánh mắt nhìn kinh hoàng của Bạch Diệp ném qua, Hoàng Định vờ sợ hãi cúi đầu:
- Thuộc hạ nào dám! Vương phó đường mỉm cười:
- Người dám! Ta biết như thế. Chỉ có điều, người không dám nói ra vì vừa bị Bạch Diệp dùng mắt ra hiệu cho người, đúng không? Hoàng Định cúi đầu thấp hơn:
- Thật tình thuộc hạ không dám! Vương phó đường lạnh giọng:
- Nếu người vẫn khăng khăng như vậy, đừng trách ta cũng khép người vào tội khinh mạn thượng cấp. Hoàng Định ngẩng đầu nhìn lên:
- Đã vậy, thuộc hạ xin nói. Không sai! Kể cả Vương phó đường và La đường chủ đều có tội. Giả như ngay từ đầu phát hiện, nếu Lý Diệu bị xét xử ngay, thử hỏi, huynh đệ còn gì nữa để than oán? Trái lại, chẳng phải huynh đệ sẽ sinh lòng kính phục và hết lòng tận trung với bang chủ sao? Nghe thế, mọi người đương diện đều tái mặt, vì một mình Hoàng Định dám hài tội hầu hết những thượng cấp. Tuy nhiên, riêng Vương phó đường thì bật cười:
- Khá lắm! Đúng là khí phách của nam nhi đại trượng phu... Ha... ha... Mọi người cùng ngơ ngàng vì không tưởng Hoàng Định không bị tội mà còn được tán dương. Ngưng cười, Vương phó đường bỗng hỏi:
- Vậy theo người, tội của Lý Diệu sẽ xử như thế nào? Hoàng Định hỏi lại:
- Vương phó đường hỏi thật? Họ Vương gật đầu:
- Thật! Người nói đi. Hoàng Định hít mạnh một hơi:
- Đã cất chức y, đó là cách xử tội rồi. Giờ cho y làm thuộc hạ, dưới quyền một Hương chủ khác, cho y biết thân phận của những người bị sai khiến sẽ như thế nào. Cũng là cách giáo huấn y, giúp y có dịp đối công chuộc tội.
- Nếu xử dễ dàng như người vừa đề xuất, liệu những người đã bị y hà hiếp có phục và có mãn nguyện không? Hoàng Định đáp:

- Họ sẽ mãn nguyện vì bây giờ Lý Diêu chỉ được ngang hàng với họ. Còn phục hay không, nếu đó là lệnh của thượng cấp, họ làm gì dám bất phục? Vương phó đường nhìn quanh?
- Mọi người nghĩ sao? Hoàng Định vội ngăn lại:
- Nếu Vương phó đường hỏi, tất sẽ gặp nhiều phản ứng trái ngược nhau. Sao Vương phó đường không hỏi xem những ai đã bị Lý Diêu hà hiếp, rồi hỏi họ thuận hay không thuận? Sắc mặt của Vương phó đường dường như có nét khựng lại:
- Theo ta hiểu, như người muốn ám chỉ điều gì đó? Hoàng Định thăm thán phục, tâm cơ của Vương phó đường không phải tầm thường. Không nghe Hoàng Định đáp, Vương phó đường chợt gật gù:
- Để ta hỏi rõ hơn, có phải người nghĩ Lý Diêu không phải ngẫu nhiên hà hiếp những huynh đệ dưới quyền? Hoàng Định lộ vẻ miễn cưỡng:
- Như thuộc hạ vừa nghe, chỉ có một số ít không hài lòng về thái độ của Lý Diêu. Chứng tỏ tuy Lý Diêu có hà hiếp nhưng không ai ai cũng bị. Thiển nghĩ, điều này Vương phó đường nên minh xét. Họ Vương gật đầu:
- Nghĩa là người muốn ta giảm tội cho Lý Diêu? Hoàng Định thở ra:
- Khi định tội cho người, thiết tưởng cần phải tra xét cho minh bạch. Có như vậy mới có thể phục chúng. Họ Vương khẽ chớp mắt:
- Được! Bỏn phó toà cứ y theo cách người đề xuất, chỉ cất chức Lý Diêu, tạo cho y cơ hội đổi công chuộc tội. Hoàng Định cúi đầu:
- Vương phó đường ít nhiều đã làm thuộc hạ ngưỡng mộ. Họ Vương cũng nói:
- Ta cũng vậy, người cũng giúp ta không ít trong việc quản giáo thuộc hạ. Từ nãy giờ Tôn Lập chỉ mong họ Vương rồi thế nào cũng phải trừng trị Hoàng Định, hay ít nhất cũng phải biểu lộ sự đồng tình với y, trách phạt Hoàng Định vì dám có thái độ phản kháng thượng cấp. Nào ngờ cho đến lúc này, họ Vương chừng như đã quên mất y. Tôn Lập lên tiếng:
- Vương phó đường... Đoán được tâm trạng của Tôn Lập, họ Vương xua tay:
- Y dám phản kháng người, ta đang định đề cập đến việc này. Người cứ đứng yên đó, chờ xem ta xử trí. Hể hã, Tôn Lập bước lùi ra. Ngược lại Hoàng Định bắt đầu có thái độ cẩn trọng. Họ Vương đưa mắt nhìn Bạch Diệp:
- Gã là ai? Trong trường hợp nào người thu gã vào Hương đường? Bạch Diệp lại có sắc mặt vui mừng:
- Bẩm phó đường. Khi đưa y đến đây là hạ nhân đã có ý định dẫn tiến y với phó đường. Người như y thật hiếm có, cách hạ nhân thu nhận y cũng kỳ lạ. Chờ Bạch Diệp nói xong tình trạng thu nhận Hoàng Định vào bang, họ Vương tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi Hoàng Định:
- Người ngã từ trên núi xuống mà vẫn toàn mạng? Ngay khi Bạch Diệp bắt đầu kể lể, Hoàng Định đã dự sẵn câu trả lời. Hoàng Định vỗ ngực ngắc:
- Chính thuộc hạ cũng không ngờ mình vẫn sống. Rất có thể chuyện xảy ra đúng như lời của một dị nhân nói với thuộc hạ. Họ Vương chú tâm:
- Dị nhân nào? Người đó nói với người ra sao? Hoàng Định nói luôn một câu chuyện đã nghĩ ra:
- Có một lần thuộc hạ cùng phụ thân mãi mê đuổi theo một con thú, thuộc hạ vô tình mục kích một chuyện thật lạ lùng. Có một người vừa cao to vừa có râu năm chòm bạc trắng. Người này cứ là bay trong không khí, đuổi theo một con quái xà có những lớp vảy lông lánh màu hồng. Họ Vương hoang mang:
- Bay là là trong không khí? Con quái xà có vảy ánh màu hồng? rồi sao nữa? Hoàng Định thấy họ Vương đã có ý tin liền nói tiếp:
- Cứ bay như vậy, người đó bất ngờ phóng ra một tia chớp từ ngón tay trở. Tia chớp đó bay xạ trúng mình quái xà làm cho quái xà phải đứt đôi. Họ Vương gật gù:

- Người đó là dị nhân như người vừa gọi? Hoàng Định tuy cười thầm trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn nói:
- Ngay lúc đó thuộc hạ chưa dám nghĩ người đó là người phạm. Chỉ đến khi nửa thân trước của con quái xà bỗng lao vào chỗ thuộc hạ nấp... Họ Vương kêu to:
- Người bị con quái xà ngoạm phải? Hoàng Định lắc đầu:
- Vậy thì chưa! Đang lúc hoảng loạn, thuộc hạ cứ dùng hai tay chộp bừa vào đầu quái xà. Chà! Lúc đó quái xà vùng vẫy mới thật là kinh khiếp, làm cho máu me và cả một vật nữa của con quái xà bắn vọt vào miệng thuộc hạ. Họ Vương lại kêu:
- Người có biết vật đó là vật gì không? Hoàng Định cười gượng:
- Chỉ đến khi người nọ xuất hiện ngay trước mặt thuộc hạ, vừa giận dữ vừa quát tháo om sòm, thuộc hạ mới biết đó là Hoàng Tinh Đổm của con quái xà. Họ Vương nôn nóng:
- Bị người nuốt mất Hoàng Tinh Đổm, người đó có phản ứng như thế nào? Hoàng Định thề lưỡi thật dài:
- Bây giờ kể lại thuộc hạ vẫn còn nghe lạnh khắp người đây. Hoá ra nhân vật đó chỉ là người bình thường, không phải thần tiên giáng hạ như thuộc hạ đã nghĩ. Người đó vừa găm thét vừa đòi lấy mạng thuộc hạ. Nhưng cũng may...
- Sao? Có người xuất hiện cứu người à? Hoàng Định cười xěn lên:
- Làm gì có ai cứu. Tiện tay vẫn đang cầm nửa thân con quái xà còn sống, thuộc hạ ném bừa vào nhân vật kia. Không hiểu sao nhân vật nọ tỏ ra rất sợ chạm phải con quái xà nên phải lẩn tránh. Gần đó có một ngách đá hẹp, thuộc hạ rất thông thuộc, thuộc hạ chui luôn vào đó và phải nấp kín suốt một ngày một đêm mới dám thò đầu ra. Họ Vương bỗng thở phào:
- Đừng nói chi ai khác, đến ta cũng không dám chạm tay vào con quái xà đó. Người đúng là gặp may, nhờ nuốt phải Hoàng Tinh Đổm nên người ngăn ngừa được chính chất độc có trên vảy của con quái xà, vừa có thể... Chợt ngừng lời, họ Vương sững sốt:
- Nhưng người vẫn chưa nói gì về lời nói của nhân vật nọ? Hoàng Định ngơ ngác:
- Lời nói gì? Họ Vương chợt bắn xạ tia mắt nhìn nghi ngờ:
- Người đã bảo, chuyện xảy ra là đúng với lời người đó nói với người? Hoàng Định “à” lên một tiếng thật dài. Thật ra y đã quên chuyện đó, giờ bị hỏi, y phải giả vờ à dài để nghĩ cách ứng phó. Cũng may, Hoàng Định đã nghĩ ra:
- Phải rồi! Lúc người nọ quát tháo, thuộc hạ nghe người đó bảo, Hoàng Tinh Đổm là vật quý báu, tuy thuộc hạ nuốt được nên có thể mạnh mẽ khác thường nhưng nếu cần người nọ sẽ phanh thây thuộc hạ để đoạt lại. Lúc đó, nếu thuộc hạ không từng nhìn thấy cách phát xạ tia chớp của người nọ, nhất định thuộc hạ sẽ không tin người nọ lại dám giết người. Họ Vương cười lạt:
- Chỉ giết một mạng của người thì nào có gì đáng kể. Ta khuyên người, sau này gặp lại người đó, hay hơn hết là người nên tự xử, đừng để người đó phải nhọc lòng ra tay. Hoàng Định hoang mang, nhân dạng của nhân vật nọ là do y tự bịa ra, sao họ Vương lại làm ra vẻ là trên đời này có một người giống như Hoàng Định mô tả? Hoàng Định buột miệng:
- Nhân vật đó là ai, phó đường chủ? Họ Vương tỏ vẻ thần bí:
- Người càng không biết càng đỡ phải lo. Nhưng thôi, hãy trở lại chuyện của người. Người đã tự luyện công thật sao? Bạch Diệp xen vào:
- Chuyện này đúng như lời hạ nhân vừa kể. Họ Vương trầm giọng:
- Ta không hỏi người. Không hỏi Bạch Diệp tức là hỏi Hoàng Định. Hoàng Định đáp:
- Với sanh ý gia truyền là nghề liệt hộ, đôi khi thuộc hạ phải nghĩ cách phòng thân. Và còn gì hữu hiệu hơn nếu thuộc hạ chịu khó quan sát và học theo cách tự vệ của những loài thú? Dùng miếng của chúng để trả lại cho chúng, thuộc hạ nghĩ như vậy sẽ tốt hơn. Họ Vương gật gù:

- Lúc người ra tay với Lý Diệu, ta thấy người xuất thủ rất linh hoạt. Đó cũng là học từ các loài thú sao? Hoàng Định vỗ phồng mũi:
 - Tất cả đều nhờ Bạch Hương chủ và Hoàng Cửu huynh chỉ điểm. Thuộc hạ định tâm, sau này sẽ khổ luyện nhiều hơn.
 - Hoàng Cửu? Cũng họ Hoàng như người? Là huynh đệ của người sao? Hoàng Cửu từ phía sau bước đến:
 - Không phải đâu, Vương phó đường. Nhưng vì có chung họ nên thuộc hạ được Bạch Hương chủ cho đi cận kề y để chỉ điểm cho y. Họ Vương như hiểu ra, kêu lên:
 - Quả thật toàn là những chuyện lý thú, đúng như Bạch Diệp nói. Cũng vậy, ta nghĩ người sau này sẽ trở nên một nhân vật phi thường. Được! Ta chấp nhận lời dẫn tiến của Bạch Diệp, đề bạt người làm Hương chủ, thay cho Lý Diệu đã bị cất chức. Mọi người ngỡ ngàng, nhất là Tôn Lập. Gã kêu:
 - Vương phó đường! Họ Vương quay lại:
 - Hoàng Định đã là Hương chủ, ngang hàng với Tôn Lập người. Y có đôi co với người cũng là điều bình thường. Trừ khi người không phục những sự sắp đặt của bốn phó toà. Hoàng Định để ý, mỗi lần họ Vương xưng là bốn phó toà thì mười lần như một, nhất định họ Vương không thích nghe bất kỳ ai lên tiếng phản kháng. Tôn Lập càng biết rõ điều này hơn, nên gã cúi đầu nhận lệnh:
 - Hạ nhân nào dám! Mọi việc sẽ như Vương phó đường sắp xếp. Họ Vương nhìn lại Hoàng Định:
 - Việc quản thúc Lý Diệu, bốn phó toà giao cho người. Nếu trong Hương đường của người có lời ra tiếng vào, ta cứ người mà trừng trị. Hoàng Định cũng không ngờ có kết cục này, nên vội vã lên tiếng:
 - Hoàng Cửu dấu sao cũng là người có chút ân tình đối với thuộc hạ, mong Vương phó đường phân phó Hoàng Cửu luôn đi theo thuộc hạ. Họ Vương xua tay:
 - Việc hoán đổi là tùy người và Bạch Diệp. Ta không tiện xen vào. Hoàng Định mỉm cười với Bạch Diệp:
 - Ân tài bồi của Bạch Hương chủ, Hoàng Định này nguyện khắc cốt ghi tâm. Mong Bạch Hương chủ chấp thuận cho hai việc. Bạch Diệp kinh ngạc:
 - Việc thứ nhất là việc của Hoàng Cửu, đương nhiên ta chấp thuận. Nhưng đâu là việc thứ hai? Hoàng Định đưa tay chỉ qua Lý Diệu vẫn đang nằm:
 - Cách Bạch Hương chủ làm cho Lý Diệu nằm nguyên chỗ, mong Bạch Hương chủ thể tình chỉ giáo cho. Họ Vương nghe thế, cười ầm lên:
 - Không ngại xấu hổ, dám mở miệng xin người chỉ giáo, Hoàng Định người quả nhiên là người bốn bang rất cần. Được! Tạm thời cứ do Bạch Diệp chỉ điểm, chờ đến lúc hoàn thành xong nhiệm vụ bang chủ giao phó, đích thân ta sẽ chỉ điểm thêm cho người.
- Bạch Diệp cũng bật cười, vừa đưa tay giải huyệt cho Lý Diệu vừa giảng giải cho Hoàng Định hiểu cách thức chế trụ huyệt đạo của người khác! Lý Diệu chờ đến lúc Bạch Diệp chỉ điểm xong, chợt tiến đến trước mặt Hoàng Định:
- Thuộc hạ còn mạng sống này là do Hoàng hương chủ độ lượng! Từ nay, thuộc hạ nguyện tuân theo mọi sai sử của hương chủ! Họ Vương bỗng trầm giọng:
 - Mọi việc như thế là ổn, Lý Diệu người đã nói thì chớ quên lời! Đi thôi! Đừng để La đường chủ chờ chúng ta quá lâu!
- Hoàng Định chợt hiểu, La Đường chủ tuy đã đi trước nhưng vẫn có ý chờ bọn thuộc hạ dưới quyền cùng đi! Chắc chắn đây phải là nhiệm vụ gì đó do Bang chủ giao phó, như họ Vương vừa bảo.
- oOo-

10. Thiếu Viện Chủ Bách Hoa Viện

- Vẫn chưa thấy dấu hiệu gì của La đường chủ, tất cả dừng lại, tìm chỗ nghỉ chân! Là Hương chủ, Hoàng Định sau khi bố trí mọi việc vội chạy đến bẩm báo với họ Vương:
- Hạ nhân có cho người lập một trại riêng cho Vương phó đường, phòng Vương phó đường cần chỗ nghỉ đêm! Họ Vương hài lòng:
- Ta cũng nghĩ như người. Nếu quá canh hai không có mệnh lệnh gì mới, chúng ta đành phải nghỉ đêm tại đây! Và họ Vương bỗng xoay người:
- Nào! Để xem người có năng lực làm một Hương chủ hay không! Hãy đưa ta đến nơi đã bố trí! Đưa tay mời, Hoàng Định bảo:
- Chỉ mong Vương phó đường hài lòng, hạ nhân chỉ biết tận tâm tận lực! Nhìn gian trại khá tinh tươm, họ Vương gật gù:
- Việc gì người cũng tinh nhanh và mẫn tiệp thế sao? Hoàng Định thầm lo ngại:
- Hạ nhân nên hiểu đây là lời khen hay là lời quở trách của Vương phó đường? Họ Vương bật cười:
- Yên tâm đi! Ta đã minh bạch giữa công và tội nhất định phải phân minh rõ ràng! Hiện thời ở người chưa có gì đáng bị khiển trách! Bước vào gian trại, họ Vương ngồi xuống:
- Người cũng ngồi xuống đi, đừng quá đa lễ! Ta có chuyện muốn nói với người! Hoàng Định vội miễn cưỡng:
- Hạ nhân cũng đang rất cần nhiều sự chỉ giáo của Vương phó đường!
- Người đừng quá khiêm tốn! Xem ra, tuy người chưa được bao nhiêu niên kỷ nhưng có nhiều điều, đã chứng tỏ người cũng là hạng từng trải. Riêng nói về việc chỉ giáo, quả thật, ta chỉ muốn giúp người thôi! Hoàng Định trở mặt:
- Vương phó đường định giúp gì cho hạ nhân? Họ Vương bảo:
- Nhờ may mắn, người đã nuốt Hoàng Tinh Đởm của Hồng Long Linh Xà! Có lẽ người chưa biết chính Hoàng Tinh Đởm này sẽ giúp người có được nguồn nội lực tương đương nửa Giáp Tý luyện công! Ta hỏi người, từ lúc nuốt Hoàng Tinh Đởm đến nay, bản thân người có cảm nhận điều gì khác lạ? Không ngờ họ Vương lại đề cập đến chuyện này, Hoàng Định cân nhắc từng lời đáp:
- Cảm nhận của hạ nhân ư? Vương phó đường có nhắc, hạ nhân mới cảm thấy kỳ! Nhất là lúc hạ nhân sẩy chân ngã từ trên núi xuống! Đáng lý hạ nhân phải ngã đi vì đau nhưng không hiểu sao hạ nhân vẫn có sức lực để bò mãi về phía trước! Họ Vương nheo mắt lại:
- Người có nhớ người bò được bao xa không? Biết họ Vương nghi ngờ chuyện có liên quan đến Tuyệt Trận ở Lạc Tiên Cốc, Hoàng Định vội hoang mang:
- Bao xa là bao xa? Hạ nhân không rõ Vương phó đường muốn hỏi cụ thể về vấn đề gì?
- Nói cách khác, người đã bò mất bao lâu trước khi Hoàng Cửu và Bạch Diệp phát hiện người? Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Hoàng Định đáp:
- Lúc hạ nhân ngã xuống, trời cũng tối như bây giờ! Rồi khi được Hoàng Cửu phát hiện và gọi dậy, hạ nhân nhớ lúc đó cũng gần canh hai! Vị chi... Họ Vương ngắt lời:
- Nghĩa là người đã bò suốt một canh giờ!
- Cũng có thể nói như thế!
- Người đã bò thẳng hay chỉ bò loanh quanh chân núi? Bảo là bò thẳng nghĩa là đã bò xuyên qua trận! Còn bảo bò loanh quanh thì vô hình chung Hoàng Định tự bộc lộ bản thân đã ung dung bò loạn xạ cũng bên trong trận! Đáp thế nào cũng nguy nên Hoàng Định chọn cách khác:
- Hạ nhân lúc đó nửa tỉnh nửa mê, nên chỉ nhớ bản thân cứ bò xuyên qua nhiều khe hở của những tảng đá lớn! Có thể nói, lúc thì bò thẳng, lúc thì bò loanh quanh! Họ Vương ngăn người:

- Nói vậy vẫn có đường dẫn từ Lạc Tiên Cốc ra ngoài? Hoàng Định vờ kêu lên:
- Lạc Tiên Cốc nào, Vương phó đường? Nhận ra đã lỡ lời, họ Vương xua tay:
- Không có gì, người bắt tất phải để tâm! Và để thật sự khoa lấp, họ Vương bảo:
- Mà này, người có biết người không chết là nhờ Hoàng Tinh Đỡ không? Hoàng Định thầm đắc ý:
- Có phải như Vương phó đường vừa nói, hạ nhân có nguồn nội lực gì đó phải không? Họ Vương gật đầu:
- Không sai! Và đó chính là điều ta muốn giúp người!
- Giúp gì, Vương phó đường?
- Phàm người luyện võ cần nhất là phải có nội lực! Điều này thì người đã có! Nhưng để có thể vận dụng chỗ nội lực đó, ta muốn chỉ người cách dẫn lưu và biến nội lực đó thành kinh! Sao? Hoàng Định vờ mừng rỡ:
- Làm như thế được sao? Họ Vương gật đầu:
- Đương nhiên là được! Hiềm một nỗi, ta chưa có thời gian chỉ điểm nội công tâm pháp cho người nên tạm thời chỉ có thể hướng dẫn người cách vận dụng! Cách đó như thế này! Dứt lời, họ Vương chạm tay vào huyệt Đan điền của Hoàng Định:
- Đây gọi là Đan điền, nội kinh của người phải xuất phát từ đây!

Từ chỗ chạm, Hoàng Định có cảm nhận bàn tay của họ Vương đang toát ra luồng nhiệt khí! Chứng tỏ họ Vương vừa muốn chỉ dẫn Hoàng Định cách vận dụng chân lực vừa muốn dò xét xem Hoàng Định trước đó có biết cách vận dụng nội kinh chưa! Vì nếu Hoàng Định đã biết, sự động chạm của họ Vương nhất định sẽ có sự phản kháng của Hoàng Định. Do người đã luyện công rất kiên kỵ cho người khác chạm vào những đại huyệt trọng yếu như đan điền! Lầm vào cảnh này, hoặc tự Hoàng Định bộc lộ thân phận hoặc Hoàng Định phải mạo hiểm giao phó sinh mạng tùy vào sự cao hứng của họ Vương! chỉ cần họ Vương nảy ý nghi ngờ, một lượt nhả kinh của họ Vương sẽ đưa Hoàng Định vào chỗ chết ngay tức khắc! Hoàng Định bấm bụng chọn cách thứ hai, thầm hy vọng chỉ cần vượt qua lần này tất sẽ chiếm được lòng tin của họ Vương! Hoàng Định từ từ dẫn lưu nội kinh từng chút một, theo cách dời bàn tay của họ Vương đến những huyệt đạo khác! Họ vương đang kéo bàn tay từ huyệt đan điền của Hoàng Định đến Khí Hải Huyệt cạnh đó:

- Người phải đưa nội kinh lên đây! Tiếp đó dẫn đến huyệt Trung đường, qua Kiên tĩnh, qua luân Khúc Trì... rồi đến chưởng tay! May thay, Hoàng Định đủ định lực để chịu đựng đến lúc này! Và dường như Hoàng Định biết trước họ Vương sẽ quát:
- Được rồi đó! Nhả kinh! Đánh!

Vờ như người chưa từng biết nhả kinh là gì, Hoàng Định nghe quát lập tức hất kinh vào ngay chưởng tay của họ Vương! Vù... Họ Vương cũng nhanh nhẹn nhả kinh chọi lại. Vù... Diễn biến này khiến Hoàng Định biết họ Vương là hạng rất tinh minh! Y cố tình thử thách Hoàng Định một lần cuối! Nếu Hoàng Định không nhả kinh vào y, chứng tỏ Hoàng Định đã từng biết cách nhả kinh và do bản năng, không thể vô cớ hại người, Hoàng Định không dám nhả kinh vào y! Đó là một! Hai nữa, nhân lúc song phương đối kinh, nếu Hoàng Định nhả nhiều hơn hay ít hơn chỗ nội lực do Hoàng Tinh Đỡ đem lại, chính Hoàng Định cũng tự cáo tổ thân phận! Vì thế, để chứng tỏ là người lần đầu tiên học được cách nhả kinh, Hoàng Định phải nhả kinh vào họ Vương, đồng thời điều động nội lực đầu vào khoảng hai mươi năm công phu hoặc hơn (nửa Giáp Tý bằng ba mươi năm công phu tu vi!) Ầm! Họ Vương lão đảo một thì Hoàng Định lão đảo hai! Không những thế, tiếng chấn kinh còn làm cho gian trại lung lay và đổ ụp xuống! Ầo... Họ Vương tung người lao vọt ra thật nhanh nên thoát! Trái lại, do cần làm như người chưa từng biết kinh thân pháp, Hoàng Định chấp nhận để lán trại đổ lên người và kêu ầm lên:

- Nguy tai! Vương phó đường mau cứu! Ở bên ngoài, họ Vương cười lớn:
- Người sẽ không chết đâu mà lo! Hãy chui ra nào! Ha... ha... Nghe y cười, Hoàng Định biết họ Vương đã hết nghi ngờ! Chưa kịp chui ra Hoàng Định nghe tiếng Hoàng Cửu kêu loạn:
- Hương chủ đâu, mau đến... Hoàng Định từ giữa gian trại đổ nát bỗng quát to:

- Tất cả mau tránh! Đi! Hoàng Định vận lực, hất tung gian trại lên cao: Ầm! Ầo... Ầo... Họ Vương nhìn thấy, miệng lẩm bẩm:
- Quả là kỳ tài! Hần học gì cũng nhanh! Tuy nghe rõ nhưng Hoàng Định vờ lo lắng:
- Vương phó đường có bị... Họ Vương xua tay định nói, bỗng từ xa có tiếng Bạch Diệp và Tôn Lập hô hoán:
- Có địch nhân xuất hiện!
- Là bọn Phục Thanh Môn! Tất cả hãy cẩn trọng! Họ Vương cười vang:
- Chúng đến để chịu chết! Đánh! Ha... ha...

Vút! Họ Vương lạng người biến mất vào bóng đêm nhưng nhờ đó Hoàng Định đoán ra một trò thử thách khác của y! Thế nào y cũng lẳng lặng dò xét, xem Hoàng Định dám hay không dám hạ sát những nhân vật Phục Thanh Môn đang kéo đến! Biết thì biết nhưng để nghĩ ra biện pháp ứng phó cho đúng với cảnh trạng hiện giờ, đối với Hoàng Định quả là thiên nan vạn nan! Do hoàn cảnh đẩy đưa, trong lúc nhất thời Hoàng Định đã quyết định tiềm phục vào Kim Ma Bang. Tuần tự, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ, kể cả việc Hoàng Định đã che giấu toàn bộ sở học của Nho Tiên! Nhưng nếu chỉ với thân phận là một thuộc hạ, việc che giấu võ học là điều dễ dàng! Tuy nhiên, giờ đây Hoàng Định đã là một Hương chủ, lại vừa được họ Vương điểm chỉ cho cách vận dụng chân lực sẵn có, Hoàng Định buộc phải đối mặt với sự thật! Hoàng Định không thể giả vờ bại trận nếu gặp phải đối thủ kém bản lĩnh hơn! Cũng vậy, nếu gặp phải đối thủ lợi hại, cân tài cân sức, Hoàng Định lo việc che giấu sẽ bại lộ! Vì che giấu sẽ bị đối phương lấy mạng, để chi trì sinh mạng thì phải vận dụng toàn bộ sở học, mọi ý đồ của Hoàng Định giờ đây dường như lâm vào chỗ bế tắc! Còn đang ngẫm nghĩ, Hoàng Cửu đứng cạnh đó đột nhiên hô hoán:

- Ôi chào! bọn Phục Thanh Môn kéo đến quá đông! Phen này chúng ta e nguy mất!

Hoàng Định vội đưa mắt nhìn! Dưới ánh sáng trăng mờ ảo, Hoàng Định phát hiện có không dưới năm mươi nhân vật có đeo những mảnh vải màu sáng ở cánh tay! Nếu có ánh dương quang, chắc chắn những mảnh vải đó phải có màu xanh, là tiêu ký của Phục Thanh Môn! Vì bây giờ là đang đêm, chỉ có chút ánh sáng nhợt nhạt của vầng trăng thượng tuần, những mảnh vải chỉ để lộ màu sáng là điều dễ hiểu! Hoàng Định bỗng chép miệng nghĩ: “Đành vậy! Ngoài cách tùy nghi ứng phó, ta cũng không biết làm gì hơn! Chỉ mong sao trong trận chiến này, đừng có nhân vật Phục Thanh Môn nào dồn ta đến tuyệt lộ! Hà...” Bùng! Có một tiếng chạm kinh, kèm theo đó, bóng dáng của Hoàng Cửu cứ như một thân cây bật gốc, ngã ngửa về phía sau! Chợt nhớ đến lời hứa độ nào với gã Hoàng Cửu, Hoàng Định vội lao đến đỡ Hoàng Cửu:

- Hoàng huynh... Hoàng Định phải ngậm miệng khi phát hiện từ phía tả đang có một bóng người cuộn đến! Người đó vừa loang kiếm vừa gầm lên:

- Thêm người nữa là người kế tiếp đêm nay phải nạp mạng cho ta! Đỡ!

Véo... Thân kiếm loé sáng, chiếu thẳng vào tâm thất Hoàng Định! Sinh mạng đang bị uy hiếp, Hoàng Định theo bản năng vận dụng Tuý Tiên Bộ Pháp để tránh chiêu và nhân đó tặng cho đối phương một kinh tấn lực! Bất ngờ Hoàng Định nghe cạnh đó có một tiếng nữ lang hò hét phần nộ:

- Chính là y! Lần trước suýt nữa y đã làm nhục muội!

Hoàng Định thoáng ngẩn người vì nhận ra đó là thanh âm của nữ lang độ nào suýt bị Hoàng Định lỡ tay chạm vào huyệt Nhũ Hoa! Đang bị người uy hiếp sinh mạng, vẻ ngơ ngẩn của Hoàng Định càng làm cho đối phương đắc ý! Thanh kiếm của nhân vật đó được đẩy đến nhanh hơn, với một tiếng gầm gừ kèm theo:

- Càng tốt! Ta sẽ cho y nếm mùi lợi hại của kiếm pháp Không Động!

Véo... Véo... Như được một tia chớp rọi ngay vào tâm thức, việc nhớ lại lần giao đấu với nữ lang độ nào bỗng giúp Hoàng Định nghĩ ngay đến một cách ứng phó! Thật nhanh, Hoàng Định ngồi thụp người xuống. Soẹt! Mũi kiếm sắc bén của nhân vật Không Động phách vì thế chỉ chạm vào y phục trước ngực Hoàng Định và do Hoàng Định kịp thụp người xuống cho nên y phục lập tức bị mũi kiếm kéo rách một đường dài lên đến tận cổ! Vừa nghiêng đầu để mũi kiếm nguy hiểm kia không phạm vào mặt, hai tay Hoàng Định từ phía dưới cũng được bật thốt lên:

- Đi! Vù... Bùng! ! Phản ứng của Hoàng Định vừa bất ngờ vừa lợi hại, làm cho nhân vật nọ vô phương trở tay phải bị kinh của Hoàng Định chấn bay ngược về phía hậu! Có tiếng thét lạnh lạnh của nữ lang vang lên:

- Vẫn là chiêu Lão Hầu Chúc Thọ! Lần này bốn cô nương phải đưa tiễn người đến Quỷ Môn quan! Đờ!

Vù... Một lần nữa tiếng thét của nữ lang giúp Hoàng Định nghĩ ra cách ứng phó tuyệt vời, vừa có thể chi trì sinh mạng vừa tiếp tục che giấu sở học bản thân! Hai tay đang trong tư thế đưa lên, Hoàng Định lập tức quay ngang thân hình, đồng thời giật ngược cả hai tay về phía sau và về hai bên:

- Lão Ưng Triển Dực! Trúng!

Vù... Bốp! Cái xoay người vừa rồi của Hoàng Định vô tình làm cho chưởng kinh của nữ lang phải trượt vào khoảng không! Đã thế, khi Hoàng Định quật trái tay về hai bên và về phía sau lại vừa vịn chạm đúng vào mặt nữ lang đang lơ đãng trôi đến. Nữ lang giận dữ:

- Cuồng ma vô sỉ! Đờ!

Vù... Vù... Xuất phát một lúc những hai kinh, nữ lang nọ như quyết dồn Hoàng Định vào tử địa! Hoàng Định bỗng cười dòn dả:

- Là nữ nhân thì không được giận! Vì giận rất khó coi! Ha... ha...

Đang đứng thẳng người, Hoàng Định bỗng ngã sấp mặt về phía trước. Do đang trong tư thế quay lưng lại nữ lang nên cái tự ngã đó đã giúp Hoàng Định bật tung một cước về phía sau. Vù... Những tưởng hai kinh nọ sẽ đưa đối phương vào chỗ chết, nữ lang thập phần kinh hãi khi phát hiện bỗng có một ngọn cước lao ập vào giữa mặt! Nữ lang phải thu chiêu hồi bộ. Vút! Lật người nằm ngửa lên, Hoàng Định thu cước về và đứng bật dậy miệng tùm tùm cười:

- Thế nào? Phi Xà Cước của tại hạ cũng lợi hại đấy chứ? Đã tức càng thêm tức, nữ lang hùng hổ xông đến:

- Bốn cô nương không tin người là hạng ba đầu sáu tay! Tiếp chiêu!

Vù... vù... Lần này Hoàng Định hầu như thúc thủ, bởi nữ lang chỉ đứng từ xa phát kinh! Và như vậy, nếu muốn đối phó lại, Hoàng Định cũng chỉ còn cách phát kinh từ xa! Hoàng Định bắn khoăn: “Không hiểu họ Vương đang ở đâu? Nếu có ý lên đứng gần đây dò xét, ta không thể không tận lực phát kinh! Nhưng vì cô nương kia có nội lực kém hơn ta thì sao? Không lẽ chỉ một lần nhờ tay của ta lại là lần phải đoạt mạng một vị cô nương xinh đẹp?” Chưởng kinh của nữ lang đã lao đến quá gần, Hoàng Định bất đắc dĩ phải hất tay nhả kinh:

- Nữ ma muốn chết! Đờ! Vù... vù... Nhìn kinh phong do Hoàng Định xô ra ngăn đỡ có uy lực thâm hậu, nữ lang buột miệng kêu lên:

- Người... Thật đúng lúc, từ phía hữu chợt có một tia chớp lao vút vào Hoàng Định:

- Các hạ chó quá hung hăng! Xem kiếm!

Véo... véo... Có dịp hạ đài, Hoàng Định vờ kinh hoảng vừa nhảy lùi vừa hô hoán giận dữ:

- A... ! Kẻ nào vô sỉ, dám ám toán bốn Hương chủ! Hoàng Định tuy nhảy lùi nhưng do không dám thi triển khinh thân pháp nên vẫn chậm so với tia chớp thần tốc kia. Soạt! Một lần nữa, y phục của Hoàng Định bị một mũi kiếm khác rách đứt! Chưa kịp biểu lộ phản ứng gì thêm khi biết y phục gần như là đã bị rách toang, tại Hoàng Định nghe thanh âm trầm trầm của người vừa sử kiếm nọ:

- Hoá ra là Hương chủ! Chẳng trách các hạ có nội lực thâm hậu! Nhìn nhân vật đó, Hoàng Định bỗng có sắc mặt lạnh tanh:

- Dù vậy vẫn không bằng chiêu kiếm ám toán của Nam Cung Hải các hạ!

Song phương đứng đối diện nhau, nhân vật nọ giờ đã lộ rõ chính là Nam Cung Hải mà lần trước Hoàng Định đã phải sưng sở vì mục kích nhất khinh thân pháp của y, như lời Bạch Diệp bảo! Nam Cung Hải từ từ nâng thanh kiếm lên:

- Kiếm pháp của Bách Hoa Viện tuyệt đối không giao đấu với hạng vô danh! Các hạ là Hương chủ, Nam Cung mỗ đã biết, nhưng không rõ các hạ hà danh hà tánh? Hoàng Định cười lạt:

- Hoàng Định này chỉ là kẻ vô danh, không hề mong được lãnh giáo tuyệt nghệ Bách Hoa Viện! Nam Cung Hải bỗng nhiên tru tréo:

- Hạng như ngươi có tư cách gì mai mỉa bổn thiếu gia! Đừng nghĩ bổn thiếu gia cũng tối mắt vì danh vì lợi như song thân bổn thiếu gia đã bị Kim Ma Bang mê hoặc! Hoàng Định ngăn người:

- Song thân của ngươi... Nam Cung Hải bắt thần loang kiếm:

- Vậy thì sao? Một khi vẫn còn có ta là thiếu viện chủ Bách Hoa Viện, Kim Ma Bang bọn người đừng vọng tưởng ở Bách Hoa Viện hết người! Đờ!

Véo... Véo... Hoàng Định chợt tỉnh ngộ. Nam Cung Hải là thiếu viện chủ Bách Hoa Viện! Và như đã biết, từ lâu Bách Hoa Viện viện chủ phụ phụ đã là người Kim Ma Bang, như Tam Trang cũng tương tự, Hoàng Định bỗng nảy ý nghi ngờ Nam Cung Hải! Vì nghi ngờ nên Hoàng Định chợt sinh lòng căm phẫn Nam Cung Hải! Hoàng Định hất mạnh một kình:

- Đờ thì đờ! Bổn Hương chủ sợ ngươi sao? Vù... Chưởng phong và kiếm kình chạm nhau. Ầm! Nam Cung Hải bật kêu:

- Hảo nội lực! Ta xem nhẹ ngươi rồi! Tiếp chiêu! Véo... véo... Càng nghi ngờ Nam Cung Hải, Hoàng Định càng giữ ý! Trước chiêu kiếm lanh lẹ của y, Hoàng Định vờ bối rối, vội bước tạt sang một bên. Vù... Bị huyệt chiêu đang đà lao đến. Nam Cung Hải hất xéo thanh kiếm bám theo Hoàng Định:

- Tránh sao thoát? Đờ!

Véo... Có cảm nhận Nam Cung Hải vẫn chưa đến đủ gần, Hoàng Định chợt liều lĩnh cúi thấp người xuống, nhường cho chiêu kiếm của Nam Cung Hải lướt ngang thân trên! Là thiếu viện chủ Bách Hoa Viện thân thủ của Nam Cung Hải nào phải vừa! Y lập tức xoay cổ tay, hạ thanh kiếm xuống thấp hơn. Véo... Kiếm phong cuộn vào người Hoàng Định sần sật, làm Hoàng Định chỉ còn cách lăn tròn người xuống đất! Ầo... Soẹt! Mũi kiếm của Nam Cung Hải tức thời phớt qua phần y phục thân sau của Hoàng Định. Tiếng y phục bị rách đứt làm cho Hoàng Định cảm thấy lạnh khắp sống lưng! Nhưng đã lỡ lăn tròn, Hoàng Định cuộn lông lốc đến sát chân Nam Cung Hải! Và khi đứng tằm, Hoàng Định bật tung một cước vào giữa ngực Nam Cung Hải:

- Phi Xà Cước! Vù... Bị Hoàng Định tiến nhập, Nam Cung Hải vẫn thản nhiên dùng đốc kiếm gõ ngay vào muống bàn chân Hoàng Định:

- Chỉ một chiêu tằm thường này đâu đủ hại mạng ta! Trúng! Vù... Hoàng Định co chân về, ngóc nửa thân trên lên, vươn tay chop vào đốc kiếm Nam Cung Hải:

- Bạch Thổ Thu Nguyệt!

Vù... Nam Cung Hải không ngờ Hoàng Định dám liều lĩnh như vậy, y dậm chân bước lùi! Quyết chí đánh bật thanh kiếm của đối phương, Hoàng Định chồm người theo, hất luân tay tả vào thanh kiếm:

- Phi Ưng Triển Xí!

Choang! Hổ khẩu tay tê rần, Nam Cung Hải đành phải buông kiếm! Nhưng cũng lúc đó mới biết bản lãnh khá cao minh của y! Y gầm vang:

- Ngươi muốn chết! Dùng luân bàn tay vừa phải buông bỏ kiếm, Nam Cung Hải quật thẳng xuống Bách Hội huyệt Hoàng Định. Ầo... Hoàng Định bật cười:

- Ngươi không còn kiếm, lấy gì để uy hiếp Hoàng Định ta? Xem đây! Bất chấp huyệt Bách Hội đang bị uy hiếp trầm trọng, Hoàng Định cuộn thốc hai tay vào đại huyệt Đan Điền và huyệt Khí Hải của đối phương Ầo... Ầo... Động thái này khiến Nam Cung Hải kinh hoàng:

- Sao ngươi cứ muốn mạng đối mạng với ta? Miệng kêu thất thanh, chân Nam Cung Hải bàng hoàng hồi bộ! Nhân đó việc uy hiếp Bách Hội huyệt Hoàng Định cũng bị Hoàng Định thu về. Hoàng Định đứng bật dậy, chồm người theo Nam Cung Hải:

- Chạy đâu khỏi chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm?

Vù... Phấn nộ, Nam Cung Hải bập mạnh hai tay vào song thủ Hoàng Định:

- Người chớ quá bức người! Lùi lại nào!

Vù... Ầm! Ầm! Sóng kinh cuộn xoáy vào nhau tạo nên hai thanh âm to như tiếng thác đổ! Hoàng Định chao đảo nhưng vẫn kịp ổn định cước bộ, ngay khi Nam Cung Hải vươn tay chụp xéo vào Kiên Tĩnh Huyệt của Hoàng Định! Hoàng Định nghiêng người, bật tung ra một chưởng tay sấm sét:

- Độc Xà Xuất Động!

Vù... Một lần nữa Hoàng Định dùng cung cách cứ như mạng đổi mạng, để nếu Nam Cung Hải đắc thủ, chộp được vào Kiên Tĩnh huyệt thì Hoàng Định cũng buộc y phải mang thương thế trầm trọng. Nam Cung Hải đầu sao vẫn phải lo cho bản thân, y hừ lạnh:

- Bình sinh ta chưa gặp ai liều lĩnh như ngươi! Y hồi chiêu, dịch người qua một bên để tránh! Không bỏ lỡ tiên cơ, Hoàng Định hất mạnh song thủ về hai bên:

- Song Ưng Đáo Đầu! Vù... Vù... Nam Cung Hải đến lúc này phải buột miệng khen:

- Dùng toàn những chiêu thức tầm thường nhưng có được sự linh hoạt như người quả là hiếm có. Xem đây! Đổi chưởng thành cầm nã, Nam Cung Hải xoắn quanh song thủ Hoàng Định. Ồ... Hoàng Định bật cười thích thú:

- Vẫn chưa đủ linh hoạt bằng chiêu này của ta! Hãy cẩn trọng huyệt Linh Đài của ngươi! Ồ... Bất ngờ bị uy hiếp ở vùng hậu tâm, Nam Cung Hải bối rối phải xoay ngang người! Vút! Hoàng Định cười càng lớn hơn:

- Đến lượt huyệt Thái Dương đây. Song thủ khép lại, Hoàng Định chọc thẳng vào hai bên màng tang chính là hai huyệt thái Dương tả hữu của Nam Cung Hải. Vù... Chờ Nam Cung Hải ngã ngửa đầu về phía sau, đó là phản ứng tất yếu phải có, Hoàng Định hạ tay xuống, chộp mạnh vào vùng tâm thất của y:

- Trúng! Ồ... Nam Cung Hải lập tức quát:

- Hảo thân thủ! Nhưng xem đây!

Vút! Bằng đệ nhất khinh thân pháp, Nam Cung Hải bất ngờ bật lao ngược về phía sau! Tuy nhiên, y vẫn bị Hoàng Định chộp được vào y phục. Soạt! Nắm mẫu y phục của Nam Cung Hải trong tay, Hoàng Định cười đắc ý:

- Ăn miếng trả miếng, ngươi đâu đã hơn ta! Ha... ha...

- Thì hơn này! Đỡ!

Hoàng Định đang cười thì nghe tiếng quát ập đến từ phía sau! Biết có người tập kích, Hoàng Định hồn phi phách tán, tung bừa một cước về phía hậu. Vù... Ầm! Cước của Hoàng Định thì trượt đích, nhưng ngọn kinh tập kích kia thì lại chiếu đúng vào Hoàng Định! Loạng choạng ngã chúi về phía trước, Hoàng Định lại một phen sợ vỡ mật khi nghe vẫn tiếng quát đó bám theo:

- Nạp mạng! Ồ... Ngỡ phen này khó thoát, Hoàng Định vừa giật mình vừa thềm lo ngại thì bên tai chợt nghe tiếng gầm đầy uy lực bỗng vang lên:

- Có bốn hộ pháp ở đây, bọn Phục Thanh Môn các người còn không mau nạp mạng! Đỡ! Vù... vù... Tiếng gầm vang quá gần và là tiếng gầm nhằm vào nhân vật Phục Thanh Môn, đủ cho Hoàng Định biết vị Hộ pháp đó xuất hiện để ứng cứu! Đúng như Hoàng Định nghĩ nhân vật đang quật chưởng chí mạng vào Hoàng Định phải thu chiêu và quát lên phản hận:

- Giang Nhật! Tên súc sinh về hùa Kim Ma Bang! Đường mõ quyết liều với ngươi! Ầm! Ầm! Thoát nạn, Hoàng Định chợt quay người, định nhìn xem nhân vật họ Đường kia vừa gọi giết mình là Giang Nhật nào! Nhưng một kinh trước đó của nhân vật họ Đường giờ mới rõ là một kinh lợi hại, Hoàng Định choáng váng phải té ngồi xuống! Phịch! Như bóng u linh ẩn hiện chực chờ, Vương phó đường từ đâu lao đến đỡ lấy thân hình Hoàng Định:

- Người cứ yên tâm dưỡng thương! Đã có, Giang Hộ Pháp xuất đầu lộ diện, bọn Phục Thanh Môn phen này đừng mong đắc thủ! Dù bị nội thương nhưng Hoàng Định vẫn mừng thầm vì một lần nữa đã lừa được họ

Vương phó đường chủ! Và cũng lạ, đúng như ả ý của họ Vương, những nhân vật Phục Thanh Môn bỗng nhất loạt hô hoán:

- Bọn chúng đã có thêm viện thủ!

- Tất cả mau triệt thoái! Đến thì lặng lẽ và khi lui, Phục Thanh Môn đã lưu lại một cục diện hoàn toàn đảo lộn! Có tiếng Vương phó đường lầu bầu:

- Không ngờ bọn chúng lại gây cho bốn bang tổn thất không nhỏ! Hơn hai mươi huynh đệ tử nạn với đủ ba Hương chủ mang nội thương! Mỗi hận này bốn bang nhất quyết phải báo phục! Qua lời của họ Vương, Hoàng Định biết cả Bạch Diệp lẫn Tôn Lập cũng đều bị đối phương đả thương! Và như vậy, ở họ Vương hoàn toàn không còn chút nghi ngờ nào về Hoàng Định, do họ Vương vừa xác quyết Hoàng Định cũng mang thương tích! Vị hộ pháp Giang Nhật bất ngờ dịch thân bước đến thật gần Hoàng Định! Và Giang Nhật tỏ ra giận dữ:

- Với tổn thất này, đệ Ngũ Đường khó mong hoàn thành nhiệm vụ do Bang chủ giao phó! Vương Kiên! La Đường chủ đâu? Sao không thấy mặt? Vương phó đường lập tức tiến đến:

- Bẩm hộ pháp! Hạ toà cho đến giờ vẫn chưa biết La đường chủ ở đâu! Chỉ biết, vì nhận được thượng lệnh, La Đường chủ đã đi trước hạ toà! Giang Nhật nghiêng rằng:

- Dám đi trước, để cho toàn bộ bang đồ đệ Ngũ Đường phải lâm đại địch, phen này La Đường chủ đừng mong được sự bênh vực của Bang chủ! Hừ! Vương Kiên rói rít:

- Mong Hộ Pháp bớt giận! Biết đâu La Đường chủ đang thi hành mệnh lệnh nào khác của Bang chủ? Giang Nhật xua tay và quay mặt nhìn ngang nhìn ngửa:

- Người không cần phải biện minh thay cho La Đường chủ! Còn nữa, bốn toà tạm đình hoãn nhiệm vụ của đệ Ngũ Đường! Vương Kiên người mau đưa huynh đệ về tổng đàn, chờ lệnh khác sẽ có người đưa đến! Vương Kiên lúc đó không thể nào nhìn thấy sắc mặt kỳ quái của Hoàng Định! Hoàng Định nhân lúc Giang Nhật quay mặt nhìn tứ phương đã trong rõ diện mạo của Giang Nhật! Bởi đó, sắc mặt của Hoàng Định mới có sự thay đổi! Vương Kiên không thấy nhưng Giang Nhật thấy! Y lườm mắt nhìn Hoàng Định:

- Người là ai? Bốn toà đang bàn chuyện cơ mật với Vương phó đường, sao người cứ ngồi đó nhìn bốn toà? Hoàng Định giả giọng khào khào như người đang mang nội thương nghiêm trọng:

- Bẩm Hộ pháp! Hạ nhân... Hạ nhân Vương Kiên đỡ lời:

- Y là Hoàng Định, đã được hạ toà trao cho trọng trách Hương chủ, thay cho Lý Diệu bị tội đã bị cắt chức! Giang Nhật đánh giọng:

- Là Hương chủ cũng vậy, dám nghe lén chuyện cơ mật, tội này khó dung tha! Như người biết lỗi, cần phải cầu xin sự rộng lượng, Hoàng Định lập tức đứng lên! Nhưng vờ đau, Hoàng Định lại té ngồi xuống! Phịch! Vương Kiên nhả mặt, cố ý nói thay cho Hoàng Định:

- Y một mình giao chiến với Nam Cung Hải, sau lại bị Đường Hoá Giao bắt ngờ tập kích! Y không cố ý lén nghe! Giang Nhật tỏ vẻ kinh nghi:

- Hắn chỉ là Hương chủ, sao có thể một lúc giao đấu với Nam Cung Hải, Đường Hoá Giao? Miễn cưỡng, Vương Kiên giải thích:

- Hoàng Định ngoài sự thông tuệ khác thường, y còn ngẫu nhiên nuốt được Hoàng Tinh Đởm của Hồng Long Linh Xà! Nội lực của y không hề kém Nam Cung Hải! Giang Nhật sửng sốt, nhìn kỹ Hoàng Định hơn:

- Thảo nào y bị Đường Hoá Giao tập kích vẫn chỉ bị nội thương mà thôi! Giang Nhật quay lại, bảo Vương Kiên:

- Được rồi! Bỏ qua cho y tội nghe lén, việc quay về tổng đàn... Vương Kiên thủ lễ:

- Hạ toà nhất định tận lực! Chỉ lo bọn Phục Thanh Môn lại bất thần xuất hiện... Giang Nhật cười nhẹ:

- Chỉ ngày mai là cùng, nơi ẩn náu của bọn Phục Thanh Môn sẽ bị huỷ diệt! Chúng dù muốn cũng không thể tiếp tục gây khó khăn cho người! Vương Kiên cúi khom người:

- Nếu vậy, Hộ pháp cũng phải góp phần huỷ diệt nơi ẩn náu của chúng? Giang Nhật cười ha hả, không nhìn ánh mắt bối rối của Hoàng Định:
- Đương nhiên rồi! Chờ trời sáng nhất định bốn toà sẽ có dịp lập công, dâng lên Bang chủ! Ha... ha... Do màn đêm còn dày đặc, Hoàng Định nhân lúc không ai để ý lập tức âm thầm lên đi...
- oOo-

11. Hộ Pháp Kim Ma Bang

- Dẫu sao ta vẫn không to gan lớn mật bằng Giang Nhật người! Người có biết, lên bám theo ta là tội chết? Bóng nhân ảnh nọ dao động:
- Người là ai? Sao biết rõ ta là Giang Nhật?
- Hừ! Thiếu trang chủ Giang gia trang, một trong Tam Trang vang danh thiên hạ, có ai lại không biết rõ người? Giang Nhật cười lạnh:
- Chúng tỏ người không phải hạng vô danh, sao không chường mặt thật? Nhân vật che kín mặt chợt buông ra tiếng rít:
- Tự khuất thân làm khuyển mã cho Kim Ma Bang, ta hổ thẹn cho người nên chẳng che kín mặt còn hơn! Giang Nhật phẫn nộ:
- Người là ai, nói! Bằng không, người sẽ chết biến thành oan hồn vô danh! Nhân vật nọ cười sằng sặc:
- Chờ đến lúc người giết được ta đã! Khoác lác bây giờ e quá sớm! Ha... ha... Giang Nhật bật lao đến:
- Cuồng đồ muốn chết! Đỡ! Vút! Vù... Vù... Nhân vật che kín mặt lập tức lạng người tránh chiêu. Vút! Giang Nhật động tâm:
- Tuý Tiên Bộ Pháp? Người là gì của Tử Quái? Không đáp, nhân vật nọ bất ngờ lao ập vào Giang Nhật, với một tiếng quát trầm hùng:
- Đỡ! Vù... Vù... Giang Nhật thay vì phát chiêu ngăn đỡ lại dịch bộ qua một bên. Vút! Nhân vật nọ cười lớn:
- Muốn dò xét lộ số võ học của ta ư? Đâu dễ như người tưởng! Xem chiêu! Ha... ha... Vù... Vù... Bị đối phương nói trúng ý nghĩ, Giang Nhật sững sộ:
- Không cần đoán, ta cũng thừa năng lực lấy mạng người! Tiếp chiêu! Vù... Vù... Ào... Ào... Ầm! Giang Nhật thoáng chao đảo, nhân vật nọ chiếm lợi thế lao đến:
- Chưa hết đâu! Đỡ! Vù... Giang Nhật nghiêng răng ken két:
- Đừng mong thắng được ta! Hãy đỡ!
- Ào... Ào... Vù... Ầm! Nhân vật nọ lùi lại:
- Xem ra công phu của người không phải chỉ có xuất xứ từ Giang gia trang! Giang Nhật đắc ý:
- Người có biết thì đã muộn! Đỡ!
- Vù... Vù... Nhân vật nọ lại thi triển Tuý Tiên Bộ Pháp, kể đó lao vào chỗ hở của Giang Nhật:
- Nghe người khác khen đã vội đắc ý, người có chết cũng đáng! Xem này!
- Vù... Ầm! Giang Nhật do không kịp trở tay buộc phải bị chấn kinh bức lùi! Nhân vật nọ lại tìm cách tiếp cận:
- Trúng! Vù... Tái sắc, Giang Nhật quật bừa ra một kình:

- Chưa chắc! Trúng! Vù... Ầm! Nhân vật nọ thấy Giang Nhật vẫn có cách chống đỡ, vội hét to:
 - Nạp mạng! Ầo... Ầo... Giang Nhật bất ngờ gào lên:
 - Phục Ma Tam Thức? Người... Ầm! Hự! Không để Giang Nhật kịp hồi sức, nhân vật nọ quật thêm một kinh:
 - Nằm xuống! Vù... Vù... Giang Nhật bị dồn vào tử địa, biết đối phương sẽ không bao giờ nương tay, nên liều lĩnh cho tay vào bọc áo! Đến lúc chưởng của nhân vật nọ hầu như đã ập đến, Giang Nhật bật nhanh tay từ trong bọc áo ra:
 - Người muốn chết! Viu... Viu... Nhân vật nọ lập tức uốn người, tránh ra thật xa:
 - Xạ Nguyên Châm? ! ! Giang Nhật tuy vẫn còn lão đảo nhưng vẫn há mồm cười lớn:
 - Người sợ rồi sao? Ha... ha... Bóng dáng của nhân vật nọ chợt mất hẳn, chỉ sau đó mới xuất hiện một thanh âm từ trên cao vang xuống:
 - Là ta sợ hay người phải sợ? Đỡ! Ầo... Ầo... Giang Nhật biết đó là một kích áp đỉnh, rất lợi hại! y bất chấp thân phận, lăn ra đất và quăng mình qua một bên. Vù... Ầm! Hự mất một kinh tối hậu, nhân vật nọ gầm vang:
 - Lần này thì chết! Vù... Vù... Giang Nhật chưa kịp đứng lên đành nằm phía dưới ném bừa ra một nắm Xạ Nguyên Châm:
 - Dù người có Đẳng Không Đảo Thức của Nho Tiên cũng đừng mong thoát nạn!
- Viu... Viu... Bị một quăng toàn ta Xạ Nguyên Châm phong tỏa, nhân vật nọ vì biết quá rõ sự lợi hại của Xạ Nguyên Châm nên phải hậm hực thu chiêu và nhảy tránh. Vút! Được dịp đứng lên, Giang Nhật tung người bám theo:
- Sao lại chạy? Đỡ! Vù... Vù... Vẫn kiên trì Xạ Nguyên Châm, không biết sẽ bị Giang Nhật ném đi từ lúc nào, nhân vật nọ lập tức lảng không đảo người. Vút! Giang Nhật gầm lớn:
 - Quả nhiên là Đẳng Không Đảo Thức! Cuối cùng người cũng để lộ người là truyền nhân của Nho Tiên! Không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhân vật nọ theo đà quật vào Giang Nhật một kinh uy mãnh:
 - Mau nạp mạng! Vù... Vù... Giang Nhật như có ý chờ diễn biến này, y hất tay lên cao:
 - Xạ Nguyên Châm đây! Đỡ! Để lảng tránh, nhân vật nọ đành phải hạ thân xuống, chéch qua một bên! Đến lúc này mới nghe Giang Nhật vừa cười vừa lo tháo chạy:
 - Ta chỉ giả vờ thôi mà! Người sợ thật sao? Vút! Nhìn lại, nhân vật nọ mới biết đã bị Giang Nhật lừa! Y chỉ giả vờ hất tay và thực ra không hề có mũi Xạ Nguyên Châm nào xuất hiện! Giận dữ, nhân vật nọ tung mình đuổi theo:
 - Đứng lại! Người là hộ pháp, sao chưa gì bỏ chạy? Vút! Tuy nhiên, chỉ đuổi theo một đoạn ngắn, nhân vật nọ chợt dừng lại! Từ xa xa phía trước mặt, nơi Giang Nhật vừa khuất dạng, có tiếng của y vọng lại:
 - Người cũng có chút tâm cơ đấy, nên mới không tiếp tục đuổi theo ta! Bằng không, ha... ha... Nhân vật nọ hiểu, Giang Nhật không phải không còn Xạ Nguyên Châm! Hành vi của y là hư hư thực thực, tưởng là hết nhưng y vẫn còn! Hoặc giả, cũng chưa biết chừng lúc tưởng y vẫn còn Xạ Nguyên Châm thì lại là lúc y chẳng còn một mũi nào! Sau một lúc hoang mang bất định, nhân vật nọ hậm hực bỏ đi. Vừa nhìn thấy Hoàng Định, Hoàng Cửu thì thào hỏi:
 - Thế nào? Người đó đúng là phụ thân của đệ chứ? Chưa đáp ngay Hoàng Định chỉ lo hỏi:
 - Còn huynh? Mọi việc ổn chứ? Có ai hỏi đến đệ không? Hoàng Cửu lắc đầu:
 - Ta làm đúng lời đệ dặn, hề có ai lảng vảng đến gần ta đều bảo họ đi, để cho đệ tịnh dưỡng! Hoàng Định vẫn còn lo lắng:
 - Vậy còn Vương phó đường? Hoàng Cửu chưa kịp đáp thì ở bên ngoài gian trại chỉ được sửa tạm bợ có tiếng Vương Kiên vang vào:

- Ta đến đây! Tình thế của ngươi ra sao rồi, Hoàng Định? Tuy có hơi bất ngờ nhưng Hoàng Định vẫn kịp nháy mắt với Hoàng Cửu sau đó mới lên tiếng:
- Đa tạ Vương phó đường quan tâm! Hạ nhân chỉ cần dưỡng thương ít lâu, ắt sẽ khỏi! Có tiếng chân Vương Kiên bước vào, Hoàng Cửu lập tức hắng giọng:
- Thôi, Hươu chủ hãy lo dưỡng thương! Thuộc hạ xin được cáo lui! Vương Kiên nhờ đó kịp lách người bằng không ắt phải chạm vào Hoàng Cửu cũng vừa quay người định bước ra! Vương Kiên cười nhẹ:
- Cùng là người họ Hoàng, hai người có quan tâm lẫn nhau cũng tốt! Tuy chỉ là câu nói băng quơ nhưng với người quá tinh minh như Vương Kiên, Hoàng Định cũng phải cảm nhận trong câu nói đó thế nào cũng có ẩn ý! Để Vương Kiên không nghi ngờ, Hoàng Định lên tiếng:
- Đã có lời căn dặn của Bạch Hươu chủ, Hoàng Cửu có đôi lúc quá quan tâm đến hạ nhân! Nhiều khi hạ nhân muốn mắng y nhưng thấy y cuống cuống sợ hãi, không chịu được hạ nhân đành thôi! Hoàng Cửu thông thường không phải hạng người lạnh lợi, nhưng vào lúc này không hiểu sao y lại đoán đúng và phụ họa với Hoàng Định thật khớp! Y nói với sắc mặt sợ hãi:
- Mong Hươu chủ hiểu cho! Thuộc hạ tuy kém dững khí, mỗi khi lâm địch thường hay hãi sợ, nhưng thật tình thuộc hạ nào muốn vì chuyện đó phải bị Hươu chủ khiển trách! Nên... Vương Kiên bật cười:
- Ta hiểu rồi! Vì ngươi sợ bị khiển trách nên khi có dịp ngươi phải tỏ ra miễn cưỡng để bù lại? Hoàng Cửu lập tức phục người xuống:
- Thuộc hạ thật vô dụng, đã bị Vương phó đường nhìn thấu tâm tư, mong Vương phó đường lượng thứ! Vương Kiên xua tay kèm theo tiếng thở dài:
- Đứng lên đi, ta không trách ngươi! Hà. . ! Đâu phải ai cũng có đởm lực hơn ngươi! Đừng nói chi ngươi đến ta đôi lúc khi lâm trận, cũng kinh hãi tưởng chừng sẽ vỡ mặt! Hoàng Định hắt hàm, bảo Hoàng Cửu:
- Vương phó đường không trách, ta cũng vậy! Nhưng nhớ, càng để ít người biết thái độ nhát đảm của ngươi càng tốt! Ta không muốn Vương phó đường trách ta không biết quản giáo thuộc hạ, làm nhục nhuệ khí đệ Ngũ Đường! Ngươi lui ra được rồi! Chờ Hoàng Cửu đi khuất, Hoàng Định đưa mắt nhìn Vương Kiên:
- Do hạ nhân mang thương thế nên có đôi phần thất lễ, mong Vương phó đường... Vương Kiên xạ mắt nhìn lại Hoàng Định:
- Ta đến đây không phải nói với ngươi điều lẽ nghĩa! Ta muốn hỏi, tại sao ngươi có phần nhân nhượng Tây Môn Tuyết? Hoàng Định ngơ ngác:
- Tây Môn Tuyết là ai? Hạ nhân nhân nhượng bao giờ? Vương Kiên nghi hoặc:
- Ngươi thật sự không biết tiểu nha đầu Tây Môn Tuyết đã cùng ngươi giao thủ? Gật đầu vụ hiểu:
- Vương phó đường muốn nói ả Hoa Sơn phái có tính danh là Tây Môn Tuyết? Vương Kiên gật đầu:
- Không sai! Chương môn nhân Hoa Sơn phái Tây Môn Quyền tuy đang bị bốn bang khống chế nhưng nha đầu Tây Môn Tuyết vẫn để bọn Phục Thanh Môn lung lạc! Ắt bất chấp sinh mạng phụ thân ả, cứ kiên quyết đối đầu bốn bang! Ta nghĩ, người nhân nhượng ả chính là hành vi phản lại bốn bang! Hoàng Định kinh tâm:
- Vương phó đường xin minh xét! Thứ nhất, hạ nhân không hề biết ả là Tây Môn Tuyết, càng không biết ả có phụ thân là chương môn phái Hoa Sơn! Thứ hai, hạ nhân nào có nhân nhượng ả, chính lúc hạ nhân sắp sửa lấy mạng ả thì có Nam Cung Hải xen vào! Vương Kiên lạnh giọng:
- Nếu ta nhớ không lầm, với chiêu lão Ưng Triển Dực ngươi đã đánh trúng vào mặt ả? Đã rõ, đích xác họ Vương đã âm thầm dõi nhìn từng hành vi của Hoàng Định, Hoàng Định vờ kêu lên:
- Lúc đó Vương phó đường cũng ở gần đó sao? Vương Kiên cố tình không đáp. Thay vào đó, họ Vương gằn giọng:
- Ngươi có hay không có đánh trúng mặt ả? Hoàng Định phải thừa nhận:
- Đúng vậy! Nếu không nhờ Bạch Hươu chủ trước đó chỉ điểm, chiêu đó hạ nhân vị tất đã đắc thủ!

- Vậy ta hỏi người, nếu người không nhân nhượng, tại sao sau chiêu đó ả vẫn toàn mạng? Hoàng Định hoang mang:
- Chỉ với một chiêu như vậy, ả làm sao có thể mất mạng?
- Sao lại không? Với nội lực xấp xỉ ba mươi năm công phu tu vi như người, nếu người thật sự nhả kinh, sao ả không thể mất mạng? Hoàng Định vờ ngơ ngác, trông rất thật:
- Nhả kinh? Lúc đó chưởng tay của hạ nhân đâu có chạm vào mặt ả? Muốn nhả kinh như Vương phó đường chỉ điểm, hạ nhân thiết tưởng cần phải nhả kinh từ chưởng tay? Vương Kiên trố mắt:
- Người không thể nhả kinh từ những bộ vị khác, như cánh tay hoặc đầu vai chẳng hạn? Hoàng Định nhăn nhó:
- Muốn vậy, nhất định hạ nhân cần phải được Vương phó đường chỉ giáo thêm! Vương Kiên thu ánh mắt về:
- Quả thật người không hề có ý nhân nhượng? Hoàng Định vờ kêu lên:
- Thật oan uổng cho hạ nhân! Nếu hạ nhân thật sự có ý đó... Vương Kiên đột nhiên xua tay, ngăn tiếng kêu của Hoàng Định lại:
- Mau im nào! Như có địch nhân vừa xuất hiện! Đúng lúc đó, cả Hoàng Định cũng nghe xa xa có tiếng Giang Nhật kêu:
- Vương Kiên! Người đâu rồi? Hoàng Định thầm thán phục thánh lực của Vương Kiên và lòng dặn lòng “Ta còn kém lắm”! Từ nay về sau, ta cần phải có một thái độ cảnh giác như họ Vương!” Lúc đó, có tiếng Vương Kiên vang lên ngay bên cạnh:
- Hộ pháp! Hạ toà ở đây! Vút! Vương Kiên lách người bước ra thì từ bên ngoài Giang Nhật lao xộc vào! Nhìn thấy ngoài Vương Kiên còn có cả Hoàng Định, Giang Nhật hậm hực:
- Hai người có chuyện đang bàn hay mãi chuyện phiếm nên không biết tình thế đang rất nguy hiểm: Vương Kiên thất sắc:
- Hộ pháp muốn nói: Giang Nhật lừ mắt nhìn Hoàng Định:
- Người còn ở đó làm gì? Hoàng Định nhăn mặt, định đứng lên, chợt Giang Nhật bĩu môi:
- Người vẫn chưa khôi phục? Được rồi, cứ ở đây! Còn Vương Kiên, theo ta! Giang Nhật và Vương Kiên vừa đi khỏi, Hoàng Cửu lập tức bước vào:
- Đệ không bị nghi ngờ chứ? Hoàng Định mỉm cười:
- Không! Dường như Vương phó đường không hề biết việc đệ lên đi! Tất cả cũng nhờ huynh đã giúp đệ! Hoàng Cửu sa sầm nét mặt:
- Ta không muốn bọn họ tìm thấy lệnh tôn, rồi dùng lệnh tôn để khống chế đệ như đa số bọn ta đều bị! Vút đổi giọng, Hoàng Cửu chợt hỏi:
- Người đó thật sự không phải lệnh tôn? Hoàng Định nếu không vì lo lắng cho sinh mạng Hoàng Cửu có lẽ sẽ cho Hoàng Cửu biết sự thật! Lúc này, vì muốn dễ bề lên đi, Hoàng Định đã nói dối với Hoàng Cửu là có tình cờ phát hiện một người rất giống với thân phụ! Do thật lòng tin như vậy nên Hoàng Cửu mới hỏi câu này! Hoàng Định đành phải tiếp tục nói dối:
- Đệ chỉ nhìn lầm thôi! Có lẽ lúc đó trời đã tối, mục lực của đệ phần nào bị suy giảm! Hoàng Cửu thở dài:
- Tuy chưa biết tin lệnh tôn nhưng dấu sao người vẫn ung dung tự tại, không như gia quyến ta hiện đang bị sanh cầm! Để trấn an, Hoàng Định bảo:
- Huynh chớ quá phiền nào! Nhất định sẽ có ngày đệ giúp huynh và gia quyến đoàn tụ! Vút! Có bóng người lao xộc vào, làm Hoàng Định lại phải giật mình vì kém cảnh giác: Người đó chính là Vương Kiên. Y có vẻ khẩn trương:
- Nơi này không tiện lưu lại, Hộ pháp có lệnh, tất cả lập tức khởi hành! Định quay đi nhưng chợt nhớ Hoàng Định hãy còn mang nội thương, Vương Kiên bỗng ném cho Hoàng Định một vật:

- Người tạm dùng hoàn linh đan này! Khi có dịp, ta sẽ chỉ dẫn người cách toạ công trị thương. Vút! Vương Kiên lại khuất dạng, chứng tỏ lệnh của Giang Nhật là lệnh khẩn! Điều đó khiến Hoàng Cửu lo lắng:
 - Không hiểu lại có chuyện gì xảy ra? Hoàng Định trấn an:
 - Ở đây đã có Giang Hộ pháp và Vương phó đường, Hoàng huynh bất tất phải quá lo lắng! Hoàng Cửu lắc đầu:
 - Ta nào lo cho ta! Thái độ của Vương phó đường làm ta thất sự lo cho đệ! Hoàng Định giật mình:
 - Hoàng huynh phát hiện điều gì khả nghi? Hoàng Cửu đưa tay chỉ vào hoàn linh đan Hoàng Định vẫn cầm trên tay:
 - Chính là hoàn linh dược này! Chưa bao giờ ta nhìn thấy Vương phó đường lo lắng cho ai như đối với đệ lúc này! Hoàng Định đưa mắt nhìn hoàn linh đan:
 - Dùng linh đan để giúp đệ trị thương, không lẽ không đúng? Hoàng Cửu nhăn nhó:
 - Không đúng ở chỗ Vương phó đường chưa bao giờ tự tay trao linh đan!
 - Hay đây là độc dược? Hoàng Cửu giật mình, bảo:
 - Chưa biết đúng sai thế nào, theo ta, đệ không nên dùng vẫn tốt hơn! Dứt lời, Hoàng Cửu lấy ra mấy hoàn linh đan khác:
 - Dù sao đây vẫn là linh đan trị thương của bốn bang, đệ hãy dùng tạm. Hoàng Định mỉm cười nhận lấy và tiện tay bỏ hoàn linh đan của Vương Kiên vào bọc áo:
 - Cũng được! Nhưng nếu Vương phó đường có hỏi, huynh cứ nói là đệ đã dùng! Hoàng Cửu gật đầu:
 - Đương nhiên rồi! Đệ không dặn, ta cũng tự biết! Hoàng Định cảm kích:
 - Huynh lại giúp đệ lần nữa, ân tình này... Bất chợt có tiếng Vương Kiên từ xa vang lại, phát to hiệu lệnh:
 - Khởi hành! Lấy lại tư thế một vị Hương chủ, Hoàng Định ra lệnh:
 - Hoàng Cửu mau don đốc huynh đệ! Chúng ta đã đến lúc lên đường! Nháy mắt với Hoàng Định, Hoàng Cửu hô thật to:
 - Thuộc hạ tuân lệnh! Theo tình thế đẩy đưa, Hoàng Định sắp có cơ hội đi đến tổng đàn Kim Ma Bang.
- oOo-

12. Nhận Trọng Trách Cao Hơn

- Dường như Giang hộ pháp có điều gì bất ổn? Bạch Diệp cười gượng:
- Ta cũng cảm thấy lạ, nhưng không dám hỏi. Người đang được Vương phó đường ưu ái, ta ngỡ người đã biết rõ chuyện gì xảy ra! Hoàng Định hạ thấp giọng:
- Đêm qua, lúc Giang hộ pháp đột nhiên quay lại, đệ chỉ nghe tiếng được tiếng mất! Dường như tình thế có phần hung hiểm bất ngờ! Bạch Diệp bĩu môi:
- Nếu là tình thế hung hiểm nhất định chỉ đến từ Phục Thanh Môn! Nhưng nội nhật ngày nay, nơi ẩn náu của chúng thế nào cũng bị huỷ diệt! Ta nghĩ người chỉ nghe lầm thôi! Tôn Lập bỗng từ phía sau nói xen vào:
- Hoặc hẳn nghe lầm, hoặc hẳn cố tình đề cao địch nhân, gây hoang mang trong bang! Thiết tưởng, phải nắm chắc chuyện này cho Giang hộ pháp liệu lý! Hoàng Định biết rõ Tôn Lập vẫn còn uất ức chuyện hôm qua nên cố tình tìm cách hại! Hoàng Định quay lại, lên giọng thách thức Tôn Lập:

- Tại hạ có nghe lầm hay không, Tôn Hương chủ có thể tự hỏi Giang hộ pháp! Tôn Lập cười nhạt:
- Người tưởng ta không dám sao? Đừng nghĩ có Vương phó đường đề bạt... Nhắc Vương Kiên, có Vương Kiên lên tiếng:
- Như bọn người vừa đề cập đến bổn phó toà? Tôn lập vẫn sợ lúc Vương Kiên tự xưng là bổn phó toà! Y bối rối:
- Là hạ nhân đề cập! Do y... y... Nhìn theo hướng mắt của Tôn Lập, Vương Kiên bắt gặp vẻ mặt lo ngại của Hoàng Định:
- Y làm sao? Hoàng Định đành để cho Tôn Lập nói lại những lời vừa rồi! Nghe xong, Vương Kiên trợn mắt:
- Giang hộ pháp đã không thích thái độ nghe ngóng của người, sao người dám đem chuyện này nói cho mọi người biết? Hoàng Định đang lúc tin Vương Kiên không còn chút nghi ngờ về thân phận Hoàng Định đang có, nhưng qua thái độ lúc này của Vương Kiên, lòng tin đó của Hoàng Định phải lung lay! Hoàng Định biện bạch:
- Là người trong bang, hạ nhân có lo nghĩ đến chuyện bổn bang cũng là lẽ thường! Vả lại, hạ nhân chỉ dám bàn với Bạch Hương chủ và Tôn Hương chủ việc gây hoang mang là không đúng! Vương Kiên cười lạnh:
- Người vẫn quen thói đôi co với thượng cấp? Chức Hương chủ của người vẫn chưa đủ bảo vệ sinh mạng của người đâu! Càng nghe Hoàng Định càng hiểu, hoặc Vương Kiên vẫn còn ý nghi ngờ hoặc Hoàng Định đã có thái độ đó làm Vương Kiên phật ý. Y đang cố tình buộc tội Hoàng Định! Hoàng Định đành nhượng bộ:
- Hạ nhân không dám! Nhưng Vương Kiên vẫn không buông tha:
- Bây giờ người không dám nhưng sau này có ai ngăn được người tái phạm? Bổn phó toà dù không muốn vẫn phải có thái độ ngăn ngừa! Hoàng Định hoàn toàn ngỡ ngàng khi nghe Vương Kiên đánh giọng hạ lệnh:
- Người không xứng đáng là Hương chủ! Bổn phó toà thu hồi mệnh lệnh trước, đồng thời phục chức cho Lý Diệu! Hoàng Định phẫn nộ, những muốn gào toáng lên là bắt phục! Nhưng chợt nghĩ không thể bỏ lỡ cơ hội được một lần đi đến tổng đàn Kim Ma Bang, Hoàng Định đành nhẫn nhịn:
- Thuộc hạ đa tạ lòng độ lượng của Vương phó đường! Dứt lời, Hoàng Định bỗng lấy làm kỳ khi nhìn thấy trong ánh mắt của Vương Kiên như vừa loé lên tia nhìn ngờ ngàng! Và nếu như nhìn không sai, hiểu không sai thì Vương Kiên có lẽ không ngờ thái độ phục tùng quá dễ dàng của Hoàng Định! Có nghĩa là Vương Kiên chỉ muốn ở Hoàng Định có sự phản kháng? Vương Kiên muốn có cơ hội hợp lý để xử Hoàng Định nặng tay hơn? Hoàng Định không dám nghĩ tiếp vì e rằng càng nghĩ càng sai lạc và rốt cuộc vẫn không hiểu thực chất Vương Kiên muốn gì ở Hoàng Định! Không hề hay biết chuyện này Hoàng Cửu bỗng chạy xộc đến miêng hô hoán.
- Nguy rồi Hoàng Hương chủ! Lý Diệu đã lên bỏ đi từ lúc nào rồi! Được dịp, Tôn Lập quát lên:
- Tất cả là do Hoàng Định! Tuy bảo là tạo cơ hội cho Lý Diệu lấy công chuộc tội nhưng đó là kế y giúp Lý Diệu tẩu thoát! Hoàng Cửu kinh hãi, cố biện cho Hoàng Định:
- Hoàng Hương chủ không hề có ý đó! Tôn Hương chủ chớ... Tôn Lập lao đến Hoàng Cửu:
- Người cũng vậy, dám lớn tiếng với thượng cấp ư? Đáng chết! Vù... Lách người ra thật nhanh, Hoàng Định đưa tay ngăn lại:
- Nếu vậy, đó là tội của Hoàng Định! Tôn Hương chủ chớ mượn cớ hành hạ thuộc cấp! Ầm! Tôn Lập không ngờ có Hoàng Định ra tay, tiếng chấn kinh làm y bị chấn lùi! y càng quát tháo lớn hơn:
- Người dám ư, Hoàng Định? Tội người cố tình làm phản giờ đã rõ, chớ trách ta phải xử theo bang qui! Đờ! Vù... Bất ngờ Vương Kiên từ phía ngoài xông vào:
- Người lui mau, Tôn Lập! Người không phải đối thủ của y! Hãy để bổn phó toà trị tội! Vù... Vù... Hoàng Định lần vừa rồi đã cố tránh, không ngờ lần này lại vô tình tạo cớ cho Vương Kiên xuống tay! Bị dồn vào thế cùng, Hoàng Định chỉ muốn buông bỏ tất cả, định cho Vương Kiên một bài học đích đáng! Nào ngờ, có tiếng quát của Giang Nhật vang lên:

- Dừng tay! Mệnh lệnh của hộ pháp, kể cả Vương Kiên cũng không dám kháng lệnh! Giang Nhật bước đến:
- Chuyện gì đã xảy ra? Sao Vương phó đường lại động thủ? Trước sự mục kích của nhiều người, Vương Kiên tuân tặc thuật lại những gì đã xảy ra, kể từ khi Lý Diệu bị cất chức và bây giờ đã tẩu thoát! Giang Nhật quay sang Hoàng Định:
- Người còn gì để biện bạch? Vỡ sợ hãi, Hoàng Định cố làm cho giọng khàn đi:
- Như Vương phó đường vừa thuật lại, thuộc hạ thủy chung chỉ muốn tốt cho bốn bang! Việc Lý Diệu tẩu thoát tuy ngoài tiên liệu của thuộc hạ nhưng dầu sao cách xử sự của thuộc hạ vẫn khiến huynh đệ khâm phục! Giang Nhật cười lạt:
- Huynh đệ khâm phục thì sao? Đó đâu phải lời giải thích hành vi của người, dám động thủ với Vương phó đường? Hoàng Định làm ra vẻ mặt người oan uổng:
- Thuộc hạ nào dám động thủ với Vương phó đường? Cười đắc ý, Giang Nhật bảo:
- Thế còn việc động thủ với Tôn Hương chủ? Hoàng Định không dễ gì bị Giang Nhật dồn ép:
- Thuộc hạ không động thủ! Thuộc hạ chỉ muốn tránh cho Tôn Hương chủ những hành vi có thể khiến nhiều người bất phục! Giang Nhật trừng mắt:
- Người nói thế là nghĩa gì? Hoàng Định giải thích:
- Do chưa biết lệnh cất chức của Vương phó đường, phản ứng của Hoàng Cửu là tất yếu! Nói đúng hơn, Tôn Hương chủ chỉ cần giải thích rõ cho Hoàng Cửu hiểu là đủ, không giải thích gì mà đã ra tay, Tôn Hương chủ đã hành động sai! Tôn Lập nghe nóng cả mặt:
- Nhưng ta không chịu được thái độ lớn tiếng của y! Hoàng Định quay nhìn Tôn Lập:
- Và mỗi khi không chịu được, Tôn Hương chủ đều có hành vi tương tự, không kể gì đến nỗi oan khiên của thuộc cấp? Tôn Lập đỏ mặt:
- Ta... Giang Nhật bỗng bật cười:
- Thôi, đủ rồi! Quả nhiên Tôn Lập người đã sai! Vụt đổi giọng, Giang Nhật quay qua Hoàng Định:
- Nhưng dầu sao người cũng sai! Đã có Vương phó đường đứng sẵn ở đây, ta nghĩ, người ra tay như vậy là quá sớm! Trừ phi Vương phó đường tự thủ bàng quan, không ra tay can thiệp! Hoàng Định cúi đầu thấp xuống:
- Giang hộ pháp dạy rất đúng! Nhưng rất tiếc, lúc đó Vương phó đường đã cố tình làm ngơ! Thuộc hạ... Đến lượt Vương Kiên nóng mặt:
- Sao người biết ta làm ngơ? Có cơ hội để trả đũa những hành vi khó hiểu trước đó của Vương Kiên, Hoàng Định lập tức chớp lấy:
- Có Bạch Hương chủ mục kích, Vương phó đường nói đi, giả như thuộc hạ không có phản ứng kịp thời, liệu Hoàng Cửu có còn toàn mạng không dưới chưởng của Tôn Hương chủ? Vương Kiên ấp úng:
- Ta... Lập tức quay qua Giang Nhật, Hoàng Định chột cao giọng, vô tình làm cho giọng khàn khàn, giả vờ không còn nữa:
- Giang hộ pháp xin minh xét, dường như Vương phó đường đã cố tình gây khó khăn cho thuộc hạ! Ánh mắt của Giang Nhật bỗng loé lên kỳ dị, y như cố tình nói thật chậm:
- Giả như bốn hộ pháp cho phép người, việc Vương Kiên cố tình làm khó, phản ứng của người là thế nào? Hoàng Định khi nhận ra bản thân vừa trở lại giọng nói bình thường thì đã muộn! Để cứu vãn, Hoàng Định lại cúi thấp đầu phải và khi lên tiếng, Hoàng Định vì không dám mạo hiểm dùng lại giọng nói khàn khàn nên chỉ còn cách hạ thấp giọng:
- Mong hộ pháp lượng thứ, thuộc hạ chưa hề nghĩ đến điều này! Giang Nhật tỏ ra nôn nóng:
- Ta không hỏi người nghĩ hay không nghĩ! Ta chỉ muốn biết, nếu Vương Kiên không phải thượng cấp của người, lúc đó người sẽ phản ứng ra sao? Hoàng Định vì hết đường lẩn tránh nên vụt ngẩng cao đầu:

- Nếu hộ pháp không bắt tội, được, thuộc hạ xin nói! Giả như Vương phó đường không là thượng cấp, phản ứng của thuộc hạ đương nhiên sẽ là phản kháng đến cùng! Vụt thở ra, Giang Nhật hỏi:
- Người không ngại bản lãnh của Vương Kiên cao minh hơn? Hiểu rõ ẩn ý của Giang Nhật, Hoàng Định tuy thâm lo nhưng vẫn phải đáp:
- Chỉ cần mọi việc minh bạch, thuộc hạ không ngại! Bất quá... Giang Nhật bỗng lùi lại và bất ngờ ra lệnh:
- Được! Để xử trí việc này, bốn hộ pháp chấp thuận cho người và Vương Kiên so tài! Vương Kiên vụt kêu:
- Hộ pháp... Giang Nhật đánh giọng:
- Người là thượng cấp nhưng xử lý không minh bạch! Hoàng Định là kẻ dưới nhưng vẫn dám mạo phạm đến người! Để công bằng, người được quyền hạ thủ y nếu bản lãnh người cao minh hơn! Ngược lại, nếu người thất thủ, Hoàng Định sẽ thay người đảm trách cương vị phó đường! Hai người bắt đầu được rồi! Hoàng Định hoàn toàn hiểu tại sao Giang Nhật lại có quyết định này! Và do đã nghĩ được cách ứng phó, Hoàng Định nhanh chân tiến đến trước mặt Vương Kiên:
- Tuy Vương phó đường đã có ân chỉ điểm võ học cho thuộc hạ, nhưng lệnh bất khả kháng, thuộc hạ xin đắc tội! Dứt lời, Hoàng Định lập tức vỗ hai tay vào Vương Kiên theo chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm. Vù... Vương Kiên lạnh giọng:
- Được! Đã thế, người đừng trách ta độc ác! Xem đây! Vù... Vù... Vương Kiên dùng cầm nã, định chộp cứng hai tay Hoàng Định! Hoàng Định tức thì biến chiêu:
- Lão Ưng Xua Khuyển! Xem song thủ của Vương Kiên như đôi khuyển, Hoàng Định vừa gạt ra vừa quán chặt, không cho Vương Kiên thu về. Vù... Vương Kiên giật mình:
- Hảo thủ pháp! Hừ! Không thể thu tay về, Vương Kiên vụt đổi quyền thành chỉ, phát nhanh qua các huyết Lao Cung và Khúc Trì của Hoàng Định. Veo... Veo... Hoàng Định mỉm cười:
- Trúng! Cổ tình để hở huyết Khúc Trì, hai chưởng tay của Hoàng Định lao thốc vào đại huyết Khí Hải vào Cự Môn của Vương Kiên! Vù... Vương Kiên gầm lên:
- Người định mạng đổi mạng ư? Tuy nói vậy, nhưng Vương Kiên biết, nếu Hoàng Định bị đánh trúng huyết Khúc Trì bất quá Hoàng Định chỉ bị phế bỏ hai tay là cùng! Nhưng trước đó, huyết Khí Hải và Cự Môn của y đã bị Hoàng Định chạm vào, cho dù nhẹ vẫn làm cho Vương Kiên mang thương tích nghiêm trọng, nếu không nói là mất mạng! Vương Kiên nào dám thí mạng chỉ vì một Hoàng Định nguyên là thuộc cấp! Do đó, Vương Kiên phải bật ngửa nửa thân trên về phía sau. Vút! Hoàng Định thấy cả song thủ của Vương Kiên lẫn đại huyết Đan Điền đều để hở! Một ý nghĩ chợt đến với Hoàng Định! Muốn hạ thủ Vương Kiên chỉ cần tấn công ngay vào đại huyết Đan Điền! Thế nhưng là thuộc cấp, hành vi này của Hoàng Định e khó thoát sự định tội của Giang Nhật! Hường chi, giết Vương Kiên làm gì nếu có thể lưu lại chút tình để phòng chuyện mai hậu? Bỏ ngay ý định đó, Hoàng Định chộp ngay vào hốc khẩu tay Vương Kiên:
- Dừng tay! Vù... Nào ngờ, lúc ngã nửa người về phía sau, Vương Kiên đầu phải không có cách che kín môn hộ! Do đó, khi nghe Hoàng Định quát, đôi chân của Vương Kiên lập tức tung bắn lên cao:
- Chưa chắc như người nghĩ! Đỡ! Vụt! Vụt! Bằng cách đó, Vương Kiên buộc Hoàng Định từ vị thế tấn công chuyển sang bị tấn công, và Hoàng Định có phần hốt hoảng khi trông thấy hai cước chân Vương Kiên cuộn đến quá nhanh! Nếu là bình thường, Hoàng Định chỉ cần đảo người là thoát! Nhưng nếu làm như thế ắt phải tự cáo tổ thân phận, Hoàng Định càng thêm bấn loạn, chưa biết phải đối phó như thế nào! Tôn Lập ở bên ngoài nhìn vào, phần khích kêu lên:
- Ngã này, ngã này! Tôn Lập rất mong điều đó xảy ra, có như thế y mới hả dạ! Nào ngờ, chính tiếng kêu của y lại là lời đề tỉnh cho Hoàng Định! Hoàng Định ngã thật nhưng là tự ngã! Vụt! Sau khi tự nghiêng người, ngã về một bên, Hoàng Định cũng bật tung một cước, quật thẳng vào hậu tâm Vương Kiên, lúc đó đang trong tư thế nằm ngang, vừa đúng tâm cước của Hoàng Định! Cũng từ bên ngoài, Hoàng Cửu và Bạch Diệp cùng tấn thưởng:
- Hay cho Phi Xà Cước! Vương Kiên đến lúc này mới tỏ ra bản lãnh cao minh. Toàn thân đang lơ lửng, người thì nằm ngửa, hai chân thì đưa cao, bỗng Vương Kiên khoáng loạn đôi chân làm cho thân hình vụt

xoay lại, đổi nằm ngửa thành nằm úp mặt xuống! Nhờ đó, Vương Kiên có đủ thời gian để dùng hai tay như cương đao phạt mạnh vào cước chân của Hoàng Định! Vù... Vù... Một lần nữa tình thế liền thay đổi, đang là người tấn công, Hoàng Định lập tức bị họ Vương uy hiếp! Cước chân của Hoàng Định nếu vẫn giữ nguyên chắc chắn sẽ bị Vương Kiên phá huỷ bằng cách đoạn gãy! Hoàng Định đành phải thu về và nhân đó đứng lên! Vù... Vương Kiên thoát nguy, cũng chống hai tay xuống đất để cuộn người đứng lại nguyên vị! Vương Kiên trợn mắt nhìn Hoàng Định:

- Người khá lắm! Nhưng muốn hơn ta, người phải mất nhiều thời gian khổ luyện nữa! Hoàng Định vờ khiêm tốn:

- Thuộc hạ cũng biết như vậy nên càng thêm cảm kích Vương phó đường đã đôi lần chỉ điểm! Giang Nhật lên tiếng:

- Sao? Hai người muốn dừng lại rồi sao? Vương Kiên bật cười:

- Chưa đâu hộ pháp! Nếu vì không tiếc y là bậc kỳ tài, rất cần cho bản bang, hạ nhân đâu dễ buông tha: Giang Nhật quát:

- Vậy còn chờ gì nữa? Đánh! Vương Kiên thoáng ngỡ ngàng, do không nghĩ Giang Nhật lại quyết liệt đến vậy! Riêng Hoàng Định thì hiểu rõ nguyên do nên bắt ngờ quát lên:

- Thuộc hạ xin dặc tội! Vương phó đường, đỡ! Vù... Hoàng Định vẫn đứng nguyên vị hất tay quát ra một kinh! Vương Kiên sa sầm nét mặt:

- Thật không biết lượng sức! Đỡ đây! Vù... Song phương phát kinh, quật vào nhau. Ầm! Hoàng Định loạng choạng thối lui, cổ tình gào lên:

- Nếu thuộc hạ không bị nội thương chưa khỏi, chưởng này... Vương Kiên lao đến:

- Dù người khỏi, người là đối thủ của ta sao? Nạp mạng! Vù... Tâm tư bấn loạn, Hoàng Định vừa gào như vậy cốt ý làm cho Giang Nhật chú tâm và mong ý cho lệnh dừng lại! Nào ngờ, Giang Nhật vẫn đứng yên và như cũng muốn Vương Kiên đoạt mạng Hoàng Định! Đành phải mạo hiểm thêm một lần nữa, Hoàng Định xoay tay phát kinh:

- Vương phó đường nhất quyết nặng tay sao? Được! Thuộc hạ buộc phải liều mạng! Đỡ! Vù... Vù... Đúng lúc đó, có tiếng Tôn Lập hô hoán:

- Hộ pháp! Ở phía trước có tín hiệu! Là lệnh của Bang chủ! Giang Nhật đảo mắt nhìn thật nhanh và lập tức hạ lệnh:

- Dừng tay! Chỉ trông chờ mỗi một điều này, Hoàng Định vờ như người kiệt sức, ngã lăn tròn xuống đất! Nhờ đó, Vương Kiên vì đã nghe hiệu lệnh của Giang Nhật nên không thể kháng lệnh bằng cách ngoặc chưởng kinh, quật đuổi theo Hoàng Định, Vương Kiên đành thu chiêu! Nhìn Hoàng Định đang lồm cồm đứng dậy với sắc mặt tái mét, Giang Nhật nói bằng giọng vô biểu cảm:

- Thân thủ như người nếu chỉ cho giữ chức Hương chủ là uống phí! Bản hộ pháp đặc cách giao cho người cương vị sứ giả! Lần này về tổng đàn, người tìm đến Đường chủ Nội Đường để nhận lệnh! Quay qua Vương Kiên đang giữ thái độ dè dặt, Giang Nhật bảo:

- Y đã là sứ giả, đối xử với y như thế nào, người đã biết, ta không cần nhắc lại! Ta phải đến nhận lệnh của Bang chủ, khi quay lại, ta hy vọng người có lời bẩm phúc rõ ràng! Vương Kiên khom người:

- Hạ toà đã rõ! Giang Nhật ném cho Hoàng Định một cái nhìn kỳ bí, sau đó mới chịu lao đi! Vút! Nhìn theo, Hoàng Định vẫn còn thấy ở phía chân trời một vài tia hoả quang màu vàng chói! Hoàng Định ghi nhận, hoả quang mang màu vàng là tiêu ký cho Bang chủ Kim Ma Bang! Kim có sắc vàng, dùng hoả quang màu vàng là hợp lý! Đang mải nhìn, Hoàng Định giật mình khi nghe thanh âm của Vương Kiên vang lên ngay bên cạnh:

- Sứ giả là người ban phát mọi mệnh lệnh của Bang chủ, cũng là những người tin cẩn của Bang chủ! Hạ toà không dám vượt quyền, mong sứ giả cho lệnh! Hoàng Định càng nghe càng thấy phấn chấn! Hắng giọng, Hoàng Định bảo:

- Nhờ Vương phó đường tiếp tục đưa huynh đệ về tổng đàn! Hoàng mỗ đang mang nội thương, rất cần nghỉ ngơi! Vương Kiên lập tức tuân theo:
- Lên đường!
- oOo-

13. Đường Chủ Đệ Ngũ Đường

- Ta có lệnh khẩn, cần gấp ngay sứ giả! Không chờ Hoàng Cửu vào hỏi, Hoàng Định lớn tiếng gọi:
- Vương phó đường vào đi! Hoàng mỗ vì chưa khôi phục nên không khỏi khiếm lễ! Mong chớ trách! Vương Kiên bước vào, sắc mặt có phần kỳ lạ:
- La đường chủ có chuyện khẩn trương, đang chờ sứ giả ở phía bắc, cách đây năm dặm! Hoàng Định ngạc nhiên:
- La đường chủ đã quay về rồi sao? Hiểu ý Hoàng Định muốn hỏi gì, Vương Kiên đáp:
- Bấy lâu nay La Đường chủ vắng mặt vì bận thi hành mệnh lệnh khác của Bang chủ! Hoàng Định động tâm:
- Một mệnh lệnh mà đến cả Giang hộ pháp cũng không biết? Vương Kiên cười nụ:
- So về thứ bậc, Giang hộ pháp tuy có thân phận cao hơn nhưng riêng về độ tin cậy, Giang hộ pháp lại không bằng! Hoàng Định cau mày:
- Có phải vì thế, La Đường chủ, thay vì đến tận đây để gặp mỗ là một sứ giả, lại cho đòi mỗ đến gặp mặt? Vương Kiên nghiêm giọng:
- Có điều này e sứ giả chưa hiểu! Tuy đã được hạ toà bẩm báo nhưng La Đường chủ hầu như vẫn chưa hài lòng với quyết định của Giang hộ pháp!
- Về việc mỗ được đưa lên hàng sứ giả?
- Hạ toà cũng nghĩ như vậy! Vương Kiên tuy đáp nhưng không dám nhìn ngay vào mặt Hoàng Định. Hoàng Định chợt hiểu:
- Mỗ muốn biết một sự thật, phải chăng chính Vương phó đường cũng bất phục quyết định của Giang hộ pháp? Vương Kiên lập tức lắc đầu:
- Không đúng! Hạ toà chỉ là người có bổn phận bẩm báo tất cả những gì xảy ra trong Đường, còn nghĩ như thế nào đó là quyền của La Đường chủ! Những lời khi nãy chỉ là do hạ toà tự đoán ra, hy vọng sẽ giúp cho sứ giả dễ có cách ứng phó! Hoàng Định cười nhạt:
- Lệnh đòi của La Đường chủ nếu mỗ không thi hành thì sao? Vương Kiên lại loé lên tia nhìn kỳ dị:
- Theo lý thì không sao! Nhưng nếu xét về tình hạ toà nghĩ, sứ giả nên cân nhắc kỹ! Hoàng Định thở ra:
- Nếu là vậy, mỗ chỉ còn cách thi hành? Vương Kiên bước tránh qua một bên:
- La Đường chủ đang nóng lòng chờ đợi, mong sứ giả chớ quá chậm! Hoàng Định vươn vai đứng lên:
- Mỗ muốn đưa Hoàng Cửu theo chuyến này... Vương Kiên xua tay:
- Không nên và cũng không cần! Nghe đâu, sau lần này, bổn Đường sẽ không quay về tổng đàn! Phần sứ giả thì phải đến nhận lệnh ở nội đường Đường chủ, có đưa Hoàng Cửu theo e bất tiện! Hoàng Định cười nhẹ:
- Vậy phiền Vương phó đường lui cho! Mỗ có việc muốn phân phó cho Hoàng Cửu, sau sẽ đến chỗ La Đường chủ! Rồi không chờ Vương Kiên có thái độ, Hoàng Định cao giọng nói:

- Hoàng Cửu! Vào đây nào! Xem đó là lệnh trực khách, Vương Kiên lập tức lui đi! Chờ Hoàng Cửu đã đi vào, Hoàng Định bỗng hạ thấp giọng:
- La Đường chủ là người như thế nào? Hoàng Cửu nhăn nhó:
- Ta không rõ lắm! Chỉ biết, có nhiều chuyện tuy Vương phó đường không hài lòng nhưng La Đường chủ vẫn làm theo ý riêng, đôi khi bất chấp cả những lời khuyên ngăn của những hộ pháp bất ngờ có mặt! Hoàng Định mỉm cười:
- Đó là thái độ của người được Bang chủ ưu ái! Ngoài ra, như đệ còn nhớ, Chu Thất từng bảo đệ, đi gặp La Đường chủ là làm quỷ phong lưu! Câu nói này hàm ý gì? Hoàng Cửu bĩu môi:
- Cũng dễ hiểu! Vì La Đường chủ là nữ nhân nên mới có lời xàm xì này! Hoàng Định thở phào:
- La Đường chủ là một nữ nhân thật sao? Đệ không ngờ đấy! Dứt lời, Hoàng Định quay lưng bước đi! Nhưng chợt nhớ một việc, Hoàng Định dừng lại:
- Lần này có lẽ đệ phải chia tay với huynh! Nếu tiện, huynh nên đến với Bạch Hương chủ! Hoàng Cửu gật đầu:
- Những lời Vương phó đường vừa nói, ta đã nghe. Đệ yên tâm, ta biết tự lo liệu! Thở ra, Hoàng Định bảo:
- Vậy là đệ yên tâm rồi! Riêng những gì đệ đã hứa, đệ sẽ không quên! Hoàng Cửu hạ giọng thì thào:
- Nhưng đệ đừng quá mạo hiểm! Hoàng Định cười lớn:
- Đệ biết rồi! Và đệ cũng biết tự lo liệu! Hoàng Định cười vì từ khi biết La Đường chủ là nữ nhân, trong lòng cảm thấy yên tâm lạ! Tuy nhiên, La Đường chủ lại là kẻ không thể xem thường, đúng như Hoàng Cửu nói và trái với những suy nghĩ quá chủ quan của Hoàng Định! Đầu tiên, đón tiếp Hoàng Định ngay bên ngoài một khu trang viện hoang phế là một ả thị nữ hống hách:
- Người là Hoàng Định, nhân lúc La Đường chủ không có mặt đã được Bạch Diệp thu nhận vào bang? Hoàng Định cười nhẹ:
- Tuy chưa có sự chấp thuận của La Đường chủ nhưng ta nghĩ mọi việc đã được Vương phó đường bảo đảm? Hàm ý của Hoàng Định là muốn nhắc đến thân phận một sứ giả, hy vọng ả sẽ biết điều hơn! Nào ngờ, hiểu thì có hiểu nhưng ả vẫn không thay đổi thái độ! Trái lại, ả còn bĩu môi:
- Người đừng đem hai chữ sứ giả loè ta! Không những thế, ta còn muốn biết người có tài cán gì, đáng để Giang hộ pháp xem trọng! Tiếp chiêu! Vù... Ả xuất thủ quá bất ngờ khiến Hoàng Định phải vừa nhảy lùi vừa kêu lên:
- Ta đến đây là để gặp La Đường chủ. Đây là cách tiếp người của La Đường chủ sao? Ả vẫn nghênh ngang tiến đến:
- Không sai! Có thắng ta, người mới được La Đường chủ tiếp kiến! Đỡ! Vù... Hoàng Định lại lùi nữa:
- Nếu vậy, ta cần gì phải đến gặp La Đường chủ! Ta đi đây! Lập tức, từ trong trang viện có năm bóng hồng lao ra. Vút! Vút! Họ chỉ lao ra và đứng rải rác tứ phía nhưng Hoàng Định thì hiểu rõ lời nói của ả kia đang lên tiếng:
- Người dám bỏ đi là kháng lệnh, bọn ta lấy mạng người để bảo đảm với La Đường chủ! Tiếp chiêu! Vù... Hoàng Định cố ý cười lớn:
- Vậy là thế nào đây? Không gặp La Đường chủ thì mất mạng, muốn gặp La Đường chủ thì phải thắng người. Ta hiểu như vậy đúng chứ? Vẫn giữ nguyên chiêu kinh, ả nọ gần giọng:
- Đó là mệnh lệnh của La Đường chủ, người không còn cách nào chọn lựa! Xuất chiêu đi! Thấy đã cười lớn nhưng thủy chung vẫn không nghe thanh âm của bất kỳ ai xen vào, nhất là thanh âm của vị La Đường chủ quá đỗi kỳ bí, Hoàng Định gầm lên:
- Vậy ta đành phải đắc tội! Đỡ! Vù... Ầm! Ả nọ lão đảo:

- Khá lắm! Kể ra cũng có đôi chút thực lực, không ngoài sự tiên liệu của La Đường chủ! Đó mới chỉ là đệ nhất Quan! Còn đây là đệ nhị Quan! Đánh! Sau tiếng hét của ả, cả ả lẫn năm bóng hồng khi nãy đồng loạt ra tay, vây kín Hoàng Định. Vù... vù... Hoàng Định giật mình:
- Là đệ nhị Quan? Nghĩa là ta phải thắng tất cả bọn người? Đây là chủ ý của ai vậy? Vút! Từ trong trang viện lại có thêm một nhân vật nữa xuất hiện! Nhân vật này lên tiếng:
- Là chủ ý của ta! Đưa mắt nhìn, Hoàng Định thấy đó là một phụ nhân đã luống tuổi với hai mắt bén như ánh đao! Hoàng Định vừa lo tránh chiêu của sáu ả kia vừa hỏi:
- Tôn giá là La Đường chủ? Phụ nhân nọ bật cười:
- Chưa đâu! Người sẽ gặp La Đường chủ nếu qua được Lục Hợp Khổ Tiên Trận! Hoàng Định giật mình và bắt đầu lo ngại! Vì nếu sáu ả nọ thật sự thi triển Lục Hợp Khổ Tiên Trận, tuy không chắc làm khó dễ Hoàng Định nhưng muốn phá Hoàng Định phải để lộ bản thân am tường kỳ môn trận thế! Và việc để lộ này chắc chắn sẽ đưa Hoàng Định vào tình huống thập phần khó khăn. Vì không muốn để lộ, cũng không muốn bị sáu ả kia gây phương hại, Hoàng Định đành phải tùy cơ ứng biến! Trước tiên là phải chú mục vào trận thế, Hoàng Định không được phép sơ suất! Nói thì dễ nhưng khi thực hiện lại quá khó khăn! Biết rõ đây là Lục Hợp Khổ Tiên Trận, tất biết rõ những biến hoá của trận thế, Hoàng Định phải làm sao vừa không bị trận thế không gây hại vừa phải vờ làm ra vẻ không hiểu biết chút nào về trận thế! Có nghĩa là Hoàng Định dù biết rõ phải di chuyển như thế nào để không bị trận thế làm cho rối loạn nhưng không thể tự ý di chuyển như vậy! Nói cách khác, Hoàng Định còn phải tự đi đưa mình vào vị trí nguy hiểm nhất của trận thế! Hoàng Định đang làm như vậy! Vừa bước chéch qua mé tả, Hoàng Định liền nghe ả khi nãy hét lên:
- Người muốn chết sớm! Đánh!
- Ào... Ào... Vù... Vù... Để vượt qua nguy hiểm này, nếu không sợ ai khác dò xét và nhận ra lai lịch Hoàng Định chỉ cần vọt tung người lên cao là khỏi! Rất tiếc, Hoàng Định đang là người chưa biết gì về khinh thân pháp, có giở khinh thân pháp ra là lộ ông tôi ở bụi này ngay! Không thể tung lên cao thì Hoàng Định ngồi thụp người xuống! Vút! Đồng thời, Hoàng Định đưa chân ra, quét mạnh thành vòng, lướt nhanh qua phần hạ bàn của sáu ả nọ.
- Xem đây! Vù... vù... Ở bên ngoài, phụ nhân kia gật gù:
- Đây là chiêu Độc Xà Tảo Động! Sáu ả nọ đang lo uy hiếp Hoàng Định không ngờ bị tấn công ở hạ bàn nên nhất tề nhảy lên cao. Vút! Vút! Tuy có dịp may nhưng biết Lục Hợp Tiên Trận vẫn còn nguyên và cùng dâng lên cao như họ đang nhảy, Hoàng Định hơi nghiêng người, cố tình quất cước vào một ả:
- Đỡ! Vút! Phụ nhân ở bên ngoài cau mặt:
- Phi Xà Cước? ả nọ vì lo thân nên phải hạ chưởng tay xuống, gạt vào cước của Hoàng Định. Vù... Hoàng Định lẹ chân thu về, rồi bất ngờ bật tung chân bên kia, quật vào ả khác:
- Phần của người đây! Vút! ả nọ cũng có phản ứng tương tự như ả lúc nãy! Và khi ả vừa hạ chưởng tay xuống, ở bên ngoài, phụ nhân nọ giẫm chân kêu lên:
- Bọn người lắm kế của y rồi! Hoàng Định cũng thu chân về và bất thần tung toàn thân lao chéch vào ả thứ ba:
- Đỡ! ả này bị Hoàng Định chộp vào như chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm, ả luống cuống hất mạnh chưởng tay ra:
- Người muốn chết! Vù... Vù... Hoàng Định nghiêng răng nhả kinh. Vù... Ầm! Tiếng chấn kinh bức Hoàng Định phải bật ngược về phía sau, khiến ả vừa chạm kinh phải đắc ý kêu lên:
- Y không đủ nội lực!? Tuy nhiên, phụ nhân ở bên ngoài lại hô hoán:
- Lại trúng kế nữa rồi! Phát động lại trận thế, mau! Nhưng, Hoàng Định đã cười vang:
- Muốn phát động lại ư? Muộn rồi! Ha... ha... Và Hoàng Định lại chộp ngay vào ả mà Hoàng Định vừa cố tình để bị bật đến! Vù... ả này là ả ngay lúc đầu đã tỏ ra hống hách với Hoàng Định! ả nghiêng răng:

- Người thật giảo quyết! Đờ! Ào... Ào... Ầm! Hoàng Định do nhận ra ả nên không hề có ý định nương tay! Hoàng Định bám sát vào ả:
- Bạch Thổ Thu Nguyệt! Đờ!
- Bốp bốp bốp Bị Hoàng Định quật mấy tát liên tiếp vào mặt, ả nọ cố chịu đòn, miệng the thé kêu lên:
- Lập lại trận thế! Đánh! Lập tức, khi biết từ nãy giờ đã bị Hoàng Định hí lộng, bọn họ liền lập lại thế trận, quyết phục thù! Ào... Ào... Hoàng Định cố ý chờ cho trận thế thành hình mới gầm lên:
- Nếu La Đường chủ không kịp thời xuất hiện và cho trận thế triệt thoái, chớ trách Hoàng mỗ sao không nể mặt! Ả vừa bị ăn tát lập tức quát lên:
- Người không nể mặt thì sao? Đánh! Ào... Ào... Hoàng Định vờ lúng túng chịu một kinh. Ầm! Cũng là vờ lão đảo, Hoàng Định bước luôn vào chỗ hở duy nhất của trận thế lúc này:
- Hãy cẩn trọng! Vù... Bung! Do đánh trúng vào yếu điểm của thế trận, Hoàng Định làm cho một ả phải loạng choạng thối lui, khiến trận thế vô tình bị rối loạn! Không bỏ lỡ cơ hội, Hoàng Định cuộn thẳng vào ả cạnh đó:
- Hãy xem chừng huyết Khí Hải! Miệng bảo sao, tay làm vậy, Hoàng Định làm cho ả nọ phải lo giữ huyết Khi Hải, quên mất phối hợp thế trận! Phát hiện điều đó, ả hồng hách rống lên:
- Đừng để y làm cho rối loạn! Tận lực lên nào! Vù... Vù... Càng nghĩ càng cảm thấy căm tức ả nọ, Hoàng Định lập tức thu chiêu, quay lại đối diện với ả:
- Người không bị rối loạn sao? Xem đây! Vù... Hoàng Định một tay chộp vào đầu ả, tay còn lại lăm le gõ vào huyết Kiên Tĩnh cũng của ả! Ả như không muốn bị rối loạn, tránh bị những ả còn lại chê cười! Ả rít lên:
- Chớ lo cho ta! Đánh! Ả cố tình duy trì trận thế vì ả biết nếu trận thế có duy trì thì chiêu của Hoàng Định rồi thế nào cũng tự hoá giải! Đúng như vậy, toàn thân Hoàng Định ngay lập tức bị năm ả kia uy hiếp. Ào... Ào... Vù... Vù... Không thể ngờ ả lại kiên gan đến vậy, khác xa tâm tính của những nữ nhân thông thường, Hoàng Định vụt nhớ đến thái độ ngượng ngùng của Tây Môn Tuyết độ nào! Và nhớ nên Hoàng Định bắt ngờ biến chiêu, quyết cùng ả hồng hách này thi gan! Hoàng Định hạ tay xuống, điểm luôn vào Nhũ Hoa Huyết của ả. Vù... Hoá ra ả cũng dễ ngượng ngùng như bao nữ nhân khác! Để tránh bị chạm vào chỗ kín, ả đỏ mặt bước lùi. Vút! Hoàng Định nhân đó bám theo, vô tình làm cho những chiêu uy hiếp của năm ả kia rơi vào khoảng không. Bị truy đuổi, ả hồng hách nổi giận:
- Cuồng đồ vô sỉ! Ta phải giết người! Vù... vù... Thường là vậy, giận quá mất khôn, ả không còn nghĩ gì nữa đến việc duy trì trận thế. Ả đang muốn tự tay trừng trị Hoàng Định cho hả cơn giận! Thấy ả đã trúng kế, Hoàng Định hùng hổ khác thường:
- Ta là sứ giả, người giết được sao? Đờ! Vù... Ầm! Ả bị chấn lùi! Hoàng định tiến lên:
- Vẫn chưa đủ đâu! Đờ! Vù... Ầm! Ả bắt đầu bật máu ở khoe môi! Hoàng Định vẫn chỉ trì cục diện:
- Còn chưa có lời tạ tội ư? Đờ! Vù... Có tiếng phụ nhân ban nãy vang lên:
- Chớ quá bức người! Tiếp chiêu! Vù... Buộc được phụ nhân nọ phải ra tay, vừa mỉm cười Hoàng Định vừa lùi lại:
- Thế nào? Tôn giá có thừa nhận tại hạ đã vượt qua đệ nhị quan chưa? Phụ nhân nọ phẫn nộ:
- Nhưng vẫn còn ta, đệ tam quan đây! Hãy lo lấy mạng! Đờ! Vù... Vù... Hoàng Định giết mình:
- Lại có đệ tam quan nữa sao? Được! Vậy thì đờ! Vù... Ầm! Hoàng Định lão đảo, thế mới biết nội lực của phụ nhân nọ thật uyên thâm! Phụ nhân nọ cười lạt:
- Người còn tự đắc nữa không? Đờ! Vù... vù... Hoàng Định nghiêng rằng:
- Đủ chứng tỏ La Đường chủ không hề có thành ý! Tại hạ bất phục! Chết thì chết! Tại hạ cũng phải bảo lưu lập trường! Đờ! Vù... Ào... Ào... Ầm! Đến lượt Hoàng Định phải bật máu ở khoe miệng! Phụ nhân nọ không buông tha, cứ lừng lững tiến đến:

- Hãy dập đầu tạ tội, mau! Vù... Vù... Hai chữ dập đầu làm cho Hoàng Định nghĩ ra cách ứng phó! Vờ phát kinh, Hoàng Định chờ cho hai kinh sắp chạm nhau liền khom người ngã lăn xuống. Phịch! Đắc ý, phụ nhân nọ tiến lại thật gần:

- Người chưa biết ta là... Từ dưới đất, Hoàng Định bật người tung lên:

- Đến lượt mụ đây! Vù... Ầm! Do quá bất cẩn, phụ nhân nọ phải bị trúng kinh! Tuy nhiên, phụ nhân nọ xem ra vẫn ung dung:

- Người dù gian xảo vẫn còn kém so với bản nương nương Thi Quái ta! Đỡ! Vù... Hoàng Định thất sắc:

- Mụ là Thi Quái, trong Tử Thi Nhị Quái?! Chính lúc đó, từ trong trang viện có một tiếng thét vang ra:

- Đủ rồi! Dừng lại! Mụ Thi Quái tỏ vẻ miễn cưỡng, hướng vào trong phát thoại:

- Tiểu tử xem ra vẫn bất phục, La Đường chủ cần phải để bản nương nương trừng trị hần! Thanh âm La Đường chủ lại vang ra:

- Hần không phải đối thủ của nương nương! Dừng quên hần là sứ giả hãy đưa hần vào gặp ta! Mụ Thi Quái hậm hực, cố ý làm trái lệnh một phần:

- Người vào đi, La Đường chủ có lệnh rồi đó! Không được ai đưa đi.

Hoàng Định vờ thất thủ bước vào! Trang viện mang vẻ ngoài hoang phế, dĩ nhiên vì trang viện đã bị bỏ hoang từ lâu! Thế nhưng, ngay từ những bước chân đầu tiên tiến vào viện, Hoàng Định nhận ra ngay những dấu hiệu chứng tỏ sự tinh tế của nữ nhân, cụ thể ở đây là sự tinh tế đến mức độ quá ư miễn cảm của La Đường chủ! Trừ những nơi đã quá hư hại, không còn sử dụng được nữa, từng đường đi dẫn đến từng gian phòng đều được La Đường chủ cho người dọn dẹp tinh tươm, đến nỗi không thể nói đó là nơi lâu năm không người cư ngụ! Những ý nghĩ khinh thường một nữ nhân là Đường chủ đã từng xuất hiện trong Hoàng Định thì giờ đây thay vào đó phải là những ý nghĩ dè dặt! Một người không hề xem nhẹ bất kỳ tiểu tiết nào như La Đường chủ, người đó tuyệt đối không thể xem thường! Như vậy, Hoàng Định phải hiểu ba quan ải vừa vượt qua cũng không ngoài những sắp đặt có ý đồ rõ ràng của La Đường chủ! Và đó là ý đồ gì, chính lúc này đó là việc Hoàng Định cần phải tìm hiểu! Tuyệt nhiên không thể xem đó chỉ là cách thăm dò sở học của Hoàng Định một cách đơn giản như lời ả hồng hách đã nói trước! Vì nếu chỉ là như thế, có gì mụ Thi Quái cứ hung hăng, không phục lắm mệnh lệnh phải dừng lại của La Đường chủ? Vả lại, nếu bất kỳ sứ giả nào của Bang chủ cũng bị La Đường chủ thăm dò sở học, không lẽ La Đường chủ không còn việc gì để làm ở đệ Ngũ Đường, là nơi La Đường chủ có trách nhiệm chấp chương? Tuy vờ đuổi sức để có thể vừa đi thật chậm vừa ngẫm nghĩ đến minh bạch định ý của La Đường chủ, cuối cùng Hoàng Định cũng phải đi đến nơi phải đến! Sau một cánh cửa khép hờ, thanh âm của La Đường chủ vang ra:

- Người biểu lộ sự bất phục bằng cách bắt ta phải chờ lâu đến thế sao? Hoàng Định lập tức nghĩ ra phương lược đối phó:

- Thiển nghĩ, Đường chủ nên xem lại cách đón của Đường chủ dành cho một sứ giả như tại hạ! Một tràng cười lãnh lút liền vang ra:

- Ái chà! Người cũng biết cách uy hiếp người khác, tuy thời gian đầu nhập vào bản bang không lâu! là Vương phó đường bày cho người? Hoàng Định quyết định theo đuổi đến cùng phương lược đang vận dụng:

- Tài không đợi tuổi, Đường chủ đã nghe ai nói như thế bao giờ chưa? Nếu đã nghe, hần Đường chủ nên hiểu và dừng bao giờ đo lường người khác bằng cách tính thời vào số thời gian của người đó xem là lâu hay mau! Thanh âm của La Đường chủ dường như bớt khinh thị:

- Ý người muốn nói đến việc đặt người làm sứ giả là đúng người đúng việc? Hoàng Định cố tình làm cao:

- Trừ phi đích thân La Đường chủ chỉ ra tại hạ có điểm nào bất xứng! Lập tức có tiếng mời Hoàng Định vào:

- Nói hay lắm! Được! Vào đi! Ta nhất định sẽ phát hiện chỗ bất xứng của người! Hoàng Định mở cửa bước vào, và lập tức không giấu bởi sự sửng sốt! Bởi ngồi sẵn trong gian phòng không chỉ duy nhất có một người! Họ có tất cả ba người và trong đó có một người Hoàng Định không thể nào quên! Ngoài người đó ra, chỉ còn lại một nam một nữ. Nam thì trung niên, với sắc mặt nghiêm nghị thường có ở người đứng tuổi! Nữ

thì sắc nước hương trời và niên kỷ nhiều lắm chỉ chừng đôi mươi là cùng! Phát hiện vẻ mặt sững sốt của Hoàng Định, nhân vật mà Hoàng Định quen mặt lên tiếng:

- Như ngươi có quen biết một trong ba người bọn ta? Hoàng Định lập tức phủ nhận:
- Đây là lần đầu tiên tại hạ được diện kiến tam vị! Nhân vật nọ vẫn cật vấn:
- Vậy tại sao ngươi có sắc mặt đó? Hoàng Định chọn một cách phù hợp nhất:
- Bất thần gặp một nữ nhân có nhan sắc tuyệt trần như La Đường chủ đây, tại hạ nghĩ đến các hạ cũng phải có sắc mặt như vậy! Nhân vật nọ cười lạnh:
- Ngươi đã tự cáo giác ngươi rồi! Chính người vừa bảo ngươi chưa từng gặp ai trong bọn ta, vậy tại sao ngươi biết đây là La Đường chủ? Hoàng Định cười lớn:
- Tại hạ không điếc cũng không mù! Việc dễ như thế có sao các hạ phải hỏi? Ha... ha... Nhân vật nọ sa sầm nét mặt:
- Câm ngay! Ngươi chỉ là một sứ giả, ai cho ngươi cười trước mặt bốn Hộ pháp là ta? Hoàng Định sợ hãi:
- Xin thứ lỗi, tại hạ không biết các hạ là Hộ pháp! Nhân vật nọ gần giọng:
- Vậy ngươi cho ta là ai? Hoàng Định chớp nhẹ mắt:
- Bình thường mà nói, tại hạ chỉ nghĩ các hạ là người... Mà không, là một trang tài tử tìm khách má hồng! Nữ nhân xuân sắc mà Hoàng Định cho là La Đường chủ vụt vỗ tay reo lên:
- Nói thật hay! Từ Hộ pháp thôi đừng nghi ngờ nữa! Những gì hần nói đều là sự thật! Nhân vật Hộ pháp họ Từ cao giọng:
- Thế nào là sự thật? Hần vẫn chưa nói tại sao biết nàng là La Đường chủ? Nữ nhân phì cười:
- Thì hần nói rồi, hần không mù cũng không điếc. Vì không điếc nên hần nhận ra thanh âm của La Nhược Phi này là thanh âm nữ nhân! Và hần không mù nên dễ dàng nhìn thấy ở đây chỉ có một nữ nhân duy nhất! Nhân vật họ Từ vẫn hậm hực:
- Nhưng hần vẫn tỏ ra sững sốt, chứng tỏ. . . La Nhược Phi cướp lời:
- Chứng tỏ hần cũng biết thế nào là cái đẹp! Hần nói đúng, nhớ lại lần đầu Từ Hộ Pháp gặp ta, sắc mặt của Từ Hộ pháp cũng y như vậy! Thấy họ Từ không còn gì để nói, La Nhược Phi đưa mắt nhìn Hoàng Định:
- Ngươi cũng phải đổi cách xưng hô! Vị đây là Từ Bình, cùng là Hộ pháp ngang hàng với Giang Hộ pháp! Còn vị đây là... Nhân vật trung niên kia chột lên tiếng:
- Ta họ Lưu, gọi đủ là Lưu Hoàng! Không lẽ ngươi chưa từng biết ta là Trang chủ Lưu gia trang đã vang danh võ lâm? Hoàng Định khẽ cúi đầu:
- Đối với những nhân vật võ lâm, văn bối hãy còn ấu trĩ! Cho hỏi, Lưu trang chủ đang đảm đương trọng trách gì trong bang? Thấy La Nhược Phi định nói, Lưu Hoàng dùng ánh mắt ngăn lại, sau đó lên tiếng hỏi Hoàng Định:
- Ngươi cần biết để làm gì? Hoàng Định ngẩng đầu lên:
- Như La Đường chủ vừa căn dặn, văn bối chỉ muốn biết để tiện bề xưng hô! Lưu Hoàng xua tay:
- Như vậy thì không cần! Ngươi chỉ biết ta là thượng cấp của ngươi, vậy là đủ! Rõ chưa? Hoàng Định đáp:
- Hạ nhân rõ rồi, thưa Lưu thượng cấp! La Nhược Phi bật cười:
- Hoá ra ngươi cũng biết bông đùa! Cách gọi của ngươi làm ta không nhịn được cười! Ha... Ha... Lưu Hoàng nhăn mặt định nói, La Nhược Phi vội ngừng cười và nói luôn:
- Nếu Lưu thúc thúc và Từ Hộ pháp không ngại, bốn toà sẽ bảo thuộc hạ bày tiệc khoản đãi! Lưu Hoàng đứng lên:

- Không cần đâu! Hiện Bang chủ đang cần người, ta không tiện ở lâu! Từ Bình, chúng ta đi! Họ Từ cũng đứng dậy, miệng tuy nói với La Nhược Phi nhưng mắt thì nhìn vào Hoàng Định:
- Mọi việc còn lại, mong La Đường chủ cẩn thận cho! La Nhược Phi cũng đã đứng lên từ đầu, miệng cười chúm chím:
- Từ Hộ pháp chó lo! Bồn toà biết tự lo liệu! Quay ra ngoài, La Nhược Hoa gọi:
- Nương nương đâu, tiền khách! Mục kích cảnh này, Hoàng Định nếu nhận định không lầm thì La Nhược Phi dường như thiếu vẻ kính trọng dành cho một người được gọi là thúc thúc, người kia có thứ bậc cao hơn! Chứng tỏ, như Hoàng Cửu từng ám chỉ La Nhược Phi luôn cậy dựa vào việc được Bang chủ ưu ái nên thường có thái độ khinh mạn đối với thượng cấp! Không rào trước đón sau, ngay khi trong gian phòng chỉ còn lại hai người, Hoàng Định hỏi thẳng:
- La Đường chủ vẫn thường như vậy, thiếu tôn kính nếu gặp một thượng cấp không thuận nhãn? La Nhược Phi cau mày:
- Ta đã để lộ rõ thế sao? Hoàng Định mỉm cười:
- Cách trực khách của Đường chủ cũng hay! Thiết nghĩ, mỗi phải ghi tâm ghi nhớ! La Nhược Phi cũng mỉm cười:
- Đúng vậy! Để sau này, khi người gặp tình trạng tương tự, phải tự biết và bỏ đi thật nhanh, đừng để ta có hành vi khiếm nhã như vừa rồi! Hoàng Định nghiêm giọng:
- Nếu là vậy, Hoàng mỗi có nên bỏ đi ngay bây giờ không? La Nhược Phi cười reo lên:
- Chưa đâu! Đối với người, ta chưa có ý định trục xuất kia mà? Lý do vì người biết khen ngợi sắc đẹp của ta, không như Từ Bình cứ gặp ta là mặt mày lấm lét! Hoàng Định trầm kinh hãi, ba chữ quỷ phong lưu như Chu Thất từng nói ắt hẳn phải mang một ý nghĩa nào khác, chứ chẳng không! Không nghe Hoàng Định nói gì, La Nhược Phi nhướn mày:
- Người sao rồi? Hoàng Định lại thêm thán phục sự tinh tế đến độ đáng sợ của La Nhược Phi, nên tìm cách chống chế:
- Tại hạ không sao! Chỉ đang nghĩ về thái độ hồ nghi quá đáng của Từ Hộ pháp! La Nhược Phi bước lại gần:
- Người nghĩ Từ Hộ pháp hồ nghi người? Hoàng Định vờ như không thấy bước chân tiến lại gần của La Nhược Phi:
- Không kể những lời cật vấn hoàn toàn miễn cưỡng, lúc Từ Hộ pháp dặn việc Đường chủ, tại hạ thừa hiểu tại sao Từ Hộ Pháp cứ phải nhìn tại hạ! La Nhược Phi tiến lại gần hơn:
- Người hiểu như thế nào? Do khoảng cách giữa song phương đã quá gần, mùi hương không thể thiếu ở La Nhược Phi xộc vào mũi Hoàng Định, khiến trống ngực của Hoàng Định cứ đập rộn rã:
- Tại hạ hiểu, Từ Hộ pháp muốn Đường chủ tiếp tục dò xét tại hạ như hiện giờ Đường chủ đang thực hiện! La Nhược Phi thoáng nhăn mặt và khựng lại:
- Người nghĩ ta đang dò xét gì ở người? Ta là nữ nhân, đã biết người là nam nhân, cần gì dò xét? Hoàng Định vẫn vận dụng phương lược đã định nói thẳng:
- Tại hạ cũng đang muốn biết Đường chủ định dò xét gì ở tại hạ, sau khi đã lập đủ Tam Quan để dò xét võ học? Dịch lùi lại, Nhược Phi vừa buông người ngồi xuống một cảm đồn vừa cười lạt:
- Người rất thẳng thắn! Được! Ta chấp nhận cuộc chơi với người! Nghe đây, không riêng gì Giang Nhật, cả Từ Bình vào lão Lưu Hoàng vô dụng cũng nghi người là địch nhân đang tìm cách tiếm phục bốn bang! Người giải thích thế nào? Lối nói thẳng như La Nhược Phi đang dùng tạo cho Hoàng Định một đả kích mạnh ngay trong tâm tưởng! Chứng tỏ La Nhược Phi tuy là nữ nhân nhưng là hạng nữ nhân không thể xem thường! Hoàng Định tuy thâm rúng động nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên:

- Tại hạ không có gì để giải thích trừ phi họ có thể chứng minh điều họ nghi là đúng! La Nhược Phi nheo mắt:

- Người không ngạc nhiên, tại sao? Hoàng Định cười lạt:

- Nếu Đường chủ đã từng gặp nhiều điều ngạc nhiên như tại hạ từng gặp, có lẽ Đường chủ cũng trở nên trở như tại hạ thôi!

- Nghĩa là thế nào? Hoàng Định đáp:

- Đang là hạng vô danh tiểu tốt bỗng được nâng lên hàng Hương chủ, tại hạ ngỡ phen này tiền đồ rộng mở vì đã tìm được đất dụng võ! Nhưng sau đó tại hạ phải vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, khi biết bản thân vô tình là đối tượng để mọi người đả kích! Nói thật, tại hạ không còn cao hứng nữa để mà ngạc nhiên!

- Vì thế, khi bị ta cho người dò xét võ học, người quyết định sẽ không nhân nhượng? Hoàng Định gật mạnh đầu:

- Đúng vậy! Nếu bốn bang vì mãi nghi ngờ và không dùng tại hạ nữa, tại hạ càng nhân nhượng càng thiệt thòi! La Nhược Phi cũng gật đầu:

- Người nói đúng! Ta cũng sẽ có phản ứng như người nếu đương không bỗng bị mọi người nghi ngờ, cho là truyền nhân của Nho Tiên! La Nhược Phi nói quá thẳng, khiến Hoàng Định nếu không có sẵn chủ tâm từ trước ắt phen này thế nào cũng bị La Nhược Phi phát hiện, dù chỉ qua những biểu hiện cực nhỏ! Để tránh những biểu hiện đó, Hoàng Định cố tình làm cho xuất hiện rõ hơn! Bằng cách, vừa trợn mắt, vừa nhăn mặt, vừa há miệng cười sằng sặc, Hoàng Định làm cho La Nhược Phi hết đường dò xét:

- Ha... ha... ! Nghi ngờ gì kỳ lạ vậy? Nho thì tại hạ biết, nhưng gọi Nho Tiên thì quả là kỳ! Xin Đường chủ lượng thứ, tại hạ thật sự không nhịn được cười! Ha... Ha... Hoàng Định cười lớn quá, khiến từ bên ngoài bỗng chạy ứa vào năm bảy người, trong đó có cả ả hồng hách và mụ nương nương Thi Quái! Ả hồng hách hét:

- Câm ngay! Người có tư cách gì cười trước mặt La Đường chủ? Hoàng Định vẫn cười, khiến mụ Thi Quái phải rít lên:

- Người muốn cười ư? Được! Ta sẽ cho người cười thoả thích! Mụ tiến lại, định điểm vào tiểu yêu huyết của Hoàng Định! La Nhược Phi bỗng nhăn mặt:

- Đủ rồi, nương nương! Chưa có lệnh ta, mọi người chạy vào làm gì? Ả hồng hách tỏ vẻ kinh ngạc:

- Nhưng hần... La Nhược Phi xua tay:

- Ta cũng phải cười như hần nếu có tâm trạng phần uất như hần! Đi đi! Bọn họ sững sờ nhưng vẫn phải lui theo lệnh! Bất chợt, La Nhược Phi gọi lại:

- Chậm đã! Ngoài việc thu xếp một tịnh phòng cho Hoàng sứ giả, hãy dọn cho ta một tiệc rượu! Ta cũng phải làm tròn bốn phận một chủ gia!

Bọn họ càng sững sờ nhiều hơn và vừa lui vừa nghe mãi tràng cười phần uất của Hoàng Định! Cười là cười giả, nhưng đúng như La Nhược Phi nhận ra, càng về sau Hoàng Định càng biến thành tràng cười phần uất! Có quá nhiều chuyện cho Hoàng Định phần uất, nghiêm trọng hơn là cho đến giờ Hoàng Định vẫn phải dùng giả danh, chưa biết đến lúc nào mới đường đường chính chính dùng tính danh thật! Nhưng với những hiểu biết của bản thân, La Nhược Phi lại hiểu những phần uất của Hoàng Định theo lối khác! Đó là tâm trạng của người chỉ muốn tìm đất để dụng võ để tiến thân nhưng lại gặp hết đả kích này đến sự nghi ngờ khác, hỏi sao không phần uất, đồng thời chỉ ngưng cười khi phần uất ít nhiều cũng vơi đi! Hoàng Định cũng tạm vơi phần uất khi ngưng tiếng cười! Nhìn La Nhược Phi đang lặng người, Hoàng Định lên tiếng:

- Tại hạ thật thất lễ, mong Đường chủ... La Nhược Phi xua tay:

- Không việc gì phải áy náy! Chỉ có điều, ta hỏi gì mong người đáp thật!

Hoàng Định biết mối nguy hiểm nhất đã vượt qua, bây giờ chỉ là những nghi vấn không đáng kể! Hoá ra Hoàng Định đã lầm khi nghe La Nhược Phi hỏi mới biết:

- Nghe nói người có nội lực thâm hậu là từ Hoàng Tinh Đổm của Hồng Long Linh Xà? Hoàng Định vừa gạt đầu thừa nhận thì La Nhược Phi hỏi tiếp:

- Vị di nhân người gặp là nhân vật có vóc dáng cao cao với râu năm chòm đã bạc trắng? Sự nhớ đến lời nói mập mờ của Vương Kiên, Hoàng Định cân nhắc lời đáp:

- Không những vậy, tại hạ còn nhớ nhân vật đó chỉ có bốn ngón tay ở bàn tay hữu! La Nhược Phi sững sốt:

- Chỉ có bốn ngón tay? Sao người biết? Đặc ý vì đã kịp thêm vào một đặc điểm mà hiếm người có, Hoàng Định giải thích:

- Lúc nhân vật đó dùng tay hữu để phát xạ chỉ kinh, lúc đó tại hạ chỉ nghĩ đó là tia chớp, tay hữu đó quả nhiên thiếu một ngón! La Nhược Phi vụt nắm lại bàn tay hữu nhìn qua rồi vặn hỏi: Hoàng Định tinh mắt, kịp nhìn qua cách nắm chặt bàn tay của La Nhược Phi nên thản nhiên đáp:

- Là ngón cái! La Nhược Phi cau mày:

- Là ai kia? Sao lại có nhân dạng giống Nhị lão Tổ nhưng lại thiếu một ngón tay? Hoàng Định nghe được, giật mình! Hai chữ Lão Tổ như La Nhược Phi vừa đề cập phải chăng là một trong Vũ Nội Tam Tổ, đã được lão Phi Thiên Nhất Ma nhắc đến? Không muốn để La Nhược Phi nghi ngờ vì sắc diện của Hoàng Định thế nào cũng có sự kinh ngạc, Hoàng Định vờ kêu:

- Tại hạ nhớ rồi! Nhìn chung nhân vật đó cũng giống một vị đồ nho, phải chăng đó là... La Nhược Phi phì cười:

- Thôi đi! Người không biết thì đừng có nói. Người đừng lúc nào cũng nhớ mãi hai chữ Nho Tiên! Hoàng Định cười gượng:

- Không phải Nho Tiên gì đó sao?

- đương nhiên là không! Hoàng Định nhăn mặt:

- Tại hạ cứ tưởng đó là nhân vật Nho Tiên! Và nếu là vậy, tại hạ nhất định phải tìm cho ra nhân vật này! La Nhược Phi nghiêm mặt:

- Ta không nghi ngờ người, thế nên, người đừng tìm cách gạt Nho Tiên! Nếu không...

- Sao ư, Đường chủ? La Nhược Phi nháy mắt tinh nghịch:

- Thì người sẽ tử vô địa táng! Trong khi ta không hề muốn có bất kỳ chuyện nào xấu xảy đến cho người!

Hoàng Định lại có hiện tượng bị trống ngực đập rộn rã! Vả lại, có ai không bị như vậy một khi nhìn thấy vẻ tinh nghịch của La Nhược Phi quá đáng yêu?!! Lần này, có lẽ tâm trạng của Hoàng Định quá lộ rõ trên mặt, vẻ tinh nghịch của La Nhược Phi dần biến mất, thay vào đó khuôn mặt của La Nhược Phi cứ từ từ bừng đỏ! Bắt đầu từ hai bên mặt, sau lan dần ra, làm cho đôi mắt của La Nhược Phi như bị nung lên, khiến long lanh lạ! Nhìn vào đôi mắt đó, khuôn mặt đó, nhịp hô hấp của Hoàng Định dần dần gấp gáp, bất định! Chợt, có tiếng từ ngoài vọng vào:

- Bọn nô tỳ đã chuẩn bị xong mời La Đường chủ nhập tiệc!

Thanh âm vang lên đột ngột, giúp Hoàng Định sực tỉnh! Cũng vậy, La Nhược Phi cũng bừng tỉnh! Và, nếu Hoàng Định nhìn không lầm, ở La Nhược Phi dường như vừa thoáng xuất hiện một vẻ tiếc nuối! Dù đó chỉ là một cảm giác mơ hồ nhưng ba chữ quý phong lưu bỗng đến với Hoàng Định, làm cho Hoàng Định phải tin rằng đó là một cảm giác có thật! La Nhược Phi không hề biết ở Hoàng Định vừa có cảm nhận gì, ả đưa ta mời:

- Hãy theo ta nào, Hoàng sứ giả!

Ả bước đi và không hề quay lại nhìn! Chứng tỏ ả đang tin chắc Hoàng Định thế nào cũng phải đi theo ả, như một con chó ngoan ngoãn đi theo chủ nhân! Hoàng Định kịp tỉnh trí sau những gì vừa xảy ra! Tự nỗ một nụ cười thần bí, ném vào dáng đi yếu điệu của La Nhược Phi một cái nhìn tinh quái, Hoàng Định bỗng khom người kêu lên:

- Ôi chào... Ả trúng kế, lập tức quay lại:

- Người sao rồi? Hoàng Định đáp với sắc mặt hoàn toàn nhợt nhạt:
- Tại hạ... tại hạ... Ắ tỉnh ngộ, bật ra tiếng thở dài...
- oOo-

14. Đả Bại Thi Quái

- Bọn chúng những tướng người như Từ Bình, là kẻ ta luôn ác cảm, nên chuẩn bị cho người một tịnh phòng không được tinh tươm! Có lẽ người trách đúng, bọn chúng phải được giáo huấn lại về cách đối nhân xử thế! Hoàng Định dù vẫn còn ngầy ngất sau một khoảng đường được chính La Nhược Phi dìu đi, nhưng với sự cảnh giác vừa có, Hoàng Định biết phải nói gì:
- Đối với tại hạ, được ở trong một tịnh phòng vừa ấm áp vừa khang trang như thế này đã là điều ngoài sức tưởng! Thiết tưởng, Đường chủ đừng quá bận tâm! La Nhược Phi phì cười:
- Ta quên mất trước đây người xuất thân liệt hộ, chỉ quen lấy núi rừng làm chỗ trú thân nên chưa hưởng thụ những tiện nghi như thế này!
- Đó là lời nói chỉ có ở những kẻ thân tình, ắ muốn Hoàng Định phải xem ắ là người như vậy! Do biết nên Hoàng Định không để ắ đạt ý đó! Vờ nhăn mặt, Hoàng Định tìm cách đuối khéo ắ:
- Rất tiếc, tại hạ không có phúc phận cùng dự chung tiệc rượu với Đường chủ, còn làm cho những thức ăn đã dọn sẵn giờ phải nguội lạnh! Mong Đường chủ tha thứ! Ắ làm cho Hoàng Định thất vọng:
- Cứ để chúng nguội lạnh! Thương thế của người là do thuộc hạ ta gây nên, ta phải chuộc lỗi bằng cách tự lo cho người! Không đuối ắ bằng cách này, Hoàng Định dùng cách khác:
- Đa tạ sự quan tâm của Đường chủ! Những thương thế này tại hạ chỉ cần tịnh dưỡng một lúc là khỏi! Ắ mỉm cười:
- Thì ta cũng nghĩ như vậy nên quyết định lưu lại đây làm hộ pháp cho người! Hoàng Định thật sự hoang mang:
- Làm Hộ pháp? Nghĩa là gì? Ắ cũng hoang mang:
- O... ! Thì lúc người tọa công đương nhiên phải cần có người làm hộ pháp! Không lẽ người không biết chuyện đơn giản như vậy? Lần này, Hoàng Định vờ hoang mang:
- Tọa công? Có loại võ công ngồi sao? Ắ nhìn chằm chằm vào Hoàng Định:
- Người không biết thật hay đang giả vờ? Hoàng Định cười gượng:
- Trông tại hạ giống người giả vờ lắm sao, Đường chủ? Ắ thu ánh mắt về:
- Ta có nghe Vương phó đường bẩm báo và có nói qua về việc đã chỉ điểm người cách vận dụng nội lực. Ta chỉ nghĩ Vương phó đường đặt điều nói sai, cố ý hạ thấp người để người đừng lọt vào mắt ta! Hoàng Định cười lạt:
- Hạ thấp tại hạ, đương nhiên đó chính là chủ ý của Vương phó đường! Tại hạ không nghi ngờ điều ấy! Ắ nhăn mặt:
- Lại nữa rồi! Cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này người đều phẫn uất. Yên tâm đi! Tự ta biết thế nào là đúng sai, nếu người thật sự có bản lãnh nhất định phải được trọng dụng! Hoàng Định mừng khắp khởi:
- Đến lúc này mới có Đường chủ là người thứ nhất khiến tại hạ tin tưởng! Ắ vụt nghiêm mặt:
- Trách nhiệm của ta là tìm người để Bang chủ trọng dụng! Tuyệt đối ta không được phép nhìn lầm người! Liền ngay lúc đó ắ lại đổi giọng:

- Và cũng là nằm trong trách nhiệm của ta để giúp người phát huy hết năng lực sẵn có, hầu người đắc lực hơn trong việc thi hành mệnh lệnh sau này của Bang chủ, có lẽ ta phải chỉ cho người biết thế nào là toạ công! Không ngờ đạt được thành tựu này, Hoàng Định thật sự phấn khích:

- Đường chủ cho hỏi, toạ công là gì? Sao Đường chủ bảo phải có toạ công thì mới phát huy hết năng lực sẵn có? Ắt hẳn giải thích:

- Người đã sẵn có nội lực, ta biết! Nhưng nội lực đó sẽ dần dần giảm đi nếu người không chuyên cần vận dụng tâm pháp để dưỡng nuôi và bổ sung chỗ bị thất thoát! Toạ công chính là cách duy nhất để thực hiện điều này! Mắt Hoàng Định vụt sáng rõ:

- Nếu vậy thì hay quá, Đường chủ hãy mau chỉ cho tại hạ cách toạ công! Ắt thích thú:

- Vì có ý này nên ta mới bảo ta phải giúp người! Bất chợt, Hoàng Định kêu:

- Ồ... ! Không được rồi... Ắt biến sắc:

- Tại sao? Hay người nghĩ ta hại người?

Hoàng Định động tâm, chỉ là một tiếng kêu không hàm rõ ý nghĩa tại sao La Nhược Phi phải biến sắc rồi lại buột miệng nói đến hai chữ “hại người”? Chắc hẳn có vấn đề! Và Hoàng Định phát lạnh khắp người khi nhớ đến lời giải thích trước kia của Bạch Diện Quái Nhân về sự lợi hại của Xạ Nguyên Châm! Và cũng như Hoàng Cửu từng nói, từ hạng Đường chủ trở lên, Bang chủ Kim Ma Bang có cách khác để khống chế họ, đó là dùng Xạ Nguyên Châm! Mà sứ giả là những người tin cẩn của Bang chủ, cấp bậc có phần cao hơn Đường chủ, tuy không hề có thuộc hạ dưới quyền, đó là lời giải thích của Vương Kiên, và ả La Nhược Phi vừa bộc lộ, ả có trách nhiệm tìm người tài cho Bang chủ tin dùng, đủ hiểu ả sẽ tìm cách đưa Xạ Nguyên Châm vào người Hoàng Định! Không nghe Hoàng Định đáp ả gọi giật giọng:

- Người đang nghĩ gì? Sao không đáp lời ta? Hoàng Định đành phải làm ra vẻ thản nhiên:

- Tại hạ còn biết nghĩ gì ngoài việc áy náy vì đã làm Đường chủ lo sợ! Thật ra, tại hạ kêu như vậy vì chợt nhớ bản thân đang bị thương, có muốn nhờ Đường chủ chỉ điểm cách toạ công cũng không được! Khuôn mặt ả giãn ra:

- Hoá ra là chuyện này! Người đúng là kẻ chẳng biết gì! Ngoài việc bổ sung nội lực, toạ công còn là cách tự chữa thương! Hoàng Định dùng dùng nổi giận:

- Quả nhiên Vương phó đường cố tình hại tại hạ! Ắt thất kinh:

- Sao? Vương Kiên còn hại người chuyện gì nữa?

- Có lần, vì thấy tại hạ bị thương Vương phó đường có hứa sẽ điểm chỉ cách tự trị thương! Nhưng sau đó, hoặc cố tình quên hoặc không muốn chỉ điểm nữa, khi tại hạ nhắc, Vương phó đường luôn nói là chưa có dịp! Bây giờ Đường chủ giải thích tại hạ mới phát hiện, hoá ra Vương phó đường muốn tại hạ phải bị thất thoát dần nội lực, đúng là muốn hại tại hạ mà! Ắt phì cười:

- Người nghĩ sai cho Vương Kiên rồi! Như lời Vương Kiên bảo, đúng là y có hứa và thật sự chưa có dịp! Vả lại, ta nghĩ, cũng là tâm pháp nhưng có loại cao minh có loại không! Giả như người đã được Vương Kiên chỉ điểm, nhất định đó là loại tâm pháp không cao minh bằng cách ta sắp chỉ điểm cho người! Thôi nào, người hãy xem đó là điều may mắn và là phúc phận của người! Hoàng Định trở mặt:

- Thật như thế sao, Đường chủ?

- Về chuyện Vương Kiên hả?

- Không phải! Mà là chuyện dùng toạ công để trị thương?

- Được! Đương nhiên là được! Trước tiên người phải biết cách ngồi.

Ngồi như thế này... Vừa nói, ả vừa chạm tay vào Hoàng Định! Tuy là cách hướng dẫn cụ thể cho Hoàng Định biết ngồi đúng tư thế toạ công nhưng dấu sao sự động chạm của ả vẫn là cố ý! Dù biết ả cố ý, dù lòng đã tự dặn lòng nhưng chuyện động chạm giữa nam cô nữ quả vẫn làm Hoàng Định ngáy ngất! Hoàng Định như tan biến hoàn toàn định lực, để mặc cho ả biến thành một quỷ phong lưu. Ắt rất khéo léo, vừa chạm

vừa vuốt ve, nắn Hoàng Định như nắn một tượng đất! Sửa cho Hoàng Định ngồi đúng tư thế tọa công, ả vừa chạm tay vào từng huyệt đạo trên người Hoàng Định vừa thủ thủ bên tai:

- Tọa công là cách dẫn lực đạo đi khắp châu thân, theo một vòng gọi là Châu Thiên! Đầu tiên là ở huyệt Đan Điền này, sau đó qua các huyệt, các huyệt... ả tuần tự chỉ rõ cho Hoàng Định biết thế nào là một vòng Châu Thiên, dẫn lưu nội kinh từ huyệt Đan Điền sau lại quy hoàn Đan Điền! Khi còn vài ba huyệt đạo nữa là kết thúc một vòng Châu Thiên, ả vừa nói vừa phả ra những hơi thở gấp gáp:

- Để kết thúc vòng Châu Thiên cần phải đưa nội lực qua hai huyệt đạo nữa, đó là huyệt Cữu Vỹ và huyệt... Hoàng Định thừa biết đó là huyệt gì, nhưng do đang bị mê hoặc nên Hoàng Định vẫn như người đang trong mơ! Giấc mơ đó đột ngột biến mất ngỡ có một tiếng động mơ hồ đưa vào! Hoàng Định nghe tiếng động thì La Nhược Phi cũng nghe! ả dừng nói và cũng dừng lời thủ thủ! Thay vào đó, ả trầm giọng, mà thật ra ả không cần trầm giọng vì giọng của ả thực chất đang khào khào:

- ả nào dám phá rối ta? Không biết ta căn dặn thế nào sao? Hoàng Định tỉnh ngộ! Và hiểu, ả nói như vậy vì ả đã từng nhiều lần dùng thủ đoạn này. Nhiều đến nỗi gã Chu Thất cũng biết nên gã vẫn gọi đây là trò phong lưu! Cầm phần vì đã để ả đưa vào tròng, Hoàng Định chực phát tác, những muốn dồn toàn lực quật cho ả một kinh tan hoa nát ngọc! Thế nhưng, ả còn cầm phần hơn Hoàng Định khi ả nghe có tiếng cười lạnh thoảng theo gió đưa vào:

- Tiện tỳ họ La kia! Người mặt dày mặt dạn thật đấy! ả bật đứng dậy:

- Bạch Diện Quái Nhân? Người còn dám đến đây sao? Hoàng Định giật mình! Có Bạch Diện Quái Nhân xuất hiện, nghĩa là trước kia ở bên ngoài Tuyệt Trận - Lạc Tiên Cốc, Bạch Diện Quái Nhân vì không chờ Hoàng Định được nữa nên đã bỏ đi! Không hiểu Bạch Diện Quái Nhân có còn bị Xạ Nguyên Châm hành hạ nữa không? Hay Bạch Diện Quái Nhân đã nhờ nửa phần còn lại của Bạch Vân bí kíp nên đã tiêu trừ được Xạ Nguyên Châm? Có tiếng Bạch Diện Quái Nhân đưa vào:

- Có chỗ nào ta không dám đến? Có đến nên ta mới biết được tại sao người lại có biệt danh là Phong Lưu Tử La Nhược Phi! Ha... ha... ả quay lại và nói với Hoàng Định thật nhanh:

- Người cứ theo tâm pháp đó tọa công trị thương. Đừng để tâm đến lời nói của tên Bạch Diện Quái Nhân! Vút!

ả lao đi nhanh như tia chớp, cho Hoàng Định mục kích một thân thủ thượng thừa. Đối với Hoàng Định, không cần ả nói Hoàng Định cũng phải tọa công và là tọa công theo cách riêng của Hoàng Định! Thứ nhất, vì đây là cơ hội cho Hoàng Định tọa công danh chính ngôn thuận, chẳng phải ả vừa bày cách đó sao? Thứ hai, Hoàng Định đang nôn nóng tự muốn kiểm tra, xem bản thân có bị La Nhược Phi đưa Xạ Nguyên Châm vào người chưa? Do đó, Hoàng Định ngay lập tức dẹp bỏ tạp niệm, toàn tâm toàn ý tọa công! Mở mắt ra, Hoàng Định vờ giận dữ:

- Đây là tịnh phòng dành riêng cho bốn sứ giả, ai cho mụ tự ý tiến vào? Mụ Thi Quái mĩa mai:

- La Đường chủ còn không cấm ta, một sứ giả như người có quyền gì? Hoàng Định lập tức đứng lên:

- La Đường chủ đâu? Ta muốn biết một sứ giả như ta có quyền gì? Mụ tái mặt:

- Người đừng đem La Đường chủ ra dọa ta! Một sứ giả như người nếu có quyền thì có trên bang đồ Kim Ma Bang! Ta chưa gia nhập, người không có quyền gì trên ta! Hoàng Định ngăn người:

- Mụ không phải bang đồ bốn bang? Mụ cười lớn:

- Người hỏi hận rồi sao? Bởi vậy, người có thực quyền ở đây là ta, không phải người! Hoàng Định cười lạt:

- Ý mụ muốn nói mụ ý trưng vào bản lãnh của mụ? Mụ giễu cợt:

- Không sai! Trừ phi người muốn thử lại một lần nữa! Hoàng Định đánh giọng:

- Đó cũng là ý của ta! Tiếp chiêu! Vù... Tiên hạ thủ vi cường, Hoàng Định xuất thủ liền với tiếng quát! Mụ Thi Quái có phần bất ngờ:

- Người mà dám? Đỡ! Vù... Ào... Ào... Ầm! Hoàng Định chỉ hơi chao đảo, đủ cho mụ Thi Quái hoảng hồn:

- Quả nhiên nội lực khá thâm hậu! Hoàng Định cười lớn:
 - Lúc trước, phần ta nhượng mục, phần ta bị nội thương! Lần này, mục đừng mong toại nguyện! Đỡ! Vù... Vù... Mục Thi Quái rít lên the thé:
 - Người khôi phục thì sao? Người tưởng người là đối thủ của ta ư? Đỡ! Vù... Vù... Ào... Ào... Do không còn phải giả vờ bị nội thương nữa. Hoàng Định ngang nhiên chờ chưởng chạm chưởng. Ầm! Tiếng chấn kinh còn vang dội, Hoàng Định lạng người tìm cách tiếp cận đối phương. Vụt! Mu lạnh lẹ dịch người:
 - Người muốn áp sát ta sao? Dễ ă! Đỡ! Vù... Vù... Mục không dám để Hoàng Định áp sát, hoá ra mục sợ những phản ứng linh hoạt của Hoàng Định như mục đã thấy lúc Hoàng Định từng trị ả hồng hách! Hoàng Định thật sự tiếc vì không thể sử dụng toàn bộ sở học! Hoàng Định chỉ có thể vận dụng những chiêu thức tầm thường như lâu nay đã cố làm ra như vậy! Muốn đả bại mục Thi Quái, nếu chỉ trông chờ vào nội lực là thất sách! Bởi nội lực của mục như có phần trội hơn! Và như thế, Hoàng Định chỉ còn cách vận dụng tâm cơ, có áp sát được mục mới có cơ hội hạ thủ mục! Để làm điều này, vờ bị thương để bắt ngờ phản công, Hoàng Định đã một lần áp dụng và bây giờ dễ gì mục mắc bẫy! Không có cách này, Hoàng Định có cách khác! Đó là Hoàng Định lợi dụng mọi vật dụng sẵn có trong tịnh phòng! Chộp vào cẩm đôn, nơi La Nhược Phi từng ngồi, khi diễm chỉ Hoàng Định cách toạ công, Hoàng Định ném vào kinh phong của mục. Vụt! Ầm! Bốp! Cẩm đôn vỡ tung, bay tứ phía! Hoàng Định có ý mừng vì phát hiện mục cũng phải lo tránh né những mảnh vỡ kia! Hoàng Định liêu lĩnh xông vào:
 - Xem chiêu! Vù... Biết Hoàng Định chỉ muốn áp sát, mục thoái lui thật nhanh, không cho Hoàng Định thực hiện ý đồ. Vụt! Mất cơ hội áp sát, Hoàng Định giận dữ nhả kinh:
 - Đỡ! Vù... Vù... Mục cười the thé:
 - Thi thổ nội lực với ta là tự sát! Hé... Hé... Vù... Ầm! Hoàng Định lão đảo, nhân đó vờ lùi sát chân tường phía hậu! Mục đắc ý lao đến:
 - Nằm xuống! Vút! Ào... Ào... Hoàng Định cười mục:
 - Chưa chắc! Dịch người qua một bên, Hoàng Định trông chờ một kết quả thảm hại sẽ đến với mục! Điều đó liền xảy ra. Ầm! Chưởng lực của mục quật luôn vào tường! Tường vỡ và phần nào phản kinh ngược lại vào mục. Rào... Rào... Bị phản kinh làm cho thân hình đình trệ, mục lo ngại khi phát hiện Hoàng Định nhân cơ hội đó tiến sát vào! Hoàng Định quát to:
 - Đỡ! Vù... Mục lùi nhanh, hy vọng Hoàng Định sẽ bị hụt đà! Vụt! Nào ngờ, Hoàng Định đã tính trước điều này và Phi Xà Cước được Hoàng Định tung ra:
 - Trúng! Vù... Theo bản năng phải có của người luyện võ, mục cần gì phải lùi nếu mục có thể vừa nghiên đầu tránh chiêu vừa có cơ hội phản công? Mục làm y như vậy:
 - Người muốn chết! Đỡ! Ào... Thấy mục xuất thủ nghĩa là mục chấp nhận cùng mình chiêu chiết chiêu, Hoàng Định cười vang:
 - Mục trúng kế của ta rồi! Đỡ! Đỡ! Thu cước về và dùng luôn cước đó làm chân trụ, Hoàng Định vậy là hoàn toàn áp sát đối phương! Song thủ của Hoàng Định lập tức công tới tấp vào mọi bộ vị của mục. Vù... Vù... Đã lỡ rồi, không chấp nhận cũng phải chấp nhận, mục Thi Quái vươn rộng song trảo, vụt loạn vào Hoàng Định:
 - Được! Hãy xem Thi Trảo lợi hại của ta!
- Vụt... Vụt... Nghe nói Thi Trảo, dù chưa biết gì Hoàng Định vẫn đoán là trong trảo có độc! Tuy trong lòng thâm kinh hãi nhưng ngoài miệng Hoàng Định vẫn cười cười nói nói:
- Mục đừng quên ta đã được phục Hoàng Tinh Đổm của Hồng Long Linh Xà! Đỡ!
- Vù... Biến đổi chiêu thức, Hoàng Định chộp luôn vào giữa hai huyệt Lao Cung của mục! Hoàng Định cố ý không nhắc gì đến chất độc, nếu thật sự trong Thi Trảo của mục có độc. Không những thế, Hoàng Định còn cố tình cho tay vào giữa hai bàn tay của mục, chỉ muốn nói lên dù tay mục có độc Hoàng Định vẫn không sợ! Mục tự thú nhận điều đó:
- Người không sợ độc? Vừa kêu, mục vừa thu tay về! Đắc ý, Hoàng Định vờ kêu:

- Hoá ra mụ định dùng độc để hại ta? Mụ phải chết! Kéo tay xuống, Hoàng Định vỗ mạnh vào Đan Điền của mụ. Ào... Mụ hốt hoảng bước lùi:
- Người... Hoàng Định xoay ngang người:
- Phi Ưng Triển Dực! Bộp! Mặt mụ méo xệch vì bị Hoàng Định quật cho một khuỷu tay khá nặng! Thấy mụ còn choáng váng, Hoàng Định lập tức rùng người xuống:
- Hắc Hổ Thâu Tâm! Vù... Có tiếng quát lạnh lạnh vang lên:
- Cuồng đồ táo tợn! Còn không mau dừng tay! Véo... Có một tia hàn quang xĩa thẳng vào huyệt Thái Dương bên tả Hoàng Định! Hoàng Định chưa kịp có phản ứng thì ở phía hậu tâm cũng có nhiều tiếng xé gió lao vào:
- Nếu muốn toàn mạng thì phải dừng tay!
- Véo... Véo... Biết Lục Hợp Khổn Tiên Trận đã xuất hiện, Hoàng Định hiểu dừng tay là thúc thủ, vì thế, Hoàng Định lập tức lặn người về mé hữu, tiện tay điểm vào huyệt Định Thân của mụ Thi Quái.
- Vù... Đứng bật lên và đặt một tay vào đại huyệt Bách Hội của mụ, Hoàng Định gầm lớn:
- Bọn người phải dừng tay thì đúng hơn! Nào, hay bọn người muốn nhìn thấy mụ này thảm tử? Sáu ả nọ quả nhiên đã cùng đến và lần này cả sáu ả đều lăm lăm trường kiếm trên tay! Thấy thái độ quyết liệt của Hoàng Định, sáu ả phải dừng tay! Thấy thế, Hoàng Định cười lạt:
- Ném kiếm qua một bên! Ném! Sợ hãi, tất cả đều ném kiếm. Choang! Choang! Hoàng Định lườm mắt nhìn họ:
- Bọn người to gan lắm! Đã nhìn thấy mụ Thi Quái định hạ độc thủ với bốn sứ giả nhưng bọn người vẫn cố tình làm ngơ! Bọn người biết đó là tội gì không? Gọi là tiếp tay cho địch, sát hại huynh đệ trong bang! Á hống hách tái mặt, lên tiếng chối:
- Không đúng! Bọn ta vì nghe tiếng động mới chạy đến! Hoàng Định nhìn ả:
- Vậy tại sao bọn người thủ kiếm sẵn trong tay? Thông thường bọn người nào dùng kiếm? Á hống hách áp úng:
- Người hiểu sai rồi! Bọn ta đã thủ kiếm từ khi phát hiện có Bạch Diện Quái Nhân xuất hiện! Hoàng Định cười bằng mắt:
- Người lại đây! Á hống hách kinh nghi:
- Để làm gì?
- Mau! Giật mình và sợ hãi, ả bước đến: Hoàng Định bắt ngờ chụp một tay vào ả:
- Đỡ! Vù... Á lùi lại thật nhanh, miệng thét:
- Người dám hạ thủ ta sao? Hoàng Định gật gù:
- Thân thủ của người rất nhanh! Ta đã khôi phục chân lực vẫn không dễ dàng hạ thủ người. Á hống hách trở lại vẻ trịch thượng cố hữu:
- Đối với địch thì phải phòng bị! La Đường chủ luôn căn dặn bọn ta như thế! Hoàng Định vụt cười ha hả:
- Nói rất hay và cũng rất đúng! Ha... Ha... Á hống hách cau mặt:
- Bảo ta nói đúng sao người cười. Hoàng Định ngưng cười:
- Ta cười vì người đã tự cáo giác người! Ta hỏi, người thủ kiếm vì phát hiện có địch, nghĩa là người đang trong tư thế phòng bị! Vậy tại sao người ngay khi có tiếng cầm đòn bị quật vỡ, người không kịp chạy đến? Đến lượt bức tường bị phá vỡ, người cũng không xuất hiện? Chỉ đến khi ta chuẩn bị hạ thủ mụ to gan này ủa một cái cả sáu người bọn người cùng xuất hiện? Không phải bọn người cố ý sao? Á ngậm cầm miệng vì đã bị Hoàng Định vạch rõ chân tướng! Hoàng Định muốn ả phải nói:
- Nói. Á chống chế:

- Bọn ta không cố tình! Chỉ là chậm chân thôi! Hoàng Định nheo mắt nhìn ả:

- Chậm chân? Đang lúc có địch xuất hiện, sự chậm chân của ngươi chính là giúp địch nhân có cơ hội thực hiện ý đồ! Tội tư thông với địch còn nặng hơn, nếu so với tội tiếp tay với địch sát hại huynh đệ! Ngươi còn biện bạch nữa thôi! Cả sáu ả cùng lo sợ:

- Bọn ta không có... Không có...

Hoàng Định xô bật mũ Thi Quái qua một bên, trầm giọng như tiếng Diêm Vương định tội:

- Đã như thế, bốn sứ giả đành phải thay mặt La Đường chủ xử trị bọn ngươi! Ra tay đi, ta cho bọn ngươi một cơ hội cuối, hãy dùng toàn lực để chi trì sinh mạng! Cả sáu ả nhìn nhau và đương nhiên là nhìn nhau dò ý! Ả hồng hách sau một thoáng suy nghĩ, vụt hét:

- Bọn ta phải giết ngươi! Lập trận! Hoàng Định cười lớn:

- Càng tốt! Lập trận đi! Bốn sứ giả đâu phải lần đầu ném mùi Lục Hợp Khổn Tiên Trận? Ha... Ha... Hoàng Định nói đúng, vô tình nhắc cho năm ả kia nhớ chuyện đã xảy ra! Vì thế, dù ả hồng hách đã có lệnh, năm ả kia đồng loạt phục người xuống:

- Bọn hạ nhân vô tội, mong sứ giả rộng dung. Tất cả đều do Liên Liên xúi bẩy! Hoàng Định nhìn ả hồng hách:

- Ngươi là Liên Liên? Chính ngươi đã chủ xướng tất cả? Ả Liên Liên run rẩy:

- Ta... Ta... La Nhược Phi từ ngoài lao vào:

- Liên Liên! Ngươi càng lúc càng to gan, dám phản kháng mọi mệnh lệnh của ta! Vút! Nhìn thấy La Nhược Phi, ả Liên Liên đổ sập xuống:

- Đường chủ! Hạ nhân chỉ vì lo cho Đường chủ! La Nhược Phi lạnh giọng:

- Câm! Nếu lo cho ta sao ngươi cố tình về bè với mũ Thi Quái, quyết hãm hại sứ giả? Liên Liên đổ lệ chan hoà:

- Không hề có chuyện này! Hạ nhân chỉ muốn chế ngự y, tạo cho Đường chủ cơ hội khác để phục Xạ... La Nhược Phi biến sắc:

- Ngươi thật quá đáng! Chớ trách ta...

Bộp! Hoàng Định rung mình, nhìn La Nhược Phi ung dung quật võ Thiên Linh Cái của Liên Liên! Vẫn chưa hết, La Nhược Phi quay đầu nhìn vào năm ả kia:

- Bọn ngươi còn không mau tự xử? Hay muốn chờ ta ra tay? Đối với Hoàng Định, một cái chết của Liên Liên đã tạo ra quá nhiều mối lợi rồi! Trước hết, Lục Hợp Khổn Tiên Trận kể như vô dụng vì đã khiếm khuyết một! Sau đó, như Liên Liên vừa nói, La Nhược Phi quả nhiên có ý đồ là đưa Xạ Nguyên Châm vào người Hoàng Định và may thay việc đó chưa xảy ra! Vì thế, để tỏ chút lòng nhân và cũng là bắt nắn trước thái độ lạm sát của La Nhược Phi, Hoàng Định chợt ngăn lại:

- Chậm đã nào! Do Đường chủ đến chậm nên không thể nghe, tất cả là do Liên Liên chủ xướng, trừng trị một mình ả là đủ rồi! Đường chủ hãy cho những người còn lại cơ hội lấy công chuộc tội! Năm ả kia lập tức phục người, cầu khẩn La Nhược Phi! La Nhược Phi buông tiếng thở dài:

- Bọn ngươi làm ta quá thất vọng! Nể tình Hoàng sứ giả nói hộ, ta... Năm ả kia không còn gì mừng hơn, càng lạy tạ nhiều hơn! Nhân đó, Hoàng Định cố tình giải khai huyết đạo cho mũ Thi Quái miệng thì nói:

- Kể cả mũ Thi Quái này nữa, tại hạ nghĩ, cũng đừng trách mũ! Có lẽ mũ cũng bị Liên Liên xúi giục! La Nhược Phi ngạc nhiên:

- Ngươi luôn từ tâm như thế sao? Hoàng Định nghiêm mặt:

- Khi có thể tha thì nên tha! Lấy đức phục người vẫn hơn là dùng sức! Mũ Thi Quái sau khi vận dụng nội lực làm cho kinh mạch lưu thông, bỗng đứng dậy:

- Hoàng tiểu tử! Ta không chấp nhận ân tình của người! Người đừng mong gì ở ta có sự đền đáp! Hoàng Định mỉm cười:

- Ta không hề mong đợi điều đó! Có chăng, như nhìn vào mắt mẹ ta biết, ta sẽ đón đợi mọi sự phục thù của mẹ! Mẹ hừ lạnh, quay người thì lễ với La Nhược Phi:

- Ta đã nhục bại, càng lưu lại đây càng xấu hổ! Cáo biệt! Vút! La Nhược Phi thất kinh, gọi với theo:

- Nương nương! Có tiếng mẹ Thi Quái ném lại:

- Chỉ khi nào báo được mối thù này, tự ta sẽ quay lại! Biết mẹ đã bỏ đi, Hoàng Định tuy mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn vờ cười gượng:

- Vô tình tại hạ đã tự tạo lấy một kẻ tử đối đầu! Thật đáng tiếc! La Nhược Phi bĩu môi:

- Người không cần phải lo! Ở mẹ ta, ngoài độc môn là có giá trị lợi dụng, ta không còn gì để lưu luyến! Có mẹ lưu lại, ta càng thêm bức mình! Lời của La Nhược Phi vừa dứt, từ phía xa có tràng cười của mẹ Thi Quái đưa đến:

- Ta đã đoán thế nào người cũng nói như vậy! Nhưng có nghe vẫn hơn là không nghe! Hề... Hề... La Nhược Phi không ngờ mẹ vẫn còn quanh quẩn, chưa chịu đi, nên đã lỡ lời, có hối cũng không kịp! La Nhược Phi hậm hực quát lớn:

- Mẹ nghe thì đã sao? Tốt hơn, đừng bao giờ mẹ để ta gặp lại! Nhớ đấy!

Hừ! Tuần tự mục kích những cử chỉ và những lời nói cho thấy La Nhược Phi là hạng người như thế nào, Hoàng Định vừa cảm thấy lo sợ vừa có phần nào khinh bỉ! Bởi đó, Hoàng Định đang ngẫm nghĩ, để tìm cách càng lánh xa La Nhược Phi chừng nào càng tốt chừng đó! Và điều này ngẫu nhiên xảy đến...

-oOo-

15. Phá Trận La Hán

- Còn không mau đứng lên, lo mọi hậu sự cho Liên Liên?

Năm ả kia kinh hoảng, vội làm theo! Qua đó, Hoàng Định biết, nếu ả Liên Liên không lỡ lời đề cập đến Xạ Nguyên Châm, cho dù ả chỉ phát thoại mỗi một chữ Xạ, có lẽ ả chưa đến nỗi bị La Nhược Phi hạ sát! Vì dường như trong sáu ả chỉ có ả Liên Liên là được lòng La Nhược Phi và La Nhược Phi cũng rất tin dùng ả! Bằng không La Nhược Phi cần gì phải để tâm đến việc lo lắng hậu sự cho ả Liên Liên? La Nhược Phi lặng yên nhìn năm ả kia lảng xảng lo toan mọi việc! Cho đến lúc đã an táng ả Liên Liên xong, La Nhược Phi vẫn không nói gì! Tinh mắt, Hoàng Định nhìn thấy La Nhược Phi cứ đăm đăm hai mắt đỏ hoe nhìn vào nấm mộ mới đắp! La Nhược Phi sau đó mới buông nhẹ một câu:

- Quay về tổng đàn: Năm ả kia nhanh nhẩu:

- Đường chủ có cần sai phái ai đến báo tin cho Vương phó đường? La Nhược Phi gắt:

- Nếu cần ta đã bảo! Bọn Vương phó đường đã được điều đến Thiếu Thất Sơn rồi! Đi! Đến lượt Hoàng Định lên tiếng:

- Tại hạ cũng phải đến tổng đàn để nhận lệnh từ nội đường Đường chủ, không hiểu La Đường chủ có thể cho tại hạ tháp tùng? La Nhược Phi lạnh giọng:

- Đưa người về, là trách nhiệm của ta! Đương nhiên người cũng phải đi!

- Muốn đi ư? Hãy nhìn lại xem nào!

Vút! Vút! Có ít nhất là mười nhân vật xuất hiện, họ toả ra vây kín chung quanh bọn Hoàng Định. Hoàng Định hoảng hốt:

- Phục Thanh Môn? Chỉ cần nhìn vào tay áo của những nhân vật này, họ đều đeo mỗi người một mảnh vải màu xanh, Hoàng Định thừa biết họ là ai. La Nhược Phi biến sắc:

- Vừa nhắc đến núi Thiếu Thất là có ngay đệ tử phái Thiếu Lâm xuất hiện! Được, bọn người muốn tìm chết thì bổn Đường chủ sẽ cho bọn người được toại nguyện! Thanh âm khi này, một lần nữa lại vang lên:

- Muốn như vậy, hãy nhìn lại lần nữa xem nào!

Vút! Vút! lại có thêm mười nhân vật xuất hiện! Và tức khắc, mười nhân vật lúc này liền lùi lại, nhượng chỗ cho chín trong mười nhân vật đến sau thế chân! La Nhược Phi tái mặt:

- Tiểu trận La Hán?

Nhân vật thứ mười trong loạt xuất hiện sau, vùng cười lên, qua thanh âm này cho thấy đó là nhân vật đã hai lần phát thoại.

- Ha... Ha... Ha... ! Nghe nói dưới trướng của Phong Lưu Tử La Nhược Phi có một trận gọi là Lục Hợp Khổ Tiên Trận rất lợi hại! Ta chỉ muốn so sánh xem, đối với tiểu trận La Hán trận nào lợi hại hơn?

Nói đến Thiếu Thất Sơn hoặc tiểu trận La Hán gì đó thì Hoàng Định không biết, nhưng qua sự xuất hiện của khá nhiều nhân vật tăng bào, không cần nói Hoàng Định cũng biết họ là đệ tử phái Thiếu Lâm! Do đó, Hoàng Định không hề ngạc nhiên khi nghe La Nhược Phi lên tiếng có phần cao ngạo:

- Đường Nhất Vị! Phái Không Động của người từ lúc nào luyện được tiểu trận La Hán vậy? Mượn oai người để tự đề cao bản thân, người không thấy thẹn sao? Nhân vật được La Nhược Phi gọi là Đường Nhất Vị có phần biến sắc:

- Đành rằng trận là trận của Thiếu Lâm phái, nhưng người đừng quên Thất đại phái đã vì ai phải liên minh lại thành Phục Thanh Môn! Chớ nhiều lời, Lục Hợp Trận của người đâu mau bày ra bằng không phải chấp nhận nạp mình vào tiểu trận La Hán! La Nhược Phi cố ý cười giễu cợt:

- Sao? Không thể động khẩu nên định động thủ để khoả lấp phần nào nỗi thẹn à? Được! Ta sẽ cho bọn người thưởng thức sự lợi hại của Lục Hợp Khổ Tiên Trận! Đánh!

Dứt lời, như một tia chớp, La Nhược Phi lao xuyên qua vòng vây của chín tăng nhân vào nhanh chóng xuất kinh quạt vào nhân vật Đường Nhất Vị. Vút! Vù... Vù... Đường Nhất Vị kinh tâm, lập tức phát lệnh:

- Đề phòng bọn còn lại cũng tìm cách tháo chạy! Mau phát động thế trận! Và Đường Nhất Vị liền bạt kiếm giao đấu với La Nhược Phi!

Véo... Chín vị tăng nhân lập tức khởi phát thế trận, khiến Hoàng Định lâm vào cảnh dở khóc dở cười! Vì Hoàng Định biết Lục Hợp Khổ Tiên Trận đã không còn từ khi ả Liên Liên thâm tử! Có chăng, nếu La Nhược Phi đừng có hành động như bây giờ, có lẽ ả sẽ thế vào chỗ Liên Liên, lập lại trận thế Lục Hợp Khổ Tiên Trận để đối chọi! Đành này La Nhược Phi đã thừa cơ hội lao thoát ra ngoài chỉ để lại một Hoàng Định và năm ả không đủ lập trận Khổ Tiên. Để giải thích điều này, đối với Hoàng Định chỉ có một cách, ả La Nhược Phi thật sự khiếp sợ tiểu trận La Hán! Và nếu đúng như vậy, hoá ra Hoàng Định đang tự chúc hoạ vào thân! Ngay lúc này Hoàng Định không thể bộc lộ thân phận, vì có bộc lộ cũng chẳng ai tin! Kể đó, Hoàng Định cũng không thể vận dụng toàn bộ sở học sẵn có để đối phó với trận La Hán, vì như thế trước hết sẽ làm La Nhược Phi nghi ngờ! Cũng vậy, dù Hoàng Định thừa hiểu sự biến hoá của Lục Hợp Khổ Tiên Trận cũng không thể bỗng dưng để lộ, hợp với năm ả kia để tạo thành một thế lực đủ mạnh, hầu đối phó với tiểu trận La Hán và chi trì tính mạng! Tất cả chỉ vì sự khiếp hãi của ả La Nhược Phi. Hoàng Định phần nộ, gọi năm ả kia, lúc đó cũng đang cuống cuồng kinh hãi:

- Bọn người sợ nỗi gì! Lập trận đi! Lúc đó, vòng vây của tiểu trận La Hán dần thít chặt và như Hoàng Định biết về trận thế kỳ môn thì đó chính là dấu hiệu cho thấy tiểu trận La Hán sắp đạt đến uy lực mạnh nhất! Năm ả kia vừa kêu vừa tru tréo loạn xạ:

- Không đủ người làm sao lập được trận sứ giả?

- Phải đó! Chỉ bằng chúng ta cứ loạn đả loạn đánh, mạnh ai nấy tìm đường thoát thân!

- Chao ôi! Phải chi sứ giả đừng quá cương cường, khiến La Đường chủ phải hạ thủ Liên Liên, phen này...

- Sứ giả muốn chạy cứ chạy, đừng lý gì đến bọn thuộc hạ! Hoàng Định than thầm:

“A ha! Bọn ngươi, ả thì kêu ta chạy, ả thì đem cái chết của Liên Liên đổ trút cho ta! Hừ! Liên Liên chết là do ả tự chuốc lấy, còn ta nếu chạy... được đâu cần bọn ngươi nhắc! Chỉ tiếc, trận La Hán đã như Thiên La Địa Vồng rồi...” Còn đang nghĩ, Hoàng Định giật mình khi nghe một lượt phát hiệu trầm hùng vang lên:

- A di đà phật! Biết lúc tối hậu đã đến, sinh mạng còn hay mất là tùy thuộc vào thái độ lúc này, Hoàng Định gầm vang:

- Đồng loạt phát kinh! Quất mạnh ra ngoài! Mau!

Chính Hoàng Định là người thực hiện trước điều đó! Hoàng Định dồn toàn lực vào song chưởng và hất mạnh ra! Vù... Vù... Đây là mệnh lệnh của sứ giả thượng cấp, năm ả kia phần vì sợ, phần vì lo cho sinh mạng nào dám chậm trễ! Tất cả đồng loạt phát kinh:

- Đánh! Ào... Ào... Tiểu trận La Hán được chín vị tăng nhân cho khởi phát thế công:

- A di đà phật... Ào... Ào...

Áp lực từ tiểu trận La Hán liên quạt bủa vào trong, hoá thành một lớp kinh dày đặc phủ kín những lực đạo do bọn Hoàng Định vừa xô ra.

Ào... Ào... Ầm! Ầm! Ầm!... Hàng loạt những tiếng chạm kinh vang lên, lưu lại một kết quả không thể nào bác bỏ được. Đó là phe Hoàng Định dù đã phát kinh trước nhưng xem ra kể như vừa đương đầu với một bức tường không thể nào xuyên thủng! Tuy hoàn toàn thất vọng nhưng Hoàng Định biết càng chán nản hoặc càng chậm tay thì cái chết càng đến gần! Vì thế, Hoàng Định lại quát:

- Lập một trận, thiếu còn hơn là không lập trận nào! Mau phát động đi, để ta giúp bọn ngươi một tay, nào! Dứt lời, với toàn bộ công lực sẵn có, Hoàng Định quạt thẳng ra ngoài một kinh cực kỳ uy mãnh! Vù... Vù... Năm ả kia do nghe Hoàng Định nói quả chí lý nên chỉ lo lập trận, không ả nào phát hiện Hoàng Định vừa có một chưởng kinh hồn bạt tụy mà có lẽ đến cả La Đường chủ của bọn chúng cũng không thể nào làm được! Tiểu trận La Hán lập tức phát kinh đối phó:

- A di đà phật... Ầm... Ào... Vù... Ầm! Hoàng Định lão đảo như thuyền con say sóng! Tuy thế, trận Lục Hợp Khổn Tiên Trận khuyết một vị trí vẫn được năm ả kia lập thành! Hoàng Định nghe một ả kêu:

- Khiếm khuyết mất một phương vị sứ giả, bọn thuộc hạ không thể phát động! Hoàng Định nghiêng rằng:

- Thiếu cũng đánh! Hoặc phải có ai đó chỉ cho ta, để ta tự trám vào! ả nọ cả mừng:

- Còn một phương vị không lấy gì làm trọng, có sứ giả trám vào là hay rồi! Lúc đó, lược niệm phát hiệu kế tiếp của tiểu trận La Hán đã vang lên:

- A di đà phật... Và kinh lực từ tiểu trận La Hán lập tức ủa vào như thác đổ. Ào... Ào... Hoàng Định cổ trắn định kêu lên:

- Là phương vị nào! Nói mau! Tuy kêu nhưng thoát nhìn qua Hoàng Định cũng biết đó là phương vị nào! Vì thế, khi nghe ả lúc này chỉ:

- Là phương vị này! Lập tức Hoàng Định trám vào và liền miệng hô hoán:

- Được rồi! Đánh đi! Còn chờ gì nữa! ả đó đang chiếm giữ chủ trận, tay hất kinh, miệng hét:

- Sứ giả cứ nhớ là phải luôn phát kinh, hỗ trợ cho người bên tả! Tất cả đánh nào! Hoàng Định và năm ả đồng loạt phát kinh, tất cả đều hỗ trợ cho người đứng bên tả! Ào... Ào... Hợp kinh Khổn Tiên Trận tuy xuất phát có muộn hơn hợp kinh trận La Hán nhưng dấu sao vẫn đạt kết quả tối thiểu! Ầm! Lục Hợp Khổn Tiên Trận đều phát kinh hỗ trợ cho phương vị mé tả, tạo thành một xoáy kinh cuộn từ tả qua hữu! Khi gặp phải áp lực từ ngoài đổ vào, xoáy kinh này làm cho ngoại lực phải cuộn xoáy theo, khiến tiếng chấn kinh phải phát sinh tuy kinh khiếp nhưng cũng chỉ làm mọi người chao đảo rồi thôi, không đến nỗi gây phương hại như một hai lần đầu! Phấn khích ả chủ trận lại quát:

- Bây giờ phát về phía hữu! Đánh! Ào... Ào... Gặp phải thế trận đối kháng tiểu trận La Hán lập tức có sự biến hoá khốc liệt.

- A di đà phạt... Từ trận La Hán liền tạt vào Lục Hợp Khổn Tiên Trận ba đạo kinh, mỗi đạo là do ba tầng nhân hợp lại. Vù... Vù... Vù... Vù... Hoàng Định biến sắc, kêu lên như cùng lúc với ả kia:

- Cách này như không được! Ắ kia hô hoán:

- Chúng ta cũng phải biến đổi! Lục Hợp Phân Khai! Sứ giả hướng kinh ra ngoài! Mau!

Hoàng Định làm theo nhưng trong lòng thầm thất vọng! Ắ nọ không thể đảm nhiệm chủ trận linh hoạt bằng Liên Liên! Và trong trường hợp này, nếu là Hoàng Định, biện pháp ứng phó nhất định không phải là cách đó! Đáng tiếc, Hoàng Định không thể tự đứng chiếm giữ vị trí chủ trận, một khi đang giả vờ như người chưa biết gì về trận thế! Ầm! Ầm! Ầm! Bị chao đảo nhiều hơn lúc này, một kết quả quá tồi khiến Hoàng Định phải chủ động hô hoán:

- Tất cả phải cố chi trì! Chúng ta cần phải chiếm tiên cơ! Mau đánh theo cách lúc đầu. Nhanh nào! Cách lúc đầu là cách phát kinh hỗ trợ cho người mé tả, Hoàng Định đang làm như thế. Khiến ả ở mé tả cũng phải làm theo nếu như ả không muốn bị chưởng kinh của Hoàng Định lấy mạng! Cũng vậy, lần lượt những ả còn lại cũng có hành động tương tự, tất cả đều tạo ra một lực xoáy kinh hồn. Ồ... Ồ...

- A di đà phạt... Ồ... Ồ... Vù... Ầm! Tiểu trận La Hán vừa có dấu hiệu sắp bị lực xoáy cuốn theo, Hoàng Định mừng rỡ:

- Lập lại một lần nữa! Đánh! Ồ... Ồ... Lực xoáy lại xuất hiện khiến tiểu trận La Hán muốn chi trì buộc phải tạo một lực đối kháng! Họ lập thật:

- A di đà phạt! Ồ... Ồ... Ầm! Nhờ kịp phát lực đối kháng nên tiểu trận La Hán vẫn chưa bị cuốn theo! Lập tức, Hoàng Định hô to:

- Hãy phát kinh theo ta! Càng nhanh càng tốt! Và Hoàng Định phát kinh về mé tả, vẫn là hợp chiêu này giờ! Năm ả kia làm theo. Vù... Vù... Và thật bất ngờ, Hoàng Định đột ngột đổi hướng, phát kinh ngược qua mé hữu! Do đã có lệnh, năm ả kia tuy kinh ngạc nhưng cũng y cách phát kinh theo tạo thành một lực xoáy ngược lại. Ồ... Ồ... Chỉ đến khi nhìn thấy phản ứng của tiểu trận La Hán, năm ả kia mới thâm thán phục biện pháp của Hoàng sứ giả! Chẳng là tiểu trận La Hán vì biết đó là lực xoáy về mé tả, họ trong tư thế phát kinh đối kháng, vô hình chung là từ thế miễn cưỡng lại lực chạy về mé tả! Nào ngờ, Hoàng Định lại bất thần cho lệnh đổi lực, khiến họ càng muốn cưỡng lại lực chạy về mé tả thì càng dễ bị lực xoáy về mé hữu cuốn họ theo! Họ chạy thật, khiến tiểu trận La Hán tạm thời phải đình trệ! Không bỏ lỡ cơ hội, Hoàng Định quát:

- Chạy ra ngoài! Mau! Năm ả kia như thú rừng thoát bẫy lập tức chạy ừa ra, trước khi trận La Hán khép lại! Riêng Hoàng Định vì không thể vận dụng khinh công nên không thể nào chạy nhanh bằng năm ả kia! Do đó, chỉ một sát na nữa là thoát, Hoàng Định lại bị tiểu trận La Hán nhốt lại! Không thể không giận, Hoàng Định lập tức phát chiêu, nhất định không cho tiểu trận La Hán có cơ hội phát động thế trận! Nhắm vào vị tầng nhân đang án ngữ trước mặt, Hoàng Định gầm vang:

- Không tránh thì đừng trách Hoàng Định này! Đờ! Vù... Bị công kích trong cự ly gần, vị tầng nhân này dù biết là không nên vẫn tự ý phát chiêu hoá giải. Vù... Quá bất ngờ vì vô tình vị tầng nhân nọ tạo cơ hội tốt đến vậy, Hoàng Định cười khanh khách:

- Một chọi một như vậy mới thú! Xem đây! Vù... Nhưng giận dữ này giờ của Hoàng Định liền biến mất, thay vào đó là nỗi niềm say mê khi được cùng vị tầng nhân chiết chiêu giải chiêu. Vù... Vù... Hoàng Định càng thêm đắc ý khi biết được hai điều! Thứ nhất, vì có một vị tầng nhân tự ý ra tay nên tiểu trận La Hán vô tình tự tan rã! Thứ hai, dù lần đầu đụng chạm với võ học Thiếu Lâm phái nhưng xem ra với những chiêu bình thường, nếu Hoàng Định xuất sử thật linh hoạt thì cũng thừa năng lực ứng phó! Do đó, Hoàng Định cười luôn miệng:

- Hảo thủ pháp! Sở học của Thiếu Lâm quả danh bất hư truyền! Hoặc:

- Cũng chiêu này, tại hạ đã từng làm nhiều người khốn đốn! Hãy hoá giải thử xem! Vù... Đầu tiên, khi cùng Hoàng Định chiết chiêu, ít nhiều gì ở vị tầng nhân nọ cũng biểu lộ sắc thái khinh thường! Tuy nhiên, càng chiết chiêu thì sắc thái nọ càng biến mất, đến nỗi vị tầng nhân đó cũng ủa, à liên miệng:

- Ủa! Lại là chiêu tầm thường này sao? Hoặc:
- À! Ra thí chủ có lối biến hoá nhanh hơn người khác! Hay:
- Chi dùng những chiêu sơ đẳng nhưng vẫn hoá giải những chiêu này của bản tăng, thí chủ quả là người... Hoàng Định vụt quát:
- Khi Hải huyết này: Vù... Vị tăng nhân biến sắc:
- Uý! Nhanh thế sao? Và tăng nhân liền hạ chưởng tay xuống! Hoàng Định cười lạnh:
- Còn huyết Kiên Tĩnh thì sao? Vù... Vị tăng nhân dịch đầu vai về phía sau, hy vọng với chiêu đang thi triển sẽ kịp chế ngự Hoàng Định! Nào ngờ, Hoàng Định lại chấp nhận dùng mạng đổi mạng, ngoặc luôn tay hữu vào huyết Thái Dương ngay bên trên.
- Đại sư chậm rồi! Vù... Thất kinh, vị tăng nhân buộc phải ngã người về phía sau, bằng tư thức Thiết Bản Kiêu thật đẹp mắt. Vút! Hoàng Định tuy lỗ bộ nhưng cũng định tung với theo một cước Phi Xà! Nào ngờ ở phía sau bỗng có tiếng niệm phật hiệu vang lên:
- A di đà phật! Thí chủ chớ quá ngạo mạn! Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào! Vù... Có cảm nhận vị tăng nhân vừa lên đến phía sau chỉ muốn vươn tay điểm huyết chứ không có ý định phát kinh, Hoàng Định xoay ngay nữa người:
- Lão Ưng Triển Xí! Đỡ! Vù... Đúng như Hoàng Định đoán, vị tăng nhân nọ vì thế phải bước lùi, không cho cánh tay tả của Hoàng Định quật vào! Vụt! Hoàng Định lập tức áp sát:
- Hãy xem Bạch Thổ Thu Nguyệt! Vù... Vù... Hai tay khua loạn ngay trước mặt vị tăng nhân, làm cho vị tăng nhân phải gằm lên:
- Hảo thân thủ! Đỡ! Vị tăng nhân vươn chỉ tay, xạ một tia chỉ kinh vào người Hoàng Định. viu... Hoàng Định kinh hoảng vì không tưởng vị tăng nhân còn có cách này để phát kinh trong cự ly gần! Bất đắc dĩ, Hoàng Định phải ngã lăn người qua một bên, thoát chết trong gang tấc. Vụt! Bất chợt có một tia hàn quang chiếu thẳng vào Hoàng Định vẫn còn ngã nằm dưới đất:
- Gã này rất xảo quyệt, giao đấu với gã phải thật nặng tay! Đỡ! Một kiếm này và một tiếng gầm kèm theo thật quen tai, khiến Hoàng Định nhận ra là nhân vật từng lên tập kích Hoàng Định trước kia! Để chi trì sinh mạng, Hoàng Định dồn toàn lực vào việc lăn, chỉ lăn không mà thôi! Ào... Ào... Nhân vật nọ quyết không buông tha, cả người lẫn kiếm đều bám theo:
- Lần này nếu để ngươi thoát, Đường Hoá Giao này thật chẳng phải là đệ tử Không Động phái! Phẫn nộ, đang lăn theo hướng này, Hoàng Định bỗng mạo hiểm lăn ngược trở lại. Ào... Phát hiện Đường Hoá Giao lỡ đà, Hoàng Định lừa thế, phát nhanh một cước:
- Buông kiếm! Bộp! Choang! Đường Hoá Giao vừa mất kiếm, Hoàng Định uốn người đứng bật dậy:
- Hạng vô sỉ như ngươi, ngoài hành vi chuyên ám toán người khác còn có năng lực nào! Đỡ! Vù... Hoàng Định quật thẳng vào Đường Hoá Giao một kinh, đủ cho Đường Hoá Giao thịnh nộ:
- Có năng lực gì ngươi sẽ biết! Xem đây! Ào... Ào... Ầm! Đường Hoá Giao kém nội lực hơn nên bị chấn lùi! Hoàng Định quật tiếp một kinh:
- Trả ngươi một chưởng lần trước! Đỡ! Ào... Ào... Đường Hoá Giao không ngờ Hoàng Định tuy có niên kỷ chỉ kém y chút ít nhưng lại có nội lực trên xa! Y phát hoảng gọi:
- Thúc thúc... Lập tức, nhân vật có tên là Đường Nhất Vị xuất hiện:
- Chớ hại mạng tiểu diệt ta! Đỡ! Vù... Vù... Thấy có Đường Nhất Vị lao đến Hoàng Định ngơ ngác tìm quanh! Lạ thật, kể cả La Nhược Phi với năm ả lúc này, giờ không thấy đâu! Hoàng Định phùng phùng lửa giận khi nghe Đường Nhất Vị cười lớn:
- Đồng bọn của ngươi, La Nhược Phi và lũ tiện tỳ kia đã cao chạy xa bay từ lâu! Kim Ma Bang đâu phải hạng vì ân tình chịu liều mạng để giải nguy cho bằng hữu! Nạp mạng đi nào! Đang giận, Hoàng Định chỉ muốn trút vào toàn bộ chân lực, quật cho Đường Nhất Vị một kinh, ít nào cũng hả giận! Nhưng chợt nhớ

đến lần có Vương Kiên dò xét, lại nghĩ La Nhược Phi không lẽ nào cam tâm bỏ đi, không một lời từ biệt, Hoàng Định sợ thân phận bị bộc lộ nên thôi ngay ý định đó! Hoàng Định chỉ phát kinh đủ ba mươi năm công lực. Vù... Âm! Song phương bình thủ và song phương cùng lão đảo! Ở bên ngoài, Đường Hoá Giao hô loạn:

- Không cần phải có thái độ quân tử với y! Hãy dùng tiểu trận La Hán khống chế y! Hoàng Định hoảng sợ phải lập tức, Hoàng Định chỉ nghĩ đến việc bỏ chạy! Muốn thế, Hoàng Định cứ áp sát vào Đường Nhất Vị, một nhân vật mà nếu Hoàng Định được quyền dùng toàn bộ chân tài thực học ắt dễ dàng đả bại trong vòng mười chiêu!

- Đỡ! Vù... Thái độ của Hoàng Định không ngờ bị Đường Hoá Giao thấu suốt! Y lại hô hoán:

- Thúc thúc đừng làm kẻ y! Y muốn dùng thúc thúc làm bình phong, ngăn cản tiểu trận La Hán vây hãm! Đường Nhất Vị nóng mặt:

- Ta thừa biết điều này! Nhưng hấn làm thế là hấn muốn chết! Một tiểu tử chưa sạch máu đầu như hấn đâu phải đối thủ của ta! Xem đây! Vù... Đường Nhất Vị nguyện ý chấp nhận đấu pháp của Hoàng Định, cùng Hoàng Định chiêu chiết chiêu! Tuy đắc ý, nhưng tự trong thâm tâm Hoàng Định phải than:

“Họ Đường này nhất định phải có thân phận khá cao ở Không Động phái và Phục Thanh Môn. Nhưng với tánh tự phụ này, không riêng gì bản thân lão, cả Phục Thanh Môn đừng mong gì đối phó nổi Kim Ma Bang! Thật đáng thất vọng!” Có tâm trạng đó, Hoàng Định quyết cho Đường Nhất Vị một bài học, ít nhiều cũng làm lão bớt đi thói tự phụ! Đúng lúc đó Hoàng Định phát hiện Đường Nhất Vị lộ sơ hở! Lập tức, Hoàng Định bật quát:

- Song Ứng Đáo Đầu! Đỡ! Vù... Đường Nhất Vị cười nhạt:

- Thân thủ cũng khá! Nhưng xem đây! Vù... Hoàng Định lạnh giọng:

- Lão chậm rồi! Đỡ! Vù... Ngay tức khắc, tay của Hoàng Định nhất thời uy hiếp hai trọng huyết của Đường Nhất Vị! Đường Nhất Vị đổi sắc:

- Người linh hoạt thật đấy! Để xem nào! Đường Nhất Vị đảo bộ, với chủ ý làm cho Hoàng Định lỡ đà! Hoàng Định bật cười:

- Vậy còn Khí Hải huyết thì sao? Đỡ! Vù... Đường Nhất Vị giận dữ:

- Được! Ta không ngại chạm chiêu đâu! Đỡ! Ào... Ào... Miệng bảo không ngại, tay của Đường Nhất Vị lập tức vận lực vỗ vào chưởng tay của Hoàng Định sắp chạm đến Khí Hải huyết của lão! Hoàng Định khẽ nạt:

- Lão làm kẻ rồi! Hãy đề phòng Kiên Tĩnh huyết! Vù... Không ngờ Hoàng Định có lối biến chiêu thần tốc đến vậy, Đường Nhất Vị đành phải xuôi tay và dịch đầu vai về phía sau! Lập tức tay của Hoàng Định cuộn thẳng vào huyết Khúc Trì, ngay khuỷu tay của lão:

- Sao lão quên huyết này? Trúng!

Vù... Thất đảm, Đường Nhất Vị chỉ còn cách tung người lùi lại thật xa. Vút! Hoàng Định cũng kinh tâm, vì như thế đâu còn cơ hội áp sát Đường Nhất Vị như Đường Hoá Giao đã đoán đúng! Định bám theo cho dù phải gỡ khinh thân pháp, tai Hoàng Định liền nghe cùng lúc có hai tiếng hô hoán vang lên! Một của Đường Hoá Giao:

- Đúng lúc rồi! Mau lập tiểu trận La Hán! Một còn lại là của người mà Hoàng Định không bao giờ mong gặp mặt, nhất là vào lúc này:

- Không chạy còn chờ đến lúc nào nữa, tiểu tử? Hãy để ta giúp người! Nhanh nào!

Cùng với thanh âm này là sự xuất hiện đầy bất ngờ của mục Thi Quái! Nghĩ thật nhanh, Hoàng Định đành chọn một giải pháp là đưa tay cho mục Thi Quái nắm lấy. Lập tức, mục Thi Quái thi triển khinh thân pháp, lôi Hoàng Định chạy đi!

-oOo-

16. Thượng Hộ Pháp

- Có vay phải có trả, người chớ trách ta!

Hoàng Định thầm cười và chấp nhận cho mục điểm huyết. Nhưng trước đó Hoàng Định đã dùng thuật di dời huyết đạo, trước kia đã được lão Tử Quái truyền thụ, làm cho hai trong ba huyết đạo bị mục Thi Quái điểm vào phải vô hiệu lực! Hoàng Định cố ý chừa một huyết đạo không mấy quan trọng để khi mục điểm bào, mục khỏi nghi ngờ! Không chút nghi ngờ, mục Thi Quái phớt chí đưa Hoàng Định đến một nơi thật hoang vắng mới dừng lại: Ném Hoàng Định xuống đất mục đắc ý:

- Dù ta mang danh là Quái nhưng lúc nào ân và oán cũng phân minh! Cứu người là để đáp lại việc người đã làm cho ta! Còn điểm huyết người như ta vừa làm... Hoàng Định vội giận dữ:

- Gọi là báo đáp thì lần trước chính nhờ ta nên mục thoát bị xử phạt, cũng kể là toàn mạng. Sao mục lại quyết ý chế ngự ta? Mục Thi Quái cười the thé:

- Ta bị xử phạt lúc nào để nhờ người giúp? Ta bị nguy đến tính mạng lúc nào để người nói là cứu mạng? Hoàn toàn không phải như người nghĩ! Đó là vì người nên ta mới biết rõ bộ mặt thật của La Nhược Phi! Ta cứu người là vì lẽ đó! Dùng ân để báo ân, thế là đủ! Còn việc người từng chế ngự huyết đạo ta, đến bây giờ ta phải trả hận!

Hoàng Định mừng thầm, kể ra mục Thi Quái cũng có chút nào đó minh bạch! Và nhờ mục nên khi này Hoàng Định không cần phải thi triển khinh công! Bằng không, đừng nói chỉ ai khác, chính mục vì lên nhìn thấy ắt sẽ kinh ngạc và nhận ra sở học của Hoàng Định không chỉ có như Hoàng Định đã cố tình làm ra như vậy! Không nghe Hoàng Định nói gì, mục Thi Quái bĩu môi:

- Thông thường người rất cương cường, không ngờ lần này người lại dễ bảo đến vậy! Được! Ta không tiếc gì mà không cho người một lời khuyên bảo. Người nên kíp kíp lánh xa ả La Nhược Phi! Nếu không, sẽ có thêm một quỷ phong lưu nữa chính là người! Hoàng Định chủ tâm dò xét:

- Mục không còn được La Đường chủ trọng dụng nên cố ý nói như thế chứ gì? Mục cười khẩy:

- Xem ra người vẫn còn mê muội, vẫn muốn tiếp tục chui đầu vào bầy tình của ả Phong Lưu Tử! Được! Người đã muốn thế thì tùy người! Sau này có bị Xạ Nguyên Châm hành hạ và đoạt mạng thì đừng có trách bản nương nương sao không báo trước! Hừ! Hoàng Định vội ngơ ngác:

- Xạ Nguyên Châm? Đó là công phu gì? Mục tỏ ra thương hại:

- Khổ thân cho người chỉ là đứa bé sớm rời vú mẹ! Ngoài chút nội lực ngẫu nhiên có, xem ra người hoàn toàn không có chút hiểu biết nào! Thật đáng thương! Vờ phần nộ, Hoàng Định quát:

- Ta không cần mục thương hại! Trừ phi mục chịu giải thích rõ!

Bình thường, người có tính tình cổ quái như mục đâu dễ gì chấp nhận lời quát của bất kỳ ai! Nhưng vào lúc này có lẽ mục đang hoàn toàn chiếm ưu thế nên mục tỏ ra rất độ lượng! Mục gật đầu:

- Thôi được! Ta nghĩ cũng phải nên cho người ít kiến thức! Có phải người đã một lần mê mẩn khi được ả họ La thi thố thuật Du Long Hỷ Phụng nghĩa là chạm khắp người người? Hoàng Định vụt đỏ mặt:

- Mục đã lên nhìn thấy và mục định dùng điều đó mai mỉa ta? Mục bĩu môi:

- Ta đã quá quen với cách này của ả, không cần lên nhìn ta cũng đoán ra! Mà thôi, người không cần ngưng ngừng! Ta cho người hay, may mà người chưa bị hãm hại, bằng cách cho Xạ Nguyên Châm vào người! Hoàng Định tỏ vẻ không tin:

- Mục đã hai lần nhắc đến ba chữ này, ta không tin có điều đó xảy ra! Mục phì cười:

- Thì nào có ai chịu tin, cũng như những tên sứ giả kia vậy! Đến lúc bị khống chế rồi, có hối cũng muộn!

- Mục muốn nói...

- Ta muốn nói vào lúc ngươi mê mẩn nhất, ả họ La sẽ nhẹ nhàng tặng cho ngươi một mũi Xạ Nguyên Châm vào huyết Phong Trì của ngươi! Thế là xong một đời! Ngươi mãi mãi sẽ là sứ giả trung thành của Bang chủ Kim Ma Bang! Thấy Hoàng Định có ý sợ, mụ dọa tiếp:

- Chưa hết đâu! Giả như ngươi kháng lệnh, chỉ một lần thôi, sẽ có người tẩu cho ngươi nghe một đoạn ngắn Khúc Xạ Hồn! Lập tức ngươi sẽ biết Xạ Nguyên Châm có tác động thế nào đối với một kẻ dám kháng lệnh! Tin cũng được, không tin cũng được, ta nói như thế là quá nhiều rồi! Hoàng Định ngỡ mụ định bỏ đi, vội kêu:

- Khoan đã! Sao mụ nói là sẽ mất mạng? Mụ à lên một tiếng:

- Phải rồi! Đó là điều tuy khá bí mật nhưng ta đã phát hiện ra! Có cho ngươi biết cũng tốt, để thử xem ngươi còn dám chui đầu vào bẫy không! Thế này vậy, Xạ Nguyên Châm chỉ có thể được dùng như phương tiện trừng phạt một lần duy nhất mà thôi! Vì nếu để phát động lần thứ hai, Xạ Nguyên Châm lập tức công phạt thẳng vào tâm thất! Và thế là mất mạng! Hoàng Định kinh hãi thật sự:

- Lợi hại như thế sao? Không có cách nào để tránh hay có thể khắc chế sao? Mụ hấp háy mắt:

- Điều này thì ta chịu! Dù có biết ta vẫn không thể nói! Thôi nhé! Ngươi hãy chịu khó nằm đây vậy! Đến khi nào huyết đạo tự giải khai... Hoàng Định kêu lên:

- Mụ cứ định thế này bỏ đi sao? Mụ cười tinh quái:

- Không lẽ ngươi muốn ta giải huyết cho ngươi để sau đó đến lượt ta bị ngươi gây khó dễ? Yên tâm đi! Bất quá ở đây chỉ có một vài loại thú rừng là có thể mò đến và làm hại ngươi thôi! Ngươi hãy khẩn nguyện là đừng có tên nào ở Phục Thanh Môn xuất hiện! Nếu không, hề... hề...

Vút! Mụ bỏ đi, đủ cho Hoàng Định biết đó là đòn trừng phạt khá nhẹ nhàng của mụ! Hoàng Định vì ngại mụ vẫn còn lẩn quẩn ở đây như mụ đã từng giở trò, nên ngoác mồm gào lớn:

- Mụ có gan hãy đứng lại nào! Ta mà giải huyết xong, ta sẽ cho mụ nếm mùi lợi hại! Mau đứng lại nào!

Đang gào, Hoàng Định có cảm nhận là có người đến! Nghĩ đó là mụ Thi Quái, Hoàng Định thầm đắc ý: “May là ta vẫn giả vờ còn bị...” Hự! Hoàng Định không còn tự chủ được nữa buột miệng hự lên một tiếng! Thế là xong, do quá tự tin và quá bất cẩn, Hoàng Định vừa bị một bàn tay chạm vào chế trụ huyết đạo! Lần này Hoàng Định nào kịp di dời huyết đạo! Thế cho nên, Hoàng Định phần nộ la hét:

- Vậy mà mụ bảo mụ ân oán phân minh! Sao mụ lại điểm huyết ta lần nữa? Hoàng Định chợt giật mình, khi ngay bên tai có thanh âm một nữ nhân vang lên, là thanh âm còn rất trẻ, không phải thanh âm của mụ Thi Quái:

- Sư phụ! Gã này rất giảo hoạt, sư phụ nên điểm luôn á huyết của gã, đừng cho gã gào thét nữa! Hoàng Định nhận ra thanh âm đó:

- Tây Môn Tuyết?! Là cô nương đó sao? Thật đúng lúc, Tây Môn Tuyết dịch người, xuất hiện trước mặt Hoàng Định:

- Hoá ra ngươi cũng biết rõ tính danh của ta! Vậy là lần trước, ngươi cố tình gọi ta như ngươi đã gọi? Hoàng Định thầm kêu khổ và cố biện bạch:

- Trong lúc nóng giận, ai mà không lỡ lời? Huống chi; quả thật lúc đó tại hạ chưa từng biết tính danh cô nương! Tây Môn Tuyết lạnh lùng:

- Quả nhiên ngươi vẫn ngoa ngôn xảo ngữ! Đưa mắt nhìn đầu đó phía sau Hoàng Định, Tây Môn Tuyết lên tiếng:

- Sư phụ định xử trí gã thế nào? Giết hay phế võ công của gã? Kinh hoảng, Hoàng Định rất muốn quay nhìn phía sau nhưng không được vì đã bị chế trụ huyết đạo! Do vậy, Hoàng Định đành phải kêu:

- Đừng giết tại hạ, cũng đừng phế bỏ võ công! Chỉ vì... Hoàng Định đột ngột dừng lời, khiến thanh âm của nhân vật đứng phía sau phải vang lên:

- Chỉ vì thế nào, A di đà phật? Hoàng Định thất sắc:

- Đại sư là người Thiếu Lâm phái? Nhân vật đó liền đi ra phía trước mặt Hoàng Định, cho thấy đó chính là một vị tăng nhân đã cao niên:

- A di đà phật! Lão nạp Thoát Hư, thật hổ thẹn phải dùng hạ sách này khổng chế tiểu thí chủ! Hoàng Định lại kêu thầm, vì biết ở Thiếu Lâm phái hàng chữ Thoát là hàng trưởng lão, bản lãnh còn trên cả phương trượng phái Thiếu Lâm! Đúng như vậy, Tây Môn Tuyết đang tỏ ra đắc ý:

- Gia sư là một trong ba vị trưởng lão của Thiếu Lâm phái! Người đừng mong dùng thủ đoạn như đã dùng, lúc thoát khỏi tiểu trận La Hán!

Chứng tỏ vào thời điểm đó, Thoát Hư và Tây Môn Tuyết cũng có mặt! Nhưng tại sao lúc đó Thoát Hư không xuất đầu lộ diện? Sao cả hai phái đợi đến lúc này? Phải chăng họ muốn dò xét thực hư về một điều nào đó nên chỉ âm thầm bám theo mục Thi Quái và chỉ xuất hiện theo đúng ý của họ? Hoàng Định nghĩ ngại nghĩ thầm:

“Hoặc giả Thoát Hư đại sư đã nhận biết lai lịch và lộ số võ học của ta? Vậy thì nguy mất! Nhỡ có người của Kim Ma Bang cũng lên dò xét, ắt họ cũng biết rõ như vậy?” Thấy Hoàng Định cứ thờ người làm thỉnh, Thoát Hư đại sư lập lại câu hỏi lúc này:

- Sao tiểu thí chủ không nói tiếp, vì nguyên nhân nào tiểu thí chủ không muốn bị mất mạng hoặc bị phế bỏ võ công?

Hoàng Định đắn đo! Và rồi Hoàng Định có quyết định, sẽ không giải thích gì hết nếu vẫn còn Tây Môn Tuyết ở đây! Vì có giải thích, nàng sẽ quyết liệt đến cùng là không bao giờ tin! Vẫn không nghe Hoàng Định nói gì, Tây Môn Tuyết mỉa mai:

- Ai mà không vậy, sư phụ? Nghe nói đến phải mất mạng, gã cũng như mọi người, phải sợ đến kinh tâm vỡ mật! Hoàng Định cười nhạt:

- Chết không phải điều đáng sợ! Có sợ chẳng là phải chết như thế nào kia? Và cái chết đó liệu có đáng không đã! Tây Môn Tuyết phẫn nộ:

- Vậy ngươi không nói gì, phải chăng ngươi cho cái chết lúc này là không đáng sợ? Thoát Hư đại sư bỗng lên tiếng:

- Y nói rất đúng! Đạo lý này xem ra đồ nhi không đủ để lĩnh hội! Tây Môn Tuyết bất phục:

- Sư phụ đừng tán dương gã! Đồ nhi cũng sẵn sàng liều chết với bất cứ tên Kim Ma Bang nào. Thoát Hư lắc đầu:

- Liều chết cũng có năm bảy đường! Đồ nhi nào hiểu có những lúc chúng ta phải biết quý trọng sinh mạng! Thà chịu nhục mà giữ được sinh mạng, nhục nào cũng rửa được nhưng sinh mạng một khi đã mất thì còn mong gì lấy lại? Tây Môn Tuyết cau có:

- Như vậy, gã van xin là vì ý gì nếu không phải để sau này gã tìm cách báo lại mối hận hôm nay? Thoát Hư gật đầu:

- Cũng có phần nào như vậy! Nhưng vị tất đã như đồ nhi đoán! Dứt lời, Thoát Hư quay sang Hoàng Định:

- Lão nạp phần nào đã lên nghe câu chuyện giữa tiểu thí chủ và Thi Quái! Tiểu thí chủ là người mới xuất đạo giang hồ? Hoàng Định không đáp, khiến Tây Môn Tuyết nổi giận:

- Ngươi cảm rồi sao? Hay ngươi đợi ta đánh vào miệng mới chịu nói? Thoát Hư lắc đầu:

- Đừng quá hung hăng như vậy! Nhận đồ nhi làm ký danh đệ tử, ta đã phá luật lệ từ ngàn năm xưa của bốn tự, vì muốn thay lệnh tôn Tây Môn Quyền giáo dưỡng đồ nhi! Nếu đồ nhi vẫn cứ thế này, khó thể giữ nổi giới luật bốn tự, ta đành rút lại lời đã hứa! Tây Môn Tuyết hoảng hốt:

- Mong sư phụ nghĩ lại! Đồ nhi chỉ muốn giúp sư phụ, buộc gã phải nói! Thoát Hư thở ra:

- Ngươi không nói là vì không thể nói! Không là có, có là không, phật pháp từng ám thị điều này! Tây Môn Tuyết nhăn mặt:

- Lời của sư phụ quá sâu nghiêm! Thì thôi vậy, đồ nhi sẽ không nói gì nữa! Thoát Hư mỉm cười:

- Không nghĩa là có! Những gì đồ nhi định nói, ta đã biết cả rồi! Hoàng Định cũng nói thầm:

“Nàng vẫn không phục, ta biết! Nhưng vì lời nàng sắp nói là khó nghe nên không nói ra như vậy vẫn hơn?”
Như đọc được ý nghĩ của Hoàng Định, Thoát Hư nghiêm mặt:

- Tiểu thí chủ rất thông tuệ, lão nạp hiểu điều này và càng hiểu khi được tận mắt nhìn thấy tiểu thí chủ phá vỡ tiểu trận La Hán! Do vậy, lão nạp rất không hiểu điều này, người có sắc mặt đầy chính khí như tiểu thí chủ sao phải lựa con đường u ám để đi? Hoàng Định không thể giải thích nên vẫn tiếp tục nín im, hy vọng như lời Thoát Hư vừa nói, Thoát Hư sẽ hiểu! Không rõ hiểu hay không, Thoát Hư nói:

- Quay đầu là bờ! Tiểu thí chủ chỉ vừa mới đi vào ma chướng, càng quay lại sớm càng có nhiều hy vọng!

Hoàng Định phải thầm thú nhận điều này! Chui vào Kim Ma Bang vị tất đã tốt bằng liên thủ với Phục Thanh Môn! Chỉ rất tiếc, Hoàng Định thăm ngao ngán, Hoàng Định biết Phục Thanh Môn quá muộn, sau khi đã quyết định tiềm phục vào Kim Ma Bang! Và bây giờ, đường đi vào Kim Ma Bang đã rộng mở, có lẽ nào Hoàng Định lại chối bỏ cơ hội này? Thoát Hư thở dài:

- Để tạo cơ hội cho tiểu thí chủ, tạm thời lão nạp phải khuất tất, đưa tiểu thí chủ giao cho Phục Thanh Môn!

- Ha... Ha... Ha... ! Lão trọc Thoát Hư tính nghe dễ thế sao? Hãy hỏi qua chưởng của Giang mỗ đây! Vù... Vù... Thoát Hư bật gầm lên:

- Đồ nhi mau đưa y đi! Đừng để chậm! Thoát Hư quay người phát kinh vào bóng người đang lao đến. Vù... Tây Môn Tuyết vươn tay định chộp vào Hoàng Định! Bỗng có tiếng quát:

- Chạm vào ắt chết! Đờ! Vù... Bị một kinh quật vào, Tây Môn Tuyết xoay tay chống đỡ, nhân đó dùng cước hất vào Hoàng Định. Vù... Bỗng có một tia hàn quang loang loáng... Soẹt! Tia hàn quang chiếu ngay vào cước chân của Tây Môn Tuyết, khiến ả này phải hoảng hồn thu về! Lúc đó, chưởng kinh của Thoát Hư và của Tây Môn Tuyết chạm đích: Ầm! Ầm! Thoát Hư gầm vang:

- Giang Thanh! Ngươi còn dám xuất đầu lộ diện trước mặt lão nạp ư? Đờ!

Vù... Vù... Hoàng Định thăm kinh hãi, Giang Thanh chính là trang chủ Giang gia trang và Giang Thanh rất có thể còn nhớ mặt Hoàng Định! Còn đang nghi ngại, bên tai Hoàng Định bỗng có người nói vào:

- Để sứ giả phải chịu khổ! Huynh đệ thật áy náy! Lập tức, huyết đạo của Hoàng Định được giải khai! Nhìn lại, Hoàng Định thấy ngoài Giang Thanh xuất hiện còn có thêm ba nhân vật lạ mặt! Và một trong ba người này vừa ra tay giải huyết của Hoàng Định! Hai người kia, một thì tiếp tay Giang Thanh, giao đấu với Thoát Hư, người còn lại thì quần thảo với Tây Môn Tuyết. Kinh nghi, Hoàng Định hỏi:

- Huynh đài đây là... Nhân vật nọ có niên kỷ xấp xỉ tam tuần, miệng mỉm cười:

- Cũng là sứ giả như huynh đài! Ta họ Triễn, ở hàng thứ năm, huynh đài cứ gọi là Triễn Ngũ! Hoàng Định vươn vai đứng dậy:

- Sao Triễn Ngũ huynh biết đệ bị nạn mà đến cứu? Triễn Ngũ chột thất sắc:

- Chuyện đó để nói sau! Lão Thoát Hư quá lợi hại, chúng ta đừng nên chậm trễ!

Dứt lời, Triễn Ngũ lao nhanh về phía Giang Thanh, giúp lão và nhân vật kia đương đầu với Thoát Hư! Vút! Qua điều này, Hoàng Định biết là bản thân phải đến giúp nhân vật còn lại, không chế hoặc hạ thủ Tây Môn Tuyết! Nhưng đó là điều Hoàng Định không hề muốn! Đúng lúc đó, Hoàng Định nghe nhân vật đang giao chiến với Tây Môn Tuyết hô hoán:

- Hoàng huynh đệ đừng chậm nữa! Mau giúp ta chế ngự nha đầu này! Bất đắc dĩ, Hoàng Định phải dịch chân bước đến! Đi được một bước, nghĩ ra một kế, Hoàng Định vờ khụy xuống:

- Ôi chao! Ta bị chế ngự huyết đạo quá lâu nên... Phịch! Thoát Hư không hiểu sao bỗng gầm lên:

- Chúng ta chạy được rồi! Nào! Dứt tiếng gầm, Thoát Hư cuộn cuộn xô ra một kinh, làm lão Giang Thanh phải kêu thảng thốt:

- Thiết Tụ Hoá Phong?!

Và như Hoàng Định nhìn thấy, Giang Thanh, Triển Ngũ và nhân vật thứ ba phải hốt hoảng tìm cách nhảy tránh! Như tia chớp, Thoát Hư thoát người lao đến chỗ Tây Môn Tuyết. Và tay áo tăng bào cũng được Thoát Hư phất lên. Ào... Ào... Nhân vật đang giao chiến với Tây Môn Tuyết cũng phải kinh hoảng tránh xa, đủ cơ hội cho Tây Môn Tuyết tháo chạy! Vút! Nhìn theo, Giang Thanh hậm hực:

- Đã lâu không gặp, lão Thoát Hư vẫn lợi hại như thuở nào! Hừ! Rất tiếc là trong bọn ta vẫn có người chùng như chưa tận lực! Biết lão ám chỉ ai, Hoàng Định vừa đứng lên, vừa lí nhí:

- Tại hạ đã hai lần liên tiếp bị chế trụ huyết đạo... Triển Ngũ lên tiếng:

- Thượng Hộ pháp xin minh xét! Hoàng sứ giả trước đó đã bị mục Thi Quái điểm huyết một lần, nên... Giang Thanh vẫn còn hậm hực:

- Chế trụ thì chế trụ, người có đến ba mươi năm công lực như y, lẽ nào lại chậm phục hồi? Một nhân vật khác lên tiếng:

- Hoàng sứ giả có chậm cũng phải! Như La Đường chủ bấm báo, Hoàng sứ giả dường như vẫn chưa am tường tâm pháp nội công! Giang Thanh thở hắt ra:

- Đương nhiên ta cũng biết! Nhưng chậm như y cũng thật đáng ngờ! Hoàng Định mừng thầm, dường như lão Giang Thanh không nhận ra Hoàng Định! Không biết bản thân Hoàng Định đã lưu lại Tuyết Trận Lạc Tiên Cốc là bao lâu? Ba năm, năm năm hay nhiều hơn? Tuy không biết đích xác nhưng chắc chắn là phải ngoài một năm. Vì có như thế, lão Giang Thanh mới không còn nhớ gì đến diện mạo trước kia của Hoàng Định! Trong khi đó, nhân vật thứ ba tỏ ra bức bối, có lẽ do Hoàng Định không kịp đến giúp y khống chế Tây Môn Tuyết! Y nói:

- Gì thì gì, giờ phải đưa hần cùng đi, vì hần cũng không biết khinh thân pháp, nghĩ đến đây, Lạc Tam này phải chán ngán! Hoàng Định vờ cười nhạt:

- Xem ra Hoàng Định này chỉ toàn gây khó khăn cho chư vị! Được, chư vị cứ đi trước, vì lúc ấy đừng mong gì có ai khác dám bức hiếp tại hạ! Lạc Tam long mắt:

- Ta có nghe La Đường chủ hết lời tâng bốc ngươi! Cũng là sứ giả nên ta bắt phục! Hy vọng ngươi có thể cho Lạc Tam này thỉnh giáo! Hoàng Định đưa mắt nhìn mọi người, và hầu hết nín lặng, chứng tỏ họ cũng có ý bắt phục như Lạc Tam! Chỉ có Triển Ngũ là dám lên tiếng:

- Tam sứ giả đừng quên, Hoàng sứ giả được sắp vào vị trí chữ Nhất! Hành vi này... Lạc Tam cười lạnh:

- Đã có Giang thượng hộ pháp ở đây, Triển Ngũ ngươi hà tất xen vào! Triển Ngũ biến sắc:

- Nhưng lệnh của Bang chủ... Nhân vật đã cùng Gianh Thanh hợp chiến chợt lên tiếng:

- Ngũ sứ giả cần gì nóng vội! Tà Lục này cũng muốn biết bản lãnh của vị Hoàng Nhất kia là thế nào! Quá minh bạch, Hoàng Định nhìn lão Giang Thanh:

- Rõ ra tôn giá đây chính là Thương hộ pháp? Giang Thanh âm ừ:

- Không sai! Ngươi nghĩ sao nếu mười một vị sứ giả còn lại muốn biết vị sứ giả đầu lãnh có thân thủ cao minh như thế nào? Hoàng Định cười nhẹ:

- Hạ nhân sẵn sàng lĩnh giáo, nếu Thượng hộ pháp thấy không có gì ngại! Giang Thanh vẫy tay:

- Ta chấp nhận! Nhưng chỉ đánh đến điểm dừng phải dừng! Ta sẽ nghiêm trị bất kỳ ai trái lệnh! Lạc Tam lập tức lao đến:

- Tuân lệnh! Hoàng sứ giả! Đắc tội! Vù... Để tỏ rõ uy lực, Hoàng Định tốc chiến tốc thắng:

- Tiếp chiêu! Vù... Ầm! Lạc Tam bị bức dội, khiến Triển Ngũ phải kêu:

- Hảo nội lực! Lạc Tam tức tối lao đến:

- Thì vào nội lực thì có gì cao minh! Hãy đỡ! Vù... Hoàng Định cười nhạt:

- Vậy hãy cùng Hoàng mỗ chiết chiêu thử xem! Vù... Chấp nhận áp sát tự Lạc Tam vừa chuyển bộ vừa tiến vào:

- Xem trảo! Vụt... Hoàng Định bật cười:
- Kể cũng khá cao minh! Hãy nhìn đây! Vù... Triển Ngũ lại kêu:
- Tam sứ giả chậm rồi! Lạc Tam cười lạnh:
- Chưa chắc trúng! Trúng! Vù... Thầm thán phục lối biến hoá trảo của Lạc Tam, Hoàng Định vừa gõ vào Lao Cung huyết của y vừa nạt:
- Trúng! Vù... Kinh hoàng, Lạc Tam theo phản ứng, quặp chặt hữu trảo lại, như muốn chộp cứng bàn tay tả của Hoàng Định! Đến lúc này, hữu thủ của Hoàng Định vụt tung ra:
- Để hử Khí Hải huyết thế sao, Lạc sứ giả? Vù... Ở bên ngoài, Triển Ngũ và Tạ Lục cùng kêu:
- Nguy tai! Riêng Giang Thanh thì chau mày quát:
- Dừng tay! Hoàng Định dừng tay, nhưng vẫn án hờ hữu thủ vào Khí Hải huyết của Lạc Tam:
- Mổ khó thu tay về nếu Lạc sứ giả không tự lùi lại! Lạc Tam đỏ mặt! Nếu không lùi, y phải chết, và bắt quá y chỉ huỷ bỏ mỗi một bàn tay tả của Hoàng Định mà thôi! Giang Thanh phải quát lần thứ hai, lần này dành cho Lạc Tam:
- Còn không mau lùi lại? Lạc Tam vừa lùi, Hoàng Định liền lấy mắt nhìn Tạ Lục:
- Đến lượt Tạ sứ giả nếu... Tạ Lục xua tay, cười gượng:
- Thế mới biết mục Thi Quái nói đúng! Mục quái một thì Hoàng Nhất huynh quái đến mười! Hoàng Định cau mày:
- Nói như vậy, mục ta đã bị bốn bang bắt giữ? Triển Ngũ cười lớn:
- Vì bắt được mục nên mới biết tình trạng của Hoàng sứ giả là thế nào! Được rồi! Kể như Hoàng sứ giả đáng là vị đầu lãnh! Chúng ta quay về tổng đàn thôi! Có phần thất vọng, Giang Thanh vẫy tay:
- Không sai! Về tổng đàn vậy! Phiên Triển Ngũ người đưa Hoàng Định cùng đi! Có Triển Ngũ vừa đưa đi vừa chỉ điểm, sau đó không lâu, Hoàng Định có thể ung dung tự đi một mình bằng khinh thân pháp. Vút!
- oOo-

17. Tái Xuất

- La thật! Ngay phía trước tổng đàn sao có người dám đến gây chiến? Hoàng Định kinh ngạc:
- Chúng ta đến tổng đàn rồi sao? Triển Ngũ ráo riết lao đến phía sau Hoàng Định:
- Qua khúc ngoặt phía trước là đến nơi! Giang Thanh bất ngờ tăng cước lực:
- La thật rồi! Đi mau!

Vút! Tất cả cùng dẫn sức. Vút! Vút! Liền sau đó, Hoàng Định thầm kêu kêu đến tận đáy lòng: “Làm sao bây giờ? Lùi lại thì dở mà không lùi càng dở hơn! Tại làm sao lão Ma thoát được Tuyệt Trận? Lời tiên đoán của Tây Phương Phật đúng đến thế sao?” Đã lỡ qua khỏi khúc ngoặt rồi, Hoàng Định đành len lén đứng nép qua một bên, hy vọng có bọn Triển Ngũ che chắn ở phía trước, lão Phi Thiên Ma sẽ không nhận ra sự hiện diện của Hoàng Định. Hoàng Định không hề nhìn lầm! Ở phía trước, giữa một khoảnh lư bằng rộng phía trước, giữa một khoảnh lư bằng rộng và giữa vòng vây gồm toàn hảo thủ Kim Ma Bang, chễm chệ trên một cỗ xa mã chính là lão Phi Thiên Nhất Ma! Lúc này, lão có y phục đàng hoàng, tóc đã gọt ngắn và bôi gọn ra dáng một đại nhân vật, đại cao thủ từng làm khiếp vía toàn bộ võ lâm Trung Nguyên! Hoàng Định hiểu tại sao lão Phi Thiên Ma phải dùng đến cỗ xa mã và càng hiểu tại sao bây giờ trên tay lão phải thủ thêm một ngọn trường tiên thật dài! Lão dùng cỗ xa mã thay chân và để tránh bọn người Kim Ma Bang

gây phương hại đến phương tiện duy nhất của lão, lão phải dùng ngọn trường tiên để khống chế từ xa! Lão đang quạt trường tiên đen đét, miệng há to gầm thét:

- Hãy gọi Bang chủ bọn người ra đây! Ta chưa muốn phải bắn tay vì lũ súc sinh người! Cút! Cút hết!

Véo... Véo... Tầm uy lực của trường tiên khá rộng, đến nỗi phe hảo thủ Kim Ma Bang không thể tiến vào! Có phần ngờ ngợ, Hoàng Định nghe lão Giang Thanh gầm bầm:

- Có lẽ nào lão vẫn còn sống? Năm mươi năm rồi còn gì? Bấy lâu nay lão ẩn tích ở đâu? Hoàng Định không nhận được phải hỏi:

- Lão là nhân vật nào, Thượng Hộ pháp? Giang Thanh tái mét thần sắc:

- Ma - Quỷ - Phật - Tiên! Lão là nhân vật đứng đầu, là Phi Thiên Nhất Ma! Thính lực của lão Phi Thiên Nhất Ma thật kinh thế hãi tục! Lời của Giang Thanh dù nhỏ, lão vẫn nghe lọt! Lão vùng cười lên:

- Ha... Ha... Ha... ! Lâu lắm rồi mới nghe kẻ nhắc đến nhanh hiệu của ta! Tiểu lão nhi kia, người khá lắm! Hơn bọn này xa vì chúng không hề biết đến Phi Thiên Nhất Ma này! Ha... Ha...

Hoàng Định than thầm, e lão phát hiện được Hoàng Định mất! Hoàng Định nép nhanh vào phía sau Triển Ngũ! Nhưng, ngoài thính lực kinh thế hãi tục, Phi Thiên Nhất Ma cũng có mục lực tinh tường! Đang cười, lão ngưng lại! Thay vào đó, lão bật kêu:

- Úy! Tiểu tử kia! Người lại đây nào! Vờ không nghe, Hoàng Định đứng yên! Nhưng thật tai hại, do bị Phi Thiên Nhất Ma chiếu xạ tia mắt ngay vào người, cả Triển Ngũ lẫn Giang Thanh đều đồng loạt nhích ra, làm cho Hoàng Định hoàn toàn lộ diện! Nhìn thấy Hoàng Định, bất ngờ có âm thanh hô hoán:

- Người đến rồi, sao không tiến lên, cùng mọi người vây bắt lão quỷ kia? Đó là tiếng của La Nhược Phi khiến Hoàng Định đỡ khóc đỡ cười, lỗ đứng yên lỗ tiến đến. Riêng Phi Thiên Nhất Ma thì lại cười nữa:

- Nào bé ngoan! Ta và người nào lạ gì nhau, sao vờ như không nhận ra vậy? Người còn nhớ ta đã nói gì không? Hôm nay ta sẽ chứng minh cho người thấy Kim Ma Bang nhất định phải khiếp sợ Phi Thiên Nhất Ma này! Ha... Ha...

Nếu lúc này lão cứ nằng nặc đòi gặp mặt Bang chủ Kim Ma Bang và không thêm bắn tay vì lũ súc sinh này thì bây giờ, như muốn minh chứng cho Hoàng Định thấy oai lực, lão vừa cười vừa vũ lộng trường tiên, quạt loạn vào mười mấy người đang vây quanh lão! Véo... Bốp! Véo... Bốp! Tiên pháp của Phi Thiên Ma phải nói là thượng thừa, cứ một roi của lão quạt là có một nhân vật vòng tay ôm lấy chỗ vị trường tiên chạm vào! Mà cũng lạ, mười mấy nhân vật đó nào phải non kém bản lãnh. Thế nhưng, hoặc họ quá chậm hoặc họ nhận định thiếu chuẩn xác nên cứ y như họ cố tình dùng thân hình đỡ lấy trường tiên của lão vậy! Giang Thanh lăm la lăm lét quay nhìn Hoàng Định:

- Người quen biết lão như thế nào? Phải chăng vì muốn giúp lão, bấy lâu nay người cố tình nhẫn nhục để tiềm phục bốn bang?

Thầm kêu hồng, Hoàng Định đột nhiên quay người tháo chạy! Vút! Giang Thanh tuy là người đứng thật gần Hoàng Định nhưng phản ứng của lão lại kể như quá chậm nếu so với phản ứng thần tốc của Phi Thiên Ma! Hoàng Định chạy chưa đến một trượng thì bên tai đã nghe tiếng cười lồng lộng của lão Phi Thiên Ma:

- Người lạ thật đấy, tiểu tử! Không nhận ra ta thì không nói gì, nhưng có sao bỗng dưng người tháo chạy? Dừng lại nào! Ha... Ha...

Véo... Hồn phi phách tán, Hoàng Định chỉ kịp nghĩ đến một điều: không lẩn tránh là chết, và thế là... Vút! Ngọn tiên của lão Phi Thiên Ma liên lao sượt ngay sát bên cạnh Hoàng Định! Véo... Cơ hội đã có, Hoàng Định tận lực lao đi! Vút! Và một lần nữa Hoàng Định phải thầm kêu hồng khi nghe thanh âm của lão Phi Thiên Ma đuổi theo:

- Ta quên mất người còn có Đẳng Không Đảo Thức của lão Nho! Được rồi, lần sau gặp lại, ta quyết không quên nữa!

Nghe hai chữ “lần sau”, Hoàng Định chậm chân quay lại và quay đầu lại quan sát! Lão Phi Thiên Ma do hạ thân bất động nên lúc này vì cao hứng lão mới dùng khinh thân pháp thượng thặng định giữ Hoàng Định

lại! Nhưng do lão huyệt chiêu, lý do là quên Hoàng Định cũng có thân pháp thượng thặng không kém gì lão, nên lão đành phải tung người quay trở lại cổ xa mã của lão! Và lúc này ngọn trường tiên của lão lại tiếp tục quần lấy bọn Kim Ma Bang! Chán ngán và thất vọng, phải qua nhiều lần nhẫn nhịn và chịu đựng kiên trì, chỉ suýt nữa là Hoàng Định đã lọt vào tận tổng đàn Kim Ma Bang, trong một thân phận tạm gọi là khá cao: sứ giả đầu lãnh! Thế nhưng quỷ xui ma khiến như thế nào, đúng vào lúc tâm huyết sắp hoàn thành, lão Phi Thiên Ma lại xuất hiện! Mọi mưu đồ của Hoàng Định thế là hoàn toàn hỏng! Nói gì thì nói, Giang Thanh thế nào cũng biết Hoàng Định là ai! Vì con lão, Giang Nhật chẳng phải đã một lần đã bị một người che kín mặt làm cho chết khiếp đó sao! Người che mặt đó đã dùng toàn là sở học của Nho Tiên. Vậy Giang Thanh phải biết người che mặt đó cũng chính là Hoàng Định! Hoàng Định đang chạy bỗng thất kinh dừng lại! Ngay phía trước, một lão nhân có vóc dáng cao to, có râu năm chòm bạc trắng và nhất là có đôi mục quang chiếu xạ những tia nhìn rợn người, lão nhân đó như cố tình ngăn lối Hoàng Định! Không sai! Lão nhân nọ lên tiếng, thanh âm như tiếng chuông đồng:

- Người là Hoàng Định, là đệ nhất sứ giả của bốn bang và cũng là truyền nhân của Nho Tiên? Đã rõ, sự việc hoàn toàn vỡ lẽ, Hoàng Định hít mạnh một hơi:

- Không cần nói nhiều lời! Ta biết lão là người thứ hai trong Vũ Nội Tam Tổ! Lão nói đi, lão muốn gì ở ta? Lão nhân nọ gật gù:

- Rất có khí phách và cũng rất minh bạch! Dễ thôi, kế tiềm phục của người tuy thất bại nhưng bốn bang cũng muốn biết tại sao người làm như thế? Hoàng Định hỏi ngược lại:

- Trước hết, lão hãy cho biết, lão giữ chức vụ gì trong Kim Ma Bang? Lão nhân nọ quắc mắt:

- Người vẫn vậy, vẫn muốn dò xét nội tình bốn bang! Tại sao? Lão nhân nọ quá giữ kẽ, buộc Hoàng Định phải trêu cợt lão:

- Không riêng gì ta, hãy còn một nhân vật nữa muốn dò xét nội tình Kim Ma Bang! Sao lão không đi hỏi thăm nhân vật đó như vừa hỏi ta? Lão nhân nọ vẫn thản nhiên:

- Người muốn nói lão Phi Thiên Ma? Yên tâm đi, bọn ta chia nhau hành sự! Phần người đã có ta chiếu cố! Dịch ý của lão nhân này đã rõ, Hoàng Định không cần hỏi thêm:

- Ta thì khác! Ta không thích bị bắt luận ai chiếu cố! Cáo biệt!

Vút! Hoàng Định chớp động thì lão nhân nọ cũng chớp động! Vút! Và lão nhân nọ vẫn xuất hiện ngay trước mặt Hoàng Định! Không những thế, lão nhân nọ còn mỉm cười:

- Xem ra người còn kém xa Nho Tiên năm xưa đấy! Hoàng Định cũng thăm thẳm thừa nhận điều đó, nên bất ngờ xuất lực:

- Nhưng lão không thể hơn ta! Đỡ! Vù... Vù... Lão nhân nọ nhấp nháy mắt:

-Ồ... ! Chiêu như vậy mới gọi là chiêu! Ta ngỡ người cứ dùng những chiêu tầm thường như bấy lâu nay ta vẫn thường nghe chứ! Xem đây!

Vù... Vù... Công phu của một trong Vũ Nội Tam Tổ quả nhiên không phải tầm thường! Nhìn sòng kinh được lão nhân cuộn đến, chính Hoàng Định cũng không dám tin là sẽ thắng! Ầm! Lão nhân bị lắc lư khiến phải đổ mặt nhìn Hoàng Định vẫn còn đang bước lùi do chấn kinh gây ra:

- Nội lực của người dễ phải đến một Giáp Tý công phu! Người đừng nói với ta đó là nhờ Hoàng Tinh Đổm của Hồng Linh Xà nha! Hoàng Định vụt hiểu, lão đang muốn dò xét việc còn tại thế hay không của Nho Tiên! Hoàng Định cố tình bật cười:

- Chuyện gặp một quái nhân có vóc dáng giống như lão, trước kia là do ta bịa! Nhưng ta không hề bịa về Hồng Long Linh Xà! Không tin, lão hãy đỡ thử chiêu Phục Ma này phải. Ào... Ào... Lão nhân nọ hơi kinh hoảng:

- Phục Ma Tam Thức? Đích xác người đã gặp Nho Tiên ở đâu? Vừa quát hỏi, lão nhân vừa xuất kinh chống đỡ. Vù... Vù... Hoàng Định bất ngờ thu chiêu và tung người lao vút đi. Vút! Lão nhân nọ bị mắc lõm, phần nọ đuổi theo:

- Người muốn thoát thân ư? Đâu phải dễ!

Vút! Đẳng Không Đảo Thức lập tức được Hoàng Định vận dụng. Vút! Với ý đồ đã định, bằng thân pháp thượng thượng, Hoàng Định bất ngờ ngoặt ngược lại ngoài ý nghĩ của lão nhân nọ! Và lão nhân phải thất sắc khi phát hiện Hoàng Định lao ập lại quá nhanh, cũng như lão đang lơ đãng đến không thể nào kịp dừng lại! Tiếng quát của Hoàng Định vang lên:

- Ai bảo ta chạy? Trúng!

Dồn toàn lực vào hữu thủ, Hoàng Định quát thẳng vào Đan Điền huyết của lão! Vù... Phản ứng của lão dù muộn nhưng vẫn thật cao minh! Lão hóp bụng sát vào thân, và như sợ chưa đủ, lão còn khom hẳn nửa người về phía trước! Rốt cuộc, lão làm cho chiêu của Hoàng Định mất đối tượng! Hoàng Định buột miệng:

- Lão ứng phó hay thật! Nhưng vẫn còn chiêu này! Vù... Hất ngược tay lên cao, Hoàng Định chộp luôn vào huyết hầu lộ của lão! Một lần nữa, lão chứng tỏ một phản ứng quá sức nhanh nhạy! Và phản ứng này làm cho Hoàng Định ngỡ ngàng! Lão không hề tránh xuống một chút, ngược lại, lão còn tự cúi đầu xuống một chút, chịu nhận lấy chiêu của Hoàng Định! Tuy nhiên khi cúi đầu xuống miệng lão bỗng há ra và hai hàm răng của lão chực ngoạm thẳng vào tay Hoàng Định! Hoàn toàn không ngờ lão có lối phát chiêu quái dị như thế này, Hoàng Định thoáng khựng lại! Một thoáng này là quá đủ cho lão nhân nọ phô diễn thân thủ! Lão gầm lên:

- Người còn kém lắm! Đỡ! Vù... Những bộ vị trọng yếu phía trước ngực Hoàng Định đều bị năm đầu ngón tay của lão uy hiếp! Hoàng Định kinh tâm, đành phải hồi bộ. Vụt! Lão cười sảng sặc, bám theo:

- Vẫn chưa đủ đâu, tiểu tử! Đỡ! Vù... Hoàng Định kịp trấn tĩnh và cười lớn:

- Đối với ta thì quá đủ rồi đó! Cáo biệt!

Vụt! Vút! Dùng Tuý Tiên Bộ Pháp để tránh chiêu, đồng thời Đẳng Không Đảo Thức cũng được Hoàng Định thi triển để lao đi! Thấy Hoàng Định sắp thoát, lão định đuổi theo! Nhưng kịp nhớ đến thủ đoạn trước đó Hoàng Định từng làm lão kinh hãi, lão chần chừ, không dám đuổi theo nữa! Thoáng mừng vì điều này, Hoàng Định vội tăng nhanh cước lực. Vút! Bất ngờ:

- Chạy đi đâu? Đỡ! Vù... Hoàng Định hoảng kinh, không thể ngờ có người bất thần xuất kinh như vậy! Không kịp trở tay hoặc lách tránh, Hoàng Định vận nội lực chịu đựng! Ầm! Chưởng lực quá uy mãnh, khiến Hoàng Định bị chấn lùi thật xa. Hự! Không bỏ lỡ cơ hội, từ phía sau lão nhân lúc này lao ập đến:

- Nạp mạng! Vù... Bất chợt có tiếng quát:

- Hãy lưu mạng cho ý! Dừng tay! Lão nhân nọ ứng biến thật nhanh, đổi chưởng thành trảo, chộp cứng Hoàng Định lại! Kinh tâm, Hoàng Định lập tức thi triển thủ thuật di dời huyết đạo, đề phòng lão nhân nọ dùng độc môn điểm huyết khống chế! Nào ngờ, người ra tay khống chế Hoàng Định là người đã bất thần xuất kinh, cũng là người bảo lão nhân phải dừng tay! Có cảm nhận huyết Phong Trì bị nhói đau, Hoàng Định mừng thầm vì biết vừa bị nhân vật nọ dùng Xạ Nguyên Châm cắm vào, và thế là Hoàng Định vẫn chưa để Xạ Nguyên Châm lọt vào huyết Phong Trì, như trước đó mục Thi Quái đã cảnh tỉnh! Nhưng nổi mừng của Hoàng Định vụt tắt ngấm khi nghe nhân vật nọ bảo:

- Nhị thúc thúc hãy đến phía trước giúp mọi người ngăn lão Phi Thiên lại! Diệt nhi cần phải đưa tiểu tử này về tra xét! Họ chuyển tay nhau, đưa Hoàng Định từ tay người này sang tay người nọ! Vì lúc nào cũng bị họ bầu giữ Mạng Môn nên Hoàng Định vô phương vận lực phản kháng! Nhân vật nọ cho đến giờ vẫn chưa để Hoàng Định có cơ hội nhìn thấy mặt, cứ thế xách Hoàng Định lao đi. Vút! Sau đó không lâu, Hoàng Định bị nhân vật nọ ném vào một nơi tăm tối...

-oOo-

18. Bang Chủ Kim Ma Bang

- Uý! Sao ngươi cũng lâm phải số phận này? Sao bảo bọn sứ giả đã cứu ngươi và ngươi đang là đầu lĩnh sứ giả? Hoàng Định hít mạnh một hơi, dùng nội lực thử thăm dò kinh mạch! Khi thấy toàn thân vẫn bình ổn, Hoàng Định mới lên tiếng:
- Chuyện đã thay đổi rồi! Ta gặp mộ ở đây phải chăng đây là nơi giam người của Kim Ma Bang? Có tiếng mộ Thi Quái cười the the:
- Hoá ra ta và ngươi luôn có duyên gặp gỡ! Không sai! Đây là chốn kinh khiếp nhất trong tổng đàn Kim Ma Bang! Và được lưu ngụ chốn này, không phải chỉ có ta và ngươi đâu! Ở đây đông lắm! Hế... Hế... Hoàng Định động tâm:
- Mộ muốn nói... Mộ bảo:
- Ta tin ngươi vẫn chưa bị phế bỏ võ công! Hãy nhìn quanh ngươi thì biết! Nào là Lâm Tất Thắng, Minh Chủ võ lâm! Nào là Thoát Hoan, Trang Huyền, hai nhân vật Chấp Pháp Ân Oán Đài. Còn có chưong môn ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn. Tất cả đều là những nhân vật một thời hô phong hoán vũ cả đây! Hế... Hế... Hoàng Định cố vận mục lực và bắt đầu lơ mơ nhìn thấy những nhân vật đang có chung số phận! Hoàng Định chợt hỏi:
- Mộ làm sao biết ta chưa bị phế bỏ võ công? Mộ ở một góc xa lên tiếng:
- Dễ thôi! Trừ phi ngươi chưa bị bọn chúng dùng Xạ Nguyên Châm khống chế! Hoàng Định vụt hiểu:
- Như mộ nói, mọi người ở đây đều bị bọn chúng hạ thủ Xạ Nguyên Châm?
- Không sai!
- Vào huyết Phong Trì?
- đương nhiên! Vì chỉ có huyết này là dễ bị bọn chúng ngầm hạ thủ nhất!
- Đều là do La Nhược Phi hạ thủ? Mộ bật cười:
- Sai rồi! La Nhược Phi chỉ xuất hiện trong vòng một năm trở lại đây! Còn những nhân vật này thì bị hạ thủ trước đó ngay tại Ân Oán Đài! Hoàng Định hoang mang:
- Mộ muốn nói đó là lần xảy ra sự tranh chấp giữa hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm? Mộ tỏ ra kinh ngạc:
- Ái chà! Xem ra ngươi cũng có đôi chút kiến thức! Chuyện xảy ra đã gần bốn năm, hoá ra ngươi chẳng phải gã liệt hộ tầm thường! Hoàng Định bật kêu:
- Những bốn năm rồi sao? Nhiều thế ư? Có tiếng bước chân mộ tiến gần Hoàng Định:
- Ngươi kinh ngạc như vậy, phải chăng thời gian qua ngươi đã ở một nơi kín đáo nào đó, không hề biết thời gian trôi đi? Hoàng Định lấy lại trầm tĩnh:
- Cũng gần như vậy! Mà này, họ đã bị ai hạ thủ? Phải chăng là do trang chủ Từ gia trang và viện chủ Bách Hoa Viện? Mộ kêu:
- Uý! Bốn năm trước cũng có người xuất hiện ở gần Ân Oán Đài sao? Hoàng Định trầm giọng:
- Nghĩa là đúng như tại hạ đoán?
- Không sai chút nào! Ngươi hỏi xong chưa? Bây giờ đến lượt... Hoàng Định lên tiếng:
- Chậm đã! Còn một điều này nữa, mộ hãy cho ta biết chất độc trên Xạ Nguyên Châm làm sao giải? Mộ tỏ vẻ bần thần:
- Sao ngươi hỏi điều này? Hoàng Định chợt thì thào:
- Ta cần biết! Vì ta... Như nhìn thấy Hoàng Định đang lảo đảo, mộ vừa đưa tay đỡ lấy vừa lảo đảo hỏi vào tai Hoàng Định:
- Ngươi có hứa sẽ báo thù cho ta? Hoàng Định chực ngắt đi nhưng vẫn gắng gượng lên tiếng:

- Mụ chưa chết kia mà? Sao vội lo... Hự!

Một màn đêm thật sự liên bao trùm lấy Hoàng Định! Ánh sáng, đuốc loang loáng làm nhức mắt giúp Hoàng Định tỉnh lại! Thật kinh ngạc, cũng như mọi người đang là phạm nhân của Kim Ma Bang, Hoàng Định và tất cả đều ngồi dựa lưng vào vách đá mặt quay ra ngoài, nơi đang có cấm khá nhiều ngọn đuốc toả khói đen! Chưa kịp hiểu gì, Hoàng Định chợt giật mình vì có một bàn tay đang len lén nắm giữ bàn tay của Hoàng Định! Định kêu, Hoàng Định bỗng dừng lại vì phát hiện bàn tay đó đang dùng một ngón vẽ vào bàn tay của chính Hoàng Định! Khi đó, bỗng có tiếng hô hoán:

- Bang chủ đến!

Tiếp theo sau, có tiếng xích sắt khua vang. Loảng xoảng... Loảng xoảng... Và một cánh cửa đã mở ra, cho một hàng người tiến vào! Hoàng Định vụt hiểu! Tất cả vẫn còn nơi giam giữ! Và trước lúc có Bang chủ Kim Ma Bang xuất hiện, bằng cách nào đó Hoàng Định và những phạm nhân đều bị dồn ngồi sát vào một bên, tạo một phạm vi khá rộng ở phía trước, chính là nơi đang có cấm những ngọn đuốc! Ngón tay nọ đang vẽ từng ký tự vào lòng bàn tay Hoàng Định! Hoàng Định tuân tự đoán ra những ký tự đó, như sau: “Phải giả vờ đang bị Xạ Nguyên Châm khống chế tới kỳ vọng động vì...” Mới vẽ đến đây, bàn tay nọ vội rút về khi nghe một mệnh lệnh vang lên:

- Huyền Thanh đứng lên! Nhân vật ngồi bên hữu Hoàng Định liền đứng lên, chứng tỏ đó là Huyền Thanh đạo trưởng, người vừa có cách ám thị cho Hoàng Định biết một điều hệ trọng! Chưa hết, thanh âm nọ lại nói:

- Lần này bốn bang chủ sẽ cho bọn ngươi biết rõ chủ ý của bốn bang! Nhưng trước hết bọn ngươi phải tuân thủ một điều! Tuân tự bọn ngươi phải giao đấu với nhau, chỉ đến điểm dừng là đủ! Kẻ nào bất tuân ắt sẽ bị xử trị!

Phải nghe thật kỹ thanh âm này, Hoàng Định mới biết đó là nhân vật đã xuất kinh hạ thủ Hoàng Định trong lúc bất ngờ! Vì ở đây là lòng một động thất, âm thanh cứ vang dội nên khó phân biệt! Hoàng Định nhìn nhân vật đó! Một vị Bang chủ Kim Ma Bang vừa là nữ nhân - Thanh âm cứ khàn khàn như tiếng nam nhân, vừa là một nữ nhân có niên kỷ chưa đến tứ tuần! Hoàng Định kinh ngạc vì ngỡ vị Bang chủ này phải là nữ nhân năm mươi năm trước từng trăm phương nghìn kế quyết hại Phi Thiên Ma và Vọng Thiên Quỷ! Nhưng nếu là nữ nhân đó thì niên kỷ lúc này phải ngoại thất tuần là ít, đâu phải chỉ bốn mươi như vị Bang chủ hiện giờ! Như vậy, không lẽ nhận định trước kia của Phi Thiên Ma là sai? Nữ nhân năm xưa và Kim Ma Bang bây giờ không có liên quan? Hoặc... Còn đang ngẫm nghĩ, Hoàng Định bỗng nghe Bang chủ Kim Ma Bang dòn giả lên tiếng:

- Tịnh Trần! Ngươi và Huyền Thanh tỷ đấu trước! Cũng như Huyền Thanh đạo trưởng lúc này, lệnh truyền của Bang chủ Kim Ma Bang lập tức được Tịnh Trần đại sư tuân thủ, không hề có bất kỳ sự chậm trễ nào! Hoàng Định biết, họ không thể không tuân thủ, vì họ đã bị Xạ Nguyên Châm khống chế, không tuân thủ là đồng nghĩa với cái chết! Hoang mang, Hoàng Định nhìn theo từng bước chân đang dịch chuyển ra của nhân vật được gọi là Tịnh Trần đại sư! Thứ nhất, nhân vật này dù vẫn còn vận tăng bào nhưng đầu thì có đầy tóc, không giống lắm một tăng nhân đệ tử Phật môn phải thí phát qui y! Phải chăng đó là vì cũng như mọi người, Tịnh Trần đã bị giam giữ suốt bốn năm qua, không có cơ hội nào để gọt tóc, như trước kia Hoàng Định từng nhìn thấy? Thứ hai, điều này mới thật khó hiểu, phàm người giang hồ luôn xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, sao họ cứ cam tâm chịu cảnh giam cầm một thời gian dài, không hề có dấu hiệu phản kháng, liều chết cùng kẻ thù? Bang chủ Kim Ma Bang bỗng buông một mệnh lệnh lạnh lùng:

- Nên nhớ, phải giao đấu thật! Nếu bốn Bang chủ phát hiện bọn ngươi có chút nào giả dối hoặc nhân nhượng lẫn nhau, đừng trách bốn Bang chủ phải dùng Xạ Hồn Khúc, khiến bọn ngươi dờ sống dờ chết vì Xạ Nguyên Châm!

Hoàng Định càng thêm khó hiểu, câu nói của mụ Bang chủ chứng tỏ mụ đã từng làm cho những phạm nhân của mụ ít nhất một lần nếm trải sự thống khổ do Xạ Nguyên Châm gây ra! Và nếu đúng như lời mụ Thi Quái, chỉ một lần phát động nữa thôi, Xạ Nguyên Châm ngay lập tức sẽ làm cho bao nhiêu người ở đây phải chết! Nhưng mụ Bang chủ lại nói: “Sẽ khiến bọn ngươi dờ sống dờ chết...” Có nghĩa là dù mụ có phát động Xạ Nguyên Châm bao nhiêu lần đi nữa, mọi người không hề chết như mụ Thi Quái nói, họ sẽ tiếp tục chịu thống khổ và chỉ có như vậy mà thôi! Ai đúng ai sai? Mụ Bang chủ doạ đúng hay điều do mụ Thi Quái phát

hiện là đúng? Lập tức Hoàng Định đưa mắt tìm quanh. Lòng động nhờ có nhiều ánh đuốc rọi sáng, thừa đủ cho Hoàng Định nhìn rõ mặt từng người! Hoàng Định nhìn thấy đi theo chân Bang chủ Kim Ma Bang còn có đôi ba người Hoàng Định từng biết mặt. Đó là Giang Nhật, Từ Bình, Giang Thanh và La Nhược Phi! Đó cũng là bốn nhân vật đang nhìn chăm chăm Hoàng Định bằng ánh mắt phần nộ như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Hoàng Định ngay! Lại thật, không hề thấy mụ Thi Quái đâu! Phải chăng toàn thân Hoàng Định giờ hoàn toàn bình ổn là do mụ Thi Quái đã giúp Hoàng Định giải độc. Chất độc do Xạ Nguyên Châm gây ra? Nhưng nếu là nhờ mụ, sao bây giờ không có mụ ở đây? Hay là, trong lúc Hoàng Định còn hôn mê, ở đây xảy ra sự biến nào đó, khiến mụ Thi Quái hiện giờ không còn ở đây? Vậy phải hay không phải mụ Thi Quái giải độc cho Hoàng Định? Đúng lúc này, Tịnh Trần và Huyền Thanh đã bắt đầu giao đấu! Họ giao đấu với nhau thật sự, đúng như ý muốn của mụ Bang chủ Kim Ma Bang, chứng tỏ họ thật sự sợ mụ dùng Xạ Nguyên Châm làm khổ họ vậy! Hoàng Định chợt nảy ra nghi vấn:

“Sao Bang chủ Kim Ma Bang muốn họ giao đấu? Mụ muốn lên học võ công của họ hay đây là sự cao hứng nhất thời của mụ nên muốn họ làm trò cho mụ xem?” Để minh bạch điều này, Hoàng Định vừa xem Tịnh Trần và Huyền Thanh giao đấu vừa len lén dò xét phản ứng trên nét mặt mụ Bang chủ Kim Ma Bang! Là một trận giao đấu chỉ cần đi đến điểm dừng là đủ nên cả Tịnh Trần lẫn Huyền Thanh đều không cần dùng đến chân lực! Họ chỉ thi triển những chiêu thức bốn phái, vừa hoá giải chiêu thức của đối phương vừa tìm cách đả bại đối phương! Và ngay từ chiêu đầu của họ, Hoàng Định phải ngậy người dõi nhìn! Những chiêu thức của họ hầu như đều đạt đến cảnh giới cao nhất của võ học, nghĩa là biến hoá cao không lường và có uy lực ngoài sức tưởng! Chứng tỏ võ học là không bỏ bễ! Hay nói đúng hơn, sở học của hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm quả danh bất hư truyền! Và điều đó càng thêm dễ hiểu khi Hoàng Định nhớ lại, Tịnh Trần đại sư nguyên là phương trượng phái Thiếu Lâm, và Huyền Thanh đạo trưởng là chủ môn nhân môn phái Võ Đang! Vì thế, sở học của cả hai càng thêm uyên thâm!

Vô hình chung Hoàng Định có dịp mục kích một trận giao đấu hãn hữu, giúp ích rất nhiều cho kiến thức hầy còn khiếm khuyết của Hoàng Định! Chiêu liền chiêu, thức liền thức, mỗi chiêu mỗi thức đều có nhiều biến hoá! Và càng nhìn lâu chừng nào ở Hoàng Định càng thêm sự vững chắc cho một nhận định bất di bất dịch! Đó là sự biến hoá của những chiêu và những thức này hầu như không bị ràng buộc bởi bất kỳ một khuôn phép nào! Họ biến hoá rất linh hoạt, tùy theo sự biến hoá của đối phương! Nghĩa là họ hoàn toàn ứng phó với tình thế trước mắt, dựa vào những hiểu biết của họ về sở học của đối phương! Không vận dụng chân lực nên không hề có tiếng chạm kinh!

Và do không phải là những kẻ tử đối đầu nên họ cũng không cần thiết hò hét hô hoán! Họ giao đấu trong câm lặng! Điều này cần khiến cho giữa họ phải diễn ra một trận đấu hoàn toàn bằng cân não, bằng trí tuệ và bằng sự biến hoá khôn lường của chiêu thức! Để chứng minh rằng đây chính là trận giao đấu hoàn toàn bằng cân não, cả Tịnh Trần lẫn Huyền Thanh tuy vẫn giữ nguyên phong thái của bất tôn sư một đại phái, nhưng đều khắp trên trán họ đang là những giọt mồ hôi nhỏ li ti! Họ đã và đang vận dụng toàn bộ trí tuệ của họ! Cũng là bình thường khi Hoàng Định phát hiện ra trên vầng trán của bản thân cũng đang xuất hàn!

Hoàng Định dừng đang vận dụng cân não, vận dụng trí tuệ! Với bản năng của người từng luyện võ, thật là tình cờ và cũng là dễ hiểu, Hoàng Định từ lúc nào cũng đã bắt đầu vận dụng những kiến thức sở học sẵn có để ngấm ngấm nghĩ cách hoá giải những chiêu những thức của hai người đang giao đấu kia! Thí dụ như bây giờ đến lượt Tịnh Trần phản thủ hoàn công, Hoàng Định tự đặt mình vào cương vị Huyền Thanh, nghĩ xem phải dùng chiêu thức nào để đối phó với Tịnh Trần! Sau đó, lúc đến lượt Huyền Thanh có cơ hội công kích, Hoàng Định lại đặt mình vào tình huống của Tịnh Trần lúc này, để nghĩ cách hoá giải! Do mãi mê quan chiến và cũng là sự mãi mê ngấm ngấm giao chiến, Hoàng Định hầu như quên việc dò xét phản ứng của mụ Bang chủ Kim Ma Bang! Hoàng Định phải tự trách thầm về thiếu sót đó khi bỗng nghe mụ Bang chủ vỗ tay hô hoán:

- Đủ rồi! Toàn là những chiêu thức thượng thặng khiến bổn Bang chủ không thể không khâm phục! Tịnh Trần và Huyền Thanh liền dừng tay và sắc mặt của họ lúc này mới để lộ sự mệt mỏi đến bơ phờ! Tuy vậy, họ chỉ dám quay về chỗ ngồi khi nghe mụ Bang chủ ra lệnh:

- Đến lượt Thoát Hoan và Trang Huyền! Hai người đều là trưởng bối của Tịnh Trần và Huyền Thanh! Bổn bang chủ hy vọng giao đấu tinh kỹ hơn, ảo diệu hơn!

Thay cho vị trí trước đó của Tịnh Trần và Huyền Thanh là hai nhân vật đã cao niên! Cũng như Tịnh Trần,

Thoát Hoan sau một thời gian dài giam giữ đã có mái tóc mọc dài được buộc ở phía sau! Nếu không có tầng bào khoác bên ngoài, nào ai dám nghĩ Thoát Hoan nguyên là không môn đệ tử? Ở trận giao đấu thứ hai này, để bù đắp lại thiếu sót lần trước, Hoàng Định lòng dặn lòng sẽ không để trận chiến lôi cuốn, mà phải dò xét và tìm hiểu rõ ý đồ của mục Bang chủ! Do vậy, Hoàng Định cố bắt mình không được nhìn vào trận chiến! Hoàng Định nhìn mục Bang chủ! Hai mắt của mục đang phát xạ luồng tinh quang chói ngời, hoàn toàn tập trung vào trận giao đấu! Mục nhìn không chớp mắt! Chốc chốc mục gật đầu như vừa có phát hiện mới hoặc học hỏi được điều hay, hoặc thầm khen thưởng một chiêu thức tuyệt mỹ nào đó! Tay của Huyền Thanh lại chạm vào bàn tay Hoàng Định! Hoàng Định biết Huyền Thanh đang muốn tiếp tục cuộc bút đàm đã bị bỏ dở nên lặng lẽ chờ đợi! Huyền Thanh dùng ngón tay để viết:

“Đối phương đang muốn lên học võ công của các phái! Chuyện này đã từng xảy ra nên bọn ta phải đối phó bằng cách không dùng lại những chiêu thức lần trước đã dùng!” Khi đến lượt Hoàng Định nêu nghi vấn:

“Mối tranh chấp trước kia của quý phái và phái Thiếu Lâm...” Huyền Thanh tranh phần giải thích:

“Lâu này bọn ta đã rõ đó là do Vũ Nội Tam Tổ gây ra! Thật đáng tiếc, bọn ta biết khi quá muộn!”

“Họ đã luyện những công phu bí truyền của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang?”

“Chưa hề! Thiết Tụ Hoá Phong của Thiếu Lâm, bất luận ai có nội lực ngoài một Giáp Tý đều có thể giả mạo như thật! Riêng Nhân Văn Chỉ Kinh của đệ phái thì chúng dùng chỉ pháp khác để gây hại, sau đó mới dùng Chu Sa điểm thêm vào huyết Tâm Mi của người đã chết, tạo ngộ nhận đó là do Nhân Văn Chỉ Kinh gây ra” Hoàng Định động tâm:

“Vì chúng không muốn tiếp tục giả mạo nữa nên dùng biện pháp này để...” Huyền Thanh lại tranh phần:

“Không đúng lắm! Với biện pháp này chúng chỉ có thể lên học chiêu thức mà thôi! Riêng khẩu quyết tức là cách luyện bí kỹ, chúng không thể học được!” Hoàng Định lại hỏi:

“Biết đâu sau này chúng sẽ bắt ép chư vị nói ra khẩu quyết?” Huyền Thanh nhè nhẹ lắc đầu:

“Đến lúc đó...” Bất chợt có tiếng Giang Nhật quát:

- Huyền Thanh! Ai cho người cử động? Người khinh lời bốn bang hay đang cùng ai len lén đối thoại? Giật mình, Huyền Thanh rút tay về, đúng lúc có tiếng mục Bang chủ quát:

- Dừng tay! Còn Huyền Thanh lại đây! Huyền Thanh sợ hãi đứng lên! Bất nhỡ, Hoàng Định muốn đứng lên can thiệp thì bất gặp ánh mắt nhìn ngăn lại của nhân vật đang ngồi ở phía bên kia chỗ Huyền Thanh vừa ngồi! Cũng phát hiện ánh mắt ám thị của nhân vật này, đến lượt La Nhược Phi thét:

- Người nhìn ngó gì, Lâm Tất Thắng? Hoàng Định giật mình, thì ra nhân vật đó chính là Minh Chủ võ lâm và lúc này đến lượt Hoàng Định làm hệ lụy cho võ lâm Minh chủ! Mục Bang Chủ lại gọi:

- Lâm Tất Thắng, đứng lên! Lâm Tất Thắng cũng ngoan ngoãn tuân thủ!

- Bốn Bang chủ không cần nghe hai người biện minh hoặc giải thích! Chỉ cần biết hai người muốn chọn lối xử trí nào? Tự huỷ đi một chi hay muốn bốn bang chủ nhờ Xạ Hồn Lão Tổ đây tấu cho tất cả bọn người nghe một khúc Xạ Hồn? Đưa mắt nhìn theo tay chỉ của mục Bang chủ, Hoàng Định nhìn thấy một lão nhân dong dỏng cao với tứ chi dài lỏng khỏng! Lão nhân đó đang chậm rãi lấy ra một vật màu đen nhánh. Hoàng Định nhớ đến vật đã một lần Từ Bình dùng để dọa Bạch Diện Quái Nhân bốn năm trước! Đó là Xạ Hồn Tiêu và lão nhân đó Xạ Hồn Lão Tổ! Cũng nhìn như vậy, Hoàng Định phát hiện nét mặt khẩn trương rất quái dị của La Nhược Phi! Và La Nhược Phi rõ ràng đang thở phào nhẹ nhõm khi nghe Lâm Tất Thắng lên tiếng:

- Tội ai làm người đó chịu! Lâm mỗ chấp nhận huỷ bỏ cánh tay tả còn hơn phải để mọi người ở đây chịu khổ vì Xạ Nguyên Châm! Mục Bang chủ quay nhìn Huyền Thanh:

- Người thế nào? Huyền Thanh cố nén sự căm phẫn:

- Bần đạo cũng vậy! Nhưng mỗi hận hôm nay, toàn thể Kim Ma Bang sẽ phải gánh chịu!

- Câm! Cùng với tiếng quát, Từ Bình lao đến quát đánh chát vào một bên mặt của Huyền Thanh. Hự! Hai khoé miệng của Huyền Thanh lập tức rỉ ra hai dòng máu thắm! Huyền Thanh phần nộ:

- Người có tư cách gì... Thất sắc, Trang Huyền lão đạo lập tức nạt át đi:
 - Hãy nhẫn nại nào, Huyền Thanh! Đừng làm hệ lụy đến sinh mạng bao người khác! Hoàng Định hoàn toàn thông hiểu ngay khi phát hiện Huyền Thanh buông ra một hơi thở dài:
 - Sư phụ! Đệ tử sai rồi! A... Mụ Bang chủ cười the thé:
 - Không muốn gây hệ lụy đến kẻ khác, xem ra bọn người không hổ danh là đệ tử danh môn chánh phái! Được! Bổng Bang chủ muốn biết bọn người nhẫn nhịn đến bao lâu!
- Soẹt! Mụ bật nhanh một ngọn trủy thủ! Sau đó, Hoàng Định cũng vì lo lắng quan tâm đến mọi người đành phải đứng nhìn mụ Bang chủ lao ập vào Huyền Thanh. Vút! Ngọn trủy thủ loang lên sáng quắc! Phập! Tả thủ của Huyền Thanh lập tức lìa thân rơi xuống nền đá lạnh. Phịch! Không chút động dung, mụ Bang chủ hướng về phía Lâm Tất Thắng lao đến. Véo... Phập! Ung dung nhìn Lâm Tất Thắng và Huyền Thanh đang tự điểm huyệt chỉ huyệt, mụ Bang chủ bảo:
- Quay lại chỗ ngồi! Nhớ, đừng làm bổng Bang chủ mất hứng thú trong khi thưởng lãm tuyệt học! Và Trang Huyền cùng Thoát Hoan cứ thế tiếp tục giao đấu, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.
- oOo-

19. Khôi Phục Thân Phận

Nhưng do không thể phát tác, vì có thể làm hệ lụy nhiều người khác, đúng như lúc đầu Huyền Thanh đã đề tỉnh: “Tối kỵ vọng động!” Hoàng Định chợt có một ý nghĩ: “Được! Nếu bọn người muốn lên học võ công của các phái thì ta nhất quyết nghĩ cách khắc chế ngược lại! Khi có cơ hội, Hoàng Định này sẽ cho bọn người tốt cùng khôn đồn!”

Hoàng Định lần này phải bắt mình chú tâm vào từng chiêu từng thức của Trang Huyền và Thoát Hoan! Không phải để hoá giải mà cần phải khắc chế hoàn toàn, Hoàng Định lần này có cái nhìn khác về võ học của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang! Bằng cái nhìn trong vị thế một địch thủ, Hoàng Định buộc phải tìm từng chỗ sơ hở trong các chiêu thức kia! Đang đến lượt Trang Huyền phát chiêu! Bởi Trang Huyền lão đạo là sư phụ của Huyền Thanh nên chiêu thức phải biến ảo hơn, tinh kỳ hơn, thế nhưng như cách đối chiêu của Thoát Hoan, Hoàng Định nhận thấy hoặc Thoát Hoan cố ý hoặc vô tình bỏ qua một chỗ hớ của Trang Huyền! Và nếu là Hoàng Định, từ chỗ hớ này Hoàng Định sẽ có ngay cơ hội phản công! Vì Thoát Hoan bỏ qua nên phải vài lần hoá giải kế tiếp, Thoát Hoan mới tìm thấy cơ hội hoàn thủ. Tương tự như vậy, ở nhiều lần biến hoá chiêu thức của Thoát Hoan, Hoàng Định cũng thấy Trang Huyền có ít nhất là hai cơ hội hoàn thủ. Nhưng Trang Huyền đã bỏ qua! Nếu hiểu đúng hơn, dường như Trang Huyền không phát hiện hai chỗ sơ hở đó của Thoát Hoan! Tuy đang lấy làm lạ nhưng Hoàng Định vẫn nhủ thầm:

“Có thể họ sợ bọn Kim Ma Bang lên học nên vờ để lộ những sơ hở đó! Mặc kệ! Nếu sau này bọn chúng cứ y như thế xuất thủ, đó chính là cơ hội của ta! Ta sẽ không bỏ qua đâu! “

- Dừng lại! Sau tiếng lệnh, mụ Bang chủ lạnh lùng gọi:
- Tây Môn Quyền! Lâm Tất Thắng! Đến lượt hai người! Tây Môn Quyền buột miệng kêu:
- Lâm Minh chủ vừa bị phế bỏ một chi, đâu có thể cùng ta giao đấu? Mụ Bang chủ cười độc ác:
- Người nghĩ người có thể hơn Lâm Tất Thắng được sao? Tây Môn Quyền định nói nữa thì nghe mụ Bang chủ ra lệnh:
- Tiến lên đi! Không tiện phản kháng, Tây Môn Quyền áy náy cùng Lâm Tất Thắng bước ra! Và đây là dịp cho Hoàng Định mục kích tính khí ác độc của mụ Bang chủ! Mụ bắt ngờ tung người lao về phía Tây Môn Quyền. Vút! Kế đó là:

- Soẹt! Phập! Phịch! Mụ chỉ lui về nguyên vị khi cách tay tả của Tây Môn Quyền đã bị mụ dùng trủy thủ đoạn lia! Mụ cười hăng hắc:
- Như vậy đã công bằng chưa? Có thể giao đấu được rồi chứ? Ha... Ha... Tái mặt, phần vì phần nộ phần vì bị mất nhiều máu, Tây Môn Quyền đành phải lặng lẽ cùng Lâm Tất Thắng giao chiêu như mệnh lệnh của mụ! Hoàng Định hoàn toàn lặng người khi chỉ trong thời gian ngắn đã phải mục kích quá nhiều những cái gì gọi là độc ác nhất chỉ có mụ ác ma Bang chủ Kim Ma Bang mới nghĩ ra và mới có thể hành động! So sánh với Phi Thiên Ma, Hoàng Định có cảm nhận...
- Bang chủ! Một tiếng hô hoán khẩn trương vang lên, khiến những gì đang diễn ra đều phải đình trệ! Mụ Bang chủ quay ra ngoài:
- Có chuyện gì ư? Lưu hộ pháp? Nhân vật vừa hô hoán cũng là nhân vật lâu lắm rồi Hoàng Định mới được nhìn lại, đó là Lưu Thức, đại thiếu gia của Lưu gia trang mà trang chủ là Lưu Hoàng, Thượng hộ pháp hiện giờ của Kim Ma Bang! Lưu Thức có phần kinh hoảng:
- Ở bên ngoài, Nhị Lão Tổ và Tam Lão Tổ đã bị lão Phi Thiên đả thương! Mong Bang chủ nghĩ cách ứng phó! Mụ bang chủ cau mày:
- Hơn năm mươi năm bị sanh cầm không ngờ lão Phi Thiên không vì thế mà giảm bớt uy phong! Hiện tình như thế nào? Lưu Thức đáp:
- Lão đang giận dữ phá huỷ thạch môn! Lão chỉ muốn... Mụ Bang chủ bĩu môi:
- Thạch môn tuy là lối xuất nhập trọng yếu của bốn bang nhưng dù lão có thần lực phi phàm cũng đừng mong phá được! Lưu Thức biến sắc:
- Bang chủ đừng quá xem thường lão! Lão sắp phá huỷ hoàn toàn rồi! Mụ Bang chủ thẳng thốt:
- Thật thế sao? Sau một thoáng ngẫm nghĩ khá nhanh, mụ bảo! Quay người lại, mụ gọi Xạ Hồn Lão Tổ:
- Chuyện này cần phải có đại thúc thúc giúp bốn bang chủ mới xong! Xạ Hồn Lão Tổ lắc đầu:
- Thôi đi! Người là đệ tử của mụ, người hiểu mụ nhiều hơn ta! Ta đã đến tuổi gần đất xa trời rồi, ta không thể đến gặp mụ! Mụ Bang chủ nôn nóng:
- Những lúc trước khác, bây giờ khác! Chuyện khẩn trương như thế này nhất định gia sư phải xem trọng! Xạ Hồn Lão Tổ thở dài:
- Được rồi! Người là Bang chủ, mọi việc cứ như ý người vậy! Mụ lại quay về phía Tây Môn Quyền và Lâm Tất Thắng:
- Lần này kể như hai người gặp may... Và mụ bất chợt quay nhìn Hoàng Định:
- Người cũng vậy! Nhưng không sao, rồi cũng đến lượt người cho bốn Bang chủ nhìn thấy sở học cao minh của Nho Tiên! Điều đó người đừng mong tránh khỏi, trừ phi người muốn ném thử sự lợi hại của Xạ Nguyên Châm! Ha... Ha... Vừa cười cao ngạo mụ và những kẻ theo chân vừa bỏ đi! Loảng xoảng... Loảng xoảng... Tiếng xích sắt va chạm, ngay khi chỉ còn lại những phạm nhân với nhau, Hoàng Định lập tức nghe mọi người tranh nhau hỏi! Họ hỏi loạn xạ nhưng chủ yếu vẫn là một ý hỏi như Lâm Tất Thắng đang hỏi:
- Thiếu hiệp là truyền nhân của Nho Tiên lão nhân gia? Hoàng Định nhìn họ:
- Minh Chủ! Nhị vị chương môn nhân! Trước hết, văn bối Định Hoàng xin được tha thứ lỗi lầm vừa rồi, khiến chư vị tiền bối phải mất mỗi người một cánh tay! Tây Môn Quyền cau mặt:
- Lỗi gì là do thiếu hiệp? Thấy vậy, Huyền Thanh lên tiếng:
- Thiếu hiệp bắt tất ấy này! Chuyện là thế này... Nghe Huyền Thanh giải thích chuyện mới rồi, hiểu vì sao bản thân phải mất một cánh tay, Tây Môn Quyền giận dữ:
- Đã dặn người đừng vọng động, sao người cố tình hại bọn ta? Hừ! Hay người ý tưởng người là đệ tử của Nho Tiên, xem bọn Kim Ma Bang không ra gì? Nếu vậy, sao lúc này người không đứng lên, thừa nhận mọi việc là do người gây ra? Hoàng Định, tức Định Hoàng, ngơ ngàng! Không ngờ Tây Môn Quyền là người

dễ phần nộ đến vậy, chẳng trách Tây Môn Tuyết tuy là nữ nhi vẫn có tính khí giống hệt phụ thân! Định Hoàng chưa kịp nói gì đã nghe Minh Chủ Lâm Tất Thắng lên tiếng:

- Tây Môn huynh cần gì phải giận dữ? Nền hiểu đó là vì Định thiếu hiệp chưa biết hết hậu quả cũng như sự độc ác của Kiều ác phụ! Tây Môn Quyền nào dễ nguôi ngoai: Nhưng chỉ vì y, Tây Môn mới phải mất cánh tay! Mồ làm sao không giận! Định Hoàng cười gượng:

- Lời trách của Tây Môn tiến bối hoàn toàn đúng. Vì thế, văn bối đã tự lập thệ! Tây Môn Quyền hừ lạnh:

- Người lập thệ như thế nào? Định Hoàng đáp chậm rãi:

- Đúng ra, văn bối đã quyết tìm phục vào Kim Ma Bang, chủ yếu là chỉ tìm phụ tử Từ Bình để bào phụ thù! Nhưng... Lâm Tất Thắng bỗng có ánh mắt nhìn kỳ lạ:

- Khoan đã! Thiếu hiệp vừa nói là tìm phục, chuyện như thế nào? Định Hoàng giả thích:

- Không kể trước kia, gần đây nhất văn bối đã được đương chức vụ đầu lĩnh sứ giả Kim Ma Bang...

- Như lời Thi Quái từng nói, đúng không? Và Định Hoàng hiểu tại sao lúc mới rời Lâm Tất Thắng có ánh mắt kỳ lạ! Chàng gật đầu:

- Không sai! Nhưng rất tiếc... Lần thứ ba liên tiếp Lâm Tất Thắng ngắt lời:

- Chậm đã! Bây giờ thế này vậy, thiếu hiệp có thể cho bọn ta biết thiếu hiệp là ai? Sao lại tìm phục và tìm cách tìm phục là thế nào? Định Hoàng hít dài một hơi:

- Được! Đó cũng là ý định của văn bối! Minh Chủ hẳn có biết gia phụ, là Thoái Phi Kiếm Định Sách? Tây Môn Quyền giật mình, nhìn chăm chăm vào chàng:

- Người vừa bảo người là Định Hoàng? Vậy phụ thân người đích xác là Định Sách, Thoái Phi Kiếm? Chàng kinh ngạc:

- Tiền bối biết gia phụ? Tây Môn Quyền khẽ nạt:

- Ta đang hỏi người kia mà? Định Hoàng càng ngơ ngác nhiều hơn khi nghe Lâm Minh Chủ bật cười:

- Thật là ngẫu hợp! Cả nhạc phụ lẫn tiểu tể đều bị giam chung một nơi và cùng do một Kim Ma Bang gây ra? Định Hoàng bần thần:

- Nhạc phụ, tiểu tể? Văn bối không hiểu? Tây Môn Quyền dù quá nôn nóng vẫn phải cố tự kiềm chế:

- Phụ thân người là Định Sách? Chàng gật đầu:

- Không sai! Nhưng...

- Người bảo là báo thù, Định Sách đã chết?

- Đúng vậy Là do...

- Như người vừa nói, là do phụ tử Từ Nhẫn, Từ Bình sát hại?

- Không sai! Lúc đó tuy chúng đeo Kim Ma Diện nhưng văn bối có vô tình nhìn thấy diện mạo Từ Bình! Có nghĩa là...

- Chuyện xảy ra từ lúc nào? Sao ta không nghe ai nhắc đến? Định Hoàng nhìn vào Tây Môn Quyền:

- Sao tiền bối quá quan tâm đến gia phụ? Miễn cưỡng, Tây Môn Quyền phải giải toả mối nghi vấn cho Định Hoàng:

- Chuyện xảy ra lâu rồi và ta tin chắc phụ thân người không có lý do gì phải cho người biết! Đó là giữa ta và phụ thân người, mười tám năm trước có cùng nhau chỉ phúc giao hôn, cho người và... Định Hoàng thất kinh:

- Và lệnh ái Tây Môn Tuyết? Tây Môn Quyền kinh ngạc:

- Người cũng biết Tuyết nhi? Chàng than thầm, nào phải chỉ biết không thôi, giữa chàng và Tây Môn Tuyết còn xảy ra nhiều ngộ nhận khó thể giải thích nữa là! Và Định Hoàng phải hỏi:

- Tại sao gia phụ không có lý do gì để nói cho văn bối biết chuyện này? Phải chăng song phương đã tuyệt giao, chuyện chỉ phúc giao hôn kia đã huỷ bỏ? Tây Môn Quyền nổi giận:
- Ai đề cập đến chuyện tuyệt giao? Phụ thân người ư? Định Hoàng bối rối:
- Chẳng phải tiền bối vừa nói... Tây Môn Quyền từng sợ! Và nếu không có Lâm Tất Thắng xen vào, khó có ai đoán được chuyện gì sẽ xảy ra! Lâm Tất Thắng lên tiếng:
- Từ từ đã nào! Hãy nói cho thật minh bạch, tất cả hai sẽ không có chuyện gì ngộ nhận! Đưa mắt nhìn Định Hoàng, Lâm Tất Thắng giải thích:
- Tây Môn huynh có đến hai kiểu nữ! Tây Môn Tuyết chỉ là thứ! Việc chỉ phúc giao hôn lần đó cũng có ta, đó là giữa người và đại tiểu thư Tây Môn Nguyệt! Đáng tiếc, lúc mới lên năm, Tây Môn Nguyệt do yếu mạng nên không còn nữa! Từ đó, cả hai dường như không muốn đề cập đến chuyện chỉ phúc giao hôn! Hoàng Định thở phào, may mà không phải Tây Môn Tuyết! Tỏ vẻ ái ngại, Định Hoàng nhìn Tây Môn Quyền:
- Chẳng hay đại tiểu thư vì sao phải... Tây Môn Quyền vẫn còn đau lòng dù chuyện xảy ra đã lâu:
- Nguyệt nhi đang dạo chơi cùng nhũ mẫu! Do tách không được nhu thuận nên Nguyệt nhi lên tách ra! Nào ngờ, trời cao không có mắt, để Nguyệt nhi sẩy chân rơi xuống vực! Tuy kinh hoàng khi nghe chuyện này nhưng câu nói: tính tình không được nhu thuận vẫn làm cho Định Hoàng có phần nhẹ nhõm! Bởi nếu đúng như Tây Môn Quyền nói Tây Môn Tuyết chính là hình ảnh của Tây Môn Nguyệt, giả như Tây Môn Nguyệt còn sống sẽ là... Có tiếng Lâm Tất Thắng vang lên:
- Được rồi! Thiếu hiệp thuật tiếp đi! Định Hoàng gật đầu, hoàn toàn yên tâm vì chuyện chỉ phúc giao hôn không còn nữa.
- Lúc văn bối độ chừng mười ba, mười bốn, đột nhiên gia phụ đưa văn bối đi một nơi thật xa! Ở đó, gia phụ sau nhiều ngày dò tìm đã bắt gặp một phiến đá cổ! Như bọn kẻ thù lúc giết gia phụ có nói, phiến đá đó chính là Phật Công Thạch Bản! Mọi người cùng kêu lên:
- Phật Công Thạch Bản? Huyền Thanh thì thào:
- Hoá ra chuyện Phật Công Thạch Bản là có thật? Thoát Hoan trầm tư:
- Bấy lâu tuy có nghe nhưng ai cũng nghĩ chỉ là lời ngoa truyền! Thì ra Phật Tổ có lưu lại công phu Phật Môn thật? Định Hoàng xua tay:
- Mọi người chớ lầm! Làm gì có công phu nào trên Phật Công Thạch Bản? Bất quá ở trên phiến đá chỉ có ghi năm chữ vắn vắn bằng phạn văn, và gia phụ đọc được là A Di Đà Phật Pháp! Thoát Hoan trố mắt:
- Là A Di Đà Phật thôi! Sao lại có thêm một chữ pháp nữa? Định Hoàng lắc đầu:
- Đó là do văn bối nghe gia phụ đọc như vậy! Tịnh Trần lẩm bẩm:
- Trên phiến đá không có gì ngoài năm chữ: A Di Đà Phật Pháp? Lạ thật! Lạ thật! Tây Môn Quyền bảo:
- Chúng tôi không hề có chuyện Phật Công Thạch Bản! Đủ rồi chuyện này! Giờ nói đi, tại sao Từ Nhẫn phát hiện và tìm đến sát hại phụ thân người? Định Hoàng tỏ ra căm phẫn:
- Như văn bối nghe lão Tử Quái kể lại, chính vì sự thất tung của gia phụ khiến nhiều nhân vật nghi ngờ! Trong đó có Từ Nhẫn! Lâm Tất Thắng kinh ngạc:
- Sao lại có Tử Quái ở đây? Định Hoàng cười buồn:
- Đúng lúc văn bối sắp bị Từ Bình hạ sát, có một nhân vật xuất hiện cứu nguy! Sau này văn bối mới biết đó là Tử Quái! Trang Huyền gật đầu:
- Vậy là Tử Quái cũng vì Phật Công Thạch Bản nên mới xuất hiện! Định Hoàng thừa nhận:
- Đúng vậy! Văn bối đã rất hoài nghi khi cứ bị Tử Quái dùng đủ mọi cách mong thuyết phục văn bối phải bái lão làm sư phụ! Kể cả việc lão đã truyền thụ Tuý Tiên Bộ Pháp và thuật di dời huyết đạo cho văn bối! Lâm Tất Thắng giật mình:

- Vì thế, thiếu hiệp tuy bị Xạ Nguyên Châm cắm vào nhưng không hề bị khống chế vì không trúng huyết Phong Trì? Định Hoàng động tâm:
- Sao Minh chủ cũng biết chuyện này? Huyền Thanh lên tiếng:
- Tự Thi Quái nói cho bọn ta biết! Mụ còn bảo, bọn ta phải cố làm sao giúp thiếu hiệp! Đổi lại, bọn ta sau này có thoát được hay không, đều phải trông mong cả vào thiếu hiệp! Chàng kinh nghi:
- Sao mụ đột nhiên sinh hảo tâm như vậy? Tịnh Trần vụt niệm phật hiệu:
- A di đà phật! Người đến lúc chết ắt phải có lúc hồi tỉnh! Thi Quái chính là hạng người này! Định Hoàng nôn nao:
- Mụ đã chết? Lâm Tất Thắng gật đầu:
- Cũng may là mụ kịp giúp thiếu hiệp giải hết chất độc Xạ Nguyên Châm! Sau đó mới bị La Nhược Phi lấy mạng! Định Hoàng kinh hoàng:
- Và sau đó dù vân bối chưa tỉnh lại, chư vị đã giúp đưa vân bối ngồi cùng hàng với chư vị? Huyền Thanh giải thích:
- Dù chưa tin lắm lời của Thi Quái, nhưng do nghĩ tất cả chúng ta đều cùng chung một số phận, có lo lắng cho nhau cũng là điều tất nhiên! Tây Môn Quyền xen vào:
- Huống chi giờ đã rõ người chính là truyền nhân của Nho Tiên! Bọn ta có cơ được cứu rồi! Định Hoàng chậm chậm lắc đầu:
- Cứu mọi người, đó là một trong hai điều vân bối đã tự lập thệ! Tuy nhiên, làm như thế rất mạo hiểm, sẽ gây hại đến sinh mạng của chư vị tiền bối! Lâm Tất Thắng nghi hoặc:
- Thế nào là nguy đến sinh mạng? Định Hoàng định nói cho họ biết về phát hiện của mụ Thi Quái, bất ngờ có tiếng xích sắt phía ngoài khu vực. Loảng xoảng... Loảng xoảng... Biết có người sắp vào, tự Lâm Tất Thắng lên tiếng:
- Không cần nói nhiều! Cứ tùy cơ ứng biến, hay hơn hết là đừng có vọng động! Lâm Tất Thắng vụt im bặt vì có người tiến vào thật! Định Hoàng nhìn thấy đó là La Nhược Phi và Từ Bình! La Nhược Phi đang nhìn chàng:
- Hoàng Định! Tội người dám tiếm phục khiến ta phải bị Bang Chủ trách cứ, lần này ta phải trị tội người! Vừa nói ả vừa lấy ra ngọn Xạ Hồn Tiêu. Với tính quá độc ác của mụ Bang chủ Kim Ma Bang như Định Hoàng vừa mục kích, hai chữ trách cứ do La Nhược Phi thốt ra, chàng hiểu đó là ả cố tình nói tránh đi! Chứ thật ra, như chàng đoán, ả không chỉ bị trách cứ không thôi, mà phải nặng nề hơn thế nhiều! Chàng bật ra ngoài miệng:
- Với những nhận định hoàn toàn sai lạc về ta, suýt gây hậu họa nghiêm trọng tại Tổng Đàn này, ta không tin người chỉ bị trách cứ! Ả vụt long mắt lên sòng sọc:
- Đã lâm vào tình cảnh này người còn dám nói ra những lời đó nữa ư? Định Hoàng bĩu môi khinh thị:
- Nói thì ta đã nói rồi, nhưng một lần nữa ta không tin người dám thi triển Xạ Hồn Tiêu ở đây! La Nhược Phi lập tức đặt vật đó lên môi... Định Hoàng cũng phát hiện bọn Lâm Tất Thắng đều tái sắc! Biết họ sợ La Nhược Phi sẽ tấu lên Khúc Xạ Hồn và chính họ sẽ gánh chịu hậu quả, Định Hoàng vụt lên tiếng:
- Người nên nhớ Bang Chủ của người vẫn cần những nhận vật này! Người dám phát động Xạ Hồn Tiêu sao? La Nhược Phi khựng lại với nét mặt cực kỳ hoang mang! Ả hỏi:
- Người nói như thế là có ý gì? Định Hoàng cũng phải khựng lại lòng thầm trách: “Nguy tai! Sao ta dám mạo hiểm với tất cả những sinh mạng ở đây? Nhớ ả làm thật và nhớ những gì Thi Quái nói hoàn toàn sai, mọi người sẽ phải chịu thống khổ và tất cả đều do lỗi một mình ta?” Thay đổi ý định, chàng cười nhẹ:
- Ta tưởng người phải hiểu rõ ta muốn nói gì. Ả trừng mắt nhìn chàng:

- Có phải người đã vô tình biết một điều gì đó? Ắ đang lo ngại? Chúng tớ, mười phần đến chín những gì Thi Quái nói là đúng? Tuy nghĩ như vậy nhưng Định Hoàng vẫn không dám mạo hiểm! Vì chỉ cần một khinh suất nhỏ, Chàng khó thể chuộc lại lỗi lầm! Vì thế, chàng cười cười bí ẩn:
- Biết điều gì đó thì không, nhưng nghĩ thì ta có nghĩ! Ắ chắc quát, cứ nhìn diện mạo ả lúc này cũng biết! Nhưng ả kịp thay đổi ý định nên chỉ hỏi:
- Người nghĩ điều gì? Cũng vậy, bọn Lâm Tất Thắng qua những biểu hiện trên nét mặt như cũng muốn biết chàng đang nghĩ ngờ điều gì! Chàng đưa mắt chỉ vào Xạ Hồn Tiêu của ả:
- Ta đang tự hỏi, vật là vật thành danh của Xạ Hồn Lão Tổ, người đang bị Bang chủ nghi kỵ, lão dám giao vật đó cho người sao? Và Định Hoàng có phần nào thất vọng khi nghe ả cười dài:
- Khá lắm! Mẫn tiệp lắm và cũng thông tuệ lắm! Không sai! Đây chỉ là vật giả! Vật thật ở kia kìa! Người nhìn xem! Nhìn theo hướng tay của ả, Định Hoàng giật mình! Xạ Hồn Lão Tổ quả nhiên đang cầm sẵn Xạ Hồn Tiêu và đứng án ngữ trước lối xuất nhập thạch động! Ắ lại cười:
- Thế người nghĩ, chỉ có một mình ta và Từ hộ pháp lại dám tự chui vào đây để chuốc hoạ sao? Nào ai dám nói trước là bọn người bỗng dưng sinh liêu lĩnh, sẽ không uy hiếp bọn ta để tìm lối thoát? Nếu lúc này chàng thất vọng vì qua lời thú nhận của ả, chàng chưa đủ để nhận định những gì Thi Quái đã nói là đúng hay là sai, ả tỏ ra lo ngại, chỉ vì chàng vô tình đoán đúng việc ả cầm theo một Xạ Hồn Tiêu giả thì lúc này, lời ả vừa nói vô tình tạo cho chàng một tia hy vọng! Quyết thực hiện ý đồ, Định Hoàng vờ kinh hãi:
- Người bố trí như vậy, rốt cuộc muốn làm gì ta? Ắ gật gù:
- Người thông tuệ lắm, không lẽ người không đoán ra ta định làm gì người sao? Chàng tiếp tục giả vờ. Gì thì gì, chàng đã quen giả vờ nên sự giả vờ của chàng cứ y như thật:
- Giết ta thì người không dám, phế bỏ võ công của ta thì Kim Ma Bang đâu cần giam giữ ta? Trừ phi... Ắ mắc bẫy:
- Sao? Chàng vờ phẫn nộ: Bọn người muốn dò xét và sau đó lên học võ công của ta? Xạ Hồn Lão Tổ bước vào, tay vẫn cầm Xạ Hồn Tiêu:
- Vậy là người thừa nhận võ học của người là do Nho Tiên truyền thụ? Chàng găm gù:
- Ta thà chết, quyết không để bọn người toại nguyện! Xạ Hồn Lão Tổ lạnh giọng:
- Người quyết định được sao? Từ Bình! Tiến lên, cho y bài học! Từ Bình bật cười hăng hắc:
- Hoàng tiểu tử! Ta từng nghe có lần người dọa Giang Nhật sợ đến chết khiếp bằng chính võ học của Nho Tiên! Người thử dọa ta xem nào! Ha... Ha... Nhìn Từ Bình đang từ từ tiến lên, nếu Định Hoàng chưa biết chắc mình sẽ có thái độ như thế nào thì bây giờ điều đó kể như chắc chắn! Thứ nhất, như chàng vừa nhìn thấy, lối xuất nhập Thạch Động giờ vẫn để ngỏ! Thứ hai, chính Từ Bình đã ba lần đắc tội với chàng, lần đầu là cùng phụ thân y Từ Nhẫn sát hại phụ thân chàng, lần thứ hai cũng liên với lần đầu là y suýt lấy mạng chàng nhưng may thay chàng đã được Tử Quái giải cứu, lần thứ ba cách đây bốn năm chính y xuất hiện làm cho Bạch Diện Quái Nhân có dịp bắt giữ chàng! Cơ hội báo thù và cơ hội thoát thân đã đến, chàng đâu dễ gì bỏ qua! Chàng cũng tiến lên! Như phần nào đoán được ý của chàng, ả La Nhược Phi bỗng hô hoán:
- Y rất giỏi quyết, Từ hộ pháp chớ lắm kế y! Từ Bình lạnh giọng:
- Một lần bị y lừa là quá đủ rồi với Từ Bình này, đâu dễ có lần thứ hai! Như để tăng thêm uy lực cho lời nói của Từ Bình, Xạ Hồn Lão Tổ dọa thêm:
- Đã bị Xạ Nguyên Châm xâm nhập nội thể. Y còn dám hí lộng cũng sẽ làm cho những tên kia bị liên lụy! Lời dọa của lão vô tình là lời đề tỉnh cho Định Hoàng! Chàng thâm căn nhắc:
- “Nếu có cơ hội thoát thân, nhất định ta không bỏ lỡ. Còn để báo thù thì... Chà! Rất có thể ta làm liên lụy đến mọi người thật!” Từ Bình bỗng quát:
- Đỡ! Vù... Thấy y phát kinh, Định Hoàng hiểu đây mới chỉ là dò xét! Chưa phải lúc bọn chúng muốn học võ công, quả nhiên là một cơ hội tốt cho chàng! Chàng cũng quát:

- Tốt! Đờ! Vù... Lập tức Xạ Hồn Lão Tổ bật kêu:

- Phục Ma Tam Thức?

- Có tiếng Lâm Tất Thắng ào ào:

- Quả nhiên là công phu của Nho Tiên lão nhân gia! Từ Bình rung động, chực lùi! Nhưng đã muộn. Ầm! Hự! Mới một kích duy nhất Từ Bình phải vừa loạng choạng thối lui vừa rỉ máu ở hai bên khoe! La Nhược Phi kinh tâm xông đến:

- Phải hiệp lực thôi! Từ hộ pháp, đánh! Vù... Từ Bình cố chi trì và lao trở lại:

- Súc sinh muốn chết!

Vù... Vù... Riêng Định Hoàng thì có phần thất vọng! Bởi sau tiếng chạm kinh vừa rồi, ngay lối xuất nhập thạch động bỗng xuất hiện thêm hai nhân vật! Đó là Lưu Hoàng và Giang Thanh, hai nhân vật từng là Trang chủ nhị trang Giang và Lưu! Như vậy, giả như chàng muốn thừa cơ hội thoát thân có lẽ còn phải gặp nhiều trở lực khác! Cần phải thăm dò kỹ thể lực thực sự của đối phương, chàng vờ nhảy lùi, không chạm chiêu với La Nhược Phi và Từ Bình. Vút! Xạ Hồn Lão Tổ nhìn như muốn rút mắt ra ngoài và kêu lên:

- Đẳng Không Đảo Thức? Từ phía ngoài, Lưu Hoàng và Giang Thanh chậm chậm tiến vào:

- Địch thị tiểu tử chính là truyền nhân của Nho Tiên! La Nhược Phi xông đến:

- Người không dám tiếp chiêu sao? Đờ! Vù... Vù... Từ Bình cũng gầm thét:

- Súc sinh! Đờ!

Vù... Vù... Thái độ của bọn chúng khiến Định Hoàng sinh nghi! Đã nhận rõ chàng là truyền nhân của Nho Tiên có sao chúng vẫn muốn chàng cùng chúng giao đấu? Chúng còn muốn dò xét gì nữa? Bởi nếu không cần dò xét mà chỉ cần lên học võ công, chúng có thể sử dụng biện pháp như mục Bang chủ Kim Ma Bang từng sử dụng, là buộc chàng phải cùng ai đó trong bọn Lâm Tất Thắng giao đấu, lúc đó chúng tha hồ lên học võ công! Có biện pháp tốt, chúng không sử dụng chỉ muốn cùng chàng chạm chiêu, nhất định chúng còn có ý đồ nào đó, muốn dò xét thêm điều gì đó ở chàng! Đó là điều gì? Do chưa biết nên chàng nhượng chiêu một lần nữa! Vút! Quyết bám đuổi La Nhược Phi và Từ Bình xông đến, vô tình dồn Định Hoàng vào gần sát mé trong, nơi bọn Lâm Tất Thắng đang cố nép người vào nhau.

- Đờ!

- Đờ! Không phát chiêu thì phải nhảy tránh, và nhảy tránh là làm cho chưởng của chúng phải ập thẳng vào bọn Lâm Tất Thắng! Không thể để điều đó xảy ra, Định Hoàng quát:

- Ta không nhượng được nữa rồi! Lùi!

Vù... Ào... Ào... Ầm! Ầm! Là chưởng lực do hai người hiệp lại, thế nhưng, xem ra La Nhược Phi và Từ Bình vẫn không tạo được thế bình thủ với Định Hoàng! Cả hai vừa bị chấn lùi, lập tức có tiếng Xạ Hồn Lão Tổ đánh giọng:

- Đến lượt người, Lưu Hoàng! Lưu Hoàng lập tức xông đến! Thật lạ, Lưu Hoàng xông đến không phải để một chọi một với Định Hoàng! Lão đến là để hiệp lực với La Nhược Phi và Từ Bình! Thái độ này khiến chàng chợt hiểu:

“À... ! Ta hiểu rồi! Đây là ba nhân vật đã từng có nhiệm vụ dò xét ta trước khi mục Bang Chủ chính thức giao cho ta chức vụ đầu lãnh bọn sứ giả! Do chúng lầm lẫn nên cùng bị trừng phạt. Muốn được tha, chúng phải có nhiệm vụ hiệp lực với nhau để dò xét ở ta một điều gì đó! Là điều gì rất nghiêm trọng, khiến cả ba phải hiệp lực đương đầu với mỗi mình ta?” Đúng lúc đó, luồng kinh lực uy mãnh do ba nhân vật hảo thủ Kim Ma Bang cùng hiệp lại đang cuộn cuộn lao vào chàng.

Ào... Ào... Vù... Vù... Nhìn hợp kinh cực mạnh này, do nội lực của ba người gộp lại, bất chợt có một tia sáng loé lên trong tâm trí Định Hoàng! Chàng hiểu chúng đang muốn dò xét gì ở chàng! Chúng muốn thăm dò nội lực của chàng đạt đến mức độ nào! Và tùy theo nội lực nông sâu, chúng sẽ biết Nho Tiên còn tại thế hay đã chết! Bởi nếu Nho Tiên chết, tất sẽ trao truyền không nhiều thì ít những chân nguyên nội lực cho Định Hoàng! Còn như Nho Tiên còn sống chuyện đó sẽ không xảy ra! Tự trung chúng không tin nội lực

chàng có được là do Hoàng Tinh Đảm của Hồng Long Linh Xà! Mà cũng phải, vì đó là do chàng bịa ra, đâu phải dễ gì có người có được may mắn như câu chuyện Hoàng Định đã kể? Hai mắt chàng vụt sáng quắc, do đã đoán đúng ý đồ của chúng nên chàng quyết không cho chúng toại nguyện! Có cảm giác Định Hoàng sắp giở trò, lão Giang Thanh ở ngoài kêu:

- Hãy cẩn trọng! Tiểu tử rất có thể sẽ liều mạng! Định Hoàng nhìn lão Giang Thanh và lập tức phát hiện đang có một cơ hội tốt! Đó là chỉ còn mỗi một mình lão Gianh Thanh Đứng trấn giữ lối xuất nhập thạch động! Đằng Không Đảo Thức liền được chàng vận dụng. Vút! Lưu Hoàng không ngờ Định Hoàng lại lẩn tránh nên quát:

- Chạy đi đâu? Lưu Hoàng, La Nhược Phi và Từ Bình lập tức lượn người bám theo. Vút! Vút! Vút! Họ hò hét:

- Đỡ! Vù...

- Người không dám chạm chiêu hay sao? Vù... Vù... Cả Xạ Hồn Lão Tổ cũng quát:

- Đề phòng tiểu tử giở trò bất ngờ quay lại ám toán! Với hơn một Giáp Tý công phu do Nho Tiên trao truyền, Định Hoàng lập tức phô diễn khinh thân pháp Đằng Không Đảo Thức thượng thượng! Vút! Nhanh như tia chớp, mạnh như cơn gió lốc Định Hoàng lao ủa đến Giang Thanh! Giang Thanh tỉnh ngộ:

- Tiểu tử định tẩu thoát! Đỡ! Giang Thanh phát kinh, mong ngăn Định Hoàng lại:

- Vù... Định Hoàng gầm vang:

- Ngăn ta là chết! Ào... Ào... Giang Thanh biến sắc:

- Phục Ma Tam Thức? Nguy tai! Tay vẫn tiếp tục phát kinh nhưng đôi chân của Giang Thanh đã bắt đầu chuyển dịch! Có tiếng gào thét của Xạ Hồn Lão Tổ vang lên:

- Người không ngại ta phát động Xạ...

Ầm! Tiếng chấn kinh kịp vang lên, át mất tiếng gào thét của Xạ Hồn Lão Tổ! Giang Thanh đang đà dịch bộ, dư kinh làm lão dịch chuyển nhanh hơn! Lối xuất nhập hoàn toàn bỏ ngỏ, Định Hoàng lao thoát ra thật nhanh. Vút Đến lúc đó mới nghe tiếng Xạ Hồn Lão Tổ gào tiếp:

- Người muốn ném Xạ Hồn Khúc ư? Xem đây! Trong thâm tâm, Định Hoàng thầm cầu mong Xạ Hồn Lão Tổ đừng làm như lão nói! Và để biết chuyện đó có xảy ra hay không, Định Hoàng phải lia mắt nhìn lại phía sau! Và thật bất ngờ, Định Hoàng nhìn thấy đúng là Xạ Hồn Lão Tổ đang động nộ đuổi theo chàng! Lão đuổi theo nghĩa là lão không thể phát động Xạ Hồn Khúc làm hại những nhân vật như Lâm Tất Thắng! Phấn khích, Định Hoàng tận lực lao đi nhanh hơn. Vút! Xạ Hồn Lão Tổ quả không hổ danh một trong Vũ Nội Tam Tổ thuở nào! Lão vẫn bám sát Định Hoàng, không bị bỏ rơi như bọn Giang Thanh, Lưu Hoàng... Tự biết là bản thân không thông thuộc địa hình, Định Hoàng đánh liều, nhắm mắt đưa chân, hể thấy có lối đi là rẽ vào! Vút! Bất ngờ có tiếng gầm vang dội của lão Xạ Hồn Lão Tổ:

- Có phạm nhân muốn tẩu thoát người của Nội Đường mau mau ngăn lại! Lập tức, phía trước mặt Định Hoàng liền xuất hiện nhiều bóng người! Những người này vừa căng mắt tìm kiếm bóng nhân ảnh của Định Hoàng vừa hô hoán loạn xạ:

- Phạm nhân chạy về hướng nào?

- Xem kia! Dường như Đại Lão Tổ đang đuổi theo phạm nhân! Không bỏ lỡ cơ hội, với một lượt lẳng không đảo người, Định Hoàng lao qua họ! Vút! Vẫn bám theo, Xạ Hồn Lão Tổ quát nộ những nhân vật vừa để Định Hoàng lao qua:

- Lũ vô dụng! Còn không mau cấp báo, phải ngăn cản không cho phạm nhân tẩu thoát!

Nghe rõ lời này và biết ít nhiều gì Xạ Hồn Lão Tổ cũng bị những nhân vật vừa rời che mờ thị tuyến, Định Hoàng lập tức lạng người, chui vào một tịnh phòng ngay bên cạnh. Vút! Vẫn lo lắng không thôi, Định Hoàng nép qua một bên, phòng Xạ Hồn Lão Tổ có nhìn thấy và cũng lao vào, chàng sẽ xuất kỳ bất ý tặng cho lão một kinh tối hậu! Thật may, Định Hoàng chỉ nghe lão Xạ Hồn hăm hở lao vượt qua gian tịnh phòng. Vút!

-oOo-

20. Cơ Trí Gặp Cơ Trí

- Là người? Vù... Người nọ phát hiện muộn hơn, chỉ kêu được một tiếng.
- Người... Hự! Định Hoàng cười lật, nhìn người vừa bị chàng không chế:
- Là phúc hay là hoạ đây, La Đường chủ? Chàng gọi như vậy vì đó chính là La Nhược Phi! Chúng tổ khuê phòng này là nơi dành riêng cho ả, mỗi khi ả có việc phải quay lại tổng đàn! La Nhược Phi tái mặt:
- Sao người biết ta sẽ vào đây? Định Hoàng ung dung thổ lộ:
- Đó gọi là hoạ trung hữu phúc! Ta làm sao biết đây là khuê phòng của người để vào chờ sẵn? Nhưng thôi, như ta vừa hỏi, tự người phải quyết định, xem người chọn phúc hay chọn hoạ? La Nhược Phi lo lắng:
- Vậy là ý gì? Chàng gằn giọng:
- Là hoạ thì dễ rồi! Người tạo ác đã nhiều, dưới ba chữ Phong Lưu Tử của người có rất nhiều người đã bị người dùng Xạ Nguyên Châm không chế, ta ban cho người một chương thế là xong! La Nhược Phi thoáng rung mình nhưng sau đó “à” lên một tiếng:
- Nếu ta chọn phúc, nghĩa là người muốn ta đưa người đi khỏi nơi đây? Định Hoàng cười đắc ý:
- Người cũng rất thông tuệ và thông tuệ hơn ta nghĩ là khác! Ta chỉ định nhờ người điếm chỉ cho ta lối thoát thân. Nhưng bây giờ, qua lời người vừa nói, ta phải thay đổi ý định! Có người đưa ta đi ắt mọi việc sẽ thuận lợi hơn! La Nhược Phi có phần thất vọng:
- Vậy là tự ta đã đưa ta vào tình thế khó xử? Định Hoàng gật đầu:
- Cũng có thể nói như vậy! Tuy nhiên, theo ta, tình huống nào đối với người cũng là khó xử! Chỉ dẫn cho ta con đường thoát, giả như người hỏi đến, đương nhiên ta phải nói là do người chỉ điểm! Thử hỏi, tin này nếu đến được tai Bang chủ của người, liệu tội người có nhẹ hơn so với việc tự đưa ta thoát đi không? La Nhược Phi vụt thở dài:
- Nghĩa là ta không còn cách chọn lựa nào khác? Định Hoàng chợt cười lạnh:
- Vẫn còn một con đường! Tuy nhiên, ta thành thật khuyên người đừng bao giờ dại dột chọn con đường thứ ba đó! La Nhược Phi cau mặt:
- Nếu có con đường thứ ba sao người không cho ta chọn? Chàng mỉm cười:
- Người chớ giả vờ trước mặt ta! Nên nhớ, nhiều khi không có nhưng dấu sao ta từng giả vờ quá nhiều rồi, kể từ khi ta có ý định gia nhập Kim Ma Bang! Do vậy, nếu nói về việc giả vờ, người vẫn còn kém, kém nhiều lắm so với ta! La Nhược Phi vờ ngơ ngác:
- Ta đã giả vờ chuyện gì? Chàng nói qua kẽ răng:
- Có hay không thì tự người biết! Chỉ có điều, nếu người quyết chọn con đường thứ ba, thiển nghĩ, ta phải thổ lộ cho người biết một sự thật! Đó là, nếu Bang Chủ Kim Ma Bang có trừng phạt thì dù sao người vẫn còn cơ hội giữ lại sinh mạng! Còn đối với ta, với bản lãnh thật sự của ta, một hoặc hai nhân vật như Xạ Hồn Lão Tổ, ta vẫn thừa năng lực đối phó! Do đó, người hãy tự đoán lấy, nếu người thay vì đưa ta đi thoát, lại đưa ta vào tuyệt lộ, sinh mạng người còn hay không một khi ta buộc phải hạ thủ người? La Nhược Phi thở ra:
- Người đâu cần phải nói dông dài? Theo ta hiểu, người đang ngại ta không thành tâm với người? Chàng cười cợt:

- Không sai! Vì sự thành tâm của người như thế nào, không những ta biết mà ta còn tự thân nếm trải! Do đó ta không thể không phòng bị. Sắc mặt La Nhược Phi liền ứng đỏ! Đủ cho Định Hoàng hiểu ả cũng vừa nhớ đến thủ thuật Du Long Hỷ Phượng mà ả từng vận dụng với chàng và suýt nữa ả đã thành tù! Chàng tuy cũng đỏ mặt nhưng vẫn gắt:

- Một Phong Lưu Tử như ngươi mà cũng biết ngượng khi nghe nhắc đến kiệt tác của người ư? La Nhược Phi bất ngờ phát tác:

- Ta như thế nào mà ngươi cho là ta không biết ngượng?

Định Hoàng giận dữ, chỉ muốn thóa mạ ả một phen cho hả giận! Nhưng nghĩ lại, chính chàng cũng phải ngượng miệng nếu cứ nhắc đi nhắc lại mãi hành vi không lấy gì phù hợp với tính cách một nữ nhi đoan trang nên chàng đành thôi. Thay vào đó, chàng cười nhẹ:

- Được rồi! Ta nào mong gì hơn ngoài việc ngươi là kẻ thật sự biết ngượng! Nào! trước hết, ta muốn nghe ngươi nói cho ta biết toàn bộ lối ngang ngoác dọc trong tổng đàn quỷ quái này! Ắt giết mình:

- Ngươi lại thay đổi ý định, không cần ta đưa đi nữa sao? Chàng trầm giọng:

- Đối với hạng biến trá như ngươi nào ai dám đoán chắc ngươi sẽ không liều lĩnh, cố tình hãm hại ta? Ta cần phải biết trước mọi lối đi trong này đã! Nào, nói đi! Hay ngươi muốn biết thủ đoạn của Định Hoàng này? Ắt kinh nghi:

- Hoàng Định hay Hoàng Định? Chàng cười lạt:

- Ngươi đừng có ngạc nhiên! Không phải ta là người hay giả vờ sao? Định Hoàng cũng là ta mà Hoàng Định cũng là ta! Ta tự xưng thế nào cũng tùy vào sự cao hứng của ta! Đủ rồi, đừng thử thách tính nhẫn nại của ta nữa! Mọi lối đi bên trong tổng đàn này là thế nào? Ắt thử dài;

- Ngươi khiến ta bất động như thế này làm sao ta có thể dùng tay vạch rõ từng lối đi cho ngươi? Chàng phì cười:

- Ngươi có bất động mới dễ cho ta! Còn để ngươi dùng tay vạch này vạch nọ, ta nói thật, ta lại sợ ngươi quen trò Du Long Hỷ Phượng, sẽ vạch ra những gì ngươi cố ý vạch! Ắt đỏ mặt:

- Cái gì là quen trò... ? Ắt biết ngượng thật? Bằng chứng, chính ả cũng không muốn tự miệng nói chuyện Du Long Hỷ Phượng mà ả đã từng vận dụng! Chàng cũng đỏ mặt, cố bỏ qua chuyện đó:

- Thôi được! Ta không nói nữa! Bây giờ đến lượt ngươi! Nào, từ đây đi ra lối đi là thế nào? Ắt bảo:

- Từ khuê phòng này nếu bước ra độ năm trượng ngươi sẽ gặp hai lối rẽ, một bên hữu và một bên tả!

- Bên tả đi về đâu?

- Đi đến nơi Nội Đường đường chủ lưu ngụ!

- Sau đó thì sao?

- Sao là sao? Chạy vào đó là hết lối. Còn gì nữa mà sau đó? Chàng cười lạnh:

- Một Nội Đường phải nhanh nhạy và xuyên suốt khắp Tổng đàn! Nếu ở đó không còn lối đi, nhờ khi lâm địch, Nội Đường vì không có những lối đi bí ẩn làm sao ứng cứu kịp cho các nơi? Ắt cổ cãi:

- Ngươi chưa từng lưu lại một ngày ở Tổng Đàn này, làm sao ngươi biết Nội Đường có phận sự gì và phải có những bố trí ra sao? Chàng khẽ rít:

- Ta không biết! Nhưng ta tự hiểu một Nội Đường phải như thế nào mới được gọi là Nội Đường! Còn nữa, hai chữ bố trí ngươi vừa nói, đó chẳng phải ngươi tự cáo giác những lời dối trá của ngươi sao? Ắt dao động thấy rõ! Định Hoàng chợt dịch người, chuyển đến phía sau ả! Chạm tay lần lượt vào ba huyệt Linh Đài, Thần Đường và Phong Trì, chàng hỏi:

- Ngươi nghĩ xem, ta phải thúc kinh vào huyệt đạo nào sẽ làm ngươi đau đớn như bị muôn ngàn con kiến xâu xé tâm can ngươi? Ắt sợ hãi:

- Ngươi biết thủ pháp Phân Cân Thác Cốt? Chàng chồm đến, nói khẽ vào tai ả:

- Đa tạ người vừa cho ta biết? Nói thật lâu lắm rồi ta có nghe nói đến thuật tàn ác này nhưng không biết phải làm như thế nào mới đúng với thuật đó! Nói lại đi, có hay không có lối đi ở sau Nội Đường? Trừ phi người muốn ném thủ thuật đó thì ta chẳng còn gì để hỏi! Ả nói:
- Sau Nội Đường có tất cả ba lối đi! Một qua hữu, một qua tả và một còn lại thì... Chàng gần giọng khi phát hiện ả cố ý ngập ngừng:
- Lối thứ ba thì sao? Đi lên cao hay chui xuống một bí đạo?
- Sao người bỗng dưng nhắc đến bí đạo? Chàng thăm thì vào ngay tai ả:
- Người nhớ lại đi! Tuy ta có nói dối việc ta là một liệt hộ nhưng nói thật địa hình liên quan đến núi non thì ta tương đối am tường! Nơi bọn người đã giam ta chính là một thạch động, chứng tỏ chúng ta đang ở một nơi khá gần với một ngọn núi! Vả lại, Kim Ma Bang lại thích tỏ ra thần thần bí bí, bọn người mà không có bí đạo làm sao phù hợp với hai chữ thần bí kia? Ả thở dài:
- Ừ! Thì có bí đạo! Nhưng bí đạo đó như thế nào hoặc dẫn đi đến đâu người đừng hỏi ta vì ta không biết!
- Người không biết? Ả vẫn thở dài:
- Đừng nói là ta, e rằng đến cả Nội Đường Đường Chủ cũng không thể biết bí đạo đó đưa đến đâu. Chàng dịch người trở lại vị trí trước mắt ả:
- Vậy còn hai lối kia? Ả đáp:
- Theo lối tả thì đến chỗ giam phạm nhân! Còn theo lối hữu thì đến Đại Sảnh Đường, nơi Bang Chủ tập trung bang đồ mỗi khi hữu sự!
- Được rồi! Còn lối đi bên hữu trước đó?
- Người muốn nói lối đi từ đây ra sẽ gặp? Chàng nheo mắt:
- Người đừng tưởng ta dễ quên! Nên nhớ, những gì người nói đều được ta khắc sâu và tự mừng tượng trong tâm trí! Ta không dễ để người gây rối loạn đâu! Ả thổ lộ:
- Lối hữu đó là lối thông ra ngoài! Chàng kinh nghi:
- Là lối thông ra ngoài? Nơi lão Phi Thiên Ma đang khuấy động?
- Không sai! Ta nghĩ, người và lão có quen biết, người nên chọn lối này vì lão phần nào sẽ là viện thủ của người! Chàng gật đầu:
- Người nói rất đúng! Đi! Chàng ung dung giải khai huyết đạo cho ả, sau đó nói tiếp:
- Người đã nhìn thấy khinh thân pháp của ta? Vậy người đừng vọng tưởng chuyện nghĩ cách chạy thoát ta! Cũng vậy, nếu người có ý nghĩ cùng ta giao đấu, ta khuyên người hãy quên ngay! Bởi người còn xa lắm mới là đối thủ của ta! Đi! Tuy nhiên, ngay khi ả dịch bộ, chàng ngăn ả lại:
- Còn nữa! Nếu gặp đồng bọn của người, tốt hơn hết người đừng hô hoán, cũng đừng vọng động! Vì người đầu tiên hứng lấy cơn phẫn nộ của ta chính là người! Người cứ liệu đó mà hành động! Đi được rồi! Ả lao đi, Định Hoàng ung dung nổi gót! Vút! Vút! Đúng như ả nói, vừa đúng năm trượng là có hai lối rẽ về hai bên! Chàng trầm giọng:
- Đi bên tả! Ả kinh ngạc:
- Người không muốn... Chàng lạnh giọng:
- Ta không muốn giáp mặt lão Phi Thiên Ma! Rõ chưa? Đi! Ả đành đi về phía tả với dáng điệu có phần nào thất vọng! Ở phía sau, Định Hoàng cười thâm... Đột nhiên ả dừng lại:
- Đây là Nội Đường! Chàng bảo:
- Tuần tự đưa ta đến ba lối đi như người đã nói! Ả lập tức chạy về mé tả. Vút! Chàng đảo người và thần tốc ngăn ả lại:
- Chậm đã! Ả giật mình:

- Chuyện gì nữa đây? Chàng mỉm cười:
- Ta sợ không đủ thời gian xem qua tất cả ba lối đi! Phiên người đưa ta đến hai lối còn lại! Trong đáy mắt của ả chợt xuất hiện một tia nhìn kỳ quái! Và ả chạy thẳng! Vút! Chàng theo sau. Vút! ả dừng lại:
- Đến năm trưng nữa là đến bí đạo! Theo người... Chàng mỉm cười:
- Ta nghĩ, có lẽ đây là cơ hội để người được dịp biết qua bí đạo! Ta cũng vậy! Đi tiếp đi! ả kêu lên:
- Ta đã nói ta không hề biết... Chàng cau mặt:
- Nhưng ta thì biết rõ từng ý nghĩ của người! Cứ làm như ta bảo nào! ả tỏ ra lưỡng lự! Chàng lấy giọng thật nghiêm:
- Người vẫn muốn đưa ta đến chỗ hiểm nghèo! Này nhé, đâu phải người ngẫu nhiên hăm hở đưa ta đến lối bí đạo này? Trước hết, vì lúc này người tỏ ra quá nhanh khi nghe ta bảo phải đưa ta thăm qua cả ba lối đi! Người lập tức chọn lối đi bên tả. Ta đoán, đó là nơi ta không nên đến! Chàng hừ lạnh:
- Còn lần này, tuy cũng là sự chọn lựa của người như theo ta, người đang thăm mong ta sẽ vì đa nghi, bỏ lối đi này để cuối cùng bị người đưa đến lối còn lại, cũng là lối ta nên tránh! Và nếu ta không lầm, chính lối bí đạo này mới là lối thoát thật sự cho ta! ả thở dài sườn sượt:
- Ta thật không ngờ một người tự hào về sự thông tuệ hơn người ta, ta lại gặp phải người là một đối thủ đáng gờm! Nhưng ta cho người biết, đi theo lối bí đạo cũng chẳng thuận lợi gì cho người! Chàng khẽ đẩy vào người ả:
- Thuận lợi hay không rồi ta sẽ biết! Đi! ả cố cưỡng lại:
- Ta cần phải khai mở cơ quan! Bằng không, người đừng trông mong vào được bí đạo! Chàng sững người:
- Khai mở cơ quan? Ở đâu? ả tiến đến vách đá cạnh đó:
- Ở đây! Nhìn thấy lên vách đá, Định Hoàng lập tức nhìn thấy có tất cả ba điểm tròn với ba màu khác biệt. Một hồng một xanh và một vàng! Nhìn ba sắc màu này chàng không thể không nhớ đến hai lượt nhìn thấy hoả pháo với hai sắc màu hồng và vàng! Chàng lẩm bẩm:
- Vàng là kim, biểu thị cho những gì liên quan đến Bang Chủ, Hồng thì dùng cho cấp Đường Chủ gọi nhau! Như vậy, xanh muốn ám chỉ bọn hộ pháp hoặc bọn sứ giả! ả chợt chứng lại:
- Sao người biết? Chàng cười bí ẩn:
- Ta biết thế là đủ! Và do bọn sứ giả không thể làm gì ta nên màu xanh kia có thể hiểu là tín hiệu gọi bọn hộ pháp! Thôi được! Không chọn thì thôi, đã chọn thì chọn cho đáng! Người hãy ẩn vào tín hiệu vàng! ả giật mình:
- Người muốn gặp Bang Chủ? Chàng khẽ nạt:
- Đó là ý của ta! Người cứ làm theo là đủ! ả đành ẩn vào! Coong... Vách đá bỗng hé lộ tạo một lối đi ăn sâu vào tận bên trong! Chính lúc đó, ở phía sau có tiếng gầm vang dội:
- La Nhược Phi! Người thật sự muốn tạo phản? Không cần nhìn lại Định Hoàng cũng biết đó là tiếng gầm của Xạ Hồn Lão Tổ! Chàng bật cười:
- Đến đây là được rồi! La Nhược Phi người hãy tự lo liệu lấy! Đừng để ta gặp lại nhé! Ha... Ha... Có tiếng gầm thật gần của lão Xạ Hồn vang lên:
- Người tưởng ta không dám tấu Khúc Xạ Hồn ư? Nghe đây! U... U... Chàng vẫn ung dung biến mất vào bí đạo đen ngòm, chỉ ném lại một câu giễu cợt:
- Rất tiếc, ta lại không có hứng thú để nghe những âm thanh vô bổ đó! Cáo biệt! Có tiếng La Nhược Phi bám theo:
- Ta hết cách chọn lựa rồi! Người cho ta đi với! Vút! Và Xạ Hồn Lão Tổ lập tức buông lời phẫn nộ:

- Nha đầu muốn chết! Đừng trách ta đây độc ác! Vút! Bí đạo vốn hẹp, Định Hoàng vì không thông thuộc địa hình nên cước lực phải hạn chế. Vì thế, chàng nghe rõ tiếng chuông phong rú rít của lão Xạ Hồn:
- Hoặc đứng lại hoặc mất mạng! Nha đầu! Đỡ! Vù... Vù... Tiếng gầm gừ như tiếng dã thú của La Nhược Phi liên vang lên:
- Chết thì đằng nào cũng chết, họ La này buộc phải tìm sinh lộ! Đỡ! Vù... Ầm! Hự! Vút! Cùng với những thanh âm này, Định Hoàng nghe rõ tiếng thân hình của La Nhược Phi bị dư kinh chấn bay về phía chàng! Ở nơi này không thể nào lẩn tránh, Định Hoàng cũng không muốn quay lại phát kinh để chặn đứng đà bị chấn bay của ả họ La, chàng lập tức tăng nhanh cước lực! Vút! Hết đà, La Nhược Phi phải rơi xuống! Có lẽ ả phải loạng choạng! Vì thế cước bộ thiếu ổn định, ả phải kêu thét lên khi nghe Xạ Hồn Lão Tổ gầm gừ một lần nữa:
- Hạng phản phúc như nha đầu ngươi đừng tưởng ta không dám hạ sát! Đỡ! Vù...
- Định Hoàng! Ngươi không thể bỏ mặt ta! Hãy cứu ta với! Ta... Vù... Ầm! Hự! Một lần nữa do bí chấn bay nên thân hình của ả cứ vùn vụt lao về phía Định Hoàng. Hoàn toàn bất nhần trước hành vi bất cặn nhân tình của lão Xạ Hồn, Định Hoàng quay lại! Quên mất việc La Nhược Phi đang bay đến, Định Hoàng quay lại vừa vắn ôm gọn thân hình ả họ La vào người! Quá đối xứng sớt, Định Hoàng vội hất ả ra. Phịch! ả kêu nấc nghẹn:
- Ngươi nhẩn tâm thế sao? Ta... Hự! Lúc đó, Xạ Hồn Lão Tổ lao đến với tiếng hét:
- Nạp mạng! Vù... Vù... Quá rõ, lão quật kinh này nếu Định Hoàng đỡ thì tốt cho lão, vì chàng sẽ bị lão cầm chân, ngược lại, chàng chạy đi thì đằng nào lão cũng hã dạ vì có dịp hạ La Nhược Phi là kẻ phản bội! Lời oán trách dù là vô lý của La Nhược Phi dù sao cũng làm chàng áy náy! Chàng phẫn nộ:
- Phục Ma Tam Thức đây! Đỡ! Vù... Vù... Ầo... Ầo... Ầm!!! Cả hai cùng lão đảo, Định Hoàng nhờ mục lực tình tường nên nhìn thấy điều đó! Không những thế chàng còn nhìn thấy lão Xạ Hồn dù hãy còn lão đảo vẫn đặt Xạ Hồn Tiêu lên môi! Thanh âm từ Xạ Hồn Tiêu liên reo rất vang lên. U... U... Đó là Xạ Hồn Khúc! Định Hoàng mặc kệ Khúc Xạ Hồn! Chàng chép miệng, nhắc La Nhược Phi đã bất tỉnh đặt lên vai! Và thật khấn trương, chàng lao đi tiếp. Vút! Chàng đi đã xa vẫn còn nghe văng vẳng tiếng khúc Xạ Hồn. U... U... Càng tốt, chàng nghĩ, lão đang phải dồn toàn bộ chân lực vào khúc Xạ Hồn nên làm gì còn cơ hội đuổi theo! Chàng dấn nhanh cước lực! Vút! Bất chợt, có tiếng gầm của lão Xạ Hồn từ xa đưa đến:
- Ngươi không bị Xạ Nguyên Châm công phạt? La Nhược Phi bỗng cựa mình và ả hỏi đúng câu Xạ Hồn Lão Tổ vừa hỏi:
- Làm sao ngươi... không bị Xạ Nguyên Châm... công phạt? Chàng nhẹ nhàng điểm vào huyệt Định Thân của ả, chân vẫn tiếp tục lao đi:
- Ngươi không phiền chứ nếu ta buộc phải đưa ngươi đi theo? ả than thở:
- Là ta cần ngươi mà! Sao ngươi điểm huyệt ta? Chàng đáp nhẹ:
- Vì ta sợ ngươi tìm cách khống chế ta! ả ngơ ngác:
- Ta khống chế ngươi thì ai đưa ta đi? Chàng phì cười:
- Ngươi đâu cần ta đưa đi nếu ngươi chế ngự được ta và dùng ta như một bằng chứng nói rằng ngươi không phản bội? ả hậm hực:
- Ngươi lúc nào cũng đa nghi như thế này thật sao? Dù là vậy, ta biết ngươi có cách di dời huyệt đạo, ngươi đâu sợ ta bắt ngờ điểm huyệt? Chàng kinh nghi:
- Sao ngươi biết ta có cách đó? ả cười khẩy:
- Thật sự trên đời có cách di dời huyệt đạo! Ta không cần hỏi vì sao ngươi biết! Nhưng ta biết ngươi biết! Vì nếu không, tại sao ngươi đã bị tự tay Bang chủ cấm Xạ Nguyên Châm vào huyệt Phong Trì nhưng ngươi vẫn bình thản cho dù Khúc Xạ Hồn là do lão Xạ Hồn đích thân tấu? Chàng khen ả:

- Quả nhiên người cũng là hạng thông tuệ! Đáng tiếc, một là người dùng sự thông tuệ đó giúp ác nhân tạo ác, thứ hai, người chọn sai đối tượng là ta, có mức thông tuệ cao hơn người! Và chàng bỗng phì cười:
- Vả lại, có điều này ta nghĩ là nên cho người biết! Vì ta đang vận dụng chân lực cho khinh thân pháp nên không thể áp dụng thuật di dời huyết đạo! Ắt thử dài:
- Quả nhiên, nói về thông tuệ. Ta phải thừa nhận người hơn ta! Nhưng dấu sao, người vẫn nhất thời ngu muội! Chàng giật mình:
- Tại sao? Ắt đáp:
- Chọn đâu không chọn, sao người tự chuốc hoạ vào thân bằng cách chọn lối này? Chàng lo ngại:
- Người giải thích rõ xem! Ắt nói:
- Thân thủ của Bang Chủ... Chàng cắt ngang:
- Ngoài bang chủ ra, còn điều gì nữa không? Ắt kinh ngạc:
- Người không sợ bản lãnh cao minh của Bang Chủ? Chàng gằn giọng:
- Ta chỉ cần người đáp là đủ! Ắt đáp:
- Một Bang chủ là đủ cho người rồi! Người còn muốn thêm nữa sao? Chàng thở phào:
- Nghĩa là không còn gì nữa? Ắt giận dữ:
- Không! Chàng bật cười:
- Vậy thì ta yên tâm! Bang Chủ của người lúc này đang bị khốn đốn vì lão Phi Thiên! Ta đâu phải ngẫu nhiên chọn lối này? Thật sự kinh ngạc, ắt hết cả giận dữ:
- Ắt há! Ta quên mất điều đó! Quả là người không hề bỏ sót điều nào! Chàng chợt trầm giọng:
- Sốt thì không sốt! Nhưng như thế vẫn chưa đủ! Ắt hỏi:
- Còn gì nữa? Chàng dừng lại:
- Còn! Người! Hoặc là người và ta cùng thoát hoặc ta tự lo thân ta, người tự lo thân người. Ắt hoang mang:
- Người muốn ám chỉ điều gì? Chàng thử dài:
- Người bị nội thương nên không nhìn thấy cũng phải! Chúng ta đã đi hết bí đạo rồi! Giờ đến lúc cần đến người! Ắt hiểu:
- Người muốn ta phát động cơ quan, thông mở lối đi? Chàng tỏ ra khẩn trương:
- Không sai! Người chờ gì nữa? Ắt còn khẩn trương hơn chàng:
- Ta đã nói rồi, ta chưa từng qua lại bí đạo này, làm sao ta có thể thực hiện một điều ta không hề biết? Chàng giật thót người:
- Người nói thật? Lúc đó, lão Xạ Hồn vừa vặn chạy đến:
- A... ! Quả là Quý Môn Quan không lối, bọn người tự tìm vào! Ha... Ha... Định Hoàng quá bối rối...
- oOo-

21. Bảo Chủ Nhị Bảo

- Người nhận định sai rồi! Bang Chủ hiện có ở đây và cơ quan này chỉ được khai mở từ phía ngoài! Lúc đó, vách đá dần hé lộ, cho một luồng sáng tràn ngập ủa vào! Tuy chói mắt nhưng Định Hoàng biết đây là cơ hội duy nhất cho chàng:

- Đi! Vút! Tiếng gầm khàn khàn của mục Bang Chủ vang lên:
- Là người? Đứng lại! Vù... Chậm một sát na là thêm một sát na tiến vào chỗ chết, Định Hoàng vận dụng toàn bộ sự tuyệt xảo của Đăng Không Đảo Thức để lẳng không uốn người và lao vượt qua. Vút! Mục Bang Chủ lại gầm, như vừa nhìn thấy có thêm lão Xạ Hồn xuất hiện:
- Đại thúc mau phát động Xạ Hồn khúc! Lão Xạ Hồn phùng phùng lửa giận:
- Ta đã phát rồi! Nhưng phải hỏi lại cách phát xạ Xạ Nguyên Châm của người! Vụt hiểu, mục đuổi theo:
- Chắc chắn tiểu tử đã giả trò! Đuổi Vút! Vút! Nhanh một sát na là thêm một sát na tìm thấy sinh lộ! Do mục thoáng chần chờ vì bảo lão Xạ Hồn tấu khúc Xạ Hồn nên hiện giờ mục chỉ còn thấy bóng dáng thấp thoáng của Định Hoàng ở xa xa! Phụp! Bộp! Từ giữa bầu trời trong xanh, Định Hoàng liền nhìn thấy ngọn hỏa quang phát màu vàng rực rỡ! Biết đó là hỏa pháo do chính mục Bang Chủ phát ra, chàng kêu:
- Bọn bang đồ rồi sẽ từ tứ phía chạy đến! Ta chậm rồi! Bổng La Nhược Phi lên tiếng:
- Sao người không bỏ mặc ta và lo chạy đi? Chàng hậm hực:
- Hành vi độ bình sinh ta không hề có! Người đừng nghĩ ai ai cũng có suy nghĩ giống như bọn Kim Ma Bang các người! Ắt chột bảo:
- Giải huyết cho ta! Mau! Chàng nghi hoặc:
- Người định làm gì? Ắ khấn trương:
- Gần đây có một lối tắt! Ta phải tự thân đưa người đến đó! Chàng mừng rỡ:
- Đi về phía nào? Ắ kinh ngạc:
- Ở phía tây! Sao? Người vẫn không giải huyết cho ta? Chàng cười thần bí:
- Không cần giải! Tự ta sẽ đưa người đi! Nào! Vút! Chàng nhanh tốc dịch hướng về phía tây:
- Nhưng lối đi đó chỉ khi nào ta tự đi, ta mới tìm thấy! Bỏ ngoài tai lời này, Định Hoàng dốc toàn bộ chân lực vào khinh thân pháp. Vút! Ở phía sau, bóng dáng của mục Bang Chủ và lão Xạ Hồn khuất dần, khuất dần... Đến một nơi có địa hình thật phức tạp, ả họ La kêu:
- Như ở phía này! Ắ không thể cử động nên chỉ dùng mắt thay cho tay chỉ! Vì thế, ả biết Định Hoàng vì không nhìn thấy hướng mắt của ả nên vừa đi sai! Ắ kêu:
- Quay lại! Người đã đi quá rồi! Vãn bỏ ngoài tai, Định Hoàng tiếp tục đi theo ý định! Vút! Thấy càng lúc càng sai, ả giận dữ:
- Được! Ta không nói nữa cũng không chỉ nữa! Cùng lắm ta và người gặp chung một số phận! Chàng phì cười:
- Chung thì chung! Nhưng vẫn không nguy hiểm bằng nếu ta đi theo sự điềm chỉ của người! Ắ hết giận vì quá kinh ngạc:
- Lại chuyện gì nữa đây? Chàng bảo:
- Người thử liếc nhìn lại phía sau, có phải không còn ai đuổi theo chúng ta không? Ắ cố liếc nhìn:
- Đường như không có! Sao? Chàng cười lạnh:
- Chứng tỏ, mục bang chủ cũng biết người biết lối tắt đó! Có lẽ hiện giờ mục đang đón lỏng ta và người ở đó rồi! Ắ giật mình:
- Người nói thật?
- Chàng vụt nín lặng và tăng nhanh cước lực. Vút! Được Định Hoàng đặt lên vai, ả có tầm nhìn tương đối rõ:
- Nguy tai! Ở phía trước có người! Chàng hỏi hả:
- Đường như đó là đệ tử Ngũ Đường, người nhìn lại xem! Ắ kêu:

- Không sai! Ta nhìn thấy Vương Kiên rồi. Chàng giải huyết cho ả và còn truyền cho ả một ít chân lực:
- Họ đến là vì thấy phao lệnh của Bang chủ, ứng phó cách nào là tùy người! Hiểu rõ ý muốn của chàng, La Nhược Phi vừa thi triển kinh công chạy sóng vai với chàng vừa để lộ sắc diện cau có! Chàng hiểu, ả đang chọn lựa! Một là tiếp tục cùng chàng tháo chạy, nghĩa là ly khai vĩnh viễn Kim Ma Bang, muốn như thế ả phải tìm cách đối lừa bọn Vương Kiên! Hai là ả sẽ dùng bọn Vương Kiên, tạo thế lực thêm cho ả, quyết cầm chân chàng, chờ mục Bang chủ tìm đến, và đó là cách ả chỉ dùng nếu ả muốn lấy công chuộc tội, có sinh mạng của chàng làm bằng chứng cho sự vô tội của ả! ả chọn thì chàng cũng chọn! ả ly khai Kim Ma Bang thì không sao, bất quá chàng chỉ là người tự chuốc khổ vào thân vì phải lo toan thêm cho ả! Ngược lại, nếu ả có ý định hại, giết hay không giết ả đây? Nếu giết, hà cớ gì từ nãy giờ chàng vẫn cứ đưa ả theo? Còn như không giết, chà, sau khi ngoài việc ả sẽ là người tiếp tục nghĩ cách hại chàng, sẽ còn nhiều người nữa bị ba chữ Phong Lưu Tử của ả hại! Thật là khó bề chọn lựa! Có lẽ đối với ả cũng vậy nên chàng nhìn thấy sắc diện của ả vẫn cau có! Chàng chợt buột miệng:
- Dẫu sao, lần này ta thoát được đến đây là nhờ người chỉ điểm! Cho nên, bất luận có việc gì xảy ra, ta hứa sẽ buông tha cho người lần này! Chàng nói câu này là muốn ả dễ bề chọn lựa! ả không còn sợ chàng bất ngờ hạ thủ nữa nếu ả quyết định dùng bọn Vương Kiên vây giữ chàng! Khuôn mặt ả chợt giãn ra! Đó là lúc Vương Kiên vừa lao đến:
- Đường chủ! Đã xảy ra chuyện gì? Định Hoàng ung dung dừng lại, trông chờ chỉ một lời nói của ả thôi! ả lên tiếng:
- Sao bây giờ bọn người mới đến? Hừ! Chậm như bọn người, ta thật mắt mặt với những phen Đường còn lại! Chàng nhẹ nhõm, thế là ả đã có sự lựa chọn cho riêng ả! Nhưng do vẫn sợ bọn người khác bất ngờ chạy đến, chàng háng giọng:
- Đường chủ, đừng để chậm! Bằng không, bốn sứ giả phải tự đi một mình! ả quay lại nhìn nhó:
- Không được! Đây là chuyện hệ trọng, nhất là ta không thể đi nhanh bằng người là đầu lãnh sứ giả! Ta không thể để người đi một mình! ả quay nhìn Vương Kiên và lũ thuộc hạ đệ Ngũ Đường:
- Đã lỡ đến đây rồi bọn người cũng nên đến Tổng đàn để nghỉ ngơi! Tạm thời Vương Kiên người vẫn thay ta chấp chưởng bốn đường! Vương Kiên chợt hỏi:
- Đường chủ lại có việc phải đi? Hạ toà định hỏi, sao Đường chủ phải cùng đi với sứ giả bốn bang? Định Hoàng nhanh miệng:
- Có gì là không được? ả có phần biến sắc, lập tức nói thêm vào:
- Đây là lệnh của Bang chủ! Ta nghĩ dẫu không phải người cũng không nên hỏi! Vương Kiên vụt xoa tay:
- Hỏi Đường Chủ thì không! Hạ toà chỉ muốn xem sứ giả Bài của Hoàng sứ giả đây! ả quát:
- Đã có ta cùng đi, hỏi hay không, chỉ có ta mới có quyền hỏi! Hay Vương Kiên người muốn kháng lệnh? Vương Kiên lùi lại:
- Hạ toà không dám! ả cười lại:
- Không dám là tốt! Ta và đầu lãnh sứ giả không thể chậm chân! Cáo biệt! ả tự nắm vào tay Định Hoàng! Hiểu ý chàng bảo:
- Để bốn sứ giả giúp Đường chủ! Vút! Vút! Bất chợt có tiếng quát vang dội:
- La Nhược Phi tạo phản! Tiểu tử kia là phạm nhân! Mau giữ cả hai lại! Vương Kiên vụt gầm lên, nhưng là gầm hỏi:
- Có chuyện này thật sao, Lưu Hộ pháp? Xưng hô như thế chứng tỏ Vương Kiên vừa nhìn thấy Lưu Thúc! Định Hoàng nói như rót vào tai La Nhược Phi:
- Thân phận của người kẻ không còn! Người có muốn ta giúp người trừng trị Lưu Thúc? ả nhìn nhó:
- Đâm lao thì phải theo lao, bây giờ ta còn bụng dạ nào để giận Lưu Thúc? Tốt hơn hết, người nên đưa ta đi càng nhanh càng... tốt!

Oẹ! Ả bỗng thổ huyết và ngất đi! Miễn cưỡng, chàng lại đặt ả lên vai, nhanh tốc bỏ chạy. Vút! Đã vượt khỏi nơi có địa hình phức tạp, trước mặt Định Hoàng bây giờ là hoàn toàn trống trải, trống đến độ có thể nhìn thấy nguyên cả một cánh rừng chỉ cách chàng không đầy một dặm! Vào rừng là thoát, Kim Ma Bang dù có nhân số đến đâu vẫn không thể vây kín khu rừng để kiếm tìm, Định Hoàng nghĩ như vậy nên lẳng lẹ lao đi!

Vút! Ở phía sau, ngoài Lưu Thức còn có cả Vương Kiên và năm bảy hảo thủ khác do có khinh thân pháp khá cao mình nên vẫn miễn cưỡng đuổi theo! Như đoán biết ý định của chàng, từ phía sau có một tiếng pháo hiệu vang lên. Phụt! Ngẩng nhìn lên, Định Hoàng nhìn thấy đó là ngọn hoả pháo phát hoả màu quang xanh và ngọn hoả pháo đó cứ nhắm khu rừng rơi xuống! Thừa biết đó là hành vi Lưu Thức nhằm chỉ điểm hướng sắp chạy đến của chàng là kẻ đang bị truy sát, Định Hoàng thầm hậm hực: “Lưu - Giang - Từ, tam trang bọn người thật quá quắt! Bọn khuyển mã các người thế nào cũng có ngày được Định Hoàng ta cho một bài học! Hừ!” Ngọn hoả pháo đó không ngờ lại tỏ ra có kiến hiệu! Chéch ở bên tả, dọc theo cánh rừng Định Hoàng nhìn thấy một đoàn người khá đông, đang ủa nhau chạy đến. Nhân vật dẫn đầu như muốn tỏ rõ uy thế chợt gầm lên:

- Nội Đường Đường chủ ta đã đến đây! Tiểu tử người đừng mong chạy thoát! Dừng mắt lượng định, Định Hoàng biết chàng vẫn chạy kịp vào rừng, trước lúc phải đối đầu với nhiều nhân vật cùng với Đường Chủ Nội Đường đang tỏ rõ một bản lĩnh cao minh nhất định! Nhưng chính lúc đó, ả La Nhược Phi tỉnh lại! Ả cự người kêu lên:

- Không ổn rồi! Ngoài bọn sứ giả, số còn lại đều là tay cung tiễn thượng thặng, trước kia từng giúp Nhị Bảo vang danh võ lâm! Định Hoàng e dè:

- Nhị Bảo Xích Long và Phiên Thiên? Vậy Nội Đường Đường Chủ là... Ả thở ra:

- Hôm nay là ngày chẵn, đả trách Nội Đường là Kha lão Nhị, nguyên trước kia là Bảo Chủ Phiên Thiên Bảo! Tuy nhiên, khi đã có tín hiệu cấp báo do chính Bang Chủ phát ra, cả lão đại cũng phải có mặt! Chàng lo lắng nhìn đoàn người đang do Bảo chủ Phiên Thiên Bảo dẫn đầu:

- Người nhìn xem, có thấy nhân vật đó không? Ả đáp:

- Không cần nhìn ta cũng biết nếu Kha lão nhị đến từ mé tả thì Kha lão đại phải đến từ mé hữu! Trong tình trạng này, nếu mé hữu không có người tắt bọn Kha lão đại đã tiềm phục sẵn gần đây! Rất có thể... Không cần ả dứt lời, Định Hoàng vừa nghe vừa nhìn thấy từ cánh rừng trước mặt có một nhân vật xuất hiện! Nhân vật này cười lớn:

- Nếu tiểu tử người không muốn mùi loạn tiễn phân thân thì mau mau dừng lại và ngoan ngoãn theo bọn ta quay lại Tổng Đàn! Bằng không ha... ha... Nhân vật nọ vẫy tay, sau đó, từ trong cánh rừng những tay cung nỏ thần tốc xuất hiện. Nhìn chỗ cung nỏ đó, Định Hoàng lạnh người tự hỏi không biết thoát bằng Đẳng Không Đảo Thức được không. Như đọc được ý nghĩ của chàng Kha lão đại bất ngờ hất mạnh cánh tay tả! Từ ống tay áo khá rộng của lão, một cánh chim vút bay ra. Vút! Cánh chim có lẽ bị giam lâu, giờ được tự do nên cứ tận lực bay vút đi! Lão nọ quát:

- Xạ Tiễn! Viu... Viu... Có tất cả ba mũi trường tiễn được bắn ra và lập tức cả ba mũi đều xuyên suốt thân hình con chim bé nhỏ nọ! Đủ thấy những tay cung nỏ đó xứng danh là thần tiễn! Mé bên tả có tiếng lão nhị quát:

- Nếu người còn chần chờ đừng trách mạng số người sao quá ngắn ngủi! Có tiếng La Nhược Phi bảo chàng:

- Người có thể thoát không, nếu không có ta làm người vương bận? Hãy bỏ ta lại nào! Thật bất ngờ, đáp lại ả là tiếng gầm kinh thiên động địa của chính Định Hoàng:

- Tất cả nghe đây! Ta không phải hạng người thích lạm sát! Nhưng bất luận kẻ nào dám ngăn cản ta ắt sẽ biết thế nào là sự lợi hại của Nho Tiên sở học! Đầu tiên hãy nhìn Đẳng Không Đảo Thức thân pháp! Vút! Như cánh chim tung lượn, Định Hoàng bật lên cao và thân tốc lao nhanh về phía tả, là phía đang có bọn Kha lão nhị chạy đến! Kha lão nhị thừa biết chàng có ý định gì nên quát tháo loạn xạ:

- Phía lão Đại chớ xạ tiễn! Còn bọn người mau khai, lập trận, chờ tiểu tử xông vào! Phía lão Đại vì sợ tiễn sẽ xạ về phía đồng bọn nên không tên nào dám phát tiễn! Riêng bọn theo chân Kha lão nhị tên nào có cầm

sẵn cung tiễn thì cứ lẳng xẵng chọn hướng, hy vọng lúc phát tiễn sẽ không xạ nhầm về hướng có người của Kha lão đại phục sẵn! Những tên còn lại thì tấn khai thật, chúng lập thành trận, chỉ chờ Định Hoàng xông vào lập trận ngay! Thấn phục và cảm kích hành vi của Định Hoàng, ả họ La thâm thì:

- Đó là trận Thiên Can, có đến ba mươi sáu phương vị, người đừng lao vào! Trái với ý nghĩ của ả, Định Hoàng lập tức lao vào trận! Vừa lao vào chàng vừa tìm cách đặt ả xoay mặt về phía sau! Chàng căn dặn:

- Chỉ cần người chịu khó trông chừng phía hậu cho ta là đủ! Trận Thiên Can chính là cơ hội cho chúng ta thoát thân! Nào! Vút! Ầ! thất kinh đến độ phải gào to:

- Người vào trận là chết! Kha lão nhĩ cười ngạo mạn:

- Không sai! Tiểu tử người tự chuốc hoạ vào thân rồi! Ha... Ha... Trận Thiên Can có lẽ được huấn luyện kỹ, đúng lúc Định Hoàng đặt chân vào liền phát động:

- Nghịch Đảo Thiên Hà! Đánh! Ào... Ào... Định Hoàng cười to như tiếng sấm động:

- Dùng trận đối với ta, chính bọn người mới là tự chuốc hoạ vào thân! Xem đây! Phục Ma Đệ Nhất Thức! Chàng dịch chuyển theo một bộ vị kỳ lạ, lúc ngoặt tả, lúc tiến lên, lúc lùi lại, lúc sang hữu! Và khi cho là đúng lúc, hữu kinh của chàng liền chớp động! Vút! Vù... Vù... Không thể nào ngờ lối dịch chuyển của chàng đã đưa chàng đến đối mặt với chỗ xung yếu nhất của Trận Thiên Can lúc này, bọn lập trận ngỡ ngàng nhìn ngọn sóng kinh của chàng đang ập đến như thác đổ. Ào... Ào... Vù... Vù... Ầ!!! Có tiếng của gã Lạc Tam sứ giả hét:

- Đảo Chuyển Càn Khôn! Đánh! Trận Thiên Can xoay chuyển, tạm thời lấp đi chỗ xung yếu suýt bị Định Hoàng phá vỡ, đồng thời tạo một màn cương kinh đổ ập vào chàng. Ào... Ào... Định Hoàng lần này có lối dịch chuyển lạ kỳ hơn, cứ tiến lùi liên tục trước khi phát ra tiếng gầm đầy uy lực:

- Phục Ma Đệ Nhị Thức! Đỡ! Vù... Vù... Lúc đó, do tin chắc trận Thiên Can là quá đủ để bắt giữ phạm nhân, lũ cung tiễn do Kha lão đại dẫn đầu đang dần dần tiến đến, hy vọng được mục kích một trận chiến và kết quả đã biết từ trước! Và chính Kha lão đại lẫn Kha lão nhĩ đều phải bàng hoàng khi phát hiện một Định Hoàng đang làm đảo lộn mọi định kiến sẵn có của họ về trận Thiên Can. Ầm! Ầm! Ầm!! Có tiếng Định Hoàng cười sặc sụa khi trông thấy Trận Thiên Can cơ hồ tan tác:

- Phục Ma Đệ Tam Thức! Ha... Ha... Vù... Vù... Có tiếng gã Tạ Lục gào lên:

- Tiểu tử rất tinh thông trận đồ! Mau mau phát xạ cung tiễn! Lạc Tam cũng kêu kinh hãi:

- Không kịp rồi! Tiểu tử như muốn Trận Thiên can làm bình phong che chắn tầm xạ tiễn cho y! Ầm! Ầm! Trận Thiên Can rối loạn, Kha lão nhĩ gào lên:

- Lùi mau! Đội cung tiễn! Bắn! Nhưng như một bóng núi đổ xuống, một tiếng quát của Định Hoàng phủ chụp lên toàn bộ phương vị của Kha lão nhĩ:

- Lão thử một chưởng của ta trước đã! Vù... Kha lão nhĩ thất kinh, chạy trốn chết mới thoát bóng kinh của Định Hoàng! Hụt kinh, ngọn kinh đập luôn vào đất: Ầm!! Cát bụi tung bay mịt mù làm thị tuyến của những tay cung nỏ kể như vô dụng! Kha lão đại quát:

- Đề phòng tiểu tử chạy vào rừng! Mau ngăn lại! Đến lượt Kha lão đại nghe tiếng Định Hoàng như tiếng oan hồn đòi mạng:

- Sao lão không thử ngăn ta! Đỡ! Vù... Kha lão đại khả dĩ có đởm lược khá hơn Kha lão nhĩ:

- Ta không dám sao? Đỡ! Vù... Ầm! Có tiếng Định Hoàng cười vang vọng:

- Lão rất khách khí! Tiến chân ta làm gì? Ha... Ha... Đang cười, chàng nghe ả La Nhược Phi rít:

- Muốn ám toán cả ta ư? Trả cho người đây, Vương Kiên! Vuu... Qua đó chàng biết, Vương Kiên có lẽ vì nóng lòng lập công nên đã xạ tiễn vào phía sau chàng! May nhờ có La Nhược Phi trông chừng phía hậu, chính ả đã chớp được mũi tiễn, sau đó vận lực ném trả vào Vương Kiên! Tuy rất muốn trừng trị Vương Kiên nhưng có một cơ hội tốt để thoát thân như thế này, Định Hoàng nào dám bỏ lỡ! Vút!

-oOo-

22. Phong Lưu Tử

- Trần Thiên Can không thể có uy lực kém như thế này. Chúng tôi trong số chúng ta đang có người không hết lòng hết dạ! Định Hoàng cười thầm vì người nào nói câu này chúng tôi vừa quá cao ngạo tự phụ vừa không biết Định Hoàng vốn là một nhân vật am tường kỳ môn trận thế, nhưng tại chàng liền nghe có tiếng gã sứ giả Lạc Tam đề quyết:
- Gần đây Triển Ngũ luôn nói tốt cho tiểu tử! Rất có thể Triển Ngũ không tận tâm tận lực, làm cho Trần Thiên Can phải kém đi! Trong bọn chúng đã xuất hiện những mâu thuẫn và lúc này, để tìm cách biện minh cho sự yếu kém, chúng đang đổ lỗi cho nhau! Định Hoàng nghe thanh âm giận dữ của Triển Ngũ:
- Tam sứ giả huynh không được hồ đồ! Chúng ta để tiểu tử thoát vì y có bản lĩnh cao minh thật sự! Có tiếng cười gằn của ai đó:
- Xem đó, Triển Ngũ vẫn cứ đề cao tiểu tử! Lời vừa rồi của Lạc Tam quả không sai! Bên tai Định Hoàng bỗng nghe tiếng La Nhược Phi bảo:
- Trong bọn sứ giả do chính ta tuyển dụng, gã Triển Ngũ là kẻ duy nhất luôn có thái độ miễn cưỡng! Chợt nảy ra một ý, Định Hoàng đặt ả La Nhược Phi xuống! Tiếp đó, chàng đi vòng quanh ả và có những hành vi hết sức quái lạ trước ánh mắt ngỡ ngàng và lo ngại của ả! Thấy chàng nếu không bề một cảnh cây rừng khác phải thay hình đổi dạng, cốt ý làm cho hướng cây ngã phải theo ý của chàng, không chịu được ả lên tiếng:
- Người định làm gì? Sao không lo thoát cho xa? Chàng thực hiện nốt vài động tác nữa, sau mới giải thích:
- Người như Triển Ngũ nhất định khó tránh khỏi nghi ngờ của bọn kia, không chừng y có thể mất mạng! Ta muốn cứu y! ả thất sắc:
- Vậy còn ta? Người bỏ mặc ta ở đây ư? Chàng nghiêm giọng:
- Đưa phạt thì phải đưa đến tận Tây Phương! Ta vẫn cứu người, cũng như phải cứu Triển Ngũ! ả càng thêm kinh hoàng:
- Nhưng người để ta ở đây, bọn chúng nhất định sẽ tìm vào khi biết chắc không có người ở bên cạnh ta? Chàng cười nhẹ:
- Yên tâm đi! Ta vừa thiết lập xong một trận đồ! Không một ai nhìn thấy người nếu người đừng khinh xuất tự ý rời khỏi phạm vi ba trượng vuông này! Đúng lúc đó, một tiếng quát cực lớn từ phía ngoài rừng vang vào:
- Người thật to gan, dám phản kháng mệnh lệnh của bốn Đường Chủ ư?
- Lạc Tam, Tạ Lục! Bắt lấy Triển Ngũ! Và tiếng gầm giận dữ của Triển Ngũ liền vang lên:
- Ta không phản! Nhưng chính bọn người ép ta phải phản! Đờ! Định Hoàng tỏ vẻ khản trương:
- Ta phải cứu y ngay, nếu không e chậm mất! Hãy ghi nhớ những gì ta vừa dặn! La Nhược Phi chưa kịp nói lời gì Định Hoàng đã biến mất khỏi tầm mắt của ả! Vút! Vừa ra đến bên ngoài cánh rừng, Định Hoàng lập tức nhìn thấy một mình Triển Ngũ đang bị hai gã sứ giả Lạc Tam và Tạ Lục quán chặt! Và như nhận định của chàng dường như sở học của Triển Ngũ vẫn thừa năng lực đối phó với hai gã kia, trong đó có một gã được xếp trên bậc Triển Ngũ, chúng tôi Triển Ngũ phải có võ công kém hơn mới phải! Tuy nhiên, theo tình thế trước mắt mà nói, mãnh hổ nan địch quần hồ, ngoài Lạc Tam và Tạ Lục vẫn còn mấy mươi người sẵn sàng xạ tiễn hoặc động thủ, thừa năng lực không chế Triển Ngũ! Định Hoàng lo ngại, đến bản thân chàng nếu bây giờ xuất hiện vị tất đối phó một lực lượng như vậy, nhất là khi bọn chúng đã một lần để xổng chàng như vừa rồi! Nhưng đôi mắt chàng vụt sáng lên, một giải pháp chợt đến với chàng! Với khinh thân pháp Đàng Không Đảo Thức, Định Hoàng vừa lao đến vừa buông tràng cười lồng lộng:
- Ha... Ha... Vút! Quay đầu nhìn lại, cả Kha lão đại và Kha lão nhị cùng gầm lên:

- Người còn dám quay lại ư?
- Người quay lại là muốn chết! Đội cung tiến!
- Xạ... Lệnh của Kha lão nhị chưa dứt, Định Hoàng chợt xuất hiện ngay trước mặt! Chàng vươn tay chop vào Kha lão nhị:
- Nếu có dõm lược, lão cứ bảo bọn chúng xạ tiến! Hừ! Vù... Không ngờ lần này Định Hoàng không dùng chưởng mà chỉ vận dụng một chiêu tầm thường là Hắc Hổ Thâu Tâm để chop vào, Kha lão nhị sau một lần phải tránh chưởng của Định Hoàng như loài rùa thụt cổ, bị mất mặt trước lũ thuộc hạ, giờ có dịp lồng lên để lấy lại thể diện! Kha lão nhị vung tay:
- Tiểu tử quả cuồng ngạo! Đờ! Vù... Song phương tiếp cận nhau và như vậy là đúng ý Định Hoàng! Chàng bật cười:
- Song Ưng Hồi Đầu! Xem đây! Vù... Cách biến chiêu lăng lệ của Định Hoàng càng làm Kha lão nhị phần nộ:
- Người xem nhẹ bốn Đường Chủ thế sao? Chỉ với mấy chiêu tầm thường này, quả nhiên ngươi muốn nạp mạng! Đờ! Vù... Nhưng Kha lão nhị đã lầm! Dùng chiêu biến chiêu trong tư thế tiếp cận, lão đâu phải đối thủ của Định Hoàng! Định Hoàng rùng người xuống:
- Huyệt Khí Hải! Trúng! Định Hoàng đưa mắt nhìn quanh cục trường. Bọn xạ thủ vẫn hờm sẵn cung tên, Kha lão đại đang bối rối đến cực điểm vì chưa biết phải đối phó như thế nào với tình thế này, phần Triển Ngũ thì có thêm nữa hai tên sứ giả đang tiếp lực cho Lạc Tam và Tạ Lục vây hãm! Định Hoàng trầm giọng:
- Hãy buông tha Triển Ngũ nếu lão muốn ta buông tha lão! Kha lão nhị càng thêm rúng động:
- Không thể được! Chàng ấn mạch vào Mệnh Môn huyệt của lão:
- Lão lập lại một lần nữa xem! Do không biết chàng vừa nói gì với lão nhị, chỉ thấy lão Nhị vừa hô lên ba chữ “không thể được” thì sắc diện lập tức nhợt nhạt. Kha lão đại kinh tâm kêu lên:
- Lão Nhị! Tiểu tử muốn gì? Lúc đó! Ầm! Hự! Nhìn theo hướng có tiếng chạm kinh vừa vang lên, Định Hoàng thấy Triển Ngũ đang có thêm một gã sứ giả nữa tiến đến vây đánh! Qua đó, người vừa bất ngờ tập kích Triển Ngũ! Định Hoàng nói cho Kha lão đại biết rõ ý định:
- Buông tha Triển Ngũ, ta lập tức tha mạng lão thất phu này! Đến lượt Kha lão đại rúng động:
- Không thể... Chàng lập tức nhả ra một ít lực đạo vào Mệnh Môn huyệt Kha lão nhị.
- Xem đây! Kha lão nhị gào lên:
- Đứng... Hự! Nhìn Kha lão nhị càng có sắc diện như kẻ chết rồi. Kha lão đại cuống quýt hô hoán:
- Đinh Nhị, Lạc Tam! Dừng tay lại mau! Nghe tiếng Kha lão đại hô hoán, gã sứ giả thứ năm vừa tiến đến nhập bọn với bọn vây hãm Triển Ngũ lập tức quay đầu nhìn lại:
- Sao phải dừng, Đại Đường chủ? Cũng có tiếng Lạc Tam quát:
- Tên họ Triển bội phản sắp đến lúc mạng vong rồi! Xem đây! Phát hiện Lạc Tam đang bất ngờ phát kinh vào Triển Ngũ, nhân lúc Triển Ngũ có phần nào lơ lửng vì nghe Kha lão đại bảo hai gã Đinh Nhị và Lạc Tam phải dừng tay, Định Hoàng gầm vang:
- Lạc Tam! Người không dừng lại, phải chăng muốn Nhị Đường Chủ của người phải chết? Cũng lo sợ điều đó, Kha lão đại thất thanh kêu lên:
- Ta bảo dừng thì dừng! Người... Ôi chào! Kha lão đại kêu như thế vì đó là lúc Lạc Tam quát trúng Triển Ngũ một kinh. Ầm! Lão kinh hoàng nhìn qua Lão Nhị! Lão càng thêm hoảng loạn khi phát hiện ở khoé miệng Kha lão nhị vừa toé máu, chứng tỏ một kinh của Lạc Tam trúng vào Triển Ngũ cũng là hành vi làm cho Kha lão nhị phải thống khổ vì vừa bị Định Hoàng nhả kinh vào huyệt Mệnh Môn. Định Hoàng lại quát:
- Mau buông tha Triển Ngũ! Ta không còn nhẫn nại nhiều nữa đâu! Kha lão đại uất ức gầm lên:

- Lạc Tam, Đinh Nhị! Bọn ngươi lập tức lùi lại. Hãy nhớ, đây là mệnh lệnh của ta! Trông rõ cục diện, biết sinh mệnh Kha lão nhị đang bị uy hiếp nghiêm trọng, Lạc Tam và gã sứ giả thứ năm vừa thêm vào chính là Đinh Nhị buộc phải cùng ba gã sứ giả kia triệt thoái, để lại một Triển Ngũ đang lão đảo chéch choáng sau hai lượt trúng kinh! Thấy tất cả đã lùi, Kha lão đại rít:
- Ta đã buông tha Triển Ngũ rồi! Ngươi chờ gì nữa không thực hiện lời hứa? Định Hoàng cười lạt:
- Nếu là lão, hẳn lão phải hiểu ta cần phải làm gì trước khi buông tha lão Nhị, đúng không? Yên tâm đi! Một mạng của lão Nhị đâu thể quý bằng mạng của Triển Ngũ! Định Hoàng gọi Triển Ngũ:
- Triển huynh mau chạy đi! Ân tình lần trước Triển huynh danh cho tại hạ, tại hạ chỉ có thể bào đáp như thế này thôi! Triển Ngũ nhìn chàng hỏi:
- Sao ngươi cứu ta? Chàng lắc đầu:
- Lúc này không phải lúc giải thích! Triển huynh hãy đi đi! Triển Ngũ cũng lắc đầu:
- Ta còn đang bị Xạ Nguyên Châm khống chế! Đất trời dù bao la nhưng làm gì còn có chỗ cho Triển Thiết này dung thân? Chàng nghiêm giọng:
- Nam tử hán đại trượng phu, Triển Thiết huynh sao lại quá bi quan đến vậy? Trước hết phải thoát khỏi nơi này đã, sau hãy liệu cách hoá giải Xạ Nguyên Châm! Triển Thiết bật cười thống thiết:
- Hoá giải ư? Trên đời này làm gì còn cách để hoá giải chứ? Ha... Ha... Đang cười, vì làm cho thương thế kinh động, Triển Thiết bỗng học lên một tiếng:
- Oe! Định Hoàng nhăn mặt:
- Nếu Triển Thiết huynh muốn chết thì tại hạ không còn gì để nói! Ngược lại hãy mau kèm chế mọi xúc động, ổn định lập tức những chân nguyên nội kinh! Lời đề tỉnh của Định Hoàng dường như vô dụng với Triển Thiết! Y dùng ống tay áo quạt ngang miệng, sau đó lại bật cười:
- Sống mà không bằng chết và luôn sống trong nơm nớp lo sợ, họ Triển này thấy chẳng thiết! Ha... Ha... Kinh hoàng, Kha lão đại kêu lên:
- Đó là tự y muốn chết, tiểu tử ngươi đừng lấy đó làm có hại mạng lão Nhị! Tiếng kêu của Kha lão đại bất chợt nhắc Định Hoàng một điều! Chàng hỏi lão:
- Lão nói đi, Xạ Nguyên Châm còn hay không còn cách hoá giải? Kha lão đại biến sắc! Lão cứ nhìn chùng chùng vào Kha lão nhị, như lo sợ phen này Kha lão nhị khó mong toàn mạng! Thái độ của Kha lão đại khiến Định Hoàng kinh nghi! Chàng nói vào tai Kha lão nhị:
- Ta nghĩ, ắt là có cách hoá giải Xạ Nguyên Châm, đúng không? Kha lão nhị vừa thoáng có vẻ chần chừ thì Định Hoàng lập tức găm lên:
- Có hay không? Quá hoảng hốt, chính Kha lão đại lên tiếng:
- Đừng! Để ta nói! Vẫn còn cách hoá giả Xạ Nguyên Châm! Định Hoàng sáng vụt hai mắt! Kể cả Triển Thiết cũng vậy! Triển Thiết lão đảo tiến đến gần Kha Lão đại:
- Lão nói thật chứ? Định Hoàng vụt kêu:
- Triển Thiết huynh đừng đến gần lão! Và vì sợ Kha lão đại có hành vi bất lợi cho Triển Thiết, Định Hoàng quát:
- Lão Nhị lập tức mất mạng nếu bất kỳ kẻ nào dám vọng động, chạm vào Triển Thiết! Triển Thiết vụt hiểu khi phát hiện ở Kha lão đại đang có dáng vẻ của người nuôi tiếc vì mất cơ hội thực hiện ý đồ! Triển Thiết lão đảo chuyển qua hướng Kha lão nhị:
- Hoàng lão đệ! Nhờ huynh đệ hỏi xem, đó là cách gì? Chàng ấn tay vào người Kha lão Nhị:
- Thế nào? Lão đáp hay không đáp? Lần thứ hai Kha lão đại phải lên tiếng:
- Muốn hoá giải cần phải có tâm pháp Bạch Vân! Triển Thiết tái mặt:

- Bạch Vân Tâm Pháp của Bạch Vân Môn? Bạch Vân Môn đã bị tận diệt, làm sao tìm ra tâm pháp này? Và Triển Thiết quắc mắt nhìn Kha lão nhị:
- Nếu vậy, mạng Triển Thiết này kể như chẳng còn! Ta phải giết lão, rồi dù có chết vẫn mãn nguyện! Triển Thiết vươn tay vỗ Kha lão nhị. Vù... Kha lão nhị thất kinh:
- Tiểu tử người đừng quên lời hứa của người! Định Hoàng vụt thở dài:
- Yên tâm đi! Thật đáng tiếc, Triển huynh, tại hạ đành đắc tội vậy! Chàng lôi Kha lão nhị dịch qua một bên, nhân đó điểm luôn vào huyệt đạo Triển Thiết! Hự! Bị chế ngự dù Triển Thiết bất động nhưng từ hai hốc mắt của y vẫn ánh lên những tia nhìn uất hận! Không chậm, chàng nhắc Triển Thiết lên vai, miệng bảo Kha lão đại:
- Phiên lão cho tất cả lùi lại mười trượng! Kha lão đại kinh tâm:
- Người vẫn không buông tha... Chàng gần giọng:
- Ta bảo lùi thì lùi! Hay lão muốn nhìn lão Nhị thảm tử? Miễn cưỡng, Kha lão đại buông lệnh:
- Lùi! Nhìn sắc mặt của Kha lão đại, tuy ra lệnh cho thuộc hạ lùi, nhưng tiếng lệnh có phần đành lại, Định Hoàng như đoán được ý đồ của lão! Không chờ bọn chúng lùi đủ mười trượng, Định Hoàng bất ngờ tung người lao đi! Vút! Đúng như chàng nghĩ, có tiếng Kha lão đại quát lớn:
- Xạ Tiễn! Viu... Viu... Tuy nhiên, với khinh thân pháp Đằng Không Đảo Thức và hành vi chủ động lao đi trước, Định Hoàng vẫn kịp khuất dạng vào rừng, trước lúc những mũi trường tiễn có cơ hội xạ đến! Không buông bỏ Triển Thiết, chàng đưa luôn y vào trận đồ đã lập! Nhưng vừa vào trận, Định Hoàng phải thất sắc đến độ buột miệng kêu:
- Là lão? Trong trận, nằm dài dưới nền đất lạnh là La Nhược Phi! Cạnh La Nhược Phi là lão Phi Thiên Ma! Phi Thiên Ma mỉm cười:
- Cổ nhân gặp lại, người không hoan hỉ sao? Định Hoàng đặt Triển Thiết xuống! Vừa giải huyệt cho Triển Thiết, chàng vừa trấn an:
- Đây là trận đồ do tại hạ lập, Triển huynh nếu cảm thấy cần hãy an tâm tọa công trị thương, phần tại hạ, có cổ nhân cần phải đón tiếp! Triển Thiết ngơ ngẩn nhìn Phi Thiên Ma:
- Hoàng huynh đệ thật sự quen biết Phi Thiên Nhất Ma? Chàng cười gượng:
- Triển huynh hà tất nghĩ ngợi nhiều! Đây chỉ là sự quen biết ngoài ý muốn thôi! Phi Thiên Ma bật cười:
- Không sai! Đúng là sự quen biết ngoài ý muốn và song phương buộc phải quen nhau những bốn năm dài! Ha... Ha... Chàng hậm hực:
- Thù nhân của lão là Vũ Nội Tam Tổ và Bang chủ Kim Ma Bang, lão đến đây làm gì? Phi Thiên Ma trầm giọng:
- Người giả vờ hay cố tình quên vậy? Nho Tiên cũng là thù nhân của ta kia mà? Chàng vờ giận dữ:
- Vậy lão cứ tìm Nho Tiên, cần gì phải tìm ta? Lão cười nhạt:
- Người nói rất đúng! Nhưng đáng tiếc, để tìm được Nho Tiên ta không thể không tìm người! Vì chẳng phải người là truyền nhân của Nho Tiên sao? Chàng thở dài:
- Thôi được! Vậy là lão chỉ muốn tìm ta? Lão quắc mắt:
- Người lại định giở trò gì đây? Chàng nhìn lại lão:
- Sao lại giở trò? Lão tìm ta thì ta nói lão tìm ta, không lẽ không đúng? Lão chợt mỉm cười:
- À... Ta hiểu rồi! Phải người muốn bảo ta tha mạng cho hai bằng hữu của người? Rồi lão ung dung bảo:
- Tha thì tha, ta đâu cần mạng của chúng? Chỉ có điều... Biết lão có ý ngập ngừng chờ chàng hỏi, Định Hoàng nói khích lão:

- Chỉ có điều lão không dám tha chứ gì? Cũng phải, nếu ta có thêm họ làm trợ thủ, một mình lão ắt phải gặp khó khăn! Lão bĩu môi:
- Một ả thì nội thương, có lẽ do Xạ Hồn Lão Tổ hạ thủ, gã kia thì không kém gì, ngươi muốn kích ta thì nên tìm cách nào khác nghe thuận tai hơn! Chàng vờ kinh ngạc:
- Hoá ra lão đã biết nên lão mới tỏ ra tự đắc? Lão động nộ:
- Nói bậy! Đừng nói chỉ có hai, dù có thêm năm bảy lần như thế nữa, bọn ngươi đông người vẫn không phải đối thủ của ta! Chàng bật hỏi:
- Vậy tại sao lão không tha họ? Lão cười hí hí:
- Ta nào bảo ta không tha? Chỉ sợ còn nhiều người khác quyết không tha chúng! Chàng thất kinh:
- Lão muốn nói... Lão gật đầu:
- Không sai! Ta tuy không bại nhưng cố ý làm như thế để chúng phải đuổi theo! Không chừng ngay lúc này, bọn Vũ Nội Tam Tổ và mụ Kiều Kim Liên đã phát hiện trận đồ do ngươi lập rồi! Ngươi đừng quên, bọn chúng cũng tinh thông trận đồ không kém gì ngươi và ta! Chàng nôn nóng:
- Rốt cuộc lão muốn gì ở ta? Lão dần giọng:
- Nho Tiên! Chàng buộc lòng phải đáp:
- Lão cứ vào Lạc Tiên Cốc là gặp! Cũng như ta trước đây vậy! Lão kinh nghi:
- Thật ư? Chàng quả quyết:
- Ta không cần dối lão làm chi! Lão cứ... Lão bật cười:
- Ngươi là truyền nhân của Nho Tiên, lời diem chỉ này liệu có đáng tin không vậy? Ha. . Ha... Chàng thất vọng:
- Lão chưa đi làm sao biết là có đáng tin hay không? Lão ngưng cười:
- Ta chỉ tin nếu ngươi chịu nói rõ hiện tình lúc này của Nho Tiên! Nào, lão quỷ đó còn sống hay đã chết từ lâu? Chàng thở dài:
- Sao lại không còn sống?
- Vậy tại sao Nho Tiên không xuất hiện? Chàng chưa kịp đáp thì lão nói thêm, bằng giọng đề quyết:
- Qua nội lực của ngươi hiện giờ cho thấy, ta biết chắc Nho Tiên phải trao truyền nội lực cho ngươi! Có nghĩa là Nho Tiên đã quá mòn mỏi vì không tìm ra cách hoá giải trận đồ! Chàng vờ cười:
- Lập trận là Nho Tiên lập, tại sao lão dám nghĩ như lão vừa nói? Lão nghiêm mặt:
- Nếu vì ngươi không bảo Nho Tiên đang ở Lạc Tiên Cốc, có lẽ ta không bao giờ có suy nghĩ quái đản này! Tuy nhiên, do ngươi đã nói nên ta biết chắc như vậy! Kinh sợ trước sự thông tuệ của lão Định Hoàng thâm trách là đã tạo cho lão sự nghi ngờ! Thấy chàng thờ người, lão đoán tiếp:
- Trận lồng trong trận, Vũ Nội Tam Tổ phải hao tổn nhiều tâm huyết mới lập ra thế trận này! Lão quỷ Nho Tiên hoặc không biết hoặc biết nhưng cố tình hãm hại ta nên phải tự ý đặt xen vào một trận nữa! Ta nghĩ, chính Nho Tiên cũng trải năm mươi mấy năm dài khổ đốn như ta! Ngươi nói sao nào? Chàng cố cãi:
- Nhưng lão vẫn sống, có sao Nho Tiên phải chết? Lão cười nụ:
- Thì cũng do ngươi cho ta biết? Chàng kinh nghi:
- Ta? Lão gật đầu:
- Không sai! Thu ngươi làm truyền nhân, nếu đó là hành vi của một Nho Tiên còn đủ linh trí, lão nhất định không chấp nhận nghe ngươi gọi lão như cách gọi của ngươi này giờ! Trái lại, ngươi phải gọi là sư phụ! Chàng nguy biến:

- Sao lão không nghĩ, do niên kỷ quá chênh lệch, Nho Tiên không thể thu ta làm truyền nhân? Lão ngó người:
- Cũng đúng! Nhưng ngay sau đó, lão lại tự phản bác:
- Nhưng không phải! Người đừng quên, ta và Nho Tiên đều là người cùng thời, tại sao ta đã từng có ý thu người làm truyền nhân, Nho Tiên sao lại không thể? Chàng phì cười:
- Lão là một đại ma đầu, cách nghĩ của lão làm sao giống cách nghĩ của Nho Tiên? Đột nhiên, lão bảo:
- Được! Để biết rõ hư thực, ta có cách dò xét. Chàng kinh nghi:
- Cách gì? Lão cười lạnh:
- Đối chường với người! Chàng thất kinh:
- Đối chường với ta? Lão gật:
- Phải! Nếu người có nội lực xấp xỉ tám chín mươi năm, chứng tỏ Nho Tiên vì truyền hết nội lực cho người nên lão quý đã chết! Ngược lại... Chàng lo ngại:
- Ta làm sao có chỗ nội lực như lão nói? Lão cười bằng mắt:
- Vậy thì dễ, người sẽ mất mạng do kém nội lực hơn ta! Chàng bàng hoàng:
- Lão bảo là lão muốn dò xét, nhưng để dò xét mà lại phải lấy mạng ta, bất công thế sao? Lão lạnh giọng:
- Hoàn toàn không bất công! Trái lại, thật công bằng nếu người nhớ lại những gì ta đã nói, một khi người dám lên bỏ đi, lưu lại ta một mình bên trong trận, tại Thiên Phong Sơn! Đã rõ, lần này lão Phi Thiên Ma đã có ý trừng trị, chàng nhìn La Nhược Phi và Triển Thiết:
- Bằng hữu của tại hạ đều bị nội thương, không thể chậm trong việc chữa trị! Lão... Phi Thiên Ma lắc đầu:
- Mạng của người vị tất đã còn, người có lo cho chúng cũng vô ích! Chàng cau mặt:
- Nếu đúng như lão nói, thế nào lão phải cho ta thời gian phân phó mọi việc với họ? Lão bĩu môi:
- Ta cho người thì sao? Bọn chúng dù được người phân phó nhưng nếu không thoát tay Vũ Nội Tam Tổ chẳng phải vô ích sao? Chàng lạnh giọng:
- Có vô ích hay không là việc của ta và họ! Lão chớ nhiều lời! Chàng dám nạt lại lão như vậy chứng tỏ chàng đã quyết cùng lão liều mạng! Để đạt ý đồ, lão Phi Thiên Ma phải đáp ứng:
- Được! Coi như đây là cơ hội cho người trấn trối trước khi chết! Hừ! Miệng lão hừ, tay lão hất La Nhược Phi về phía chàng! Vù... Chàng chớp lấy và nhanh tay giải huyết cho ả! Phát hiện Triển Thiết cứ hậm hực nhìn La Nhược Phi, Định Hoàng vội lên tiếng:
- Đã qua rồi việc La Nhược Phi vì phải tuân theo thượng lệnh hãm hại mọi người! Thiển nghĩ, Triển huynh nếu muốn toàn mạng, sau này phải nhờ đến La Nhược Phi! Vậy chuyện gì đã qua xin đừng nhắc lại! Triển Thiết hậm hực:
- Cũng do ả nên Xạ Nguyên Châm ta không còn cách nào hoá giải! Chàng vụt hạ thấp giọng:
- Không phải không còn! Triển huynh nghe cho kỹ đây! Người duy nhất có thể cứu huynh chính là Bạch Diện Quái Nhân... La Nhược Phi kêu:
- Sao lại là y? Chàng gật đầu:
- Bạch Diện Quái Nhân chính là người duy nhất còn sót lại của Bạch Vân Môn! Cho nên... Triển Thiết cả mừng:
- Ta hiểu rồi! Bạch Diện Quái Nhân đương nhiên phải biết Bạch Vân tâm pháp? Chàng hít mạnh một hơi:
- Không sai! Nhị vị nên nhân cơ hội bọn Kim Ma Bang chưa tìm đến mà chạy đi! Đây là cách ly khai thế trận... Chờ chàng chỉ điểm xong, Triển Thiết nhìn chàng:
- Sao Hoàng huynh đài nhất định phải cứu ta? Chàng đáp:

- Giữa tại hạ và Kim Ma Bang có mối phụ thù, tại hạ giúp huynh cũng là giúp chính tại hạ! Triển Thiết kinh nghi:
- Hoá ra bấy lâu nay là Hoàng huynh cố ý tiếm phục... La Nhược Phi xen vào:
- Này! Người liệu đối phó nổi lão Phi Thiên Ma?
- Không nổi cũng phải cố! Tại hạ tránh được sao? Ắ thì thăm:
- Ta sẽ giúp người, cho lão một mũi Xạ Nguyên Châm... Vút! Chát! Với ngọn trường tiên bắt ngờ quật ra, lão Phi Thiên cuốn La Nhược Phi lôi đến gần:
- Xạ Nguyên Châm người cũng có sao? Dứt lời, lão định cho tay vào người La Nhược Phi để tìm lấy! Định Hoàng quát:
- Dừng tay! Đối với nữ nhân, lão không được thô lỗ xúc phạm! Triển Thiết bĩu môi:
- Hoàng huynh đài chớ lo cho ả! Ắ là Phong Lưu Tử kia mà? Chàng vẫn gần giọng: Điều đó tại hạ không cần biết! Chỉ biết, bình sinh tại hạ căm phẫn nhất những hành vi hạ lưu này! La Nhược Phi cười gượng:
- Định Hoàng! Triển Thiết nói đúng, người chớ quá vì ta! Chàng nhìn lão Phi Thiên:
- Nếu lão muốn lấy Xạ Nguyên Châm, để ta bảo La cô nương giao cho lão! Lão giấu cợt:
- Người tưởng ta không nghe những gì ả vừa thăm thì với người sao? Để ả tự lấy nhờ ả gây bất lợi cho ta thì sao? Chàng kiên quyết:
- Đã có ta nói vào, nhất định La cô nương sẽ không dám! Huống chi, người thì do lão khống chế, lão cần gì phải sợ? Lão khinh khỉnh:
- Vậy là người vẫn chưa biết gì về thủ pháp hạ thủ Xạ Nguyên Châm? Một khi bị đối phương cố ý hạ thủ, người tránh được sao? La Nhược Phi càng cười gượng:
- Lão nói rất đúng! Ta nghĩ, lão không thể không đề phòng! Người cứ để mặc lão! Nghe thế, lão Phi Thiên lại định cho tay vào người La Nhược Phi! Định Hoàng cau mặt quát:
- Chậm đã! Lão chột hiểu:
- Sao? Ắ là ý trung nhân của người nên người ngại ta chạm vào? Chàng đỏ mặt:
- Lão đừng hồ đồ! Ta ngăn lão vì ta nghĩ ra cách! Lão mỉm cười:
- Cách thì cách! Nhưng qua việc người cương quyết bảo vệ ả, ta nghĩ... Chàng động nộ:
- Lão chớ nhiều lời, nghe ta nói đây! Hãy điểm huyết La cô nương và ném ra! Tự ta sẽ bảo La cô nương lấy Xạ Nguyên Châm ra rồi tự ta giao cho lão! Lão bỗng có cái cười tinh quái:
- Người giao hay ả giao, đối với ta đằng nào cũng bất lợi! Trừ phi người tự đến lấy! Có ả trong tay, ta nghĩ người không dám làm vậy! Chàng giật mình:
- Không được! Lão cử động:
- Vậy thì để ta lấy! Chàng lại kêu:
- Không được! Lão cau mặt:
- Người đừng trì hoãn nữa, bọn Vũ Nội Tam Tổ... Chàng lo ngại thật sự:
- Vậy thì lão phải làm theo đề xuất của ta! Đến lượt lão gắt:
- Không được! Hoặc người, hoặc ta! Người chọn đi! La Nhược Phi đỏ mặt:
- Định Hoàng! Ta nghĩ người hãy để mặt lão! Chàng thở dài:
- Thật sự, tại hạ không nỡ... Lão phì cười:
- Vậy thì người cứ đến mà lấy! La Nhược Phi chột lý nhí:

- Hay là... ! Định Hoàng! Ta tin ngươi! Ngươi đến lấy đi! Chàng lúng túng:
- Tại hạ... Lão gắt:
- Sao? Nếu vậy đừng trách ta! Thấy lão cương quyết cho tay vào bọc áo của La Nhược Phi, lập tức Định Hoàng ngăn lại:
- Chậm đã! Ta nghĩ ra cách khác! Lão cứ chạm tay vào tử huyệt La cô nương và bảo La cô nương nhẹ nhàng đặt Xạ Nguyên Châm qua một bên! Ta nghĩ đây là cách thuận lợi nhất! Lão gật đầu:
- Nào phải ta không nghĩ đến! Nhưng nhờ đó ta biết rõ ngươi là hạng người nào! Và lão dần giọng:
- Nha đầu, ngươi nghe rồi chứ! Mau làm theo tiểu tử kia, trừ phi ngươi muốn mất mạng, mãi mãi không còn nhìn thấy ý trung nhân của ngươi! La Nhược Phi len lén giấu kín sự thất vọng! Á cho tay vào người và lấy ra một túi gấm nhỏ! Đặt qua một bên, ả nói:
- Lão hãy buông ta ra! Lão vờ như vô tình, xô mạnh La Nhược Phi về phía Định Hoàng! Vù... Miễn cưỡng, Định Hoàng phải đưa tay đỡ ả! Không biết là cố ý hay vô ý, La Nhược Phi khuỵu luôn vào lòng Định Hoàng! Sự động chạm quá mức này khiến tứ chi Định Hoàng bủn rủn! Trong khi đó, lão Phi Thiên Ma vùng cười lớn:
- Này! Ở đây nào phải chốn không người? Hai người nên chọn chỗ khác kín đáo hơn! Ha... Ha... Đỏ mặt, chàng xô La Nhược Phi ra! Chàng vội bảo:
- Nhị vị mau đi đi! Chậm lắm rồi! Triển Thiết đứng lên:
- Ân cứu mạng lần này, nếu có dịp, nhất định Triển mỗ sẽ báo đáp! La Nhược Phi chợt nói, sau khi đã trấn tĩnh đủ mười phần:
- Ta không ngại cho ngươi biết một điều! Phong Lưu Tử này dầu sao vẫn là người trinh bạch. Lần này ngươi đối tốt với ta. Suốt đời ta sẽ không quên! Hãy bảo trọng! Vút! La Nhược Phi và Triển Thiết vừa đi khỏi, lão Phi Thiên bằng khinh thân pháp kỳ ảo bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt chàng! Lão nói:
- Như ta đã bảo, mạng ngươi còn hay mất chỉ còn một cách. Ngươi quyết định chưa? Định Hoàng biết, chàng không thể thoát lần tỷ đấu này! Huống chi, càng giữ kín việc Nho Tiên đã tạ thế, sau này chẳng còn có cách để hãm dọa Kim Ma Bang! Do đó, thà chàng thử liều mạng, chạm chưởng với lão Phi Thiên, còn hơn là phải cho lão biết sự thật! Chàng gật đầu:
- Vì lão không tin nên ta đành chấp nhận đề xuất của lão vậy! Động thủ đi!
- oOo-

23. Tây Phương Phật

- Ngươi không sợ chết? Chàng đáp:
- Ai bảo ta không sợ? Nhưng sợ mà không tránh khỏi, ta nghĩ, lão chỉ hỏi vô ích! Lão cười nhẹ:
- Nếu ta dùng toàn bộ chân lực. Theo ngươi, kết quả sẽ ra sao? Chàng rùng mình:
- Đừng nói là ta chưa được Nho Tiên trao truyền toàn bộ chân lực, dù có đi nữa, ta vẫn không phải đối thủ của lão! Lão sững người nhìn chàng không chớp mắt. Sau đó, lão bỗng ngửa mặt cười dài:
- Ha...Ha...Ha...Tiếng cười của lão rất khó hiểu! Nhưng thật bất ngờ, giữa tràng cười của lão bỗng xen vào một làn thanh âm lạ tai. U...U...Chàng biến sắc! Đó là thanh âm của Xạ Hồn Tiên! Chứng tỏ Xạ Hồn Lão Tổ vì nghe tràng cười tràn đầy nội lực của lão Phi Thiên nên đang tìm đến? Lão Phi Thiên ngưng cười:
- Chúng đến rồi! Phần ta, ta không cần dò xét gì ở ngươi nữa! Đã có bọn chúng thay ta làm việc đó! Hừ! Vút! Lão Phi Thiên tuy không thể cử động hai chi dưới như chỉ với hai tay và cách quảng thân mình, trong

chớp mắt lão đã mất dạng! Quá đổi kinh nghi vì không hiểu sao lão Phi Thiên bỗng thay đổi ý định, Định Hoàng càng không tin vào lời lão vừa nói! Vì chàng nào dại, tiếp tục lưu ở đây, chờ bọn Xạ Hồn Lão Tổ tìm đến! Chàng lao đi. Vút! Và chàng vẫn tiếp tục ngẫm nghĩ, tại sao lão Phi Thiên lại có thái độ kỳ dị như vậy! Càng đi sâu vào rừng càng khó đi! Định Hoàng do phải đi chậm nên bất ngờ phát hiện ở gần đây có tiếng người thở hào hển.

- Hừ...! Hừ...ừ...Kinh nghi, chàng vận lực và lên lại gần! Đến đủ gần, chàng kêu thất thanh:

- Triển huynh! Trước mặt chàng, rúc sâu vào một bụi rậm, Triển Thiết vừa kêu rên vừa để máu chảy ra từ thất khiếu!

- Hừ...ừ...! Hừ...ừ...! Định Hoàng lại gọi:

- Triển huynh! Lần này Triển Thiết dường như nghe rõ! Y quay đầu nhìn lại phía sau, cho Định Hoàng nhìn thấy toàn bộ sắc mặt đang lộ vẻ đau đớn tột cùng của y. Định Hoàng kinh hãi:

- Điều gì đã xảy ra? Tại sao Triển huynh ra nông nỗi này? Có phải do La Nhược Phi hạ thủ Triển huynh? Gắng gượng, Triển Thiết vừa cố chui ra vừa thều thào:

- Không phải...La Nhược Phi...! Ta...ta...Không muốn y gắng sức nhiều, Định Hoàng dùng tay, giúp y chui ra nhanh hơn! Nhưng tay vừa chạm vào y bật kêu:

- Đứng! Ta...ta đau lắm! Đứng...đừng chạm vào ta...! Chàng biến sắc:

- Phải chăng có liên quan đến Xạ Nguyên Châm? Một mình Triển Thiết rút cuộc cũng chui được ra ngoài! Y vật người xuống, nằm dài ra và tiếp tục chịu đựng cơn đau:

- Không sai! Đó là...là Xạ...Chàng ngồi xuống cạnh y:

- Tại hạ muốn giúp huynh, phải làm thế nào? Truyền chân khí sang, được không? Từ hai mắt của y ngoài những giọt huyết vẫn đang tuôn trào, hai dòng lệ thảm cũng tuôn đổ:

- Vô ích...! Làm như thế...có khác nào...giúp ta chết...mau hơn! Chàng nghiêng răng như cố kềm cơn phẫn nộ:

- Huynh còn chịu đựng được bao lâu? Y mỉm cười và do đau nên cái cười của y bị biến dạng trông như mỉa:

- Ta biết...Hoàng huynh đài muốn đưa ta tìm Bạch Diện Quái...Nhân! Muộn lắm rồi...Đa tạ...Chàng cố không nhìn mặt y, vì biết còn nhìn nữa e chàng phải thét lên vì quá phẫn hận:

- Sẽ không muộn nếu Triển huynh cố chịu đựng! Do không nhìn vào mặt Triển Thiết nên chàng nhìn thấy bàn tay đang giật cục trong từng cơn đau của y như đang nhích dần đến bàn tay chàng! Chàng nhìn y:

- Triển huynh như có chuyện muốn nhờ tại hạ? Y chớp mắt:

- Tuy không muốn phiền...nhưng nếu...Hoàng huynh đài không ngại...ta...Chàng gạt nhanh đầu:

- Triển huynh cứ nói! Chỉ cần giúp huynh thoát cảnh này dù khó khăn đến mấy Định Hoàng này vẫn tận lực! Y lắc đầu:

- Mạng của ta...e khó qua nửa canh...giờ nữa! Chuyện định nhờ...là chuyện khác. Chàng giật mình:

- Chỉ nửa canh giờ nữa thôi sao? Sao Triển huynh biết? Y lại cười:

- Ta đã nghe...Xạ Hồn Lão Tổ nói...như thế, lúc lão bắt...La Nhược Phi...Chàng lạnh mình:

- La Nhược Phi đã bị...Kịp trấn tĩnh, chàng dừng lời! Thay vào đó, chàng dẫn lại mọi nôn nóng, quyết không để điều đó tác động vào sự mong đợi của Triển Thiết! Chàng nói bằng giọng thật hoà hoãn:

- Triển huynh định nhờ tại hạ chuyện gì? Và lời đáp của Triển Thiết làm Định Hoàng giật nảy người:

- Giúp ta...tìm cách giải cứu...Tây Phương Phật...Chàng không kềm được nữa, phải kêu lên:

- Tây Phương Phật? Là một trong Ma Quỷ Phật Tiên? Triển Thiết cố gạt đầu nhưng bất thành vì y đang nằm ngửa, sự cố sức như thế làm y càng thêm đau đớn:

- Có một nơi...gọi là...Tử Sa Hà...thuộc vùng Tái Bắc...là nơi họ Triển này...từng sinh trưởng! Ở đó, ...lúc ta còn bé...có tình cờ...tìm thấy mảnh tảng bào...! Theo bút tự trên đó...ta nhận một phần...di học của Tây Phương Phật! Đáp lại...ta phải đưa tin...đến phái Thiếu Lâm...hoặc đến Lạc Tiên Cốc...rằng cần phải cứu...Tây Phương Phật...thoát hiểm...Do phải nói nhiều, sức lực của Triển Thiết càng mau cạn kiệt! Chàng không cho y nói nữa.
- Đến Thiếu Lâm chắc là muốn nói Tịnh Trần phương trượng! Rất tiếc phương trượng đang bị Kim Ma Bang giam giữ! Đến Lạc Tiên Cốc chính là tìm Nho Tiên! Cũng đáng tiếc, Nho Tiên đã thành người thiên cổ! Triển Thiết cố nén cơn đau:
- Nho Tiên...chết thật ư...? Chàng miễn cưỡng giải thích:
- Đây là một sự thật cần phải giữ kín! Vì thế, cũng như đối với Vũ Nội Tam Tổ, Kim Ma Bang, tại hạ thà chết quyết không cho lão Phi Thiên Ma biết! Tuy nhiên, đối với Triển huynh, tại hạ không thể không nói thật! Triển Thiết chợt loé lên tia nhìn hy vọng:
- Như vậy...Hoàng huynh đài phải hay không không phải...Chàng hiểu Triển Thiết muốn hỏi gì nên đáp:
- Tại hạ tìm thấy Nho Tiên lúc đã muộn nên chỉ được Nho Tiên ban cho chút tàn lực! Nghiễm nhiên, đối với mọi người, tại hạ có là truyền nhân của Nho Tiên cũng không sai!
- Vậy huynh đài...giúp ta...chứ Chàng lo lắng:
- Tử Hà Sa là nơi như thế nào? Y chữa lại:
- Là Tử Sa Hà...không phải Tử Hà Sa...Chàng giật mình:
- Triển huynh muốn tại hạ phải tin trên đời này có một nơi mà cát chảy thành sông? Y vẫn tỉnh táo khi quả quyết:
- Không sai! ...Đó là dòng cát...chảy thành sông! Vì thế, vật gì rơi vào...cũng bị dòng cát...nhấn chìm đến tận đáy! Chàng kinh tâm:
- Nếu vậy, chẳng phải Tây Phương Phật cũng đã lâm cảnh tương tự? Y bắt đầu nói bằng giọng thều thào hơn, chứng tỏ cái chết đang chạm dần vào y:
- Ta cũng...nghĩ như vậy! Nhưng cứ theo...mảnh tảng bào...có lẽ Tây Phương Phật...vẫn còn tại thế...Cần phải thực hiện...lời hứa...! Chàng hiểu, đó là lời hứa của Triển Thiết. Một khi y tiếp nhận một phần sở học của Tây Phương Phật kể như y phải tiếp nhận lời hứa là phải đưa tin hoặc đến Thiếu Lâm hoặc đến Nho Tiên tại Lạc Tiên Cốc! Chỉ có điều, y chưa kịp thực hiện bất kỳ điều gì thì đã bị La Nhược Phi Phong Lưu Tử chọn làm đối tượng hạ thủ Xạ Nguyên Châm! Để làm yên lòng người sắp ra đi vĩnh viễn Định Hoàng gật đầu:
- Gặp tại hạ cũng là gặp Nho Tiên! Phận sự của Triển Huynh kể như đã hoàn thành! Y cố gắng gượng một lần cuối:
- Đa tạ! ...Và ta nghĩ, ngoài Hoàng huynh đài...có lẽ Thiếu Lâm...vô năng lực...giải cứu cho Tây...Phương Phật! Chàng nghiêm giọng bảo:
- Tính danh thật sự của tại hạ là Định Hoàng! Hoàng Định chỉ là giả danh mà thôi! Y bắt đầu nằm im dần, sự đau đớn đang dần dần rời bỏ y:
- Đối với ta...Hoàng Định hay...Định Hoàng gì cũng...cũng vậy! Huynh đài vẫn...vẫn là người đầu...đầu tiên và là người...người cuối cùng tạo cho ta niềm tin...! Vĩnh biệt! Hự! Tuy biết việc này thế nào cũng phải tới, nhưng khi sự việc đến chàng vẫn cảm thấy bất ngờ! Vì chàng muốn hỏi thêm y một việc nữa, xem ở y còn hay không nỗi oán hận La Nhược Phi! Rất có thể La Nhược Phi là người đầu tiên y chạm mặt và do y quá tin người nên bị La Nhược Phi cho vào bẫy Phong Lưu Tử! Rất tiếc, Triển Thiết đã chết, câu hỏi này sẽ mãi mãi là nghi vấn, trừ phi chàng sau này gặp lại y ở chốn Cửu Tuyền! Đang thử người, chàng bỗng giật mình! Thật nhanh, chàng đẩy Triển Thiết vào bụi rậm trở lại và bật tung người, nép vào tàng cây dày đặc của khu rừng! Vút! Những tiếng động khả nghi lớn dần thành tiếng đối đáp văng vẳng:
- Lão đại nghĩ sao về việc này?

- Suyt...! Tai vách mạch rừng, lão Nhị đừng bao giờ quên điều đó! Tiếng đối đáp im bật, nhường chỗ cho những tiếng chân di chuyển xào xạc trên xác lá cây rừng, chính là những tiếng động khả nghi đã đánh động Định Hoàng! Từ trên cao nhìn xuống, Định Hoàng nhìn thấy chỉ có hai huynh đệ Kha lão nhị, Kha lão đại! Cả hai vừa đi vừa dáo dác như muốn tìm kiếm điều gì đó! Có phần thất vọng, Kha lão đại dừng lại:
- Lạ thật! Cứ như tiếng la hét của ả họ La, ta tin chắc ả đã được ném mùi Xạ Hồn Tiêu! Cạnh ả vốn còn có tên họ Triễn và tên họ Triễn thì đã một lần ném mùi này như bọn ta! Như vậy, do không thấy bọn chúng đưa tên họ Triễn về, tên này chỉ có một trong hai kết quả: đã chết vì bị chưởng hoặc đã bị Xạ Nguyên Châm hành hạ cho đến chết! Nhưng sao bọn ta vẫn không tìm thấy thi thể tên họ Triễn? Kha lão nhị bần thần:
- Nhưng liệu có đúng như lão đại đoán không? Lão Đại rừng mình:
- Cùng bị Xạ Nguyên Châm như nhau, trong bọn ta ai cũng một lần được ném mùi đau khổ vì Xạ Nguyên Châm! Kể duy nhất bị đến hai lần chính là đôi phu phụ ngu muội Nam Cung Bạch. Và từ đó đến nay, không riêng gì ta, nào có ai khác nhìn thấy đôi phu phụ này? Ta tin chắc họ đã chết! Kha lão nhị nghi ngại:
- Nhỡ như Bang Chủ nói, họ đã có lệnh phải thi hành chuyện gì đó thì sao? Có lẽ nào Xạ Nguyên Châm hề phát động lần thứ hai là phải chết? Kha lão đại tỏ ra khấn trương:
- Muốn biết đúng sai thì chỉ còn cách là cố tìm cho thấy tên họ Triễn! Cả hai lại tiếp tục tìm! Và đến lúc vì không nhìn được, Kha lão nhị vụ hỏi:
- Nếu đúng như lão Đại nghĩ, phát động hai lần thì phải chết, lão đại định ứng phó như thế nào? Kha lão đại cười gượng:
- Tam thực lục kế, tẩu vi thượng sách! Kha lão nhị dao động:
- Chạy? Nhưng liệu có thoát khỏi không? Kha lão đại thở dài:
- Nếu cứ bình thường như trước đây, Kim Ma Bang rồi sẽ độc bá thiên hạ, bọn ta cứ tiếp tục tuân lệnh sẽ không lo gì hậu quả! Nhưng bây giờ, vì còn phải đối phó với Phi Thiên Ma và Nho Tiên, rất có thể còn có thêm Tây Phương Phật, nào ai biết trước lúc nào lão Xạ Hồn phát động Xạ Hồn Tiêu? Khi đó, dù là vô tình hay hữu ý, bọn ta dù có cút cung tận tụy đến đâu cũng buộc phải nghe Khúc Xạ Hồn! Đã là thế, nếu thật sự Xạ Nguyên Châm bị phát động đến lần thứ hai là chết, bọn ta chẳng phải uống mạng sao? Thở dài, Kha lão đại kết luận:
- Chỉ có chạy là thượng sách, không khỏi cũng phải cố chạy cho khỏi! Định Hoàng vỗ lẽ, Kha huynh đệ chính vì sợ chết nên mới phải gia nhập Kim Ma Bang. Giờ đây, khi việc lưu lại rất có khả năng sẽ là hành vi tự chuốc họa, cả hai cũng vì sợ chết nên đang muốn lên trốn! Thương hại cho cả hai nhiều hơn là căm ghét, Định Hoàng dùng một chiếc lá dòn lực vào và ném đúng vào bụi rậm, có thi thể của Triễn Thiết! Soạt...Tiếng động phát ra từ chiếc lá cây, đủ cho hai lão đưa mắt nhìn và không hề nghi ngờ! Và Kha lão nhị rồi cũng nhìn thấy thi thể của Triễn Thiết:
- Gã họ Triễn kia rồi! Triễn Thiết được cả hai lôi ra khỏi bụi rậm! Sau một lúc lâu dò xét tường tận thương tích, Kha lão đại trầm giọng:
- Y không bị chết vì nội thương! Kha lão đại lao vào:
- Vậy thì là Xạ Nguyên Châm bị phát động lần thứ hai! Bất giác, Định Hoàng phát hiện có một bóng mờ lao đến! Vút! Chưa biết phải làm gì để cảnh tỉnh huynh đệ lão Kha, Định Hoàng nghe thanh âm trầm trầm của người vừa lao đến:
- Không sai! Y bị chết đúng như bọn ngươi đoán! Sao? Hai ngươi muốn thử không? Kha lão nhị bàng hoàng:
- Xạ Hồn Đại lão gia! Hạ toà không dám! Kha lão đại cũng rung động:
- Mong Đại lão gia chớ đa nghi! Huynh đệ hạ toà vì muốn tìm tiểu tử họ Hoàng nên vô tình phát hiện...Không để Kha lão đại phí thời giờ biện bạch, người vừa xuất hiện chính là Xạ Hồn Lão Tổ liền bảo:
- Đúng ra ta cũng muốn đưa gã họ Triễn này về cho bọn ngươi xem đó là một bài học! Nhưng nha đầu họ La hung hăng quá, cố tình tạo cơ hội cho gã họ Triễn lên đi! Bọn ngươi tìm được như thế thì càng tốt chứ

sao! Hề...Hề...Hề...Định Hoàng giật mình, vậy là La Nhược Phi đã kịp chuộc lỗi lầm với Triển Thiệt, khiến Triển Thiệt có thể yên tâm nhắm mắt! Vậy thì, tại sao chàng không nghĩ cách giải cứu La Nhược Phi, người đã thật sự hồi đầu hướng thiện? Nghĩ như vậy, chàng mỉm cười khi nghe Xạ Hồn Lão Tổ ra lệnh cho hai huynh đệ họ Kha:

- Chuyện lần này ta hy vọng hai người biết giữ kín! Bằng không chính hai người là những kẻ đầu tiên được ta tấu cho nghe Xạ Hồn Khúc lần thứ hai! Chàng tự gạt đầu, muốn giúp La Nhược Phi thì trước hết phải loại bớt những đối thủ đáng gờm ở Tổng Đàn Kim Ma Bang! Và nếu huynh đệ họ Kha không còn nữa, thì...Chàng bật tung người lao xuống. Vút! Xạ Hồn Lão Tổ quả nhiên có thính lực và phản ứng nhanh phụ thường! Miệng lão quát, tay lão bật kinh:

- Kẻ nào? Đỡ! Vù...Lão dù sao vẫn chưa kịp nhận ra chàng, đây là lợi thế Định Hoàng đầu để bỏ qua! Chàng dồn toàn lực vào chiêu chưởng:

- Là ta! Đánh! Vù...Ầm! Không lường trước đối thủ chính là Định Hoàng, người đã từng gây khó khăn cho lão, lúc ở trong bí đạo của Tổng Đàn Kim Ma Bang, lão tung kinh không tận lực trong khi đó thì Định Hoàng lại dốc toàn lực! Tiếng chạm kinh làm lão Xạ Hồn phải lão đảo là điều đương nhiên! Nhận ra chàng, lão quát:

- Lại là người! Ta không tin người thật sự không bị Xạ Hồn Khúc...Nhất quyết không để cho lão có cơ hội vận dụng đến Xạ Hồn Tiêu, đây là cách duy nhất chàng muốn giúp cơ hội cho huynh đệ lão Kha ly khai Kim Ma Bang, chàng cười lớn:

- Nếu lão phát động Xạ Hồn Tiêu, không lẽ lão không kể gì huynh đệ lão Kha đang hiện diện? Hãy tiếp thêm một chưởng Phục Ma! Ha...Ha...Vù...Đương nhiên lão Xạ Hồn phải lo phát kinh ngăn đỡ, việc lấy Xạ Hồn Tiêu ra kể như phải bị chặn lại.

- Tiểu tử chó vộ đắc ý! Đỡ! Vù...Vù...Đảo nhanh mắt nhìn, Định Hoàng thấy huynh đệ lão Kha tuy đang lo ngại, sợ đúng như điều Định Hoàng vừa cố tình nói rõ ra, nhưng cả hai dường như vẫn chưa có ý định tháo chạy! Chàng vụt gầm lên cảnh tỉnh:

- Nhị vị muốn làm gì sao không nhanh chóng thực hiện? Ta...Ầm...Tiếng chạm kinh giữa chàng và lão Xạ Hồn vì đã đến thời điểm nên phải cuộn vào nhau, vang lên, làm cho câu nói của chính chàng phải bị ngưng lại! Chực nhớ bên cạnh ít nhiều gì cũng có đến hai trợ thủ, lão Xạ Hồn đành giọng:

- Hai người còn chờ gì nữa không giúp ta chế ngự tiểu tử? Tiến lên! Định Hoàng kinh hãi! Qua sắc diện nhất thời phân vân của huynh đệ họ Kha, chàng nghĩ, nếu cả hai vẫn tiếp tục sợ lão Xạ Hồn, họ thật sự cùng lão Xạ Hồn liên thủ, ý tốt của chàng nhằm giúp họ lại biến ra lợi bất cập hại! Chàng không thể để chuyện này xảy ra nên quát:

- Nơi này chỉ có một mình lão Xạ Hồn, tại hạ vì muốn ngăn chặn lão nên mới xuất đầu lộ diện! Nhị vị đã có ý gì thì cứ thực hiện đi! Đừng để cơ hội bị mất đi! Lão Xạ Hồn! Hãy đỡ! Chàng tìm cách tiến áp vào lão Xạ Hồn. Vù...Cũng nhận thấy thái độ lưỡng lự, không chịu thi hành ngay mệnh lệnh của huynh đệ lão Kha, lão Xạ Hồn phải rút lên:

- Hai người không nghe gì sao? Hay phải đợi đến lúc ta dùng Xạ Hồn Tiêu mới chịu tuân lệnh? Mau vây bắt tiểu tử! Đỡ! Vù...Nhìn cách lão phát kinh, Định Hoàng thầm đắc ý! Vậy là lão chưa biết mức độ lợi hại của chàng nếu chàng có cơ hội tiến nhập lão! Trước kia, chính vì sự thiếu hiểu biết này, Nhị Lão Tổ cũng từng bị chàng làm cho khốn đốn! Và giờ đây sẽ đến lượt Xạ Hồn lão Đại trong Vũ Nội Tam Tổ! Vận dụng Tuý Tiên Bộ Pháp, chàng vừa tránh chiêu của lão vừa tiến vào:

- Đỡ! Vù...Không ngờ Định Hoàng lại chọn đấu pháp này, lão Xạ Hồn quát nạt:

- Người muốn chết! Xem Trảo Xạ Hồn! Vụt! ...Chàng cười dòn giả:

- Dễ thế sao? Bạch Thố Thu Nguyệt! Đỡ! Vù...Chỉ là một chiêu tầm thường nhưng với mức độ biến hoá nhanh nhạy của chàng, lão Xạ Hồn phải buột miệng:

- Ái chà! Nhanh thế ư? Đỡ! Vụt...Vụt...Lão dùng đủ song trảo, quyết chế ngự chàng trong vòng vài chiêu! Chàng xoay ngang người về phía tả, cố ý chậm chân cho lão bám theo. Vút! Lão đương nhiên phải bám theo và có nhiều hy vọng đắc thủ:

- Trúng! Vụt...Nào ngờ, địa hình nơi này là rừng cây, lão phóng trảo nhưng quên mất điều đó! Vì thế, ngay khi nhanh nhạy khuất mình ở phía sau một thân cây, Định Hoàng đặc ý nhìn trảo của lão Xạ Hồn phải chộp ngay vào thân cây nọ, đúng như ý muốn của chàng. Bộp! Không bỏ lỡ cơ hội, chàng thoát ra từ phía bên kia thân cây:

- Lão Hầu Tiên Quả! Đỡ! Vù...Thu trảo về có kèm theo một mảnh vỏ cây vừa chộp phải, lão Xạ Hồn bật nhanh tả trảo vào chàng:

- Người đâu đủ nhanh bằng ta! Đỡ! Vụt...Chàng bật cười:

- Vị tất như lão nói! Phi Ứng Triển Dực! Vù...Đang tấn công từ chính diện, với Chiêu Phi Ứng Triển Dực, Định Hoàng chuyển qua tấn công hướng tả! Một lần nữa lão Xạ Hồn phải bật lên tiếng kêu:

- Ái chà! Khá khen cho tiểu tử! Đỡ! Vụt! ...Vụt...Lão bật tréo song thủ, thừa cơ hội Định Hoàng vì thi triển chiêu Phi Ứng Triển Dực phải xoay người qua bên tả, chộp luôn song trảo, vào hậu tâm của chàng! Phản ứng của lão khá thần tốc, khiến Định Hoàng phải ngấm ngấm thán phục! Tuy nhiên, chàng vẫn lẹ làng nhích người về phía trước, để bắt ngờ bật mạnh một cước Phi Xà về phía sau:

- Trúng! Vù...Bộp! Trúng cước, lão Xạ Hồn lão đảo! Quay lại thật nhanh, Định Hoàng quát:

- Hắc Hổ Thâu Tâm! Đỡ! Vù...Vù...Nhìn song thủ chàng cuộn đến, lão Xạ Hồn phần nộ:

- Người muốn chết! Vụt...Vụt...Lão chộp luôn song trảo vào hai bàn tay của chàng! Nếu để lão chộp được, hoặc Định Hoàng bị phé bỏ hai tay hoặc phải cùng lão tử đấu nội lực phé bỏ hai tay thì chàng không cam lòng, còn như tử đấu nội lực thì chàng phải tự nhận là bản thân chàng dù sao vẫn kém! Chàng hạ nhanh hai tay xuống:

- Khí Hải huyết! Đan Điền huyết! Vù...Lão chọc luôn song trảo vào thân thể chàng:

- Huyết Hầu Lộ, Huyết Nhĩ Tâm! Vụt...Vụt...Trong chớp mắt, do phản ứng thần tốc của cả hai, tình thế đã đưa song phương đến chỗ phải dùng mạng đổi lấy mạng! Định Hoàng rung động! Chàng chắc chắn phải chết cho dù liên lúc đó chàng cũng làm cho lão Xạ Hồn táng mạng! Tuy nhiên, chàng nào có muốn chết vào lúc này? Chàng chưa trả xong mối thù và kẻ thù là lão Từ Nhãn, trang chủ Từ Gia Trang cho đến tận lúc này chàng vẫn chưa biết ở đâu, đến diện mạo còn chưa một lần nhìn thấy nữa là...

Tuy nhiên, nhìn thẳng vào đôi mắt của lão Xạ Hồn, chàng cũng biết lão Xạ Hồn cũng đang rung động! Điều đó nói lên rằng; chính lão Xạ Hồn cũng không muốn chết theo cung cách này. Nhưng do tình thế diễn ra quá nhanh nên lão chỉ biết hành động theo bản năng và không kịp tính đến hậu quả xảy đến! Chàng buộc phải giữ nguyên chiêu thức, trong lòng thì ngấm ngấm khẩn trương “Nào, thu chiêu đi chứ, lão quỷ! Lão không thu chiêu ta cũng không thể đơn phương thu chiêu! Và như vậy cả hai cùng chết! Nào...thu chiêu đi nào...” Đôi mục quang của lão Xạ Hồn bỗng để lộ ra tia nhìn khiếp sợ! Lão thật sự dao động rồi! Định Hoàng cũng sợ đến lượt lão sẽ đọc thấy nỗi lo lắng biểu hiện trong ánh mắt của chàng cố che giấu, chàng cố tình trừng mắt! Tuy nhiên, toàn bộ tâm tư của chàng đều bị lão Xạ Hồn đọc được! Lão cũng trừng mắt nhìn chàng! Do đó, vì tình thế là tình thế chẳng dặt dờn, song phương đành phải tiếp tục giữ nguyên chiêu thức! Song trảo của lão Xạ Hồn. Một vẫn chộp vào huyết Hầu Lộ, một kia thì chộp vào vùng tâm thất của chàng! Đối lại, song thủ của chàng cũng ấn ngay huyết Khí Hải và huyết Đan Điền của lão! Chiêu thức cứ thế lao đến. Vụt...Vù...Đúng vào sát na cuối cùng, lúc Định Hoàng không còn chút định lực nào, chàng vừa có ý định tự thu chiêu và sẽ tự cứu bằng cách cổ nhảy lùi lại, thì lúc đó, ở lão Xạ Hồn cũng có biểu hiện của sự dao động tốt đỉnh! Đôi mục quang của lão bây giờ chỉ toát ra toàn những tia nhìn khiếp sợ! Lão cũng không còn chút định lực nào để tiếp tục chi trì tình huống ngặt nghèo này! Phát hiện điều này, Định Hoàng lưỡng lự, Không biết nên thu chiêu hay cứ chờ lão Xạ Hồn thu chiêu trước? Thật may, chính lúc đó, lão Xạ Hồn bắt ngờ hét lên:

- Người cũng thu chiêu đi chứ? Miệng thét, song trảo của lão liền rút về. Cái chết tưởng chừng phải đến giờ chợt lui đi, điều đó khiến Định Hoàng chợt lui đi, điều đó khiến Định Hoàng nhẹ nhõm và thần trí liền tỏ ra linh hoạt khác thường! Chàng cũng thu chiêu, nhưng với một cơ hội quá tốt như thế này cước Phi Xà mà không tung ra thì quả là uổng phí! Chàng bật chân heo bản năng. Vù...Lão phần nộ:

- Người...Muộn rồi! Bung! Hự! Nhìn lão Xạ Hồn lão đảo không thôi, Định Hoàng thoáng thù người! Bị trúng cước, lão Xạ Hồn thịnh nộ lôi đình. U...U...Quá nhanh, lão vừa lấy Xạ Hồn Tiêu ra liền tấu lên khúc Xạ

Hồn! Kinh hoàng, chàng đưa mắt nhìn quanh! May quá, huynh đệ lão Kha giờ đã biệt dạng, Định Hoàng thăm cầu mong cho họ đi đủ xa để đừng bị tiếng Khúc Xạ Hồn làm cho Xạ Nguyên Châm phát động và lấy mạng họ! Phát hiện lần này cũng như lần trước trong bí đạo, Định Hoàng hầu như không bị Xạ Hồn tác động, lão Xạ Hồn biến sắc...Cũng phát hiện tâm trạng hoang mang của lão Xạ Hồn, Định Hoàng vụt cười vang:

- Đờ! Ha...Ha...Vù...Hoàn toàn thất kinh, lão Xạ Hồn vụt lao đi. Vút! Và ngọn chướng của Định Hoàng chỉ lưu lại một âm vang vắng đông núi rừng. Ầm! Nhìn lại khu rừng giờ hoàn toàn vắng lặng, Định Hoàng thở dài và lo an táng cho Triễn Thiết! Mọi việc vừa hoàn tất, Định Hoàng định bỏ đi thì có một tràng cười âm u dội đến:

- Ha...Ha...Nhận định rõ đó là tràng cười của mụ Bang Chủ Kim Ma Bang, Định Hoàng thăm lo ngại, len lén đi theo hướng phát ra tràng cười. Vút! Được một lúc, chàng bàng hoàng đứng lại. Vậy là hết, huynh đệ lão Kha dù muốn cao bay xa chạy đã không còn cơ hội nữa rồi...

-oOo-

24. Bạch Vân Bí Kíp

- Là người ư...? Chàng hoàn hồn! Chậm bước tiến đến, chàng hỏi và không tin vào điều chàng hỏi:

- Lão còn sống? Kha lão đại bỗng mỉm cười! Điều này càng làm cho Định Hoàng mất cả hồn vía! Tuy nhiên Kha lão đại lại lên tiếng:

- Người xem ta giống người chết lắm sao? Ta...Vừa nói, Kha lão đại vừa cố gượng ngồi dậy! Nhưng do có cử động này, lão bất ngờ nhìn thấy chính ngũ tạng lục phủ của lão đều đang phơi bày lồ lộ! Lão vừa ngã vật xuống vừa gào lên:

- A...! Sao lại thế này? Sinh mạng của ta, ôi chao, còn gì sinh mạng của ta? A...A...Nhận thức trở lại với chàng! Hoá ra, Kha lão đại thật sự còn sống, cho dù đây chỉ là kiếp sống tàn không thể kéo dài đến nửa canh giờ như Triễn Thiết từng có! Chàng lao đến. Vút! Muốn giúp lão nhưng không còn cách nào để giúp, chàng đành tìm lời trấn an:

- Lão đừng gào nữa! Tại hạ nghĩ, lão phải cố chi trì! Rất tiếc, tại hạ không thể điểm huyết chỉ huyết cũng không thể dùng chân nguyên tiếp trợ cho lão! Lão tuyệt vọng nhìn chàng:

- Ta sắp mạng vong rồi, có phải không? Chàng không thể dối gạt lão:

- Đó là sự thật! Tại hạ...Lão bỗng quát:

- Là ai đã hạ thủ? Lão Xạ Hồn hay người? Chàng giật mình:

- Sao? Lão cũng không biết là ai đã hạ thủ lão sao? Lão càng rít to hơn:

- Vậy thì không phải người? Là lão Xạ Hồn, đúng không? Chàng lắc đầu:

- Cứ theo khoảng cách từ nơi tại hạ cầm chân lão Xạ Hồn cho đến tận đây lão Xạ Hồn dù muốn cũng không đủ thời gian để thực hiện hành vi này! Tại hạ nghĩ, đó là Bang Chủ Kim Ma Bang! Lão sợ hãi:

- Là mụ Kiều Tài Nhân? Tại sao lại là mụ? Mụ đến từ lúc nào? Chàng giật mình sực hiểu:

- Phải rồi! Lúc mới nãy lão Xạ Hồn có phát lên Khúc Xạ Hồn! Có lẽ thanh âm đó đã đưa mụ Bang Chủ đến! Còn nữa, tại hạ tìm ra lão là vì nghe tràng cười đắc ý của mụ vang lên! Chắc chắn là do mụ Bang Chủ hạ thủ! Kha lão đại bỗng phẫn nộ:

- Ra là mụ! Được! Mụ bất nhân chó trách ta bất nghĩa! Đây! Lão bất ngờ đưa tay lên như muốn cho tay vào bọc áo tìm vật gì đó! Nhưng do lồng ngực đã vỡ toang nên tay lão ngay sau đó phải khựng lại: Chàng nghi hoặc:

- Lão muốn tìm vật gì? Kha lão đại thất vọng! Sự thất vọng này làm cho tình khí của lão mau chóng suy sụp:
- Hết rồi! Có lẽ mụ đã thu hồi vật đó! Ta không còn cơ hội nào để báo thù nữa rồi! Chàng càng thêm kinh nghi:
- Vật đó là vật gì? Sao lão bảo lão không có cơ hội báo thù? Lão thần thờ:
- Đó là một mảnh bìa da, mụ Kiều Tài Nhân rất xem trọng! Ta định giao vật đó cho người chí ít cũng là cách báo thù cho ta! Chàng cảm thấy ngờ ngợ:
- Mảnh bìa da? Đó có phải là Bạch Vân bí kíp? Lão nhìn chàng:
- Sao người biết? Chàng không đáp, cố ý hỏi lão:
- Là vật chí báu như vậy sao mụ để lão lấy được? Lão cười gượng:
- Là mụ giao cho ta đấy chứ! Mụ bảo, mụ tin tưởng ta, muốn ta thay mụ tìm hiểu sao phải đọc kinh văn ghi trên đó bằng cách nào! Chàng nhớ những gì có nói, trên mảnh bìa da hoàn toàn không nhìn thấy ký tự, và nếu có thì chỉ một mình Bạch Diện Quái Nhân là biết cách đọc! Chàng nhìn lão:
- Nếu là vậy, có lẽ đúng như lão nghĩ, vật đó đã bị mụ Bang Chủ thu hồi! Và càng thêm minh chứng chính mụ ta là kẻ hạ thủ lão! Nghe đến đây, Kha lão đại lại lộ vẻ căm phẫn:
- Người nói không sai, chính mụ đã nhân lúc ta tọa công để lên hạ thủ! Hừ! Thù này ta không thể không trả! Người nghe đây! Chàng ngạc nhiên! Mạng lão đã sắp hết, lão bảo lão phải trả thù, có lẽ nào lão đã đến lúc lệch lạc thần trí? Có phần nào đúng như chàng nghĩ, Kha lão đại không hiểu tại sao đang bắt đầu lảm nhảm những lời không đầu không đuôi:
- . . . Bọn ta phát hiện thanh âm Xạ Hồn Khúc lần này tuy có làm Xạ Nguyên Châm phát động nhưng chỉ ở mức độ vừa phải! Và sau đó, do thân thể nhộn nhạo khác thường, bọn ta lập tức tọa cộng, quyết bỏ ngoài tai những thanh âm Xạ Hồn Khúc độc ác nọ! Kể đó...Người nghe đây, Xạ Nguyên Châm như từ từ chui trở ra ngoài. Đó là sự thật! Ta nghĩ, Xạ Nguyên Châm nếu bị phát động lần thứ hai, vị tất đã gây hại đến sinh mạng! Thật đó! Người đừng nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ! ...Không tin, người có thể xem qua huyết Phong Trì của ta...Nói đến đây, Kha lão đại chợt nghiêng người như muốn cho Định Hoàng dễ dàng nhìn qua huyết Phong Trì của lão như lão vừa nói! Nào ngờ, cử động lần này làm cho lão đang lúc tinh khí suy kiệt phải kêu lên một tiếng.
- Hự! Lão ngã vật trở lại và đôi mắt hoàn toàn lạc thần! Lão đã chết! Và mẩu chuyện lảm nhảm trước lúc lão chết lưu lại trong Định Hoàng một nghi vấn tốt cùng:
- “Câu chuyện này liên quan thế nào đến câu lão nói: “Thù này ta không thể không trả”? Lạ quá! Lão lảm nhảm cái gì vậy? Xạ Nguyên Châm phát động lần thứ hai vị tất đã gây hại đến sinh mạng? Vậy giải thích thế nào về cái chết của Triển Thiết? Chẳng phải chính Triển Thiết nói y chết vì bị Xạ Nguyên Châm phát động lần thứ hai sao? Và không lẽ những gì ta mục kích đều không đúng?” Kinh nghi không thôi, Định Hoàng đành phải mạo phạm đến thi thể Kha lão đại! Chàng lật nghiêng người lão! Vén áo lão lên, chàng đưa mắt nhìn vào huyết Phong Trì! Thật lạ, từ huyết Phong Trì quả nhiên có một vật đã nhô đầu nhọn lên! Đó chính là Xạ Nguyên Châm! Nếu vậy, điều gì đã khiến Xạ Nguyên Châm thay vì công phạt kinh mạch lão Kha lại chuyển hướng như muốn chui ra ngoài, và đúng vị trí trước đó Xạ Nguyên Châm đã bị cắm vào? Chàng nhớ lại những gì Kha lão đại đã lảm nhảm...Đang ngẫm nghĩ, Định Hoàng chợt nhìn thấy ngay bên dưới thi thể đầm huyết của lão như có một vật thấp thoáng có nhiều ký tự! Hiểu kỳ, chàng hơi nghiêng đầu, thử đọc qua một vài ký tự! Chàng hoang mang khi đọc được mấy chữ như sau:
- “Đưa chân khí lên thượng bàn, dùng chân nguyên nội lực nội thể để tự nâng thân hình lên, đó là...” Chàng đưa tay nhặt vật đó, trước khi để cho thân hình Kha lão đại nằm lại nguyên vị! Chàng hiểu, đó chính là nửa mảnh bìa bằng da, là Bạch Vân bí kíp như Kha lão đại vừa đề cập! Hoá ra, do lão bị mụ Kiều Tài Nhân hạ thủ bất ngờ, đến lồng ngực còn bị vỡ toang, nói gì đến y phục và những gì Kha lão đại cất giữ trong bọc áo! Nửa mảnh bìa da vì thế đã rơi ra, vô tình, lúc Kha lão đại ngã xuống, thân hình lão nằm đè lên vật nọ! Còn nữa, đây quả là điều bất ngờ, nửa mảnh bìa da bị thấm đầm chính máu huyết của Kha lão đại, điều đó vô tình lại đúng phương cách khiến toàn bộ ký tự ghi trên đó phải hiện lên! Chàng thờ người:

“Có ai ngờ để làm cho kinh văn hiện lên cần phải dùng máu huyết thấm vào! Thảo nào Bạch Diện Quái Nhân quá tự phụ, bảo chỉ có y là biết cách đọc những kinh văn có ghi trên Bạch Vân bí kíp! Hừ!” Định xem qua trên kinh văn nọ có ghi gì, chàng phân vân:

“Bạch Diện Quái Nhân tuy có mối hận là đã đẩy ta vào Tuyệt Trận Lạc Tiên Cốc nhưng nghĩ lại, chính vì thế ta mới có như ngày hôm nay! Huống chi, đã một lần nhờ lão, ta không bị Phong Lưu Tử La Nhược Phi lên cấm Xạ Nguyên Châm vào người! Xem trộm bí kíp của người là điều không nên!” Nhét mảnh bìa da vào người, Định Hoàng một lần nữa phải an táng hai thi thể của huynh đệ Kha lão! Đi sâu hơn vào rừng, Định Hoàng tin chắc chắn bản thân sẽ thoát khỏi hoàn cảnh tai vạ của bọn Kim Ma Bang! Thế nhưng, tuy cánh rừng không đến nỗi kéo dài vô tận như Định Hoàng đang lo sợ, nhưng khi cánh rừng đột ngột chấm dứt, chàng phát hiện bản thân đang đi vào tuyệt lộ! Sau khu rừng là một trũng núi. Xa hơn nữa, chính là một dãy núi cao đến tận trời xanh. Như vậy, muốn tìm Phục Thanh Môn hoặc chí ít là thoát khỏi tai vạ kẻ thù, Định Hoàng chỉ còn cách là phải vượt qua dãy núi cao ngút trời nọ! Quay lại thì phí công, chàng chớp miệng và đành đi luôn vào trũng núi! Trũng núi quả nhiên phải gọi là nơi thâm sơn cùng cốc, vì không có dấu vết nào cho thấy là có người từng đến đây! Phải vượt qua trũng núi thì mới đến được dãy núi, Định Hoàng đi tiếp! Một người hoàn toàn đơn thân độc lực lại phải đi vào một nơi chưa từng có người đặt chân đến, Định Hoàng có di chuyển thận trọng cũng là điều dễ hiểu! Bất chợt, tai chàng bỗng nghe một thanh âm mơ hồ. Soạt...Kinh nghi, chàng dừng lại và ngưng thần nghe ngóng! Soạt...Thanh âm mơ hồ lại vang lên, đủ cho Định Hoàng càng thêm thận trọng! Sự thận trọng của chàng hoàn toàn không thừa! Vút! Như một bóng u linh, có một bóng nhân ảnh bất ngờ lao vào chàng! Không chờ bóng nọ lao đến gần, Định Hoàng lập tức xuất kinh:

- Lui lại! Vù...Bóng nhân ảnh nọ vụt đảo qua một bên, ung dung tránh thoát chưởng kinh của Định Hoàng. Vút! Ngay khi hạ thân xuống, bóng nọ kêu lên khe khẽ:

- Là người? Chàng cũng giết mình:

- Bạch Diện Quái Nhân? Không sai, trước mặt chàng chính là nhân vật mà chàng tuyệt đối không bao giờ quên mặt! Một diện mạo quái gở, vừa trắng toát như được phủ một lớp sáp, vừa là một giả diện như Hoàng Định đã từng nghe lão Phi Thiên Ma chỉ điểm trước kia! Bạch Diện Quái Nhân nhìn chàng:

- Ta phải gọi ngươi như thế nào đây? Hoàng Định hay Hoàng sứ giả, kẻ đã bị Phong Lưu Tử mê hoặc? Chàng đỏ mặt:

- Nhắc đến việc này tại hạ mới nhớ! Cần phải đa tạ vì tôn giá đã giúp tại hạ một lần thoát khỏi tay Phong Lưu Tử! Cười khan, Bạch Diện Quái Nhân hỏi:

- Vì muốn đa tạ, ngươi cố ý tìm đến đây và dò xét ta? Chàng kinh ngạc:

- Đây là nơi tôn giá lưu ngụ? Đối phương trầm giọng:

- Phải hay không, mặc ta! Ngươi bắt tất phải hỏi! Chàng xua tay:

- Đương nhiên tại hạ không có gì để hỏi, tuy nhiên...Bạch Diện Quái Nhân lạnh giọng:

- Vậy thì đủ rồi! Đa tạ đã xong, ta chấp nhận! Ngươi có thể đi được rồi! Chàng mỉm cười:

- Người như tôn giá quả nhiên có tính khí lạnh lùng như diện mạo! Không lẽ tôn giá không nhớ tại hạ là ai và điều gì tôn giá đã nhờ tại hạ? Y quắc mắt:

- Ngươi là ai? Chẳng phải như ta vừa nói, ngươi chính là...Chàng ngăn lại:

- Chưa chính xác lắm đâu! Tại hạ có thể nhắc, bốn năm trước, tại Lạc Tiên Cốc...Bạch Diện Quái Nhân trở mặt:

- Thảo nào ta cứ nhớ là đã từng gặp ngươi ở đâu? Ha...Ha...Nghe tràng cười cố ý được phả nội lực vào Định Hoàng đoán Bạch Diện Quái Nhân không thể có nội lực cao minh như chàng! Do đó, chàng bình thần chờ nghe đối phương cất vản:

- Ngươi là gã thư đồng từng theo hầu Giang Nhật? Chàng cười nhạt:

- Sao tôn giá không nói luôn là tại hạ từng bị Giang Nhật quyết lấy mạng? Y kêu:

- Phải rồi! Là Phật Công Thạch Bản, hoá ra công phu của người có từ thứ công phu ngoa truyền này? Trong tiếng kêu của đối phương, nếu Định Hoàng đoán không lầm, đối phương là người vừa rất say mê vừa rất xem trọng võ học, có nghĩa là Định Hoàng đoán tiếp, rất có thể đối phương vì quá say mê võ học sẽ dẫn đến si mê và nếu cần, đối phương là người sẵn sàng hạ thủ bất kỳ ai miễn có được thứ võ học y đang muốn! Dù sao, đoán vẫn chỉ là đoán, Định Hoàng vì mãi nghĩ nên chưa đáp, Bạch Diện Quái Nhân lập tức gần giọng:
- Thế nào? Ta phải hiểu thái độ của người như thế nào đây? Có hay không hề có loại võ công thực chất chỉ là ngoa truyền đó? Chàng đáp:
- Đã cho là ngoa truyền, tại hạ cũng nghĩ như vậy, nên không hề có thứ công phu đó! Và nói cho rõ hơn, sở học của tại hạ hoàn toàn không có liên quan đến bốn chữ Thạch Bản Phật Công! Giọng y trở lại lạnh lùng:
- Vậy ta phải hiểu như thế nào đây? Bốn năm biệt tích, phải chăng cũng từng ấy năm người bị giam giữ trong trận? Vậy thì sở học của người từ đâu mà có? Chàng chột cao giọng:
- Tôn giá đề cập đến việc bị giam giữ trong trận dường như thật xác quyết, phải chăng vì đã biết như thế nên bốn năm trước...Bạch Diện Quái Nhân trịch thượng ngắt lời:
- Bảo là biết chắc thì ta không dám nhận! Chỉ có điều, sau khi người đi vào rồi, nhìn trận thế biến động ta mới biết đó là một loại trận thế hết sức cao minh, kiến văn của ta chưa đủ để hoá giải! Chàng có phần phẫn nộ:
- Nghĩa là tôn giá không hề chờ đợi sự quay lại của tại hạ? Y gật đầu:
- Đương nhiên! Ta chờ làm gì khi đã biết việc người quay lại là một việc rất khó, ngàn lần rất khó xảy ra? Chàng cười nhẹ:
- Và tôn giá cũng không hề mong tại hạ tìm thấy Bạch Vân bí kíp, vật mà tôn giá có ý nhờ tại hạ tìm? Y sững người:
- Nói như thế, giờ người vẫn còn sống, người đã đi thoát trận thế nọ, chứng tỏ bí kíp đó hiện đang do người cất giữ? Chàng nhẹ nhẹ gật đầu:
- Thật ra ở trong đó không hề có vật tôn giá muốn tìm! Tuy nhiên, nói thế nào thì nói, Bạch Vân bí kíp đang do tại hạ cất giữ lại là chuyện có thật! Y chớp mắt vài lượt:
- Và người không có ý giao hoàn cho ta? Chàng mỉm cười:
- Sai! Ngay lúc vừa nhìn thấy tôn giá, tại hạ lập tức có ý định giao hoàn! Nhưng giao không thì tại hạ không cam tâm! Tôn giá chỉ có thể nhận nếu đáp ứng tại hạ một điều kiện! Y gầm gừ:
- Người nghĩ người là ai? Còn dám đặt điều kiện với ta ư? Chàng bảo:
- Thấy thái độ của tôn giá như thế này, tại hạ nghĩ, điều kiện đó ắt hẳn tôn giá sẽ hoan hỉ chấp thuận! Y nhìn gườm gườm:
- Sao người biết? Chàng lạnh giọng:
- Vì điều kiện đó là tôn giá phải cùng tại hạ đối chưởng! Bạch Diện Quái Nhân giật mình! Sau đó, y nhìn sững vào chàng, như chàng là quái nhân chứ không phải y! Sau nữa, y ngẩng đầu cười sặc sụa:
- Đối chưởng với người? Ha...Ha...! Có thật đó là điều kiện của người? Ha...Ha...! Quả nhiên, ta chấp thuận! Sao lại không chấp thuận kia chứ? Ha...Ha...Nói rồi cười, cười xong rồi nói tiếp, đó là đáng cách chỉ có ở người ngông cuồng và tự cao tự đại! Biết rõ tâm tính của Bạch Diện Quái Nhân, Định Hoàng cho tay vào bọc áo và lấy ra cho đối phương xem nửa mảnh bìa da chàng vừa tình cờ có được! Máu huyết của Kha lão đại vẫn còn thấm vào nửa mảnh da, ký tự trên đó vẫn còn lộ rõ! Bạch Diện Quái Nhân lập tức gầm lên giận dữ:
- A...! Người cũng biết cách đọc kinh văn của bí kíp? Công phu của bốn môn, ai cho người trộm học? Ta...ta phải giết người! Chàng xì dài, ném nửa mảnh bìa da về phía đối phương:

- Phát hiện ra ký tự chỉ là điều tình cờ! Tại hạ không cần có công phu này cũng đủ cho tôn giá một bài học, gọi là trừng trị tôn giá bốn năm trước suýt đẩy tại hạ vào tuyệt địa! Bắt lấy! Véo...Chộp giữ mảnh bìa da, Bạch Diện Quái Nhân lộ vẻ kinh nghi qua ánh mắt:
- Uý! Nội lực của ngươi...? ! Hừ! Muốn cho ta một bài học hay ta phải cho ngươi một bài học đây? Đỡ! Vù...Định Hoàng chỉ trông chờ điều đó:
- Điều này ư? Cứ trông đây thì biết! Đỡ! Vù...Bạch Diện Quái Nhân bỗng thủ kinh về và nhảy lùi:
- Phục Ma Tam Thức? Ngươi sao biết sở học của Nho Tiên? Định Hoàng thần tốc lao đến:
- Bất tất phải nhiều lời! Đỡ! Vù...Cách chàng lao đến, một lần nữa buộc Bạch Diện Quái Nhân phải kêu lên kinh hoàng:
- Đẳng Không Đảo Thức? ! Dừng tay! Định Hoàng vẫn lăm lăm bám sát:
- Ta chỉ dừng nếu tôn giá chịu cùng ta đối chưởng! Đỡ! Vù...Vù...Có lẽ quá phần nộ, Bạch Diện Quái Nhân bỗng gầm vang:
- Đỡ thì đỡ! Ta sợ ngươi sao? Xem đây! Ào...Ào...Vù...Ầm! ! ! Nhìn đối phương bị dư kinh bức lùi, Định Hoàng có phần hả giận:
- Thế nào? Một chưởng này đủ cho tôn giá nếm mùi lợi hại chưa? Có vẻ không cam tâm chịu bại, Bạch Diện Quái Nhân lao đến:
- Đừng vội đắc ý! Chắc chắn ngươi đã lên học công phu bốn môn! Đỡ! Vù...Vù...Chàng lạnh giọng:
- Hạng hồ đồ như tôn giá, đáng bị một bài học nữa! Đỡ! Vù...Ào...Ào...Ầm! ! Không hề có ý tưởng là sẽ gây phương hại đến đối phương, lần phát kinh này Định Hoàng chỉ dùng bảy thành hoá hầu chân lực! Thấy Định Hoàng vẫn ung dung, Bạch Diện Quái Nhân càng thêm bất phục! Y loang nhanh song trảo.
- Ngươi phải chết! Đỡ! Đỡ! Vụt...Vụt...Bỗng loé lên một ý nghĩ, Định Hoàng tức tốc vận dụng Tuý Tiên Bộ Pháp! Vút! Vừa áp sát được vào Bạch Diện Quái Nhân. Chàng quát:
- Chiêu Hắc Hổ Thân Tâm này phải chẳng chính là công phu có từ Bạch Vân bí kíp? Vù...Đấu pháp của chàng thay đổi, khiến Bạch Diện Quái Nhân vừa giật mình vừa phần nộ:
- Bốn môn không thể có chiêu tầm thường này! Đỡ! Vụt...Nhìn y loang trảo, chàng vụt nhớ đến Xạ Hồn! Chàng xoay ngang người:
- Còn chiêu Phi Ưng Triển Dực này thì sao? Vù...Bị chàng tránh chiêu, sau đó biến chiêu công tiếp, y thêm phần nộ:
- Không thể có! Đỡ! Vụt...Chàng đổi sang chiêu Lão Hầu Hiến Quả:
- Còn chiêu này? Vù...Thịnh nộ, y gầm gừ:
- Ngươi định đùa bỡn với ta ư? Đỡ! Vụt...Định Hoàng đẩy nhanh tốc độ của trận chiến lên cao hơn:
- Còn chiêu này? ...Chiêu này...? Vù...Vù...Bị Định Hoàng làm cho quay cuồng, bóng trảo của Bạch Diện Quái Nhân cũng loang vùn vụt:
- Muốn chết! Đỡ! ...Xem đây, xem đây! Vụt...Vụt...Cảm thấy đủ, Định Hoàng bất ngờ chộp nhanh vào mặt đối phương:
- Hãy lộ diện nào! Vù...Thất kinh, y ngã nhanh đầu về phía sau, và còn đưa song trảo lên che kín trước mặt. Vụt...Thán phục cách ứng phó này và nhìn thấy đối phương hoàn toàn để hở trước ngực, Định Hoàng vụt bỏ luôn tả thủ vào:
- Trúng! Bình! Hự! Y lùi lại, nhìn sững chàng! Cùng với hai khoé miệng đang bật máu, y quắc mắt chiếu xạ, vào chàng hoàn toàn là những tia nhìn đầy hung quang phần hận! Và thật chậm, y rút lên:
- Được! Mỗi thù này nhất định ta phải đòi lại! Hừ! Vút! Nhìn Bạch Diện Quái Nhân bỏ đi trong phần hận, trong lòng chàng bỗng dấy lên phần nào đó sự áy náy hối hận! Thở dài, chàng tiếp tục đi sâu vào trũng núi...

25. Bí Ẩn Trong Động

Chui sâu vào động khẩu, chàng vừa bẻ khí vừa truy tìm hướng xuất phát của từng luồng gió thổi. Ào...Ào...Bằng cách đó, chàng chậm chậm tiến dần vào trong, với mục quang càng lúc bị thu hẹp do thiếu ánh sáng! Trong hang động quả nhiên có những lối thông và tùy địa hình của từng chỗ, những lối thông đó có khi là cả một thạch động, khi chỉ là một ngách đá hẹp! Dù vậy, với địa hình nào Định Hoàng cũng di chuyển trong sự cẩn trọng tột cùng! Điều đó càng thêm dễ hiểu khi mục quang của chàng đã đến lúc chỉ nhìn thấy vật cách chàng chưa đến nửa trượng!

Chàng bước đi thận trọng hơn! Gió xuất phát từ hướng nào, chàng di chuyển đúng hướng đó! Và lạ, gió như càng lúc càng mạnh hơn. Thi thoảng, vào mỗi lần chàng đổi hơi, mùi khăng khắng kia như vẫn cứ luôn hiện diện quanh chàng! Cứ như thế, vừa bẻ khí vừa thận trọng bước đi, cho đến lúc thính giác của chàng bỗng bắt gặp một tiếng động lạ. Soạt...Tiếng động này quá nhẹ, nhẹ tưởng chừng như không có! Tuy nhiên, dù đó chỉ là một tiếng động mơ hồ, đối với chàng thì đó lại là lời đề tỉnh! Chàng di chuyển chậm hơn! Được một lúc, chân chàng bỗng giẫm phải vật gì đó khô giòn. Rộp...! Thắt kinh, chàng dừng lại! Đó cũng là lúc có một luồng gió khá mạnh thổi qua chàng. Ào...Ào...Tiếng gió thổi có phần nào làm cho thính giác của chàng mất đi sự tỉnh nhạy! Vì thế, chàng phát hiện quá muộn, có một lực đạo vừa bổ vào hậu tâm của chàng. Vù...Không ngờ ở tận trong này cũng có người và người đó đến lên tiếng cũng không, đang mặc nhiên ám toán chàng! Không còn cách nào khác, chàng bật tung người, định lao nhanh về phía trước! Vút! Quá muộn cho phản ứng của chàng. Ầm! ! Hự! Đang đà lao đi, chấn kinh quăng mạnh chàng vào một vách động! Bung! Chàng ngã xuống, và thân lại va vào một vật thứ hai cũng khô giòn như vật thứ nhất chàng đã tình cờ giẫm lên. Rộp...Đúng lúc đó, tai chàng nghe trảng cườì đặc ý của nhân vật vừa ám toán chàng:

- Thật không ngờ ta lại mau chóng có cơ hội báo thù! Ha...Ha...Chàng thắt kinh thật sự! Đó là Bạch Diện Quái Nhân? Y đã lên đi theo từ lúc nào. Sao chàng không hề phát hiện? Có lý nào thính lực của chàng kém đến vậy? Không phải! Bạch Diện Quái Nhân đang đặc ý thử lộ:

- Người đã quên lời ta từng nói, đây là nơi lưu ngụ của ta! Người vào đây, phải chăng đó là vận số của người đã được định sẵn! Ha...Ha...

Trong bóng tối khá dày, Định Hoàng thật khó lòng thấy sắc diện của Bạch Diện Quái Nhân lúc này! Nhưng chắc chắn có một điều này chàng biết, thái độ đặc ý của y cho thấy y không dễ chịu dừng ở đây! Cũng biết y không thể nhìn thấy chàng, chàng len lén dịch người đi chỗ khác! Đáng tiếc, vật khô giòn vừa rồi chàng ngã vào đã vô tình phản lại chàng! Rộp...Kinh tâm, chàng định đứng lên! Rất tiếc, một kích vừa rồi của Bạch Diện Quái Nhân vừa là kích cật lực vừa là đánh vào lúc chàng hoàn toàn không phòng bị, thương thế của chàng nặng hơn chàng nghĩ! Một lần nữa điều đó đã phản lại ý định của chàng! Như cũng biết thế, Bạch Diện Quái Nhân lên tiếng:

- Người đừng hy vọng tìm cách lên đi! Người tưởng ta không có cách nào nhìn thấy người sao? Ha...Hà...! Ta có mang hoả tập đây, ta muốn xem diện mạo của người lúc này như thế nào! Xoạch! Cùng với tiếng bật hoả tập, một đốm lửa chợt phát lên, tạo thành một vùng sáng đến lòe mắt! Còn đang nhấp nháy mắt, Định Hoàng bỗng nghe tiếng kêu rú thất thanh của Bạch Diện Quái Nhân:

- A...! A...! Ma...!

- Phịch!

Vừa quăng bỏ hoả tập qua một bên, Bạch Diện Quái Nhân vừa cuống cuống bỏ chạy! Hiện trạng này khiến Định Hoàng phải mất một lúc lâu ngơ ngác mới sức tỉnh! Cố nhớ lại, xem Bạch Diện Quái Nhân đã ném hoả tập về phía nào, Định Hoàng chấp choạng bò đi và tìm kiếm!

Rộp...Rộp...

Những vật khô giòn không hiểu sao có quá nhiều ở lòng động, Định Hoàng không ít lần chạm vào chúng làm chúng cứ vỡ ra, kêu lên dòn giã! Cuối cùng, khi có hoả tập trong tay, Định Hoàng nghi hoặc, bật lên! Xoạch! Với đóm hoả quang vừa có, nếu chàng không chuẩn bị trước là sẽ phải đối đầu với một hiện tượng nào đó thật kinh khiếp. Có lẽ chàng cũng phải kêu rú như Bạch Diện Quái Nhân đã kêu! Chàng thất thần vì sợ hãi. Nhìn một lòng động thật rộng nhưng không hiểu sao lại chứa quá nhiều những bộ cốt khô! Đó là cốt khô của người! Họ chết trong tư thế nằm bình thản cứ như trước khi chết ai trong họ cũng quyết định chọn chỗ này làm chỗ táng thân!

Khi cơn sợ hãi qua đi, tính hiếu kỳ liền đến với Định Hoàng! Chàng vịn tay vào vách đá để đứng lên, đưa cao ngọn hoả tập! Chốc chốc gió lại thổi đến, suýt mấy lần làm hoả tập phải lụi tắt! Chàng quay người đủ hướng, vừa để có dịp quan sát khắp lòng động vừa dùng thân để che gió cho ngọn hoả tập! Và không ít lần ánh hoả quang từ ngọn hoả tập đã gặp phải sự phản quang của những vật dụng bằng kim thiết vốn nằm cạnh một vài bộ cốt khô! Cho thấy, những bộ cốt kho này trước đây phải là những nhân vật võ lâm! Họ có mang theo khí giới! Để tìm hiểu cho thật minh bạch. Định Hoàng tiến lại bộ cốt khô gần nhất có mang theo khí giới! Vươn tay định nhặt lấy vật đó, với tư thế phải khom người như thế này, thật bất ngờ, Định Hoàng nhìn thấy cạnh bộ cốt khô đó có một mảnh da đã khô cong! Về hình thức, mảnh da này hầu như có kích cỡ bằng hai lần nửa mảnh bìa da Bạch Vân bí kíp mà chàng đã có và đã trao cho Bạch Diện Quái Nhân! Tuy nhiên, mảnh da này lại có đến hai điều khác biệt so với mảnh da Bạch Vân! Thứ nhất, trên mảnh da này có ký tự! Thứ hai, nó mỏng hơn so với mảnh bìa da dày! Do mỏng nên nó mới dễ khô cong khi bị gió liên tục thổi qua lòng động! Kinh nghi, chàng nhặt cả hai, cả mảnh da lẫn thanh kiếm vốn là khí giới của người chết! Khi nhặt lên rồi, chàng mới phát hiện ở cách chỗ chàng đứng không xa có vài mẫu bạch lạp chưa kịp cháy tàn!

Nghĩ đến ngọn hoả tập thế nào cũng tắt, Định Hoàng nhanh nhẹn thu nhặt những mẫu bạch lạp kia! Vẫn khom người để nhặt, mắt chàng lại nhìn thấy một mảnh da khác ở cạnh bộ cốt khác! Tiện tay chàng nhặt luôn! Với ánh hoả quang luân phiên được những mẫu bạch lạp nuôi dưỡng, trước sau Định Hoàng nhặt được mười hai mảnh da có cùng độ dày mỏng và có cùng kích cỡ! Không vội xem qua những gì có ghi trên mười hai mảnh da, Định Hoàng chỉ lo kiếm tìm lối thoát! Đứng vào lúc mẫu bạch lạp cuối cùng phụt tắt, chàng kịp nhìn thấy một ngách động, như là nơi Bạch Diện Quái Nhân khi nãy đã bỏ chạy trong lúc cuống cuồng! Thoáng có suy nghĩ, nếu đó là lối Bạch Diện Quái Nhân đã bỏ chạy, chàng đi theo có khác nào tự dẫn thân đến nạp mạng! Định Hoàng vội mò tìm lối khác!

Ào...Ào...

Gió lại thổi; cho Định Hoàng biết nơi Bạch Diện Quái Nhân đã bỏ chạy không phải lối có hướng gió thổi đến! Vậy là rõ, do Bạch Diện Quái Nhân từng lưu ngụ ở đây nên y thông thạo địa hình! Nhờ đó, y dễ dàng tìm đến đây trước chàng và càng dễ hơn cho y bất ngờ hạ thủ! Hít mạnh một hơi, đó là thói quen trước khi chàng có một quyết định gì, nào ngờ chàng chỉ hít phải toàn mùi khăng khẳng khó chịu! Chàng nhăn mặt, lưỡng lự trong việc chọn lựa nên đi tiếp hay không!

Sau cùng, để tránh mặt Bạch Diện Quái Nhân, chàng bẻ khí đi tiếp theo hướng có gió thổi đến! Lần này, dù có muốn cẩn trọng, Định Hoàng cũng không thể thực hiện đúng theo ý muốn! Do chàng vẫn còn mang thương thế, chưa có cơ hội trị thương! Nghĩ đến việc này, chàng suýt bật cười khi nhớ đến đôi lần chàng đã vờ bị thương và được hết Bạch Diệp đến Hoàng Cửu, sau là Vương Kiên ban cho linh đan trị thương! Nhớ đến đây, chàng bồng giật mình! Hoàn linh đan do Vương Kiên giao cho, vì nghi ngờ Vương Kiên có ác ý nên chàng vẫn còn cất giữ! Cho tay vào bọc áo, chàng định lấy hoàn linh đan nọ! Nhưng chàng phải đình lại! Nhớ Vương Kiên có ác ý thật, nhớ trong hoàn linh đan có chứa độc dược, chàng dùng nó có khác nào tự rước hoạ vào thân! Còn đang phân vân, tai chàng bỗng nghe một tiếng rít kỳ quái:

Phi...Phi...Phập!

Cổ tay chàng vụt nhói đau như vừa bị một vật gì ngoạm mạnh vào! Chàng theo bản năng vùng mạnh tay! Vật nọ theo đà bị chàng vùng vẩy bỗng chạm vào mặt chàng! Vù...Có cảm giác đó là vật vừa mềm vừa trơn lạnh, Định Hoàng thất kinh nghĩ đến một vật duy nhất: độc xà! Linh trí máy động, chàng nghĩ đến câu chuyện chàng đã từng bịa đặt, về Hồng Long Linh Xà và Hoàng Tinh Đởm! Định Hoàng dùng tay còn lại tìm và chộp giữ con vật nọ! Quả nhiên đó là một con độc vật! Đầu của nó vẫn còn ngoạm cổ tay tả của chàng và tay hữu chàng vừa chộp phải thân hình trơn tuột của nó!

Còn gọi là độc xà, không biết Định Hoàng có tưởng tượng hay không, từ vết cắn trên cổ tay, chàng có cảm nhận toàn thân đang dần dần tê liệt, chứng tỏ đang có chất độc ngấm vào nội thể! Nhớ đến câu chuyện bịa, mặt của độc xà có thể hoá giải chính chất độc của con độc xà đó, Định Hoàng vừa khom đầu vừa đưa tay chộp giữ con độc xà lên! Chàng định há miệng cắn vào con vật! Bất giác sự việc xảy ra hoàn toàn là thật, không còn tưởng tượng nữa, tứ chi Định Hoàng vụt bủn rủn, không còn chút hơi sức nào! Chứng tỏ có chất độc vừa ngấm vào chàng! Chàng ngã vật xuống! May thay, đầu con quái xà vẫn ngoạm cổ tay chàng, hoặc do tay kia chàng vẫn chộp giữ nên nó buộc phải đối phó bằng cách ngoạm vào chàng mạnh hơn! Chàng cố đưa miệng đến sát thân con độc xà! Với chút tỉnh táo còn sót lại, chàng tự bảo: “Cắn! Cắn mạnh vào! Cắn! Ta phải...” Chàng ngoạm vào thân độc xà và hai hàm răng chàng cứ thế nghiêng lại; nghiêng chặt dần! Hoặc giả đó là lúc chàng sắp hôn mê nên miệng chàng cứ thế phải ngậm lại, vô tình nghiêng mạnh vào thân độc xà!

Tỉnh lại, chàng ngỡ ngàng nhìn cảnh quan trước mắt! Chàng đang nằm ở một nơi thoáng mát, có ánh dương quang ngập tràn, không phải là lòng động tối tăm như lúc bị ngất đi! Không những thế, cách chàng không xa, bên một dòng suối róc rách chảy, chàng còn nhìn thấy một nữ lang xinh đẹp! Nữ lang này đang ngồi xếp bằng với hai mắt nhắm hờ! Nàng đang tọa công hoặc luyện công. Đúng như vậy, vì chốc chốc nàng mở mắt ra nhìn vào vật nào đó được nàng đặt sẵn trên thảm cỏ trước mặt nàng! Cố nhìn xem vật nàng đang nhìn là vật gì, Định Hoàng vô tình tạo thành tiếng động! Nghe động, nữ lang nọ bừng mắt nhìn chàng! Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt kinh ngạc? Không sai vì sự kinh ngạc đó được nàng biểu lộ qua câu đang hỏi:

- Người đã tỉnh lại? Chàng cũng kinh ngạc đâu kém gì nàng:

- Cô nương là ai? Và đây là đâu? Nàng chếp miệng:

- Là thật! Lúc ta phát hiện người, cạnh người là loại độc xà đệ nhất vô song, chứng tỏ người đã trúng loại kịch độc! Sao người vẫn có thể tỉnh lại? Chàng nghi hoặc:

- Cô nương đã vào tận trong động âm u? Cô nương thật sự là ai? Không chịu đáp lời của ai! Nữ lang nọ đứng lên:

- A...! Ta không biết là nên trị tội người hay phải đáp tạ người vì nhờ người ta thu hồi lại những vật này! Nhìn những mảnh da vừa được nàng lấy ra từ bọc áo, Định Hoàng vụt hiểu tất cả:

- Cô nương là Bạch Diện Quái Nhân? Nàng kinh ngạc:

- Sao người biết? Chàng vẫn kinh ngạc:

- Thảo nào trước kia, khi nhìn thấy cánh tay hữu của cô nương tại hạ đã đoán Bạch Diện Quái Nhân phải là một nữ nhân? Nàng cau mày như cố nhớ lại:

- Phải rồi! Lần đó vì chộp phải Xạ Nguyên Châm, ta đã sơ ý cho người nhìn thấy cánh tay thật của ta! Chàng giãn dần nét mặt:

- Và cũng là cô nương, vì kém đởm lược, nên khi nhìn thấy quá nhiều bộ cốt khô phải kinh hoàng bỏ chạy? Nàng đỏ mặt:

- Ta không kém đởm lược! Chàng nghi ngờ:

- Vì kém đởm lược hay vì muốn đẩy tại hạ vào chỗ chết, bốn năm trước cô nương đã buộc tại hạ phải đi vào Lạc Tiên Cốc? Nàng cố tình dần giọng:

- Ta bảo ta không sợ gì cả! Người đừng buộc ta phải hạ thủ người! Chàng vẫn còn chút phân vân:

- Thật không ngờ sau bốn năm tính khí của cô nương vẫn không đổi! Dù biết trong lòng động đều là thi thể của những nhân vật Bạch Vân Môn nhưng thủy chung cô nương vẫn không dám vào để thu hồi bí kíp của môn phái? Nàng ngạc nhiên tột độ:

- Ai nói cho người biết về Bạch Vân Môn? Sao người biết những bộ cốt khô kia đều là người của bốn môn? Chàng chậm rãi giải thích:

- Người Bạch Vân Môn luôn giả trang Bạch Diện. Tiếp đó, cạnh những bộ cốt khô kia là những mảnh da, có kích cỡ như mảnh bìa da Bạch Vân bí kíp, họ phải là người Bạch Vân Môn! Sau cùng, vì cô nương đang

luyện theo bí kíp nọ, tại hạ đoán cô nương đã có ý thu hồi từ lâu nhưng vì hai lý do khiến cô nương không dám vào! Sắc mặt của nàng đang biểu hiện sự khâm phục! Nàng hỏi:

- Hai lý do nào? Chàng đáp mà không hề cười cợt hoặc mỉa mai:

- Thứ nhất, cô nương có tánh nhất đảm nếu phải đối diện với những cốt khô! Nàng không thể giận vì chàng nói quá đúng và nhất là không có ý chê cười!

- Còn lý do thứ hai? Chàng giải thích:

- Đó cũng là lý do khiến có quá nhiều người cùng chết uổng trong lòng động! Đó là sự hiện diện của con độc xà! Và nếu tại hạ đoán không lầm, mùi khăng khăng từ lòng động vẫn còn hiện diện là do chất độc của độc xà đang tiếp tục sát hại nhiều loại sinh linh, muôn thú khác! Cô nương không dám vào cũng dễ hiểu! Nàng thở dài:

- Nếu không biết chắc người là người phạm, qua việc đoán biết tài tình của người, có lẽ ta phải nghĩ người là thần nhân! Chàng ngồi dậy:

- Nghĩa là tại hạ đoán đều đúng? Nàng gật đầu, và như chấp thuận việc chàng tự ý ngồi dậy.

- Không sai một mảy may! Chỉ có điều, ta không hiểu, tại sao người có thể đoán đúng và vẫn toàn mạng khi bị độc xà ngoạm vào? Chàng nhìn nàng:

- Tại hạ sẽ giải thích nếu cô nương chịu đáp một việc!

- Hỏi đi! Chàng hỏi:

- Vì biết trong Lạc Tiên Cốc chắc chắn có nhiều bộ cốt khô, vì biết bản thân không đủ đóm lược nhìn những cốt khô đó, cô nương mới cưỡng bách tại hạ vào thay? Nàng thở dài:

- Đến lúc này, ta nghĩ, không còn gì để giấu người nữa! Không sai! Ta sợ nhất là điều đó! Bằng không ta đâu đủ nhẫn tâm dùng người lúc đó chỉ là một đứa bé, đẩy vào chỗ nguy hiểm?

- Sau đó thì sao? Nàng không hiểu:

- Sau đó? Người muốn ám chỉ điều gì? Chàng nghiêm giọng:

- Cô nương hứa chờ tại hạ hai ngày! Sau hai ngày đó thì sao? Nàng hiểu:

- À! Là chuyện đó ư? Nói thật! Ta càng chờ càng sợ! Vì ta biết ta đã nhận định sai về thể trận! Nhưng ta vẫn hy vọng là người sẽ gặp may và sẽ quay ra! Ta nào chỉ chờ người hai ngày! Chàng vẫn nghiêm nghị:

- Và cô nương có áy náy khi...Nàng vội đáp:

- Đó là điều đương nhiên! Mà thôi! Thấy người toàn mạng là tốt rồi! Vả lại người cũng đã tặng ta...Nói đến đây nàng đỏ mặt, không thể nói tiếp! Chàng chợt bối rối:

- Việc đó ư? Mong cô nương thứ lỗi! Tuy tại hạ có ý ngờ nhưng do tình thế cấp bách nên tại hạ có lỡ tay mạo phạm đến ngọc thể! Huống chi, vì một chương ám toán của cô nương, suýt nữa tại hạ phải mạng vong! Nàng bỗng trở nên phần nộ:

- Tha thứ ư? Nếu không nghĩ người là tục gia đệ tử của Thiếu lâm phái, và còn là truyền nhân của Nho Tiên. Sự xúc phạm của người, ta quyết không bỏ qua! Dù biết là không nên, nhưng chàng vẫn phải hỏi:

- Sao lại bảo tại hạ là tục gia đệ tử của phái Thiếu Lâm? Nàng lạnh giọng và có phần nào mỉa mai:

- Nếu muốn tiếm phục vào Kim Ma Bang, chỉ ít người dừng giữ Cửu Chuyển Hồi Hoàn Đan bên mình. Nhờ bọn chúng phát hiện, chúng lại không biết người là người của Thiếu Lâm phái sao? Chàng kinh ngạc tột độ:

- Cửu Chuyển Hồi Hoàn Đan nào? Nàng lại lấy ra từ bọc áo một hoàn linh đan:

- Đây! Trả lại cho người! Vù...Chàng chớp lấy, nhận ra đó là hoàn linh đan đã được Vương Kiên trao cho! Chàng gật gù:

- Thì ra là như vậy! Ta đã hiểu lầm hoàn toàn về y! Hà...Kinh nghi, nàng hỏi:

- Người đã hiểu lầm ai? Còn việc là tục gia đệ tử của phái...Chàng vươn vai đứng dậy:
- Cô nương hoàn toàn lầm lẫn rồi! Tại hạ là Định Hoàng, nếu được, chỉ có thể nhận là truyền nhân của Nho Tiên mà thôi! Không hề có chuyện Định Hoàng này là tục gia đệ tử Thiếu Lâm phái! Nhìn nét mặt quá đổi kinh ngạc của nàng, Định Hoàng phì cười:
- Cô nương kinh ngạc vì thấy tại hạ đã hoàn toàn hồi phục phải không? Có lẽ tại hạ phải nên xem qua hình dạng của con độc xà này! Rất có thể nó là Hồng Long Linh Xà và Hoàng Tinh Đốm của nó...Nữ lang nọ vụt ú ớ:
- Người là Định Hoàng? Chàng gật đầu:
- Đương nhiên! Hoàng Định như cô nương biết chỉ là cách để tại hạ tiềm phục Kim Ma Bang! Nàng vẫn hoang mang khôn xiết:
- Thoái Phi Kiếm Định Sách là...Chàng giật mình:
- Sao cô nương biết đến gia phụ? Nàng không đáp! Thay vào đó, như Định Hoàng nhìn thấy. Sắc mặt nàng cứ luôn thay đổi! Nếu không ứng phó khuôn mặt và có phần lúng túng thì nàng lại mang sắc thái của một người luôn có tâm trạng nghi ngờ! Nàng đỏ mặt vì nhớ lại chuyện đã bị Định Hoàng chạm vào người khi chàng buộc phải đối đầu với một Bạch Diện Quái Nhân? Hay nàng nghi ngờ và không tin chàng là Định Hoàng, một người theo nàng biết thì chỉ là Hoàng Định, Hoàng sứ giả của Kim Ma Bang? Tuy lấy làm khó hiểu nhưng Định Hoàng vì không muốn cứ nhắc lại chuyện chàng đã chạm vào phần cơ thể không nên chạm của nữ nhân, chàng cố tình bỏ qua! Nhưng để bỏ qua chuyện này, nhất là cần phải làm cho nàng quên đi, Định Hoàng phải chuyển sang đề tài khác! Chàng hỏi:
- Nếu tại hạ nhớ không lầm, cô nương có nói Bạch Vân công phu có thể ngăn ngừa Xạ Nguyên Châm xâm nhập? Câu hỏi của chàng, quả nhiên làm nàng chú tâm và dễ dàng quên đi tâm trạng khá kỳ lạ vừa rồi của nàng! Nàng gật đầu:
- Đó là lời đề quyết của gia sư! Nhưng để rõ hư thực, như người vừa thấy, ta định tâm sẽ thử nghiệm chính bản thân! Chàng giật mình:
- Sao lại phải thử nghiệm? Không lẽ cô nương cũng đã bị Xạ Nguyên Châm nhập nội thể? Nàng lộ vẻ phần uất:
- Tất cả là do ả Phong Lưu Tử ban cho! Ta không ngờ, dù ta đã phòng bị vẫn để cho ả xạ trúng một mũi Xạ Nguyên Châm vào người! Chàng vụt hiểu:
- Thảo nào, sau lần được cô nương đề tỉnh, giúp tại hạ thoát khỏi thủ đoạn của La Nhược Phi, từ đó về sau tại hạ không còn nghe đến sự xuất hiện của Bạch Diện Quái Nhân! Và chàng nói tiếp, sau khi đưa mắt nhìn quanh:
- Và vì sợ tiếng Tiêu Xạ Hồn gây phương hại, cô nương định lưu ngụ ở đây cho đến khi nào tự hoá giải Xạ Nguyên Châm? Nàng thở dài:
- Ta nào còn sự chọn lựa khác? Hà...! Cũng may, người đã đến kịp lúc, vừa giúp ta...Chàng hiểu nàng muốn đề cập đến nửa mảnh da khác của Bạch Vân bí kíp! Chàng xua tay ngăn lại. Mặt nhăn nhó:
- Miệng cô nương bảo là may nhưng sự thực một kích của cô nương lại khiến tại hạ suýt mất mạng, cô nương báo đáp tại hạ như thế sao? Nàng lộ vẻ áy náy:
- Thương thế của người...Nàng chưa kịp tỏ bày sự quan tâm dành cho Định Hoàng, bất ngờ giữa lưng không bỗng vang lên một tràng cười ngạo nghễ:
- Một thì bị Xạ Nguyên Châm xâm nhập, một còn lại thì mang thương thế chưa khôi phục, ha...ha...Không ngờ bốn Bang Chủ lại có cơ hội dễ đắc thủ như thế này! Ha...Ha...
- oOo-

26. Xạ Hồn Khúc

- Định Hoàng! Chạy! Vút! Định Hoàng biến sắc, thái độ của nữ lang có khác nào lời thú nhận những gì mục Bang Chủ Kim Ma Bang vừa nói đều hoàn toàn đúng với sự thật! Nếu là chàng, chàng phải có thái độ ngược lại mới đúng! Vì cứ để đối phương nghi hoặc, biết đâu cả hai sẽ có cơ may xoay chuyển tình thế? Đã muộn, mục Bang chủ cười rú lên:
- Muốn chạy ư! Nha đầu người xem thường bốn Bang Chủ thế sao? Ha...Ha...Tiên hạ thủ vi cường, cần nhất là không để Xạ Hồn Lão Tổ có cơ hội phát ra Xạ Hồn Khúc, Định Hoàng bật tung người lao đến như tia chớp loé:
- Xem chừng! Vút! Vù...Vù...Phát hiện hướng chàng lao đến là nhắm vào Xạ Hồn Lão Tổ, mục Bang chủ quát:
- Người sợ Đại Lão Tổ phát động Xạ Hồn Tiêu chứ gì? Ý cũng hay nhưng người chớ mong toại nguyện! Đỡ! Mục chủ động dịch người, đỡ vào chưởng của Định Hoàng:
- Vù...Nhưng một khi Định Hoàng đã quyết, chàng đâu dễ để bất kỳ ai xen vào ngăn cản! Lập tức bóng nhân ảnh của chàng mờ đi, thoát qua bóng chưởng của mục Bang Chủ! Vút! Thấy Xạ Hồn Lão Tổ đã đặt Xạ Hồn Tiêu lên môi, chàng gầm lên thịnh nộ:
- Lão muốn chết! Vù...Xạ Hồn Lão Tổ thất sắc, không rõ bằng cách nào Định Hoàng có thể tiếp tục lao ập vào, trong khi đã bị Bang Chủ Kim Ma Bang ngăn lại! Lão phải nhắc Xạ Hồn Tiêu ra khỏi môi và càn vọi vàng hơn khi phải khẩn trương phát kình:
- Tiểu tử người...Hừ! Vù...Hự! Xạ Hồn Lão Tổ bị chấn lùi, một kết quả bất ngờ đối với mọi người đương diện! Mục Bang Chủ đang phần nộ vì đã để Định Hoàng thoát chiêu, giờ lại còn phần nộ hơn khi thấy chỉ một kích chàng vừa làm cho Xạ Hồn Lão Tổ bị chấn dội! Mục quát:
- Người hung hăng thế sao, tiểu tử? Đỡ! Vù...Vù...Cùng với mục, Nhị Lão Tổ cũng quát:
- Nha đầu kia đã quay lại, giao cho lão Tam đó! Còn tiểu tử, đỡ! Vù...Vù...Với ý định, cần phải loại Xạ Hồn Lão Tổ sớm chừng nào càng có nhiều thuận lợi chừng ấy, Định Hoàng một lần nữa nhanh tốc biến mình, cố thoát bóng chưởng của hai đại cao thủ là mục Bang Chủ và Nhị Lão Tổ! Vút! Mục Bang Chủ thất sắc:
- Tuý Tiên Bộ Pháp? Nhị Thúc Thúc! Mau ngăn tiểu tử lại! Chẳng rõ mục kêu Nhị Lão Tổ như thế để làm gì, Định Hoàng vẫn thần tốc lao về phía Xạ Hồn Lão Tổ:
- Mau nạp mạng! Vù...Vù...Vừa mới ổn định cước bộ xong, sự xuất hiện đầy ma mị lần thứ hai của Định Hoàng khiến Xạ Hồn Lão Tổ kinh hoảng! Lão Tổ đỏ cả mặt vì giận, vận dụng cả song thủ:
- Người chớ có đắc ý! Đỡ! Vù...Chính lúc đó, tiếng quát của Nhị Lão Tổ cũng vang lên đâu đó phía sau chàng:
- Là người nạp mạng mới đúng! Hừ! Ào...Ào...Thất kinh vì không thể phân thân, vừa tiếp tục truy sát lão Xạ Hồn vừa có thể đối phó với Nhị Lão Tổ, Định Hoàng đành thu chiêu, tạt bộ lẩn tránh. Vút! Như biết trước phản ứng của chàng, Nhị Lão Tổ cũng thu chiêu và đảo nhanh bám theo chàng:
- Người có tránh cũng không thoát! Đỡ! Vù...Vù...Phát hiện Nhị Lão Tổ có thể bám sát, Định Hoàng vụt hiểu:
- A ha! Lão đã lên học được bộ pháp Tuý Tiên của Tửu Quái? ! Được! Là lão muốn ném chưởng Phục Ma! Đỡ! Vù...Vù...Không ngoài sự tiên liệu của chàng, mục Bang Chủ quả nhiên không bỏ lỡ cơ hội liên thủ:
- Tiểu tử! Nạp mạng! Vù...Vù...Chờ chưởng của mục sắp ập đến Định Hoàng vụt cười khanh khách:
- Ha...Ha...Và Vút! Bằng Đẳng Không Đảo Thức khinh thân pháp Định Hoàng như luồng cuồng phong, lao ào ào đến lão Xạ Hồn:
- Đã quá chậm cho lão dùng Khúc Xạ Hồn! Trúng! Vù...Bung! Hự! Lần thứ hai, hể lão Xạ Hồn đặt Xạ Hồn Tiêu lên môi là có sự xuất hiện vừa kỳ bí vừa thần tốc của Định Hoàng! Cùng với tiếng kêu đau đớn, lão

Xạ Hồn phải lùi và lần này ở hai khoé miệng phải xuất hiện những giọt máu. Thịnh nộ lôi đình, mụ Bang Chủ và Nhị Lão Tổ cùng sầm sập lao đến:

- Người giáo quyết thế sao? Đỡ!

- Ta phải giết ngươi! Đỡ! Vù...Vù...Ào...Ào...Bị tập kích bởi hai đợt sóng kinh như cuồng phong bão tố, Định Hoàng biết đã quá muộn nếu muốn lần tránh! Chàng quay phắt lại:

- Phục Ma Chương! Đỡ! Ào...Ào...Ầm! Ầm! Nhìn chàng chỉ bị chấn lùi và sinh mạng vẫn chi trì, mụ Bang Chủ kinh tâm:

- Nho Tiên đã trao truyền toàn bộ nội lực cho ngươi? Nhị Lão Tổ xông đến:

- Đủ chứng tỏ Nho Tiên đã chết! Chỉ cần loại tiểu tử nữa là xong! Đánh! Vù...Vù...Mụ Bang Chủ cũng vội vàng xuất thủ:

- Không sai! Đỡ! Ào...Ào...Nhưng lần này họ quá chậm, so với khinh thân pháp thượng thặng của Định Hoàng! Vút! Nhị Lão Tổ kinh nghi:

- Lão đại hãy cẩn trọng! Đề phòng tiểu tử...Vừa kêu, Nhị Lão Tổ vừa dịch bắn thân mình về phía lão Xạ Hồn cũng vừa ổn định xong cước bộ. Vút! Trong khi đó, vì có ý nghi ngờ, mụ Bang Chủ cố căng mắt tìm kiếm bóng nhân ảnh của Định Hoàng! Xuất kỳ bất ý, Định Hoàng đột ngột xuất hiện ngay trước mặt mụ:

- Mụ tưởng ta bỏ chạy ư? Lầm rồi! Đỡ! Vù...Vù...Mụ phẫn nộ phát chiêu:

- Người không chạy càng tốt! Xem chiêu! Vù...Vù...Ầm! Mụ Bang Chủ lão đảo và kinh hãi nhìn Định Hoàng như đang nhìn thấy quái nhân! Chàng phát cười lồng lộng:

- Mụ nhìn gì? Ta đã nói nội lực của ta là có từ Hoàng Tinh Đỡ kia mà? Mụ không tin, hãy thử một lần nữa xem! Đỡ! Vù...Bị mắc lõm, Nhị Lão Tổ quay lại:

- Giải cho tiểu tử giáo quyết! Đỡ! Vù...Vù...Có sự xuất hiện trở lại của Nhị Lão Tổ, mụ Bang Chủ vững tâm hơn! Mụ quát:

- Lần này đừng để tiểu tử giở trò! Đánh! Vù...Ào...Ào...Ầm! Ầm! Ngay khi chàng còn loạng choạng, do không muốn chàng có cơ hội giở trò, Nhị Lão Tổ lập tức phát chiêu:

- Nạp mạng! Vù...Quyết không buông tha, mụ Bang Chủ cũng dịch chân tiến đến:

- Nằm xuống! Ào...Ào...Bất chợt, tai chàng nghe tiếng gầm thịnh nộ của Tam Lão Tổ:

- Hoá ra nha đầu ngươi là người của Bạch Vân Môn? Muốn hạ sát lão đại ư? Đỡ! Vù...Vù...Phần thì phải đối phó với mụ Bang Chủ và Nhị Lão Tổ, phần khác chàng rất muốn quay đầu nhìn về phía trận chiến bên kia, với tâm trạng này Định Hoàng lập tức rơi vào tình huống bị phân tâm! Đến khi nhớ lại thì chương của hai đại cao thủ kia đã ập đến gần, Định Hoàng hốt hoảng định vận dụng Tuý Tiên Bộ Pháp! Tuy nhiên, do phát hiện sự hốt hoảng đó và đoán biết chàng sắp sửa có phản ứng gì, Nhị Lão Tổ dịch người trước và đánh giọng quát:

- Người thoát được sao? Trúng! Phản ứng của Nhị Lão Tổ quả nhiên nhanh hơn chàng tưởng! Tuy thế, chính vì quá nhanh nhạy nên Nhị Lão Tổ vô tình tạo dịp may cho chàng! Vì phải dịch người trước, với ý là ngăn chặn hành vi vận dụng Tuý Tiên Bộ Pháp của chàng. Nhị Lão Tổ đương nhiên phải thu chiêu thứ nhất về. Sau đó mới tung chiêu thứ hai là chiêu đón đầu! Đang cùng mụ Bang Chủ liên thủ, hành động này của Nhị Lão Tổ ngẫu nhiên tự làm mất đi thể liên thủ, tạo một chỗ trống cực kỳ quý báu! Đã vậy, vì muốn tung chương đón đầu, vô hình chung Nhị Lão Tổ phải dùng bộ pháp khắc chế Tuý Tiên Bộ Pháp của Tửu Quái, nghĩa là Nhị Lão Tổ phải áp sát chàng! Với cơ hội hãn hữu này, Định Hoàng nào để bỏ qua! Chàng cười lạnh:

- Vậy là lão muốn chết! Xem đây! Chàng xoay người nửa vòng và thế là hoàn toàn áp sát Nhị Lão Tổ. Vù...Đã một lần bị chàng áp sát nên biết rõ sự biến chiêu lợi hại của chàng, Nhị Lão Tổ bật tung người về phía sau. Vút! Không chậm, Định Hoàng tung người bám sát:

- Đỡ! Vù...Mụ Bang Chủ đâm lo cho Nhị Lão Tổ, mụ bất ngờ tập kích chàng:

- Nạp mạng! Vù...Vù...Thừa biết bản thân nội lực giờ không đủ chi trì nếu không làm cho chân lực của Nhị Lão Tổ suy giảm như đã có hành động tương tự với mẹ Bang Chủ, Định Hoàng vội vàng tránh chiêu đang tập kích của mẹ Bang Chủ:
- Vút! Có cảm nhận đã thoát, Nhị Lão Tổ hậm hực kiểm tìm tung tích của chàng! Bất ngờ lão nghe mẹ Bang Chủ hô hoán:
- Nhị Thúc Thúc! Ở Phía sau! Lão quay lại vừa vặn nghe tiếng gầm nộ của Định Hoàng:
- Đờ! Vù...Vù. Nhị Lão Tổ biến sắc, cổ giương đủ song thủ:
- Xem chường! Vù...Vù...Ào...Ào...Ầm! ! ! Nhìn Nhị Lão Tổ lão đảo, Định Hoàng biết cơ hội đã đến! Chàng ung dung chờ mẹ Bang Chủ tiến đến hiệp công! Mẹ tiến đến thật:
- Ta không tin ngươi có đến ba đầu sáu tay! Hãy đờ! Vù...Vù...Nhị Lão Tổ cũng hung hăng không kém:
- Lần này đồ ngươi thoát! Xem chiêu! Vù...Vù...Định Hoàng vận toàn lực, định quật ra hai kinh Phục Ma! Bất ngờ, giữa đường trường bỗng vang lên tiếng tiêu réo rắt! U...U...Chàng thất kinh vì không ngờ Xạ Hồn Lão Tổ đã hao tổn nguyên khí nặng nề vẫn có thể phát động Xạ Hồn Tiêu, tẩu lên Xạ Hồn Khúc nhắm vào nữ lang nọ! Không ngoài sự suy đoán của chàng có tiếng kêu thất thanh của nữ lang nọ vang lên:
- Ôi chào...! ! Nhanh như tia chớp, Định Hoàng vừa thu chiêu vừa dùng Đàng Không Đảo Thức để lao đi! Vút! Đoán biết ý định của chàng, mẹ Bang Chủ gầm lên vang dội:
- Tam thúc thúc mau kết liễu nha đầu! Tiểu tử đang muốn cứu hồng nhan tri kỷ của y! Riêng Nhị Lão Tổ thì thần tốc bám theo!
- Hãy xem Xạ Nguyên Châm của ta! Vù...Vù...Tiếng quát này làm cho Định Hoàng kinh tâm động phách! Và chàng càng kinh tâm hơn khi nhìn thấy Tam Lão Tổ, đang đốc ý quát cho nữ lang nọ một kinh tối hậu.
- Nạp mạng nào! Ha...Ha...Vù...Vù...Với sắc mặt biểu thị sự đau đớn tột cùng nữ lang nọ vẫn cố gắng giương tay đón đỡ:
- Ta quyết liều mạng với lão! Vù...Vù...Biết đó là phản ứng bất cập của nàng và hậu quả chắc chắn là nàng sẽ bị bại trận, có thể dẫn đến mất mạng, Định Hoàng vì quá khẩn trương đành lảng không uốn người, cố làm cho kinh thân pháp nhanh hơn thập bội! Vút! Do chàng đột nhiên lao nhanh hơn những mũi Xạ Nguyên Châm được Nhị Lão Tổ ném theo do hết đà phải ngã chúi xuống! Bằng cách đó, chàng kịp thời gầm vang, mục đích là uy hiếp Tam Lão Tổ:
- Lão hãy lo cho sinh mạng của lão đi! Vút! Phát hiện bóng nhân ảnh của chàng lao đến quá thần tốc, Tam Lão Tổ vì muốn tự cứu đành phải thu giảm dần kinh lực! Vì thế, khi chường của lão và chường vội vã của nữ lang nọ chạm nhau: Ầm! Nữ lang nọ do đang bị Xạ Nguyên Châm hành hạ nên không đủ nội lực chống đỡ! Nàng ngã và may còn chi trì sinh mạng! Hự! Định Hoàng sà xuống như cánh chim ưng cấp lấy nữ lang và chuẩn bị lao đi tiếp! Vút! Không kịp có dịp lấy mạng nữ lang nọ như ý muốn Tam Lão Tổ phản hận quát:
- Muốn chạy ư? Hãy nhận một mũi Xạ Nguyên Châm của ta! Vù...Vù...Đây là một lần nữa Định Hoàng bị một vầng ám khí dày đặc bám theo sau với sự phát xạ trong khoảng cách gần của Tam Lão Tổ! Chàng cố tăng nhanh cước lực! Vút! Bên tai chàng vẫn nghe tiếng tiêu văng vẳng của lão Xạ Hồn. U...U...Và trong tay chàng, nữ lang nọ vẫn tiếp tục kêu rên do bị Xạ Nguyên Châm khuấy động kinh mạch dưới sự tác động của Xạ Hồn Khúc. Vẫn chưa hết những kinh biến phía sau chàng, những mũi Xạ Nguyên Châm vẫn truy đuổi! Vù...Vù...Và điều gì đến Phập! Hậu tâm chàng vụt nhói đau, một mũi Xạ Nguyên Châm thế là đã cắm vào người Định Hoàng! Cổ nhện đau, chàng cố toàn lực đưa nữ lang nọ lao đi! Vút! Tiếng Xạ Hồn tiêu lập tức tỏ rõ uy lực! U...U...Mũi Xạ Nguyên Châm vừa cắm vào người, do có Xạ Hồn Khúc tác động, nó bắt đầu dịch chuyển sâu hơn vào nhục thể của Định Hoàng! Như bị một lợi khí sắc bén đột ngột khoét sâu vào da thịt, chàng đau đớn đến phải xuất hãn, rịn mồ hôi khắp mặt! Biết chậm chân là chết, và biết mũi Xạ Nguyên Châm kia tuy đang dịch chuyển như chỉ là sự dịch chuyển chậm do nó chưa cắm đúng vào kinh mạch, Định Hoàng càng toàn tâm toàn ý cho việc tẩu thoát! Vút! Đưa mắt nhìn về phía trước, Định Hoàng tuy chưa biết rõ địa hình chốn này, vì đây không phải là trũng núi chàng đã đến, nhưng khi nhìn thấy cạnh

chân núi là một huyết động mờ tối, Định Hoàng cũng liều lĩnh chui vào. Vút! Ở phía sau, tiếng tiêu Xạ Hồn Khúc tuy chỉ còn là những âm hưởng xa xôi nhưng tiếng gào thét truy đuổi của kẻ thù thì cứ vang lên âm ỉ:

- Người chạy được nữa sao?

- Đứng lại!

- Người đừng mong thoát! Định Hoàng vậy là biết có đến ba kẻ đuổi theo, mục Bang Chủ và hai lão tổ Nhị và Tam! Chàng vun vút chui sâu vào huyết động, lòng thầm mừng: “Chỉ cần không nghe thấy tiếng tiêu Xạ Hồn, ta vẫn còn đủ chân lực để tỷ đầu khinh công với bọn chúng!” Thật lạ, tiếng Tiêu Xạ Hồn càng xa thì uy lực càng giảm! Và nữ lang nọ như đã bớt đau vụt lên tiếng:

- Chạy qua phía tả, mau! Định Hoàng càng vui mừng! Đã có nữ lang nọ chỉ điểm phương hướng, cả hai thế là thoát! Chàng rẽ qua phía tả ngay khi phát hiện ở phía cuối huyết động có nhiều lối di chuyển khác! Vút! Mục Bang Chủ và hai lão kia vẫn quyết liệt đuổi:

- Vút! Vút! Vút! Nữ lang nọ nhìn thấy nên thật sự lo ngại:

- Hãy cố nhanh hơn nữa, kéo không kịp! Không kịp cái gì thì chàng không biết nhưng để chạy nhanh, chàng không cần nữ lang hối thúc cũng đang cố hết sức. Vút! Lại đến một chỗ có nhiều lối rẽ, Định Hoàng nghe nữ lang chỉ điểm:

- Vẫn theo mé tả! Vút! Được ba trượng, Định Hoàng kinh ngạc khi nghe nữ lang gọi giật giọng:

- Dừng lại! Quay về phía sau phát kình! Thấy chàng có vẻ ngần ngại, đủ thời gian cho kẻ thù đuổi kịp, nữ lang nọ thêm khẩn trương:

- Kìa! Phát kình đi! Mau! Lần này dù nàng không bảo chàng cũng phải phát kình! Vì mục Bang Chủ đang là kẻ đầu tiên xuất hiện trước mắt chàng! Chàng quát:

- Lui mau, nếu mục chưa muốn chết! Vù...Vù...Mục cười ngạo mạn:

- Đương nhiên là không muốn chết rồi! Đờ! Ha...Tiếng chạm kình vang lên thật kinh khiếp: Ầm! ! ! ! Cùng lúc có tiếng chạm kình, chàng nghe nữ lang nọ rít hô hoán:

- Chạy vào trong mau! Chạy đi! Chính lúc đó, Định Hoàng có cảm nhận khắp lòng động như đang có sự rung chuyển lạ kỳ. Kinh hoảng, chàng vừa lùi vừa cố tình nghe và dò xét! Vút! Nữ lang nọ có phần hoảng loạn:

- Kìa, chạy đi! Chạm chân là chết! Đá từ phía trên đầu Định Hoàng bỗng lung lay dữ dội:

- Rắc...Rắc...Vụt hiểu, chàng xoay người chạy thật nhanh: Vút! Lập tức, tiếng đá rơi loạn ở phía sau liên vang lên tạo thành chuỗi tiếng động kinh hồn: Rào...Rào...Ầm! Ầm! Ầm! Chàng ngỡ nơi này đang lâm cơn địa chấn nên di chuyển nhanh hơn, cất lực hơn. Vút! Nếu không có nữ lang lên tiếng có lẽ Định Hoàng vẫn còn chạy nữa:

- Được rồi! Dừng lại đi! Chàng định thần nhìn lại nơi chàng vừa dừng:

- Ô hay! Tại hạ lại nghe mùi khăng khăng. . Nữ lang nọ khẽ suy:

- Khe khẽ thôi! Trừ phi người muốn chúng phát hiện và tìm đến như cách người đã từng đến! Chàng vụt hiểu! Quanh chàng lúc này là một vùng tối thâm u, cộng với mùi khăng khăng vừa ngửi, chàng biết vừa quay lại lòng động, nơi đã từng bị nữ lang lên tập kích! Như vậy, huyết động lúc này chàng chui vào nếu không là nơi nữ lang lưu ngụ thì chỉ ít đã từng đi theo lối đó và vào đến địa điểm này chờ sẵn chàng! Vậy là để vào đến lòng động này, có tất cả hai lối đi! Một là lối chàng đã đi, khi xuyên qua trùng núi, lối thứ hai chính là lối chàng vừa được nữ lang chỉ điểm! Hạ thấp giọng, chàng hỏi:

- Loạn thạch khi này bị rơi xuống...Có tiếng nữ lang thở dài:

- Nếu muốn nghe giải thích, ít nào người cũng phải đặt ta xuống đã! Thật không ngờ ta lại có lúc lâm cảnh này! Hà...Sực nhớ chàng nói vội:

- Nơi này có rất nhiều bộ cốt khô, tại hạ...Nữ lang nọ gất:

- Ta đã thu dọn cả rồi! Người không cảm nhận chân người không hề đập gì sao? Đặt nàng xuống, chàng nghỉ hoặc:
- Cô nương không còn sợ những bộ cốt khô nữa sao? Cô nương thu dọn bằng cách nào? Tuy không nhìn thấy gì nhưng Định Hoàng vẫn nghe có tiếng nữ lang ngồi dậy:
- Đương nhiên ta không thể có thái độ kính cẩn thu nhặt từng bộ cốt khô như người nghĩ! Tuy nhiên ta vẫn có đờm lược để thu dọn! Chàng chợt hiểu:
- Vì cô nương biết thế nào tại hạ cũng bị độc xà chọn làm đối tượng, đó là cơ hội duy nhất cho cô nương có dịp thu hồi Bạch Vân bí kíp? Nàng thở hắt ra:
- Người luôn là kẻ có biệt tài suy đoán! Không sai! Nhưng nhờ đó ta mới có dịp cứu người...Chàng cười lạnh thành tiếng:
- Cô nương đâu cần phải phí công! Như cô nương thấy đó, tại hạ vẫn có thể tự khôi phục kia mà? Có tiếng nàng ngạc nhiên hỏi:
- Cũng phải! Mà này! Điều gì khiến người có thể tự khôi phục? Chàng hỏi ngược lại:
- Cô nương còn hoả tập không?
- Để làm gì? Chàng đáp:
- Tại hạ muốn nhìn thấy thi thể của con độc xà nọ! Nàng bảo:
- Không cần! Ta đã đốt cháy thành tro rồi! Lưu lại làm gì thứ ghê tởm đó! Chàng lại hỏi:
- Độc xà đó có hình dạng hoặc có sắc màu như thế nào? Nàng đáp:
- Cố nhiên vậy ánh sắc hồng! Chàng giật mình:
- Hồng Long Linh Xà? ! Không ngờ là câu chuyện bịa nhưng lại xảy ra đúng vào tình trạng của tại hạ! Nữ lang nọ lại suyt:
- Đừng kêu lớn như vậy! Hay người...U...U...Tiếng Xạ Hồn Tiêu lại văng vẳng đưa vào khiến nữ lang nọ vừa phải ngừng lời vừa khe khẽ kêu rên:
- U...U...Thất kinh, biết là kẻ thù vì phát hiện ra những thanh âm vừa rồi của mình nên mới có tiếng Xạ Hồn Tiêu đưa đến, Định Hoàng tuy cũng cảm thấy đau nhưng vẫn vội dùng tay nhắc nữ lang lên! Cũng như lúc trước, chàng cứ theo hướng gió thổi ra để tiến vào sâu hơn! Chàng di chuyển khẩn trương, quyết đi xa tiếng Tiêu Xạ Hồn chừng nào tốt chừng đó! Vút! Thật lạ, tiếng Tiêu Xạ Hồn vang lên không phải liên tục! Lúc vang lên thì mơ hồ, lúc có phần rõ hơn vào có lúc như mất hẳn! Tuỳ theo trạng thái đó, tiếng rên của nữ lang nọ lúc nhỏ lúc lớn và có lúc dừng lại! Nhân lúc không có tiếng Tiêu Xạ Hồn, nữ lang nọ nói lên sự nghi ngại:
- Chúng đang tìm chúng ta! Nếu chúng ta đừng tạo thêm bất kỳ tiếng động khả nghi nào khác, chúng sẽ không phát hiện và rồi sẽ bỏ đi! Biết nàng muốn trách lẫn vô tình lớn tiếng vừa rồi, chàng thì thào:
- Bây giờ có dùng cách đó cũng vô ích! Mỗi khi nghe tiếng tiêu, cô nương thế nào cũng rên rĩ! chúng chắc chắn sẽ phát hiện!
- Nhưng đi tiếp như người cũng vô ích! Chàng thất kinh:
- Sao thế? Trong này là tuyệt lộ sao? Tiếng tiêu lại vang lên: U...U...Nữ lang nọ đau đớn! Và vì đau đớn nhiều hơn Định Hoàng nên nữ lang nọ phải rên thành tiếng:
- U...U...Đi tiếp thì vô ích, như nữ lang vừa nói, dừng lại thì tiếng rên của nữ lang sẽ tự cáo giác nơi ả hai đang ẩn, Định Hoàng xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và bất ngờ điểm huyết nữ lang! Hự! Để nàng không rên nữa dù là trong vô thức, Định Hoàng còn xé hai mảnh vải áo, nhét kín vào hai tai nàng! Trong khi cố ẩn mình chờ đợi, đến lượt Định Hoàng phải cố chịu đựng những cơn đau buốt do sự dịch chuyển của mũi Xạ Nguyên Châm. Cứ thế, tiếng tiêu lúc có lúc không, làm cho Định Hoàng lúc thì đau buốt lúc thì cơn đau biến mất! Được một lúc, do có cơ hội dò xét sự dịch chuyển của mũi Xạ Nguyên Châm, Định Hoàng không thể không nhớ đến tình trạng đã từng xảy ra cho Kha lão đại! Nhớ lời lão Kha lắm lắm, Định Hoàng

có cảm nhận sự dịch chuyển của mũi Xạ Nguyên Châm rất kỳ lạ! Lúc tiếng tiêu vang lên rõ nhất, mũi Xạ Nguyên Châm như có chiều hướng dịch chuyển sâu hơn vào nội thể chàng! Ngược lại, lúc tiếng tiêu vang lên thật mơ hồ, mũi Xạ Nguyên Châm muốn chui ngược trở ra! Vụt hiểu, chàng kêu thầm: “Tiếng tiêu càng xa càng giảm uy lực! Phải chăng vì nhận ra điều kỳ lạ này, huynh đệ lão Kha mới có ý định là dùng nội lực bản thân, nhân đó trục xuất mũi Xạ Nguyên Châm ra khỏi nội thể?” Dù chưa tin lắm vào nhận định này Định Hoàng vẫn làm thử! Nhân lúc tiếng tiêu trở nên mơ hồ, Định Hoàng vội dùng tâm pháp nội công, thử trục xuất mũi Xạ Nguyên Châm nọ! Quái lạ, do mũi Xạ Nguyên Châm dịch chuyển, việc chàng vận lực tổng xuất làm cho chàng phải chịu đựng một cơn đau đớn khôn tả. Đau đến nỗi chính chàng cũng phải buột miệng kêu:

- Ôi chào...Có lẽ nghe được tiếng kêu này của chàng, thanh âm của tiến tiêu vụt trở nên rõ ràng hơn! U...U...Lập tức ngay trong bản thân chàng liền diễn khai một cuộc chiến thầm lặng! Mũi Xạ Nguyên Châm bị tiếng Tiêu Xạ Hồn tác động, cứ muốn chui sâu vào trong! Nhưng vì có chân lực nội thể của chàng bức tổng ngược lại, mũi Xạ Nguyên Châm lại có chiều hướng chui ra! Mũi Xạ Nguyên Châm vì thế cứ loay hoay mãi một chỗ, tạo thêm sự đau đớn cho Định Hoàng! Biết là nguy nếu buột miệng kêu rên, Định Hoàng vừa cố nhịn đau vừa gấp rút vận lực tổng xuất! Với nội lực giờ đã tăng thêm ba mươi năm công phu tu vi, do vô tình nuốt phải Hoàng Tinh Đốm của Hồng Long Linh Xà, sự gấp rút của chàng ngay lập tức có kết quả! Phụt! Như cảm nhận vừa có, Định Hoàng len lén thở phào vì biết mũi Xạ Nguyên Châm vừa bị nội lực của chàng tổng xuất khỏi cơ thể! Chính lúc đó chàng nghe văng vẳng tiếng đối thoại của kẻ thù! Mụ Bang chủ hồ nghi:

- Không lẽ, chúng ta nghe lầm? Trong này rõ ràng vừa tới tấp vừa chứa đầy khí xú uế, tiểu tử đó có lý nào chui vào đây? Tiếp đó là tiếng hậm hực của Nhị Lão Tổ:

- Nếu lão Đại còn đủ chân lực, chúng ta đâu cần phải vất vả như thế này? Cứ dùng Xạ Hồn Khúc, sau một canh giờ bọn chúng nhất định phải chết! Tam Lão Tổ lên tiếng:

- Cũng do lão Đại không chịu chỉ cho bọn ta cách phát động Xạ Hồn Tiêu! Bằng không...Mụ Bang Chủ ngăn lại:

- Thôi nào, Tam thúc thúc! Đại thúc thúc dù sao cũng phải giữ lại chút sở truyền! Chúng ta tìm tiếp đi! Định Hoàng thầm tính toán, nếu chúng vẫn kiếm tìm, trước sau cũng phát hiện nơi chàng và nữ lang ẩn thân! Vì nữ lang nọ đã bị chết trụ huyết đạo, nàng đâu có năng lực tự bế khí như chàng lúc này! May thay, chàng nghe mụ Bang Chủ vừa thở khì khịt, vừa bảo:

- Hôi hám quá! Tiểu diệt nghĩ thế này, chúng ta lui ra, sau đó phong kín lối xuất nhập! Tiểu tử nếu ẩn ở đây trước sau gì cũng bị chết khô! Nhị Lão Tổ đáp ứng:

- Đúng vậy! Với một nơi đầy khí xú uế như thế này nhất định chỉ là tuyệt lộ! Hành động như người nói là hay nhất! Đi! Kinh hoàng, Định Hoàng nhẹ nhàng giải huyết cho nữ lang và lấy hai mảnh giải khỏi tai nàng! Chàng thì chào:

- Suyt...! Chúng đang ở gần đây! Cô nương nói đi, tại sao chúng ta không thể đi tiếp? Nữ lang nọ như đoán hiểu tình thế liền nói:

- Tuy ta chưa từng đi nhưng theo gia sư nói lại, càng vào trong càng nguy hiểm! Chàng nói khẽ vào tai nàng:

- Có nguy hiểm cũng phải đi! Bọn chúng đang có ý định phá hủy lối xuất nhập! Không cho chúng ta thoát! Chàng vừa dứt lời:

- Ấm! Ấm! Ấm! Tiếng chấn kinh vang lên âm ỉ! Tiếp đó là: Rào...Rào...Ầm...Ầm...Loạn thạch đã rơi, lối xuất nhập kể như bị phong kín! Không nói không rằng, Định Hoàng nhắc nữ lang lên và tiếp tục đi! Vút! Gó vẩn thổi, đủ cho Định Hoàng nhận định phương hướng! Được một lúc lâu, tai chàng nghe tiếng nước chảy: Róc...Rách...Càng đến gần nơi có tiếng nước chảy, mùi khăng khăng càng xộc vào mũi nhiều hơn! Đến nỗi, nữ lang nọ phải nôn ọe:

- Oẹ...Chàng gắt:

- Mau bế khí! Tại hạ sẽ đi nhanh hơn! Vút! Bất chợt chàng nhận ra vừa đặt chân lên lớp cỏ mềm mại! Ngẩng đầu nhìn lên, chàng phát hiện có một vài vì sao! Thở ra, chàng bảo:

- Như chúng ta vừa đến một đáy vực! Có lối thoát hay không, đến khi có vầng dương xuất hiện chúng ta mới biết! Đặt nàng nằm xuống thăm cổ, Định Hoàng liền nghe nàng nói:
- Ta khát lắm! Người hãy cho ta uống nước! Chàng trầm giọng:
- Không được! Nếu tại hạ đoán không lầm, nguồn nước chúng ta vừa nghe đã bị nhiễm độc! Do đó muông thú uống, chúng trúng độc và chết! Mùi khăng khăng kia là do thi thể chúng rã ra tạo thành! Nàng cũng hiểu:
- Như người đoán, tiền nhân của bốn môn vì thế cũng đồng loạt thảm tử? Chàng thở dài:
- Không sai! Do đó, tại hạ nghĩ, chúng ta nên chờ trời sáng thì hơn!
- oOo-

27. Định Tâm Đan

- Tứ bề là những vách đá cao trăm trượng, chúng ta không phải loại chim diều, việc thoát thân e không thể nào có! Định Hoàng tỏ ra thần nhiên:
- Chỉ cần cô nương bình phục thương thế, tại hạ có cách giúp cô nương thoát thân! Nàng “à” thành tiếng:
- Người muốn nói đến khinh thân pháp trừ danh của Nho Tiên, Đẳng Không Đảo Thức? Chàng cười thần bí:
- Cô nương hà tất phải suy nghĩ nhiều! Nói thật, tuy vừa rồi tại hạ có trong hoạ gặp phúc, đắc thủ thêm ba mươi năm công phu tu vi nhưng một mình tại hạ cũng vị tất thoát đi theo phương cách cô nương nghĩ! Tốt hơn hết...Chàng định bảo nàng cứ lo vận công trị thương, nhưng do quá nghi ngờ nàng vẫn mở miệng hỏi:
- Sao lại là trong hoạ gặp phúc? Làm cách nào người có thêm ba mươi năm công phu? Biết không giải thích không được, chàng thở dài:
- Hồng Long Linh Xà tuy là loại độc xà đệ nhất trong thiên hạ, nhưng tại hạ tự khôi phục được là nhờ Hoàng Tinh Đởm của chính nó! Chàng kể cho nàng nghe câu chuyện chàng đã bịa để lừa gạt bọn Kim Ma Bang, vô tình chuyện đó lại quá trùng hợp, đã xảy đến với chàng! Sau cùng chàng bảo:
- Nếu không có kỳ tích đó, tại hạ sao đối phó nổi mụ Bang Chủ Kim Ma Bang và Vũ Nội Tam Tổ? Thêm một điều may nữa là lúc bọn chúng lên đến gần, chúng chỉ nghe được phần sau của câu chuyện. Chúng chỉ nghĩ tại hạ đã bị nội thương, riêng cô nương thì lại bị Xạ Nguyên Châm khống chế, điều đó gây thuận lợi nhiều cho tại hạ, giúp chúng ta vẫn chi trì tính mạng! Nàng nhìn chàng:
- Nói đến Xạ Nguyên Châm ta mới nhớ, như người cũng bị chúng ném cho một mũi Xạ Nguyên Châm? Chàng bật cười:
- Chuyện đó ư? Xong rồi! Tại hạ đã tự hoá giải xong, sau này Xạ Nguyên Châm không làm hại gì tại hạ nữa! Nàng cau mặt:
- Xong là thế nào? Hay người đã...Chàng xua tay:
- Cô nương chớ ngộ nhận! Thứ nhất, tại hạ chưa hề xem qua kinh văn Bạch Vân bí kíp của quý môn Bạch Vân! Thứ hai, cách hoá giải Xạ Nguyên Châm của tại hạ có lẽ khi nghe kể chính cô nương cũng không thể nào tin! Đúng như chàng nghĩ, nữ lang nọ đang nghi ngờ như vậy! Nàng hất mặt:
- Nào, kể đi! Để xem người có tài bịa như thế nào! Chàng tuy không thích thái độ của nàng nhưng vì muốn thoát khỏi chỗ hiểm trở này cần phải có nàng, giải toả mối hiểm nghi cho nàng là điều thật sự cần thiết! Chàng giải thích:
- Mọi việc xảy ra là do sự phát hiện khá lý thú của Kha lão đại, nguyên Bảo Chủ Xích Long Bảo...Chờ chàng thuật xong, nàng hồ nghi:

- Và người đã bằng cách đó tự tổng xuất mũi Xạ Nguyên Châm ác nghiệt kia? Chàng gật đầu:
- Tại hạ tin chắc mũi Xạ Nguyên Châm đó hãy còn dính vào y phục của tại hạ! Nếu cần, cô nương có thể tự xem! Ngỡ nàng là thân phận nữ nhi ắt không bao giờ chấp thuận điều này! Định Hoàng có phần ngỡ ngàng khi nghe nàng bảo:
- Ta chỉ tin nếu được tận mắt nhìn thấy! Hãy cho ta xem nào! Miễn cưỡng, chàng quay lưng về phía nàng và vén cao y phục lên! Không chỉ nhìn không thôi, bàn tay mềm mại của nàng còn chạm khê vào phần lưng của chàng! Không biết nàng có nhìn thấy dấu vết của Xạ Nguyên Châm hay không chàng chỉ biết nàng đang dùng tay để mơn man vùng da thịt quanh chỗ đã bị Xạ Nguyên Châm cắm vào! Lầm vào cảnh này, do song phương không nhìn thấy mặt nhau, Định Hoàng sức nhớ đến lần La Nhược Phi cũng...Đang mê mẩn, bất chợt chàng cảm thấy nhói đau đến buốt da thịt! Nhảy chồm, chàng quay phắt lại:
- Cô nương...Chàng ngừng lại khi nhìn thấy nàng đang nắm giữ một mũi Xạ Nguyên Châm trên tay và nàng lên tiếng bằng giọng thật lạnh lùng:
- Ta học cách của La Nhược Phi, hi vọng lúc nhổ mũi Xạ Nguyên Châm này ra người sẽ không cảm thấy đau đớn! Thế nào, người không hài lòng ư? Chàng hít vào một hơi thật chậm:
- Nó đã bị tại hạ tổng xuất rồi, lúc nhổ ra nhất định không bị đau! Chứng tỏ cô nương vừa cố ý dùng nó châm vào tại hạ! Nàng thần nhiên thừa nhận:
- Thì sao? Đừng nói là chỉ châm không thôi, ta còn muốn cắm nó vào huyết đạo của người nữa kia! Chàng ngỡ vừa nghe lầm:
- Nói sao? Cô nương có ác ý với tại hạ thế sao? Vì lý do gì? Nàng đáp bằng giọng vẫn lạnh như băng:
- Lý do ư? Dễ thôi! Ta muốn người lập lại một lần nữa cách tổng xuất Xạ Nguyên Châm cho ta xem! Có tận mắt nhìn thấy ta mới tin! Chàng hăm hực nhìn nàng! Nhưng kịp nghĩ lại, chàng xua tay:
- Quá đủ rồi! Cô nương lo vận công trị thương đi! Tại hạ cũng muốn định thần một lúc! Bảo là định thần nhưng thật ra chàng không muốn cùng nàng đối thoại nữa! Bằng không, với lời nói năng và những hành vi quái dị của nàng, e rằng chàng không đủ nhẫn nại để chịu đựng! Vì thế, chàng lập tức đi đến chỗ khác, ngồi xếp bằng tọa công, không một lần nhìn đến nàng! Sau một lúc lâu nhìn chàng tọa công, trong tâm trạng hãy còn uất ức điều gì đó, nữ lang nọ cũng tọa công! Điều tối kỵ trong võ học là không để tạp niệm xen vào lúc vận hành tâm pháp nữ lang nọ với tâm trạng bất ổn không rõ lý do đã mặc nhiên phạm vào điều tối kỵ đó! Hơi thở của nàng càng lúc càng lớn, một nhịp hô hấp hoàn toàn bất thường, đến nỗi tai Định Hoàng vẫn nghe rõ lời hô hấp kỳ quái này! Không nghĩ nàng gặp nguy, Định Hoàng cố dẫn lưu chân nguyên theo một tiểu Châu Thiên nữa! Chỉ sau đó, khi việc điều tức kể như hoàn tất, tai vẫn nghe lời hô hấp kỳ dị của nữ lang nọ, Định Hoàng mới mở mắt! Không nhìn càng đỡ, thoát nhìn qua Định Hoàng thất kinh! Nhanh chưa từng có, Định Hoàng lao đến và lập tức ngồi xếp bằng ngay phía sau nàng! Đặt một tay vào huyết Linh Đài, tay còn lại áp chặt vào Mạch Môn, Định Hoàng nạt lớn với âm thanh như tiếng chuông cảnh tỉnh:
- Mau dẹp bỏ tạp niệm, ổn định nguyên thần! Thâu nạp chân nguyên! Nào! Bằng hai luồng chân khí cùng lúc được Định Hoàng trút vào, huyết khí đang sôi trào của nữ lang ngay lập tức bị trấn áp! Tuy nhiên, ngoài ý nghĩ của chàng, nữ lang nọ bỗng nấc lên và thổ ra một búng huyết!
- Ừ! Chưa hết, nàng còn vùng vẫy quyết hắt hai tay chàng ra:
- Không được chạm vào ta! Hãy cứ để mặc ta! Ta không cần hạng người như người quan tâm đến ta! Hành vi lần này của nàng hoàn toàn không thể nào hiểu nổi! Tuy thế, thấy chết mà không cứu nào phải nam tử hán đại trượng phu? Định Hoàng lại nạt:
- Đừng manh động! Hãy thâu liễm nguyên thần nếu cô nương không muốn hai ta cùng chết! Tiếp nhận chân khí! Chàng lại trút chân khí, lần này không để trấn áp chỗ nội lực đã từng nhận nhạo của nàng mà là làm cho nàng phải ngồi yên bất động! Vì nàng là cao thủ hẳn nàng phải thông hiểu, đang trút chân khí như thế này chỉ cần người tiếp nhận hoặc người tiếp trợ có chút nào không thành ý hay có sự phản kháng, hậu quả khôn lường lập tức sẽ đến với cả hai! Tuy nhiên, điều đó lại xảy đến! Nữ lang, vì lý do nào không hiểu vẫn kiên quyết chối bỏ sự tiếp trợ của Định Hoàng. Nàng dịch người, cổ nhích thật xa về phía trước vẫn với tiếng thét phần uất:

- Đừng chạm vào ta! Chàng thất kinh, vội kêu:

- Đừng hành động như vậy...Muộn rồi! Hự! Hự! Cả Định Hoàng lẫn nữ lang nọ cùng một lúc bị bật ngã về hai phía! Họ hôn mê trầm trầm và miệng thì thổ huyết lai láng! Với bản năng người luyện võ, ngay khi hồi tỉnh việc đầu tiên Định Hoàng làm thử vận khởi chân lực! Vừa mới vận khởi, chàng liền thất sắc, đến nỗi phải bật miệng kêu lên:

- Ôi chào! Không thể thở than cùng ai, chàng ngồi dậy đưa mắt tìm kiếm nữ lang nọ! Nàng vẫn còn hôn mê, cạnh đó là vũng huyết nàng thổ ra đã khô đặc! Tiếng lại gần, chàng xem qua kính mạch cho nàng! Kính mạch của nàng tuy ổn định nhưng chân nguyên nội lực thì hầu như đã bị tản mát! Thở dài, chàng lấy từ trong người ra hoàn linh đan của Vương Kiên, như nàng từng gọi thì đó là Cửu Chuyển Hồi Hoàn Đan! Người cần phải dùng Hồi Hoàn Đan chính là nàng, Định Hoàng bóp vỡ hoàn linh đan thành nhiều mảnh nhỏ, từ từ nạp vào miệng nàng! Dù miệng nàng đang mím chặt nhưng do hoàn linh đan đã bị bóp vỡ Định Hoàng sau đó vẫn nạp được hết cho nàng! Chờ một lúc thấy nàng vẫn chưa có dấu hiệu lai tỉnh, Định Hoàng cứ nghi nghi ngại ngại nhìn nàng! Sao một lúc suy nghĩ, chàng liền có quyết định! Đưa tay ra, chàng định dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt giúp được lực của hoàn linh đan mau dẫn lưu! Nhưng khi sắp chạm vào huyệt Phúc Kết của nàng (dưới huyệt Hâm Lộ độ một xích, cũng thuộc vùng cổ). Tay chàng bỗng rụt về! Theo cử động của chàng, một vòng dây có kèm một mảnh ngọc bội cũng lọt vào tay chàng! Đó là vật trang sức của nữ lang nọ! Định Hoàng nhìn thật lâu vào mảnh ngọc bội nọ, một mảnh ngọc có khắc duy nhất một chữ Định! Nhiều hồi ức có liên quan đến mảnh ngọc bội ngay lập tức ập trở lại trí tưởng của chàng. Và hình ảnh chàng nhìn thấy rõ nhất là một đứa bé gái đang được chính mẫu thân chàng dắt đi bên cạnh! Mẫu thân chàng cứ luôn miệng gọi:

“Nguyệt nhi ngoan nào! Để bá mẫu dẫn đi dạo nha! Nguyệt nhi...Nguyệt nhi...” Hồi ức tuy vẫn còn nhưng chỉ bấy nhiêu đó thôi đủ cho chàng hiểu tất cả! Và càng hiểu chàng càng dễ có quyết định! Chàng quả quyết dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt để giúp nữ lang! Cửu Chuyển Hồi Hoàn Đan quả nhiên có công năng Hồi Hoàn! Nữ lang nọ tỉnh lại và đương nhiên nàng phải thấy Định Hoàng đang làm gì trên người nàng! Nàng giãy nảy!

- Không được chạm vào ta! Người...Chàng thu tay về, miệng quát:

- Ta chạm vào thì sao? Hử? Ta là trưởng phu của nàng, sao ta không có quyền chạm? Hử? Dụng tâm hãm hại trưởng phu, trước sau ba lần làm trưởng phu suýt chết, nàng có biết đó là hành vi đại nghịch bất đạo không? Hử? Nếu còn một lần như thế nữa, nàng đừng trách ta sao không thương hoa tiếc ngọc! Biết chưa? Hử? Quát một câu, hừ một tiếng, thái độ của Định Hoàng làm nàng nọ vừa kinh hãi vừa khép nép một bề! Nàng len lén ngồi dậy:

- Sao ngươi biết ta là...Chàng quát:

- Câm! Ta chưa cho nàng nói thì không được nói! Chưa hết, nàng phải thay đổi ngay lối xưng hô, bằng không, hừ! Nàng xanh mặt:

- Chàng...chàng làm sao biết thiếp là...là...Định Hoàng ném trả cho nàng mảnh ngọc bội:

- Nàng đừng hỏi ta, hãy tự hỏi xem nàng có xứng giữ mảnh ngọc bội này không? Hử? Hãy tự hỏi đi! Nàng thật sự kinh hoàng:

- Thiếp...thiếp...Chàng trợn to hai mắt:

- Tây Môn Nguyệt ơi, Tây Môn Nguyệt! Nàng kém hiểu biết và kém độ lượng thế sao? Nàng đã hại ta như thế nào nàng biết chưa? Không sai! Ta có bị Phong Lưu Tử mê hoặc, có rất nhiều người cũng bị Phong Lưu Tử mê hoặc! Nhưng ta hỏi nàng, nàng cho ta là kẻ bị hại hay là một kẻ ưa chuộng thói phong lưu? Nếu ta đúng là người như nàng nghĩ, được, hãy giao trả mảnh ngọc bội cho ta! Đưa đây! Nàng đỏ hoe hai mắt, bối rối tìm cách giấu kín mảnh ngọc bội, như đó là vật cực kỳ trân quý đối với nàng! Vẫn không buông tha, Định Hoàng quyết làm cho ả một mẻ nên thân! Chàng quát:

- Vậy thì ta là kẻ bị hại chứ gì? Hay lắm, biết ta như vậy, một hôn thê như nàng, nàng giúp ta hay tìm cách hại ta? Này nhé, lần ở Lạc Tiên Cốc vì nàng không biết nên ta bỏ qua! Lần thứ hai là lần nàng tập kích ta, hại ta suýt chết! Còn lần này, Tây Môn Nguyệt ơi Tây Môn Nguyệt: Thà nàng giết ta còn hơn! Toàn

bộ công lực của ta đã vì sự xuẩn động của nàng làm cho thất tán cả rồi! Nàng hài lòng chưa, hả dạ chưa, hử? Nàng bật khóc:

- Công lực của chàng...! Thiếp...thiếp...Trút một hơi thở dài ngao ngán, Định Hoàng đứng lên, thả bộ loanh quanh, cứ để mặc nữ lang nọ tỉ tê khóc...Phải một lúc lâu sau đó, khi biết nàng đã thôi khóc, chàng quay lại! Dừng trước mặt nàng, chàng hỏi:

- Sao? Còn chờ gì nữa không lo tọa công? Hay muốn ta giúp nàng? Ta còn năng lực đâu mà giúp? Nàng hoảng sợ, lắp bắp nói:

- Để thiếp...thiếp tọa công! Nhưng...chàng hãy cho thiếp...thiếp hỏi! Chàng lạnh giọng:

- Hỏi về chân lực của ta chứ gì? Yên tâm đi! Cũng may Hoàng Linh Đỡm của Hồng Long Linh Xà vẫn còn sót ít nhiều trong nội thể! Chỉ ít sau khi dưỡng thương xong, ta vẫn còn xấp xỉ ba mươi năm công lực! Kẻ thù muốn lấy mạng ta không dễ đâu! Nàng kinh ngạc:

- Kẻ thù của chàng...Chàng cau mày:

- Gia phụ tuy bị phụ tử họ Từ hạ sát, nhưng chỉ huy vẫn là Kim Ma Bang! Không lẽ nàng nghĩ ta không có lý do gì vẫn cứ đối đầu Kim Ma Bang? Nàng chột dạ giọng:

- Vậy là rõ! Kẻ thù của chàng cũng là thù nhân của Bạch Vân Môn thiếp! Được! Thiếp sẽ tọa công, sau đó quyết cùng chàng đi tìm kẻ thù! Định nói thêm cho nàng bớt tách hung hăng cao ngạo, nhưng nghĩ thấy tội, Định Hoàng chỉ gật đầu:

- Thì ta đã bảo nàng lo tọa công rồi còn gì?

Để nàng tọa công, Định Hoàng đi loanh quanh mãi không thôi! Và cũng là tình cờ, chàng phát hiện ở gần đầu nguồn con suối có một nơi rất giống chỗ ẩn thân của một con thú khá lớn! Sợ con thú bất ngờ xông ra, gây kinh động làm hại đến việc tọa công của nữ lang nọ, Định Hoàng len lén tìm cách chui vào! Đó là một hang khá lớn, đủ cho một người chui lọt, chứng tỏ con thú này phải có vóc dáng xấp xỉ một người lớn! Hang được đào theo chiều đi lên, giúp Định Hoàng dễ có chân trụ để chui vào, không bị tụt cảm đầu xuống nếu là hang được đào ăn xuống! Chui hơn ba trượng, tai chàng nghe tiếng thở hào hển của con thú!

Khì...Khì...Hơi thở mạnh, chứng tỏ con thú phải to lớn như chàng nghĩ! Ngược lại, hơi thở có phần trì trệ, giúp Định Hoàng nghĩ đến một điều: con thú do uống phải nguồn nước vốn nhiễm chất độc của Hồng Long Linh Xà, nó đang bị công phạt! Yên tâm hơn, chàng tiếp tục chui vào. Thật bất ngờ, địa thế bỗng mở rộng ra cho chàng nhìn thấy chút ánh sáng lơ mơ, thấp thoáng chiếu vào từ một khe đá! Qua đó, chàng dễ dàng phát hiện một con gấu có bộ lông trắng như tuyết! Con gấu cũng nhìn thấy chàng! Nó bật rên hừ hừ và vươn tay như muốn gọi chàng đến cứu nó! Lấy làm lạ, chàng lên tiếng:

- Người muốn ta giúp người? Con gấu như thông hiểu, vừa gật đầu vừa tiếp tục kêu rên! Chàng lại hỏi:

- Người bị trúng độc? Lần này do không hiểu, con gấu ngoài những tiếng rên không còn biểu hiện gì khác! Muốn giúp nó ư? Chàng đâu có năng lực giải độc nếu quả nhiên con gấu bị trúng độc! Tuy nhiên con gấu vẫn không ngừng cầu khẩn, chàng buột miệng:

- Người thật sự hiểu tiếng người? Con gấu gật gật đầu! Chàng hoài nghi:

- Hẳn người phải có chủ nhân? Con gấu lại gật! Chàng thấy có hi vọng:

- Chủ nhân của người đâu? Con gấu đưa tay chỉ vào khe đá có thấp thoáng ánh sáng! Chàng lại hỏi:

- Sao người không nhờ chủ nhân người giải cứu? Con gấu lắc đầu và bật lên những tiếng rên có phần khác với lúc trước! Nghe tiếng rên có hàm chứa sự thống thiết nào đó, chàng hồ nghi:

- Người muốn nói chủ nhân người đã chết? Con gấu càng kêu rên thảm thiết hơn! Chạnh lòng chàng bảo:

- Được rồi! Ta sẽ cứu người! Hà...! Phải chi ta có cách nào giải độc thì dễ quá! Con gấu như không hiểu lắm cách nói đầy cảm thán này của chàng nên vẫn hờ hờ chờ sự giải cứu của chàng! Sự hờ hờ đó vô tình gợi cho Định Hoàng một ý! Chàng cố nói thật chậm, hi vọng con gấu thấu hiểu:

- Ta sẽ giúp nếu người cho ta tiến lại gần hiểu không? Con gấu gật đầu!

- Nhưng ta sẽ cho người uống một ít máu huyết của ta, hiểu không! Máu, máu của ta, chỉ có máu của ta mới giúp người giải độc, hiểu không? Con gấu ra dạng ngấm ngấm, sau đó mới gật đầu! Chàng chui lên, lọt vào nơi có địa hình khá rộng, là chỗ con gấu đang lưu ngụ! Đến gần nó, chàng nhẹ nhẹ đưa tay thử chạm vào nó! Con gấu vẫn rên nhưng là tiếng rên cầu khẩn và chờ đợi! Thấy vậy, chàng dùng móng tay tự vạch một đường dài trên cánh tay tả! Khi thấy máu bắt đầu tuôn ra, Định Hoàng dốc tay xuống cho máu chảy thành giọt! Sau đó, chàng đưa lên ngang miệng con gấu:
- Há miệng ra! Con gấu không những chỉ há miệng còn dạn dĩ thè lưỡi liếm những giọt máu có trên tay chàng! Chàng vỗ vỗ vào vai nó:
- Khá lắm! Rồi người sẽ mau chóng bình phục! Bây giờ ta phải lui ra ngoài! Khi nào hoàn toàn bình phục, người có thể đến tìm ta! Con gấu vẫn gừ gừ nhưng cứ ngồi im nhìn chàng chui ngược trở ra! Vừa khéo, chàng nghe tiếng nữ lang nọ hốt hoảng gọi:
- Phu quân! Định Hoàng chàng! Chàng ở đâu rồi, chàng đừng để thiếp lưu lại một mình! Phu quân! Định phu quân...Chàng chui ra, y phục đương nhiên dính dầu bụi bẩn! Chàng có cảm giác nôn nao khi thấy nữ lang nọ cứ hốt hải vừa chạy loạn vừa gọi tên chàng! Chàng lên tiếng:
- Ta ở đây! Lập tức! Vút! Nàng lao đến với đôi mắt sưng mọng! Vừa dùng tay phủi hết bụi bẩn cho chàng, nàng vừa kể lể:
- Sao y phục chàng bẩn hết vậy? Thiếp cứ ngỡ vì giận nên chàng đã lẳng lặng bỏ đi! Xin chàng đừng giận thiếp nữa, đừng để thiếp phải lo lắng tội cùng vì cuống quýt tìm chàng! Chàng thà chàng cứ quát thiếp, cứ mắng thiếp thế nào cũng được, đừng bỏ thiếp một mình! Chàng cười gượng:
- Được rồi! Là lỗi của ta! Nàng nói đi, nàng lo cho ta lắm phải không? Đây là lần đầu tiên nữ lang nọ được nghe một lời dịu ngọt từ miệng Định Hoàng! Xúc cảm trào dâng, nàng bỗng đổ ập vào chàng và rơi lệ! Một cảm giác đầm ấm cũng đến với chàng! Chàng vòng tay, ôm chặt lấy nàng:
- Tây Môn Nguyệt! Tây Môn Nguyệt! Ta cứ ngỡ ta không còn nhìn thấy nàng nữa! Vừa thốn thức, nàng vừa hỏi:
- Sao chàng nói với thiếp câu đó? Không lẽ chàng đã biết hiểm cảnh đã xảy đến với thiếp? Chàng thăm thì vào tai nàng:
- Ta đã gặp phụ thân nàng! Và ta biết nàng...Nàng giật mình kêu lên:
- Phụ thân thiếp? Phụ thân thiếp là ai? Chàng nhẹ nhàng đẩy nàng ra:
- Nàng không biết phụ thân nàng là ai ư? Vậy sao nàng biết rõ tính danh của ta, cả tính danh của phụ thân ta nữa? Nàng ấp úng:
- Sau khi rơi xuống vực, tình cờ thiếp được gia sư cứu mạng! Với mảnh ngọc bội mang trên người thiếp vẫn nhớ mình là Tây Môn Nguyệt, vẫn nhớ tính danh chàng là Định Hoàng và nhớ lệnh tôn là Định Sách, Thoái Phi Kiếm! Còn lai lịch của thiếp, lúc đó vì hãy còn bé nên thiếp rất có ít ấn tượng! Chàng hiểu! Đó là vì giữa chàng và Tây Môn Nguyệt có định ước! Và với định ước đó, có lẽ người thân của nàng luôn luôn thủ thỉ vào tai nàng, rằng nàng là hôn thê của Định Hoàng, rằng Định Hoàng có phụ thân là Thoái Phi Kiếm Định Sách! Ít có ai nói cho một đứa bé biết song thân phụ mẫu là ai, có tính danh như thế nào và có lai lịch ra sao! Dễ hiểu, vì lúc đó nàng chỉ mới lên năm! Cũng như chàng, vì sau khi hay tin Tây Môn Nguyệt không còn nữa, song thân chàng không còn đề cập đến định ước xưa, nên chàng không hề có chút ấn tượng gì cho đến khi được Tây Môn Quyền đề cập, có lời minh chứng của Lâm Minh Chủ! Sau khi nói tất cả cho nàng nghe, biết nàng khát, chàng hỏi:
- Nàng muốn uống nước không? Nàng thất sắc:
- Trong nước có độc...Chàng mỉm cười:
- Ta có cách hoá giải chất độc! Nào, nàng hãy dùng trước một ít máu của ta! Cũng y cách như đã cho con gấu, Định Hoàng tự vạch vào tay và nhieu vào miệng nàng vài giọt máu! Sau đó, chính chàng tiến lại dùng lưỡi và ung dung uống! Đến lượt nàng khom người định uống! Bất ngờ có một bóng to sầm sập chạy đến!
- Gừ...Gừ...Thất kinh, nàng đứng lên và gào:

- Ôi chào! Dã thú! Dã thú! Định Hoàng nhận ra đó là con gấu chàng đã cứu nên vội kêu:
 - Nàng đừng sợ! Và chàng lao đến, đứng chắn ngang ở giữa con gấu và nàng! Chàng nhìn con gấu:
 - Là ta đây! Xem ra ngươi đã hồi phục? Nhận ra giọng nói của chàng, con gấu dịu lại! Nó dùng tay chỉ vào dòng nước! Chàng bật cười:
 - Thì ra ngươi đã biết ngươi bị nước ở đây làm hại? Yên tâm đi! Xem đây! Ta có cái này, nước không thể làm hại ta! Chàng cho con gấu nhìn thấy vạch máu vẫn còn hằn đỏ trên cánh tay! Con gấu gật gật đầu, biểu thị đã hiểu! Kinh nghi, Tây Môn Nguyệt tiến lại gần chàng:
 - Chàng làm sao biết con gấu nghe được tiếng người? Sao nó biết trong nước có độc? Chàng thuật lại câu chuyện vừa rồi cho nàng nghe! Sau đó, chàng nói:
 - Chúng ta sẽ thoát! Chính nó sẽ chỉ lối cho chúng ta! Quay nhìn con gấu, chàng hỏi:
 - Phải thế không, đại hùng? (hùng là gấu, Đại hùng là con gấu to) Con gấu gật đầu và bất ngờ xoè tay cho chàng nhìn thấy một vật! Nhìn vật đó, Tây Môn Nguyệt kêu thất thanh:
 - Định Tâm Đan? ! Định Hoàng kinh ngạc:
 - Nàng biết rõ ư? Nàng vẫn còn bàng hoàng:
 - Trên lớp sáp bên ngoài vẫn còn ba chữ Định Tâm Đan? Đó là loại linh dược trăm năm trước Bạch Vân Thượng Nhân là tổ sư Bạch Vân Môn lúc viên tịch có mang theo!
 - Viên Tịch? Viên tịch sao lại mang theo? Nàng giải thích:
 - Theo gia sư nói lại, Bạch Vân Môn lâu lắm rồi có biệt lệ, người sắp quá vãng phải tự tìm nơi chốn thanh tịnh để an thân! Và người đầu tiên vận dụng biệt lệ này chính là Tổ sư! Không ai biết người chọn chỗ nào để viên tịch! Sau này, để tránh việc lạc mất di thể, môn chọn lòng động phía trong làm nơi cho mọi người an thân nếu cảm thấy tuổi thọ đã mãn! Chàng gật đầu:
 - Vậy những bộ cốt khô trong đó không phải chỉ có những người bị trúng độc mà chết? Nàng lắc đầu:
 - Mười hai mảnh kinh văn là mười hai người, họ đều là trưởng lão môn! Do muốn nghiền ngẫm kinh văn để sau này dùng nó đối phó Phi Thiên Ma, họ có đi mà không quay lại. Chàng lạnh người:
 - Phi Thiên Ma! Lại là Phi Thiên Ma! Quay nhìn con gấu, chàng hỏi:
 - Vật này ngươi nhặt được hay do chủ nhân ngươi lưu lại? Con gấu không thể đáp nên cứ chìa mãi hoàn Định Tâm Đan, đồng thời nó dùng tay còn lại chỉ vào hang, nơi Định Hoàng đã chui vào! Chàng lại hỏi:
 - Người mang theo vật này là để cho ta? Con gấu gật đầu! Chàng tiến lại nhận lấy, miệng bảo Tây Môn Nguyệt:
 - Đi! Chúng ta cứ đi theo Đại hùng, tất sẽ rõ hư thực! Con gấu hiểu nên quay người đi trước! Kinh nghi khôn xiết, Tây Môn Nguyệt chỉ biết đi theo Định Hoàng.
- oOo-

28. Bạch Vân Thượng Nhân

- Đã là nơi tìm đến để an thân, đương nhiên Tổ sư môn đâu chú tâm tìm nơi có lối thoát, chúng ta vô vọng rồi sao, Định ca? Định Hoàng lắc đầu, nhìn theo bóng dáng con gấu đang khật khưỡng đi đến chỗ cuối của thạch động:
- Trước hết, ta nghĩ, cần phải biết chủ nhân của nó là nhân vật nào, sau sẽ biết chúng ta có vô vọng hay không? Lúc đó, con gấu đang hướng vào vách đá cuối động, cúi đầu ba lượt như đang hành lễ trước linh vị người đã khuất! Định Hoàng tiến lại gần:

- Chủ nhân người trước kia vẫn ngồi ở đây? Con gấu buông người ngồi xuống, mặt quay ra và cố tình ngồi cách vách động độ nửa tầm tay với, Tây Môn Nguyệt lấy làm lạ:

- Nó hành động như thế là có ý gì? Định Hoàng sau một lúc ngẫm nghĩ mới đoán ra:

- Theo khoảng cách với vách đá con gấu cố tình chừa lại, ta đoán, nó từng ngồi như vậy bên cạnh chủ nhân! Nàng xem, chẳng phải đó là cách nó từng ngồi hầu, giả như chủ nhân nó đang lúc phải tọa công? Dứt lời, chính chàng bước đến và ngồi ngay vào vị trí con gấu cố tình chừa lại! Con gấu tròn xoe mắt, kinh ngạc nhìn chàng. Tây Môn Nguyệt phì cười:

- Định ca xem kìa! Nó đang kinh ngạc vì không hiểu chàng lại có cách ngồi tương tự chủ nhân nó! Vị trí ngồi quả nhiên chỉ phù hợp cho việc tọa công. Vì nếu để thoải mái hơn, chỉ cần Định Hoàng ngã người về phía sau, đầu liền va vào vách đá. Không những thế, chỗ vách đá phải chạm vào đầu lại còn có một mẩu đá gồ ghề nhô ra như bảo, không ngồi thì thôi, một khi đã ngồi cần phải ép mình khổ luyện! Chàng động tâm, nhìn con gấu:

- Chủ nhân người từng ngồi như thế này? Con gấu gật đầu và sau đó vỗ vỗ vào ngực nó! Chàng hiểu:

- Người cũng phải ngồi như thế nếu không sẽ bị chủ nhân quở phạt? Con gấu gừ gừ thích thú! Ý nó bảo nó rất ngoan, chủ nhân luôn hài lòng khi thấy nó chịu ngồi yên bên cạnh! Sau đó, con gấu cứ ngồi yên, mắt nhìn vào mông lưng vô định! Không phát hiện được gì, Định Hoàng nhích người định đứng lên! Bất ngờ con gấu dùng tay ấn chàng ngồi trở lại! Khi thấy chàng có ý cưỡng, con gấu càng ấn tay mạnh hơn! Tây Môn Nguyệt lại cười:

- Vậy là đúng rồi! Chủ nhân nó không ngồi thì thôi, một khi đã ngồi thì không thể đứng lên nhanh như chàng! Thiếp nghĩ, chàng đã học bộ thì học cho giống, chịu khó ngồi lâu hơn cho nó yên lòng! Chàng kinh nghi, hỏi con gấu:

- Có phải người muốn ta cũng ngồi lâu như chủ nhân người? Thật kỳ quái, con gấu tuy gật đầu, hàm ý bảo đúng là vậy nhưng tay nó lại đưa lên miệng nhưng chỉ là bịt chặt miệng của chính nó! Tây Môn Nguyệt thở ra:

- Nó bảo chúng ta cần phải ngồi im và chỉ có ngồi im mà thôi!

Nguy mất. Nhờ đó là lần cuối cùng, chủ nhân nó cứ ngồi thế cho đến lúc viên tịch, không lẽ nó cũng bắt chàng ngồi mãi? Nghi hoặc khôn xiết, Định Hoàng không lên tiếng, chỉ lấy mắt kiếm tìm khắp hang động! Sau đó, như nghiệm ra điều gì đó, Định Hoàng lẳng lặng xua tay bảo nàng đi! Còn chàng, chàng nhắm mắt lại và bắt đầu tọa công thật sự! Tuy chưa đoán ra ý định của chàng nhưng do biết chàng có tài suy đoán và có lẽ đã phát hiện một manh mối nào đó, nàng thở dài:

- Được thôi! Cũng đến lúc chàng phải tọa công. Thiếp hy vọng chàng không chỉ thu lại ba mươi năm công lực! Biết đâu, vì quá bi quan nên chàng nhận định sai? Thiếp ra ngoài tìm nước uống đây!

Mở mắt ra, chàng nhìn nàng và gật đầu đủ cho nàng hiểu chàng cũng đang có ý định đó! Một lần tọa công cho việc thu lại chỗ chân lực tản mát đâu phải ngắn! Định Hoàng đã thực hiện xong và ngao ngán mở mắt ra! Con gấu vẫn ngồi yên, chứng tỏ những gì chàng và Tây Môn Nguyệt đoán đều đúng, chủ nhân của nó quả đã từng ngồi đây tọa công! Tuy nhiên, như Định Hoàng vừa tự thẩm định bản thân, chàng chỉ thu lại được ba mươi năm công phu tu vi vắn vẹo. Không hề có thêm chút nào như Tây Môn Nguyệt hy vọng! Định Hoàng còn cần gì nữa, thiết gì nữa khi cứ phải ngồi đây tọa công? Không muốn con gấu giết mình và phát hiện, chàng tìm cách để đứng lên thật nhẹ! Nhưng Bộp! Định Hoàng đã quên mồm đá gồ ghề phía sau đầu! Tiếng va tuy nhẹ nhưng cũng đủ gây kinh động đến con gấu! Biết thế nào nó cũng đưa mắt nhìn Định Hoàng vì không muốn tạo bất kỳ sự thất vọng nhỏ nào cho con gấu nên vội nhắm mắt ngồi yên! Không tọa công không được, Định Hoàng nhẫn nại, tự dẫn nội kinh đi khắp kinh mạch theo một vòng Châu Thiên nữa! (Một vòng Châu Thiên gồm chín lần tiểu Châu Thiên, vừa chậm vừa ổn định, phải mất thời gian cho đúng một tuần trà! Đại khái, đủ chín lần tiểu Châu Thiên phải mất non nửa buổi!)

Sau đó, khi đã hoàn tất, mở mắt ra chàng vẫn nhìn thấy con gấu ngồi đó! Trước mặt nó là hai quả cây chín đỏ, có lẽ do Tây Môn Nguyệt đưa vào vì không muốn nó bị đói cũng vậy, cách chỗ chàng ngồi độ một tầm tay cũng có vài quả cây! Đủ biết, cả hai ngồi đã lâu và Tây Môn Nguyệt không thể không quan tâm! Tuy nhiên, hai quả cây phần con gấu, cho đến lúc này nó cũng chưa dùng đến (chứng tỏ, trước kia nó từng

ngồi lâu như vậy bên cạnh chủ nhân. Và thật khó nói trước nó sẽ còn ngồi lâu đến bao nhiêu nữa!) Chàng nghĩ: “Giả như Tây Môn Nguyệt đoán đúng, con gấu sẽ ngồi mãi cho đến lúc phát hiện chủ nhân nó viên tịch, không lẽ ta cũng phải thực hiện y như vậy? Hay là ta cứ giả vờ như người đã viên tịch, thử xem sau đó nó sẽ có những hành vi gì?” Nghĩ xong, chàng lại tự phản bác: “Không đúng! Lừa dối một con vật đã là điều không nên, huống chi, như ta từng đoán quanh nơi này không có chút dấu vết gì cho thấy chủ nhân nó sau khi viên tịch đã lưu di thể ở đây! Nếu nói con gấu sao đó đã đưa di thể chủ nhân đi an táng thì quá cường điệu! Cái hang do nó đào còn lưu rõ những dấu vết vụng về, nó không thể có đủ năng lực để tự đào huyệt và sau đó lại còn an táng chủ nhân! Như vậy, phải hiểu rằng, trước lúc mãn phần vì không muốn tạo sự thương tâm cho con gấu, chủ nhân của nó đã lên đi nơi khác!

A...! Hay là ta cứ ngồi thêm một lúc nữa, thử xem con gấu ngồi đến bao lâu, và khi thức tỉnh, con gấu sẽ làm gì, chủ nhân của nó trước kia đã làm gì?” Đêm xuống, rồi ngày qua, vị chi Định Hoàng đã cùng con gấu ngồi đúng một ngày một đêm! Lòng nhẩn nại của chàng tuy có thừa nhưng phải ngồi lâu như thế này thì lòng nhẩn nại đó cũng phải suy giảm! Đó là nói về chàng là người trong cuộc! Và người ngoài cuộc như Tây Môn Nguyệt đương nhiên không thể có đủ nhẩn nại như chàng! Bởi nằng đâu biết chàng nghĩ gì, có những tính toán gì! Nằng đương nhiên phải lo, càng lo càng quan tâm và càng quan tâm thì càng lo lắng nhiều hơn! Vì thế, khi ngày mới đã rạng, Tây Môn Nguyệt lập tức xuất hiện! Nằng nhìn chàng, nửa muốn gọi, nửa lại không dám! Cũng nhận biết sự hiện diện của nằng, Định Hoàng mở mắt, nhìn nằng và len lén lắc đầu! Lần này vì nhớ đến mồm đá gỗ ghề phía sau nên chàng không để đầu va vào!

Đúng lúc đó, hoặc phát hiện có Tây Môn Nguyệt bước vào hoặc thời gian ngồi như thế là đủ, con gấu thức tỉnh! Khệnh khạng và vụng về, con gấu đứng lên, lảo đảo bước đến vách động mé tả! Chàng hiểu, con gấu phần vì ngồi lâu phần vì không có chân lực nội nguyên như chàng nên khi đứng lên phải lảo đảo là điều tự nhiên! Và vì muốn biết cung cách sinh hoạt trước kia giữa chủ nhân và con gấu, Định Hoàng tuy rất muốn đứng lên nhưng vẫn cứ bắt mình ngồi yên và chờ đợi! Chàng nhìn theo con gấu! Tây Môn Nguyệt thì nhìn cả hai! Kể đó, cả Tây Môn Nguyệt lẫn Định Hoàng đều phải kinh ngạc tột độ khi nhìn thấy con gấu đang cho tay vào một kẽ đá! Kẽ đó có lẽ rất sâu nên con gấu phải nghiêng người và kiễ chân! Nó đang tìm một vật gì đó? Không sai! Lúc con gấu lên tiếng gừ gừ cũng là lúc nó thích thú quay lại với một hộp gỗ dẹt trên tay! Nó vẫn tiếp tục gừ gừ, ấn hộp gỗ vào tay Định Hoàng! Nó lên tiếng được, có nghĩa là chàng cũng được lên tiếng! Chàng hỏi:

- Ta phải làm gì với vật này? Con gấu nhìn chàng, sau đó tự dùng tay bật nắp hộp gỗ ra! Chàng nhìn vào! Trong đó, ngoài hai hoàn Định Tâm Đan như hoàn trước đó con gấu đã trao cho chàng, còn có thêm một tờ hoa tiên được xếp gọn! Con gấu nhặt lấy một hoàn linh đan đặt vào tay kia của chàng. Với hoàn còn lại, nó vừa cầm vừa chỉ vào miệng nó! Hiểu nó muốn nói gì, chàng lắc đầu:

- Vật là vật do chủ nhân người lưu lại! Có muốn ăn, phần người người cứ lấy! Riêng ta, ta chỉ có thể dùng sau khi xem qua tờ hoa tiên này, để xem chủ nhân người căn dặn như thế nào? Nó gật đầu và đột nhiên có cử chỉ thật kỳ lạ! Nó thu lại hai hoàn linh đan, đặt cả vào hộp gỗ, sau đó nó nhón tờ hoa tiên trao cho chàng! Chàng động tâm:

- Đó là lời căn dặn của chủ nhân người? Người phải đợi chủ ý của ta, sau khi ta xem xong tờ hoa tiên này?

Nó gật đầu và hướng mặt vào vách đá cúi lạy ba lượt! Mọi việc dần sáng tỏ! Rất có thể, theo một định kỳ nào đó, nếu con gấu vẫn tỏ ra ngoan ngoãn, con gấu sẽ được chủ nhân thưởng cho một hoàn Định Tâm Đan! Lúc này nó đã tỏ ra ngoan, nên khi đưa chiếc hộp lại, nó đưa tay chỉ vào miệng theo thói quen, mong chủ nhân ban thưởng! Đến khi nhớ lại Định Hoàng không phải là chủ nhân, nó cũng nhớ đến lời căn dặn trước kia của chủ nhân nên thuận tình ngồi yên sau khi cúi lạy nơi chủ nhân thường ngồi! Tây Môn Nguyệt nôn nóng:

- Định ca mau xem đi! Chủ nhân nó lưu tự những gì? Chàng thông hiểu sự nôn nóng đó nên đọc lớn:

“Hậu nhân nhĩ giám! Tiểu Hùng rất tinh khôn, đủ cho Bạch Vân này tin tưởng phó thác hậu sự”. Chàng nhìn nằng:

- Quả nhiên là Bạch Vân tổ sư! Nhìn vào tờ hoa tiên, chàng đọc tiếp:

“Do biết tuổi trời sắp mãn, Bạch Vân ta quyết định tự tìm nơi an thân! Phát hiện chốn này thanh tịnh, Bạch Vân ta lắng lặng ra đi! Nào ngờ đến lúc cuối đời, tai vẫn bay vạ vẫn gởi, Bạch Vân ta phát hiện Tiểu

Hùng đang chống chọi một cách vô vọng với một con độc xà! Khi biết đó là Hồng Long Linh Xà chi tôn chỉ độc, lo cho Tiểu Hùng ít, lo cho bản thân nhiều, Bạch Vân ta mới dùng toàn bộ sở học quyết tiêu diệt độc xà! Kết quả, Bạch Vân ta tuy thắng thế, xua đuổi được độc xà nhưng cũng bị độc xà cắn phải! Để tự trị độc, cũng là trị độc cho Tiểu Hùng, Bạch Vân ta phải dùng đến Định Tâm Đan! Tuy Định Tâm Đan là linh dược hãn thế nhưng công năng trị độc không có bao nhiêu, buộc lòng Bạch Vân ta phải xan xê ít chân nguyên cho Tiểu Hùng và dạy nó phép tọa công! Từ đó, để khống chế chất độc, cứ định kỳ một năm, Bạch Vân ta phải cho Tiểu Hùng một hoàn linh đan! Sau hai lần như vậy, tự biết bản thân đã đến lúc mãn phần, lo cho Tiểu Hùng không đủ tinh khôn tự chế ngự chất độc, Bạch Vân ta lại dùng nội lực, giúp Tiểu Hùng bức toàn bộ chất độc ra ngoài! Điều đó làm cho sắc lông của Tiểu Hùng thay đổi, từ đen hoá thành trắng như tuyết! Dù sao, trước khi chết vẫn làm được một hảo sự, Bạch Vân ta cũng đã mãn nguyện! Phần Định Tâm Đan trao cả cho hậu nhân nếu hậu nhân đủ đức độ tạo niềm tin cậy cho Tiểu Hùng! Độc được lưu tự này, chính hậu nhân là người được Bạch Vân ta ký thác ít tâm tư! Đó là việc có liên quan đến công phu bốn môn! Qua hai năm lưu ngụ và nghiền ngẫm, Bạch Vân ta phát hiện công phu bốn môn có chỗ khiếm khuyết! Và sự khiếm khuyết này có liên quan đến kỳ tích trước kia Bạch Vân ta tình cờ đắc thủ! Không cần phải nói dài dòng, nếu hậu nhân là người có tâm huyết hãy chiếu theo đây luyện qua tâm pháp nội công! Sau đó phải gắng tìm cho ra Phật Công Thạch Bản, tự khai mở Thạch Bản luyện công phu thượng thừa! Rất tiếc, trước kia do Bạch Vân ta quá vội, phần thì cứ nghe theo lời ngoa truyền, rằng không hề có công phu gì ở Thạch Bản Phật Công, nên đã bỏ qua, không ngó ngàng gì đến phiến Thạch Bản. Bây giờ dù có biết cũng muộn, Thạch Bản ở một nơi, người ở một nẻo, không biết chừng Thạch Bản đã rơi vào tay người khác! Nhưng thiên ý là thiên ý, Bạch Vân ta khuyên hậu nhân chớ nản lòng! Và tâm pháp này là tâm pháp do Bạch Vân ta nghiệm ra, không liên quan đến công phu bốn môn! Hậu nhân có luyện, cũng không vi phạm môn quy do Bạch Vân ta đã đề ra! Hãy chăm sóc Tiểu Hùng! Cần bút Bạch Vân Đặt tờ hoa tiên qua một bên, việc đầu tiên Định Hoàng làm là trao một hoàn Định Tâm Đan cho con gấu, chàng bảo:

- Người đã tuân thủ đúng lời căn dặn của chủ nhân, đây là phần của người! Con gấu dù sao cũng là con thú, nó gừ gừ đưa tay nhận không hề khách sáo! Sau đó, chàng nhìn Tây Môn Nguyệt:

- Phật Công Thạch Bản đã do gia phụ tìm thấy! Ta biết nơi người cất giấu! Nàng nghĩ sao, nếu ngay bây giờ ta...Nàng ngăn lại:

- Định ca chớ vội! Hãy nghĩ kỹ phần di tự của Bạch Vân tổ sư! Thiếp tin chắc, sở học của tổ sư là một phần không thể thiếu nên muốn luyện công phu thượng thừa ở Thạch Bản! Đó là nguyên do khiến tổ sư chỉ đề cập vấn đề đến kỳ tích độ nào có kèm theo phiến Thạch Bản nọ! Chàng hiểu:

- Nàng muốn ta phải luyện ngay tâm pháp này? Nàng gật đầu:

- Không sai! Thiếp đã hiểu, công phu của chàng chắc chắn đã mất, sau sự cố vừa rồi do thiếp gây ra! Phần công phu của Nho Tiên đối với chàng kể như chẳng còn! Chàng có luyện tâm pháp này cũng không sợ sự dị biệt giữa hai loại tâm pháp Phật môn và Đạo gia! Vả lại, đây là cơ hội cho chàng có bước khởi đầu trong việc luyện lại võ công tuyệt thế! Nếu muốn tự tay báo thù, thiếp nghĩ, chàng không thể không luyện! Chàng lắc đầu:

- Tuy mọi việc đúng như nàng suy diễn nhưng theo ta, dấu sao công phu này cũng là công phu của quý môn Bạch Vân! Nàng xua tay:

- Vô ngại! Không phải thiếp nói theo ý thiếp, cũng không dựa vào lưu tự của Bạch Vân tổ sư! Thiếp dám nói vì thiếp biết chắc người của Bạch Vân Môn dù muốn luyện cũng không đủ tư cách luyện theo tâm pháp này! Sự dị biệt sẽ đưa đến hậu quả tai hại! Chàng trao mảnh hoa tiên cho nàng:

- Nàng cứ xem và cho ta biết thật sự có dị biệt không? Chàng trao thì nàng nhận! Nhưng nàng đột nhiên lên tiếng thán phục:

- Không hề nhìn qua tâm pháp đã sẵn sàng trao cho thiếp, chàng quả là người quân tử, không hề có ý nghĩ chiếm dụng của người! Giờ thiếp mới thật tin chàng chưa hề xem qua kinh văn bốn môn! Với tâm trạng kính phục đó, nàng nhìn lướt qua tâm pháp nọ! Sau đó, với thái độ thật sự kinh ngạc, nàng trao lại cho chàng, và vội vàng lấy mảnh bìa da bí kíp Bạch Vân trao ra luôn:

- Chàng hãy tự xem lấy, chúng thật sự khác xa nhau! Chàng hoang mang:

- Nếu khác, Bạch Vân tổ sư làm sao luyện? Nàng ngơ ngác: Sao chàng biết Bạch Vân tổ sư có luyện? Chàng giải thích:
- Muốn lưu lại một tâm pháp, tâm pháp đó phải có người luyện qua và luyện đến tận thành! Thử nghĩ, Bạch Vân tổ sư làm sao có thể kiêm luyện với hai tâm pháp hoàn toàn khác biệt! Trừ phi...Nàng nghỉ ngại:
- Sao? Chàng gật gù:
- Có ba cách giải thích! Thứ nhất, Bạch Vân tổ sư ghi ra những gì tự chiêm nghiệm mà chưa hề luyện! Với cách này, nói thật, ta chưa hẳn dám luyện vì không biết đúng sai thế nào!
- Cách giải thứ hai?
- Là Bạch Vân tổ sư sau khi tự phế bỏ võ công trước kia, đã nghiệm ra và luyện theo tâm pháp này!
- Tự phế bỏ ư? Đâu ai đủ dũng lược tự phế bỏ những gì bản thân đã khổ luyện?
- Vậy còn cách giải thích cuối cùng!
- Là gì?
- Nàng nói dối ta! Hai tâm pháp này tuy có chút sai biệt nhưng vẫn có thể kiêm luyện như thường! Nàng lắc đầu quầy quậy:
- Thiếp đã biết chàng là hạng chính nhân quân tử, dù bây giờ có dối được, nhưng sau này thế nào chàng cũng phát hiện! Thiếp hoàn toàn không dám! Chàng hồ nghi:
- Đúng là ta không dám dòm ngó gì đến võ học của ai khác, dù là lên nhìn hay là được nàng tự ý cho nhìn! Nhưng có lý nào lại đúng như nàng nói? Nàng chực rơi lệ:
- Thiếp đã là người của chàng, lời của thiếp lẽ nào chàng không tin? Chàng bối rối vô hạn:
- Như vậy, chúng ta chỉ phải chấp nhận cách giải thích thứ nhất? Nàng tuy vẫn buồn nhưng vẫn cố mỉm cười:
- Rất có thể! Tuy nhiên, thiếp trộm nghĩ, dù sao chàng cũng nên luyện thử! Thiếp tin chắc, nếu tâm pháp có điểm nào không đúng, với tư chất như chàng, nhất định chàng sẽ kịp phát hiện và dừng lại đúng lúc! Chàng thở dài:
- Ta e chỉ còn mỗi một cách đó mà thôi! Này! Nàng hãy lượng thứ cho ta vì ta trót nghi ngờ nàng! Sau nữa, để chuộc lỗi, ta sẽ luyện theo ý của nàng! Thế nào? Nàng nhoeo cười:
- Còn thế nào nữa? Là hôn thê của một quân tử, thiếp cũng phải có một chút đại lượng cho xứng với quân tử! Chàng gật đầu:
- Hay lắm! Cứ thế đi! Ta sẽ dùng một hoàn Định Tâm Đan, hoàn còn lại cho nàng là công bằng! Sau đó, phần ta, ta tự lo liệu! Nàng cũng nên tọa công giúp được lực Định Tâm Đan lưu dẫn khắp châu thân! Nàng nhận lấy một hoàn:
- Là thê tử, thiếp sẽ làm theo cho chàng vui lòng! Nói thì nói vậy, nhưng vì cứ thấp thỏm lo âu cho Định Hoàng nên nàng cứ ngồi đó và nhìn mãi chàng không thôi! Đến lúc thấy Định Hoàng đã hoàn toàn nhập định, biết là ổn, nàng mới lo tọa công! Do tọa công sau nên nàng hoàn tất sau! Khi mở mắt, nàng kinh ngạc nhìn chàng:
- Định ca đã khôi phục toàn bộ chân nguyên rồi sao? Chàng lắc đầu:
- Tâm pháp tuy không có điểm nào sai nhưng ta đâu dễ tìm lại được chân nguyên thuở nào! Nàng kinh hoàng:
- Nói vậy không phải Định ca trút nội lực cho thiếp? Chàng ngơ ngàng:
- Không hề! Có người trút nội lực cho nàng ư? Nhiều không? Nàng ngơ ngác:
- Chỉ độ hai mươi năm công lực! Nếu không phải chàng thì là ai? Chàng vụt hiểu! Đưa mắt tìm quanh, sau đó chàng hỏi hả bảo nàng:

- Chính là Đại Hùng! Nhanh nào, ta và nàng cần phải tìm Đại Hùng gấp! Cả hai theo lối hang chui ra và xuất hiện trở lại đáy vực! Ở đó, nơi một hốc núi đá đủ sâu, cả hai nhìn thấy con gấu đang ngồi yên nhắm mắt! Thoạt nhìn qua, Tây Môn Nguyệt kêu:
- Chao ôi! Vì suy kiệt tinh lực, nó đã chết rồi! Chàng gật gù:
- Không sai! Tính ra nó cũng ngoài trăm tuổi, nó biết nó sắp chết nên y cách của chủ nhân, trút nội lực qua nàng! Giờ ta đã hiểu, Bạch Vân tổ sư đã tự phế bỏ võ công như thế nào! Nàng kinh ngạc:
- Bạch Vân tổ sư đã phế bỏ võ công thật sao? Chàng giải thích: Biết phải chết, một phần nội lực được tổ sư dùng để giúp Đại Hùng trục độc, phần còn lại, sẵn đó trút hết qua Đại Hùng! Nhờ đó, Đại Hùng có thể kéo dài tuổi thọ nhiều hơn đồng loại! Chưa hết, do Đại Hùng không biết dùng tâm pháp để dưỡng nuôi hoặc bổ sung cho chỗ chân lực thất thoát, cho đến lúc này nó còn khoảng hai mươi năm công lực là đúng rồi! Nàng chột thở phào:
- May mà nó truyền cho thiếp, nội công do có chung đường lối nên không gây hại cho thiếp! Hậu quả sẽ tai hại nếu nó truyền cho chàng! Chàng mỉm cười:
- Nó cố tình chọn nàng thì đúng hơn! Vì phần ta, nó đã cho ta một hoàn Định Tâm Đan, nó nghĩ sẽ công bằng hơn nếu cũng phải cho nàng cái gì đó! Nàng lúng túng:
- Nhưng hoàn linh đan đó chàng đã cho thiếp? Chàng lắc đầu nhẹ:
- Nó không mục kích việc đó nên không thể biết! Không lẽ nàng muốn nó phải hỏi cặn kẽ sau đó mới biết là phải làm như thế nào cho thật công bằng? Chàng dứt lời liền thốt lên lời cảm thán:
- Dẫu sao nó cũng là vật có nghĩa! Ta nghĩ nàng phải bái nó làm sư huynh và lo an táng cho nó! Biết đó không phải lời nói đùa, nàng tiến đến và làm y như lời chàng nói! Sau đó, vì phải luyện thêm tâm pháp nọ, Định Hoàng lưu lại thêm một thời gian! Nhân cơ hội này, Tây Môn Nguyệt cũng lo luyện Bạch Vân bí kíp, những mảnh da do Định Hoàng nhặt cho nàng! Thời gian cứ thế qua đi, càng gần gũi Tây Môn Nguyệt càng thêm hiểu biết và ngưỡng mộ tượng phu nàng là Định Hoàng! Giữa họ không còn gì giấu nhau, nhất là chuyện có liên quan đến Phong Lưu Tử La Nhược Phi đã từng là nguyên nhân khiến Định Hoàng mất hết chỗ công lực do Nho Tiên trao truyền...
- oOo-

29. Liên Thủ Phục Thanh Môn

- Chúng ta làm sao thoát? Chàng nghiêm giọng:
- Đó là cách ta đã nghĩ đến và đã định thực hiện. Nhưng bây giờ nếu muốn thực hiện điều đó, vai trò của chúng ta phải đổi ngược lại. Nàng hiện có nội lực hơn ta, chính nàng sẽ giúp ta vượt thoát.
- Vượt thoát? Bay lên trên? Làm cách nào? Chàng giải thích:
- Nếu là ta, với Đăng Không Đảo Thức, ta sẽ kéo nàng lên. Đến chỗ có thể nghỉ chân, ta sẽ giữ nàng lại chờ nàng đổi hơi. Bằng cách đó, chỉ độ mười mười lăm lần ngừng nghỉ, hai ta sẽ thoát. Nàng lo sợ:
- Thiếp sợ không đủ bản lĩnh! Chàng trấn an:
- Muốn biết đủ hay không, bây giờ nàng hãy lao lên thử. Xem nàng vượt được bao nhiêu trượng! Nàng biết rõ đây là cách duy nhất giúp cả hai thoát, nên không thể không liều. Nàng đề khí và bật tung người lên cao vút. Được khoảng mười trượng là hết, nàng hạ thân xuống, thất vọng:
- Nếu phải đưa chàng cùng đi, thiếp chỉ e không vượt quá bảy trượng! Chàng mỉm cười:
- Giờ nàng có nội lực tương đương một giáp tý, phải chăng trước khi mất, gia sư cũng trao nội lực cho nàng? Nàng thừa nhận:
- Đúng vậy, kèm theo đó, thiếp phải nhận lãnh trọng trách báo thù cho sư môn. Chàng bảo:

- Đủ rồi! Chúng ta sẽ thoát. Nàng đừng lo, chúng ta cùng sống, cùng chết. Nào! Nhìn chàng đưa tay ra, Tây Môn Nguyệt vụt đánh giong:
- Được! Thiếp cùng chàng quyết đồng sanh đồng tử! Chộp tay chàng, nàng thét:
- Lên! Vút! Vút!
- oOo-
- Đứng lại! Cùng với tiếng quát, một vòng người khá đông cũng xuất hiện vây kín hai nhân vật vừa bị phát hiện. Định Hoàng là một trong hai nhân vật đó, chàng bình thần đưa mắt kiếm tìm khắp vòng người. Chưa kịp lên tiếng, từ vòng người lại có tiếng quát lên:
- Không cần nương nhẹ với gã sứ giả này. Hãy mau bày La Hán tiểu trận. Nhận ra đó là Đường Hoá Giáo, một nhân vật Không Động phải từng bại tướng dưới tay chàng, Định Hoàng vẫn ung dung phát thoại:
- Tại hạ đến đây vì muốn tìm lệnh thúc Đường Nhất Vi. Nếu được gặp Thoát Hư đại sư càng tốt. Đường Hoá Giáo biến sắc:
- Sao ngươi biết bọn ta ẩn ở đây mà tìm? Nói, ngoài người và nha đầu này ra còn có bao nhiêu môn hạ Kim Ma Bang nữa cùng đến? Khi không bị Đường Hoá Giáo gọi là nha đầu, Tây Môn Nguyệt hừ lạnh:
- Nếu ta là người Kim Ma Bang, mạng của ngươi giờ này còn sao? Đường Hoá Giáo tỏ ý xem thường:
- Nha đầu thú! Xem ra ngươi cũng không khác nào La Nhược Phi Phong Lưu Tử! Ta...Biết là không ổn, Tây Môn Nguyệt kỳ nhất là ba chữ Phong Lưu Tử, Đường Hoá Giáo nói ra ắt khó tránh hoạ. Định Hoàng vội gọi Tây Môn Nguyệt:
- Hãy nhẫn nại, đừng...Đã muộn! Tây Môn Nguyệt vụt xoay người, thế là biến mất! Giữa đương trường liền vang lên hai âm thanh khô khan. Chát! Chát! Lúc Tây Môn Nguyệt hiện thân trở lại, hai bên mặt Đường Hoá Giáo lập tức hiện lên hai vệt tay hằn đỏ. Tây Môn Nguyệt còn lạnh giong:
- Nếu không có lời khuyên của chuyết phu, ta không nhẹ tay thế đâu. Càng thấy bất ổn, Định Hoàng bắt ngờ vận lực gọi thật to:
- Thoát Hư đại sư! Văn bối Định Hoàng xin tiếp kiến! Đường Hoá Giáo lạnh mặt:
- Giờ đổi thành Định Hoàng. Tiểu tử quả có nhiều thủ đoạn. Đánh! Trận La Hán liền phát động.
- A Di Đà Phật! Chàng gọi Tây Môn Nguyệt:
- Nàng đừng động thủ! Hãy dịch chuyển theo ta mau. Vút! Vút! Do am tường trận thế, nhân lúc tiểu trận La Hán chỉ mới phát động, chưa có nhiều uy lực, Định Hoàng bằng cách dịch chuyển biến ảo đã đưa Tây Môn Nguyệt thoát ra. Đường Hoá Giáo phẫn nộ:
- Ngươi thoát không dễ đây. Tất cả, đánh! Vù...Vù...Y ra tay và hơn mười nhân vật còn lại cũng ra tay. Ào...Ào...Tây Môn Nguyệt lần nữa phải cố nhẫn nại theo lệnh Định Hoàng:
- Tránh! Vút! Vút! Nhìn thân thủ hai người, Đường Hoá Giáo biết khó lòng đối phó. Y bất ngờ lùi lại, miệng hô hoán:
- Kiếm trận Võ Đang! Phát động! Choang! Choang! Mười mấy thanh kiếm cùng bật lên, khoe ánh thép loang loáng. Chợt có tiếng niệm Phật vang đến từ xa:
- Dừng lại! A Di Đà Phật! Vút! Vút! ...Có năm nhân vật cùng vội vàng xuất hiện, Định Hoàng nhìn và đã biết Đường Nhất Vi, Nam Cung Hải và Thoát Hư đại sư. Không thấy có Tây Môn Tuyết, Định Hoàng vội hỏi:
- Đại sư! Vậy còn Tây Môn cô nương...Nam Cung Hải bỗng gầm lên:
- Chính ta phải hỏi ngươi câu đó. Nói! Có phải Tây Môn Tuyết đã bị bọn Kim Ma Bang bọn ngươi bắt giữ? Chàng vẫn đưa mắt nhìn Thoát Hư đại sư! Hiểu ý, Thoát Hư đại sư lên tiếng:

- Dùng Tây Môn Quyền để uy hiếp, quý bang Kim Ma có lẽ đã bắt giữ tặc đồ. Lão nạp nghĩ tiểu thí chủ lần này tìm được đến đây ắt hẳn là do tiểu đồ chỉ điểm? Chàng quá rõ ngụ ý sự nghi ngờ của Thoát Hư, nên đáp:
- Tại hạ đã từ lâu ly khai Kim Ma Bang, không hề biết tin tức gì về lệnh đồ Tây Môn Tuyệt. Còn việc tìm ra nơi này...Nam Cung Hải lại quát:
- Người cần gì phủ nhận. Một sứ giả như ngươi đâu dễ ly khai Kim Ma Bang. Chàng thử ra:
- Nam Cung huynh không tin. Tại hạ đành chịu. Sự thực thế nào, tại hạ nói thế ấy, cũng như việc phát hiện địa điểm này, đó là do người của quý môn tự để lộ. Thoát Hư chau mày:
- Tiểu thí chủ nói rõ hơn xem nào? Chàng cười gượng:
- Trong quý môn tuy không nhiều lắm nhưng vẫn có người buộc phải dùng những thức ăn chay tịnh và người của quý môn vì không muốn phí thời gian nên đã toả ra các trấn quanh đây tự mua lấy. Qua đó, tại hạ thật không khó khi muốn tìm chực vị. Đường Hoá Giáo thất sắc:
- Người không được nói bậy! Khi vào trấn, bọn ta đã che giấu kỹ thân phận, làm gì có chỗ sơ hở? Chàng lắc đầu:
- Tuy che giấu thân phận, nhưng qua việc mua sắm quá nhiều thức ăn chay, Đường nhân huynh lại tạo cơ hội cho những ai chịu chú tâm dò xét có dịp phát hiện ra!
- Láo! Đó là do người bịa ra, ta...Bỗng có âm thanh hoảng hốt từ xa vang đến:
- Y không bịa chuyện đâu. Kim Ma Bang đã vì lý do đó, sớm phát hiện địa điểm này! Vút! Nhìn người đang lao đến, Định Hoàng có ý mừng:
- Vương Kiên? ! Gặp huynh đây thì hay quá. Vương Kiên nhìn chàng:
- Sao lại hay? Chàng cười xoa:
- Thôi nào! Tại hạ tin chắc huynh từ lâu đã biết rõ thân thế lai lịch của tại hạ. Vương Kiên biến sắc:
- Đúng là ta có biết, nhưng sao ngươi đoán ra? Không lẽ ở ta cũng có chỗ sơ hở cho người nhìn thấy? Biết rõ tại sao Vương Kiên biến sắc, chàng vội trấn an:
- Huynh yên tâm! Huynh che giấu rất kỹ, đến tại hạ còn không phát hiện thì bọn Kim Ma Bang cũng không thể phát hiện. Riêng việc tại hạ đoán là do Cửu Chuyển Hồn Hoàn Đan. Vương Kiên ngơ ngác:
- Ta thừa nhận có lần ta trao Cửu Chuyển Hồn Hoàn Đan cho ngươi. Nhưng ta tin chắc rằng ngươi không thể nhìn nhận ra đó là linh đan gì, lai lịch ra sao? Cố nhẫn nại chờ nghe Định Hoàng và Vương Kiên này giờ đối thoại và đến điểm này, Thoát Hư đại sư vụt lên tiếng:
- Kiên nhi. Sự thực tiểu thí chủ đây có lai lịch thế nào? Và tại sao Kiên nhi quá khinh suất tự tố cáo lai lịch bằng cách đưa ra linh đan bốn phái? Vương Kiên vội đáp:
- Về lai lịch của Định Hoàng, ngay lúc đầu vì chưa rõ nên tiểu đệ dù có làm gì cũng rất cẩn trọng. Còn việc giao linh đan, đó là lúc tiểu đệ muốn tạo điều kiện để hai bên thân thiện. Vả lại, như Định Hoàng đã nói, y chưa từng bôn tẩu giang hồ, tiểu đệ nghĩ rằng y không thể biết xuất xứ lai lịch của tiểu đệ qua hoàn linh đan đó. Không nhịn được, Tây Môn Nguyệt lên tiếng và hỏi Định Hoàng:
- Nói vậy, chính nhờ thiếp chàng đã đoán ra vị đây là người Thiếu Lâm phái? Chàng gật đầu mỉm cười với Vương Kiên:
- Có điều này tại hạ tin chắc Vương huynh không thể nào ngờ đến. Đó là tại hạ vì cũng có ý nghi ngờ nên chưa dùng hoàn linh đan. Chỉ sau này, nhờ Nguyệt muội có chút ít hiểu biết về nội tình giang hồ, vừa xem qua đã biết đó chính là Cửu Chuyển Hồn Hoàn Đan của phái Thiếu Lâm. Nhân đó tại hạ cũng biết, hoá ra Vương huynh cũng là người tiềm phục vào Kim Ma Bang như tại hạ. Nam Cung Hải nghi ngại:
- Người bảo việc người đầu nhập vào Kim Ma Bang chỉ là mưu kế? Định Hoàng không cần đáp lại vì đã có Vương Kiên thay chàng thuật lại:

- Không sai! Việc tiếm phục này mỗ đã được Lâm Minh Chủ và gia sư Thoát Hoan cho hay. Lần này mỗ mạo hiểm đến đây cũng không ngoài ý đó. Đến lượt Định Hoàng có nhiều điều cần phải hỏi Vương Kiên:
- Vương huynh cho hỏi, lệnh sư, Lâm Minh Chủ và mọi người giờ đã ra sao? Vương Kiên thở dài:
- Tình thế càng lúc càng xem ra hung hiểm hơn. Nhất là từ lúc Phi Thiên Ma đột nhiên xen vào, khống chế toàn bộ Kim Ma Bang. Định Hoàng phát hoảng:
- Sao? Phi Thiên Ma đã khống chế Kim Ma Bang? Lạ thật, sao lão không diệt trừ Kim Ma Bang Bang Chủ và Vũ Nội Tam Tổ? Vương Kiên đáp:
- Lão cũng định như thế. Nhưng không hiểu sao lão bỗng thay đổi ý định! Bây giờ lão chính là Bang chủ Kim Ma Bang, mẹ Kiều Tài Nhân và mẫu thân của mẹ, Thái Bang chủ Kiều Kim Liên lại đổi thành người thân tín của lão. Thoát Hư cũng có dáng vẻ bàng hoàng:
- A Di Đà Phật! Trước kia Phi Thiên Ma dù là hạng ma đầu nhưng không hề có dã tâm muốn độc bá thiên hạ! Không ngờ lúc về già lão lại trở chứng. Xem ra đây mới chính là đại kiếp nạn của võ lâm như đại sư bá của lão nạp từ tiên đoán. Nghe qua, Định Hoàng biết ngay đại sư bá của Thoát Hư chính là Tây Phương Phật. Định nói cho mọi người nghe câu chuyện Triền Thiết đã kể, có liên qua đến hiện tình lúc này của Tây Phương Phật, nhưng chàng chưa kịp nói thì đã nghe Tây Môn Nguyệt lớn tiếng hỏi Vương Kiên:
- Riêng việc của Tây Môn Tuyết thì thế nào? Có thật Tây Môn Tuyết đã bị Kim Ma Bang bắt giữ? Vương Kiên hồ nghi nhìn nàng:
- Cô nương đây là...Định Hoàng đáp thay:
- Vương huynh yên tâm, Nguyệt muội cũng có ẩn tình nên trước kia cũng có hai thân phận như tại hạ. Tây Môn Tuyết thế nào, Vương huynh? Vẫn không ngớt hồ nghi về Tây Môn Nguyệt nhưng Vương Kiên vẫn đáp lời chàng:
- Tây Môn cô nương đúng là đã bị Kim Ma Bang bắt giữ. Nhưng theo ta nàng đã có La Nhược Phi canh chừng, chỉ có hung mà không có hiểm. Có vẻ quan tâm đến Tây Môn Tuyết, Nam Cung Hải buột miệng:
- Sao lại không hiểm? Một ả độc ác như Phong Lưu Tử La Nhược Phi, lại được lệnh giám sát Tây Môn cô nương, đây là việc thừa hung hiểm thì có? Vương Kiên đưa tay chỉ Định Hoàng:
- Định Hoàng đã làm cho La Nhược Phi thay đổi hoàn toàn. Bằng cách nào thì mỗ không biết, nhưng chính xác thì La Nhược Phi đã một lần bị Kim Ma Bang truy sát cùng Định Hoàng. Nam Cung Hải lườm lườm nhìn chàng:
- Họ Định này thì có thừa thủ đoạn, ả họ La cũng không kém gì. Xem ra, Vương huynh sớm bị họ lung lạc rồi. Vương Kiên có ý giận:
- Mỗ bị lung lạc, không lẽ cả Lâm Minh Chủ và gia sư cũng bị lung lạc? Nam Cung Hải cười nhạt:
- Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng. Có lẽ lệnh sư vì cả tin và còn gặp phải thủ đoạn quá cao minh của họ Định nên bị qua mặt. Đường Nhất Vi sau một lúc dai dẳng nghe, chợt lên tiếng:
- Để rõ hư thực, Đường mỗ nghĩ Vương thế huynh nên nói cho mọi người nghe qua lai lịch họ Định kia thì hơn. Vương Kiên chưa kịp nói, Định Hoàng lập tức ngăn lại:
- Hãy chậm đã, Vương huynh! Đường Hoá Giáo gần giọng:
- Sao? Hay ngươi sợ mọi người phát hiện thủ đoạn nào khác của ngươi? Tây Môn Nguyệt lấy làm lạ:
- Định ca, sao lại không cho họ biết lai lịch? Chàng lạnh giọng:
- Định Hoàng này bình sinh làm việc gì cũng vậy, trên không then với trời, dưới không then với đất. Nếu chỉ bằng lai lịch đường đường chính chính mới khiến mọi người tin thì sao bằng cứ để cung cách hành sự sẽ tỏ rõ sự thật. Chưa hết, chàng còn hắng giọng:
- Lúc tại hạ tự ý tìm đến đây, là muốn cùng Phục Thanh Môn chung lo đại sự. Nhưng nếu chư vị mãi đa nghi, bất tín nhiệm Định Hoàng này, tại hạ xin mạn phép cáo lui. Quay người lại, chàng gọi Tây Môn Nguyệt:

- Chúng ta đi! Đường Nhất Vị lạng người chặn lối:
- Khoan đã! Ngay lúc này, nếu người không nói rõ cho thật minh bạch, Phục Thanh Môn thà có lỗi với người còn hơn để người đắc tội với Phục Thanh Môn. Nam Cung Hải cũng dịch đến:
- Ta biết người thân thủ bất phàm, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, ta khuyên người nên biết lượng sức. Thái độ của họ khiến Tây Môn Nguyệt mơ hồ hiểu tại sao Định Hoàng chưa muốn nói rõ lai lịch. Nàng nhìn chàng:
- Chúng ta phải làm gì đây, Định ca! Hay để thiếp cho cả hai một bài học? Đường Hoá Giáo trở đến:
- Yêu nữ chó buông lung dã tính! Người...Định Hoàng quắc mắt làm Đường Hoá Giáo như nuốt mất lưỡi.
- Một bài học như vừa rồi là chưa đủ sao? Dứt lời, chàng bỗng xua tay:
- Chuyện của họ, họ lo, ta cứ lo chuyện của ta. Nguyệt muội, đi! Đường Nhất Vi bật cười:
- Họ Định người thực sự không xem mọi người vào mắt sao? Hay người nghĩ Phục Thanh Môn toàn là hạng người vô dụng, để người muốn đến là đến, muốn đi là đi? Chàng quay lại, nhìn thẳng vào mặt Thoát Hư:
- Đại sư xin cho biết chủ ý. Tùy theo đó, Định Hoàng này sẽ có thái độ. Thoát Hư cau mày nhìn Vương Kiên. Vương Kiên nhẹ gật đầu làm hiệu! Thoát Hư lên tiếng:
- A Di Đà Phật! Lão nạp có thể hiểu vì một ẩn tình nào đó khiến tiểu thí chủ chưa muốn tỏ bày lai lịch. Tuy nhiên như tiểu thí chủ vừa nói, đã đến đây rồi, sao tiểu thí chủ không lưu lại? Và rồi qua cung cách hành sự của tiểu thí chủ, sẽ minh chứng rõ lập trường? Biết rõ nỗi khổ tâm của Thoát Hư và theo lời nói này thì đây là cách duy nhất để dung hoà hai thái độ đối nghịch nhau giữa Định Hoàng và bọn Đường Nhất Vi, chàng hít mạnh một hơi:
- Được! Tại hạ nhất thời thiếu nhãn nhện nên suýt làm hỏng đại sự. Quay lại Tây Môn Nguyệt, chàng bảo:
- Chúng ta cứ lưu lại. Tạm thời lai lịch của ta và của nàng cứ giữ kín, chưa đến lúc để tỏ bày đâu. Đường Nhất Vi có ý không hài lòng quyết định của Thoát Hư, nên lầm bầm:
- Phục Thanh Môn đâu lại có hạng người không quang minh chính đại? Hừ...Đã nghe chàng căn dặn, Tây Môn Nguyệt chỉ dám mát mẻ một câu:
- Chưa biết ai quang minh, còn ai bất minh. Thoát Hư bỗng thở dài:
- A Di Đà Phật! Quang minh hay bất minh gì cũng được, miễn sao mọi người chung lòng dốc sức, quyết tảo trừ Kim Ma Bang đang gây hoạ vô lâm. A Di Đà Phật! A Di...Chợt Định Hoàng nghe Tây Môn Nguyệt thì thầm:
- Định ca! Ở phía bắc như có tiếng người chạy đến. Chàng thất sắc, vì đó cũng là hướng Vương Kiên vừa từ đó xuất hiện. Chàng dòm Vương Kiên:
- Vương huynh chỉ đi một mình? Vương Kiên nghi ngại:
- Đương nhiên! Sao? Định Hoàng nôn nao:
- Có biến rồi! Không lẽ do Vương huynh hành sự thiếu cẩn mật...Vương Kiên thất sắc:
- Không có chuyện đó. Định Hoàng người phát hiện điều gì? Chàng nhìn Tây Môn Nguyệt. Tây Môn Nguyệt tỏ ra thật sự lo ngại:
- Số người chạy đến không phải nhiều. Nhưng tất cả đều để lộ thân thủ thật sự cao minh. Định Hoàng trầm giọng:
- Họ còn cách chúng ta bao xa? Tây Môn Nguyệt nghiêng đầu nghe ngóng:
- Bây giờ chỉ còn ngoài năm mươi trượng. Đường Hoá Giáo bật cười:
- Năm mươi trượng? Người cho rằng người có thánh lực hơn cả Thoát Hư đại sư sao? Định Hoàng không cần giữ ý, gắt:

- Hãy thôi ngay hành vi khinh miệt này. Tại hạ đoán chắc đó chính là những nhân vật từ hàng hộ pháp trở lên của Kim Ma Bang. Đến lúc này, Thoát Hư mới phát hiện những tiếng động khả nghi đó:
- A Di Đà Phật! Nguy thật rồi! Chúng ta cần phải có sự chuẩn bị ngay. Vương Kiên thật sự hoài nghi:
- Người duy nhất biết Vương mỗ lên đi chính là Hoàng Cửu, không lẽ gã đã bị ai đó uy hiếp, buộc phải cung xưng? Định Hoàng giật mình:
- Nếu là Hoàng Cửu, trừ phi thân sinh phụ mẫu y bị uy hiếp, y mới phải nói. Tại hạ quên khuấy việc giúp y giải cứu người thân. Thoát Hư xua tay loạn:
- Đã muộn rồi, mau mau chuẩn bị. Mọi việc cứ theo kế hoạch đã bàn mà tiến hành. Nhanh! Mọi người tranh nhau tản khai, ai lo cương vị nấy. Vương Kiên quay lại nhìn Định Hoàng:
- Phen này nếu cũng có Vũ Nội Tam Tổ hoặc mục Kiều Tài Nhân, có lẽ phải trông mong vào Định Hoàng người. Chàng cười gương:
- Tại hạ sẽ tận lực. Hy vọng Vương huynh tạm thời đừng nói ra lai lịch tại hạ. Vương Kiên ngơ ngác:
- Tại sao?
- Chàng thử dài:
- Chuyện khá dài, giải bày ngay lúc này e bất tiện. Vương huynh chỉ cần hứa là đủ. Lúc đó, những tràng cười ngạo mạn bắt đầu vang đến. Ha...Ha...Hi...Hi...Hổ...Hổ...Vương Kiên thất sắc:
- Vũ Nội Tam Tổ? ! Định Hoàng thì vui mừng:
- Không có lão Phi Thiên Ma? Vương Kiên nhìn chàng và gật đầu:
- Được! Chuyện lai lịch, ta hứa! Còn Vũ Nội Tam Tổ...Chàng chợt nắm tay Tây Môn Nguyệt:
- Hãy để đây cho tại hạ và Nguyệt muội đối phó. Vương Kiên thở phào và tung mình lao đi Cũng vậy, Định Hoàng và Tây Môn Nguyệt cũng chạy biến.
- oOo-

30. Kinh Biển Phục Thanh Môn

- Lưu Hoàng lão thất phu! Hãy nạp mạng dưới trận Thất Tinh Kiếm! Choang! Choang! ...Dẫn đầu sáu tay kiếm khác thuộc phái Võ Đang, Lưu Hoàng bị Nam Cung Hải dùng kiếm trận Thất Tinh vây hãm! Cạnh đó, Lưu Thúc và Giang Nhật cũng bị Đường Hoá Giao dùng tiểu trận La Hán vây chặc! Xa hơn một chút, Từ Bình và Giang Thanh cũng bị Đường Nhất Vi hãm vào trận địa. Có tiếng Thoát Hư đại sư hô hoán:
- Kiều Tài Nhân! Sao ngươi cứ muốn dồn đuổi quần hùng? Đỡ! Vũ...Vũ...Kiều Tài Nhân nguyên là Bang Chủ Kim Ma Bang, nếu đúng như Vương Kiên thổ lộ thì bây giờ mục phải nhường chức vị đó cho lão Phi Thiên Ma! Mục cười sằng sặc:
- Chỉ đến khi nào toàn bộ võ lâm hoàn toàn đầu phục bốn Bang Kim Ma, bản nhân mới thôi dồn đuổi và truy sát! Đỡ! Vũ...Vũ...Ào...Ào...Ầm. !!! Tròng cười lồng lộng của Xạ Hồn Lão Tổ bỗng vang lên cực lớn:
- Vương Kiên! Một phó Đường Chủ như ngươi sao dám tạo phản? Chớ trách ta, hãy trách người kém phúc! Đỡ! Ha...Ha...Vương Kiên như biết trước kết quả này nên phần nộ gấm vang:
- Vào Kim Ma Bang là để dò xét Kim Ma Bang! Ta không kháng nhận hai chữ tạo phản đó! Xem chiêu! Vũ...Vũ...Ào...Ầm...! Hự! !!! Vương Kiên tuy lão đảo nhưng chưa mất mạng khiến Nhị Lão Tổ phải xen vào:
- Là công phu của phái Thiếu Lâm? Vương Kiên ngươi là đệ tử của ai? Thoát Hoan, Thoát Hư hay Thoát Trần? Đỡ! Vũ...Vũ...Chợt có tiếng niệm phật vang lên:
- A di đà Phật! Lão thí chủ vẫn còn nhớ tiểu tăng Thoát Trần ư? Thiện tai, thiện tai! Vút! Vũ...Vũ...Nhìn Thoát Trần vừa xuất hiện ung dung xuất lực đỡ thay Vương Kiên, Nhị Lão Tổ găm giữ:

- Làm sao ta quên người, nhất là lần người cùng lão trọc Tây Phương suýt đưa ta về châu Diêm Chúa? Nạp mạng! Vũ...Vũ...Chợt...
 - Hắc...Hắc...! Trò vui nhộn như thế này sao không cho ta góp mặt? Hắc...Hắc...Vút! Ầm! ! Đột nhiên có người xen vào, và người đó lại liên thủ với Thoát Trần đại sư, Nhị Lão Tổ vừa lão đảo vừa kêu lên:
 - Người Bạch Diện Quái Nhân? ! ! Vương Kiên chưa kịp tỏ bày sự hốt hoảng vì sự xuất hiện quá bất ngờ của Bạch Diện Quái Nhân, thì ở phía sau có người khẽ chạm vào.
 - Vương huynh Quay lại, Vương Kiên phải kinh hoảng:
 - Trước mặt y bây giờ lại có thêm một Bạch Diện Quái Nhân thứ hai! May sao, Vương Kiên chưa kịp kêu đã nghe Bạch Diện Quái Nhân thứ hai lên tiếng:
 - Chớ hốt hoảng! Là tại hạ đây! Một lần nữa Vương Kiên định kêu hai chữ Định Hoàng thì Bạch Diện Quái Nhân này nhanh miệng nói tiếp:
 - Hãy giao Vũ Nội Tam Tổ cho bọn tại hạ! Nếu tại hạ không lầm, Thoát Trần đại sư cũng là một trong tam tướng lão của quý phái? Càng tốt! Hãy bảo Thoát Trần và Thoát Hư nhị tăng hợp lực, cố gắng chặn mục Kiều Tài Nhân mau đi đi! Hiểu rõ, đây là cách Định Hoàng quyết lòng giữ kín lai lịch, Vương Kiên vừa chạy đi vừa nghi ngờ mãi về thái độ này của Định Hoàng. Lúc đó, Bạch Diện Quái Nhân thứ nhất đang quát nháo:
 - Hay cho trảo Xạ Hồn! Đờ chừng! Vũ...Vũ...Trong lốt Bạch Diện Quái Nhân thứ hai, Định Hoàng lập tức lao đến Tam Lão Tổ. Vút! Chàng lên tiếng:
 - Lão bằng hữu còn nhớ ta không? Nếu không đỡ! Vũ...Phần thì bất ngờ, phần thì mắc nghe chàng hỏi, lúc Tam Lão Tổ phát hiện thì đã bị chàng áp sát với những chiêu nhanh ảo diệu thường! Là một trong Vũ Nội Tam Tổ đương nhiên phản ứng của lão cũng khá nhanh:
 - Người là ai? Thử bỏ lớp giả diện ra xem nào!
- Vũ...Không phải ngẫu nhiên Định Hoàng chọn Tam Lão Tổ! Trong Vũ Nội Tam Tổ, chỉ có lão Tam này là chưa từng cùng chàng chiêu chiết chiêu! Chàng muốn càng giữ kín thân phận thật lâu chừng nào càng tốt chừng đó! Đầu nghiêng qua một bên để tránh cái chớp chính diện của lão, tay chàng hoá giải tay chớp khác của lão! Cũng vừa đủ cho chàng dùng tay còn lại chọc thẳng vào huyệt Hắc Lộ của lão:
- Muốn ta bỏ lớp giả diện, dễ thôi, cứ đỡ chiêu này đã! Vũ...Lão động nộ:
 - Mặc người là ai...C...H...Ế...T...Vũ...Chàng dịch người qua mé tả:
 - Xem kìa, lão để hở huyệt Linh Đài thế sao? Vũ...Biến sắc, lão dịch bộ thật nhanh. Vút! Chàng đâu thể để lão có dịp thoát xa và tung kình? Quyết liệt bám theo, chàng quát nhẹ:
 - Lão không lý gì Mệnh Môn huyệt của lão sao? Đỡ! Vũ...Phần nộ, lão quay lại, quyết cùng chàng chạm chừng:
 - Thắt phu mặt da người chết! Đỡ! Vũ...Chàng đâu đủ nội lực để cùng lão chạm kình? Đó là điều kiện tiên quyết chàng phải tránh! Xoay ngang người, xuất kỳ bất ý chàng vỗ vào chính diện lão:
 - Lão vẫn lộ chỗ hở! Đáng trách thật! Vũ...Lão có hơi hốt hoảng:
 - Người nhìn ra chỗ hở của ta thật sao? Xem này! Vũ...Thật sự, Định Hoàng chỉ lợi dụng thế áp sát và cách biến chiêu nhanh nhạy để uy hiếp đối phương mà thôi! Chưa bao giờ chàng dám có ý nghĩ tìm chỗ hở của đối phương để đánh vào! Thế nhưng để che kín chỗ hở như vừa bị Định Hoàng hù dọa, chàng thấy lão sử dụng một chiêu mà nếu chàng nhớ không lầm thì đó là chiêu Tịnh Trần đại sư từng sử dụng, khi phải cùng Huyền Thanh đạo trưởng phô diễn công phu cho mục Kiều Tài Nhân kia xem. Vào thời điểm đó, trong vị thế của người buộc phải quan chiến, chàng có từng thử đặt vào địa vị của Huyền Thanh để hoá giải chiêu này! Nhân cơ hội này, Định Hoàng phần vì hiếu kỳ phần vì không muốn bỏ lỡ cơ hội nên lập tức vận dụng dùng chiêu chàng đã từng nghĩ:
 - Vẫn còn chỗ hở! Đỡ! Vũ...Vũ...Lần này chàng thật sự phát kình nên chừng phong làm tăng thêm khí thế uy hiếp! Lão thất kinh, phải lo che chắn nhiều hơn là hoá giải:

- Hừ! Người cũng lợi hại thật đấy! Xem đây! Vù...Lão dùng một chiêu của Lâm Minh Chủ? Định Hoàng bật cười:
- Lão quên che bên này! Vù...Lão lập tức đổi chiêu:
- Chiêu này thì sao? Vù...Chàng trầm giọng:
- Cũng chưa đủ kín! Đỡ! Vù...Cứ thế, Tam Lão Tổ và Định Hoàng có thể nói là đã chiết chiêu đến lượt thứ năm mươi là ít! Qua đó, có một câu chuyện mà nếu không có diễn biến này có lẽ Định Hoàng đã quên! Đó là cách nhận định vừa nhanh vừa tài tình của lão Phi Thiên Ma để tìm ra chỗ sơ hở trong chiêu thức của đối phương! Lão Phi Thiên Ma từng cao ngạo bảo chàng chưa có thể sử dụng đến hai lần cũng một chiêu mà thắng được lão! Vả lại, trong di tự của Nho Tiên có ghi rõ: Như Tây Phương Phật tiên đoán, chỉ ai hiểu rõ Phi Thiên Ma mới có thể trừ khử Phi Thiên Ma! Như vậy, phải chăng để hiểu rõ Phi Thiên Ma, Định Hoàng phải vận dụng dấu pháp của lão quật trả lại lão? Kinh nghi khôn siết, Định Hoàng còn chưa tin lắm vào lời tiên đoán này nhưng trong tình thế hiện giờ, chàng nghĩ, chỉ có thể hạ Tam Lão Tổ nếu vận dụng được dấu pháp của lão Phi Thiên Ma! Và qua năm mươi mấy chiêu vừa rồi, cách nhận định chiêu thức của đối phương đã có phần nào thay đổi trong chàng, do đã quen nên bây giờ dễ nhìn thấy bất kỳ chiêu nào của Tam Lão Tổ chàng cũng nhìn thấy có ít lắm là một chỗ hở có thể khắc chế lại ngay! Như hiện tại, Tam Lão Tổ vừa xuất phát một chiêu, có thể xem là tuyệt kỹ của lão:
- Người chờ mong hoá giải chiêu này! Vù...Chàng nhìn và lập tức phát hiện chỗ hở ở hạ bàn của lão:
- Thật ư? Xem đây! Vù...Lão thất kinh nhảy bắn lên Vút! ! Chàng cũng nhảy lên theo Vút! Lão kêu không thành tiếng:
- Là Đấng không...Chàng quát át đi:
- Trúng! Vù...Ầm! ! Lão rơi xuống và loạng choạng! Chàng lao đến:
- Xem chừng! Vù...Lão phùng phùng lửa giận:
- Thì ra người là...Vù...Vù...Chờ lão thật sự phát chiêu, chàng biến chiêu và công vào chỗ hở của lão:
- Trúng! Vù...Ầm! ! Hai lượt trúng kinh dù chưa đủ để lấy mạng lão nhưng lão dĩ nhiên cũng phải suy kiệt khá nhiều! Lão gào lên:
- Lão Nhị! Mau bảo lão Đại phát xạ Tiêu Xạ Hồn! Lão Nhị giật mình hỏi:
- Tại sao? Có cần...Do Lão Nhị phân tâm, Bạch Diện Quái Nhân kia có phần lơ tay nên kêu lên:
- Ta không thể trì hoãn lâu hơn nữa! Định Hoàng biết, nên cấp tốc quật kinh vào Tam Lão Tổ:
- Đỡ! Vù...Lần này Tam Lão Tổ nào dám phát kinh, phần vì đang mang thương thế, phần vì sợ Định Hoàng lại nhìn thấy chỗ hở, lại phát chưởng vào thì chết! Lão quay người định chạy! Không cần che giấu nữa, Định Hoàng dùng Đẳng Không Đảo Thức lao đến thật nhanh:
- Chạy ư? Vút! Vù...Ầm! Hự! Kịp nhớ lại, một mình Tây Môn Nguyệt thật sự khó chi trì hoãn lâu hơn khi phải giao đấu với hai lão tổ Nhị và Đại! Cũng may nàng đã kịp luyện hết Bạch Vân Bí Kíp, lại được tăng nội lực nên vẫn chưa đến nỗi nào! Chàng đành buông bỏ lão Tam, tung người lao về lão Xạ Hồn, là lão Đại. Vút! Phát hiện kinh thân pháp của chàng, lão Xạ Hồn gầm vang:
- Là người? Người vẫn còn sống? Đỡ! Vù...Vù...Định Hoàng hô to, cố ý nhắc Tây Môn Nguyệt:
- Đề phòng mấy lão ma này dùng Xạ Nguyên Châm! Lão Xạ Hồn muốn chết! Vù...Y cách đã đối phó lão Tam, chàng phát kinh đúng vào lúc phát hiện chỗ sơ hở trong chiêu thức của lão Xạ Hồn! Lão Xạ Hồn giết mình:
- Người...! Nhanh thật đấy! Đỡ! Vù...Định Hoàng cũng giạt mình! Chàng kêu thầm: “Ta đại thật! Dù có phát hiện chỗ hở của lão nhưng nội lực của ta lại kém lão! Nhờ lão phát cuồng, quyết dùng mạng đổi mạng thì ta chết còn lão chỉ bị chút sây sứt ngoài da! Không được, trừ phi ta có nội lực ngang bằng lão, bằng không, cứ áp sát lão là thượng sách”. Nghĩ thế nào làm thế ấy, chàng dùng ngay Tuý Tiên Bộ Pháp, quyết áp sát lão! Vút! Lão nhận ra bộ pháp liền nói:

- Người lại dùng thủ đoạn này? Muốn chết! Vù...Chàng kinh ngạc, lão Xạ Hồn cũng kịp học cách khắc chế Tuý Tiên Bộ Pháp như Nhị Lão Tổ đã biết! Thật nhanh, chàng thi triển Đằng Không Đảo Thức! Vút! ! Vù! Vẫn sợ chàng áp sát, lão Xạ Hồn gầm lên:

- Người không còn đấu pháp nào khác sao? Hãy chờ! Vù...Vù...Không có cơ hội áp sát, chàng đành mạo hiểm tung kinh vào chỗ hở của lão để khích nộ lão:

- Lão dùng chiêu tầm thường thế sao? Xem đây! Vù...Vù...Đang trong tư thế chờ đợi diễn biến chưởng và chưởng chạm nhau, lão Xạ Hồn cảm thấy bất ngờ khi nhận ra chưởng kinh của Định Hoàng cứ xồng xộc lao xuyên qua bóng chưởng của lão, chứng tỏ đúng như Định Hoàng vừa hô hoán, chiêu chưởng của lão quá tầm thường! Do chưa biết nội lực của chàng đã kém xưa, lão Xạ Hồn đương nhiên phải kinh hoảng, lo nghĩ cách thu chiêu và hồi bộ! Phấn khích vì kế mạo hiểm đã tỏ ra hữu hiệu, Định Hoàng nào để lão Xạ Hồn có dịp hồi bộ! Chàng dần thêm một chưởng nữa:

- Xem chiêu! Vù...Vù...Ý định của chàng là buộc lão phải phát chiêu, sau đó cứ y cách đã dùng với Tam Lão Tổ, chàng sẽ cấp tốc thu chiêu sau đó lại phát chiêu ngay khi phát hiện chỗ sơ hở của lão! Chính lúc đó, cả Định Hoàng lẫn lão Xạ Hồn đều nghe ba loạt cười đắc ý của Lưu Hoàng, Gianh Thanh và của mục Kiều Tài Nhân.

- Ha...Ha...Ha...! Bọn người đã trúng Xạ Nguyên Châm của Lưu mỗ rồi! Tiểu trận La Hán ư? Rồi bọn người sẽ tự triệt thoái và đầu phục thôi! Ha...ha...

- Đại thúc thúc! Hãy phát động Xạ Hồn Tiêu đi nào! Ha...ha...Vụt hiểu và kinh tâm, Định dùng không ngờ bên có vẻ như ngang bằng và thuận lợi sẽ thuộc về bên nào có đủ năng lực chi trì lâu hơn nhưng bọn ác ma vẫn len lén dùng Xạ Nguyên Châm để khống chế mọi người! Đã thế, ngay khi nghe ba loạt cười nọ, Định Hoàng cũng phát hiện lão Xạ Hồn cứ tìm cách tránh việc giao đấu với chàng, lão muốn có cơ hội phát động Xạ Hồn Tiêu và đó mới chính là ý đồ thật của bọn ác ma khi cố tình tìm đến đây! Phấn uất, Định Hoàng liều lĩnh, tấn công lão Xạ Hồn liên tiếp, quyết không cho lão bỏ tay:

- Tiếp chiêu! Đỡ! Đỡ! Đỡ! Vù...Vù...Ào...Ào...Bị bức dồn liên tục, lão Xạ Hồn thịnh nộ lôi đình:

- Tiểu tử quá ngông cuồng! Được! Ta phải cho người nếm mùi lợi hại! Xem đây! Lão hất mạnh hữu thủ, quật ra một kinh bài sơn đảo hải. Vù...Vù...Trong khi đó, như chàng đang nhìn thấy, tả thủ lão vẫn đang cho vào bọc áo, ý tưởng phải lấy Xạ Hồn Tiêu ra vẫn được lão giữ nguyên! Chàng không thể để lão thực hiện ý đồ này! Chàng vẫn dồn dập phát chiêu. Vù...Vù...Bất ngờ, tả thủ lão chột bung ra! Trên tay lão không hề có Xạ Hồn Tiêu! Mãn nguyện vì đã buộc lão phải bỏ đi ý tưởng phát động tiêu Xạ Hồn, Định Hoàng tiếp tục giữ nguyên chiêu thức! Nhưng lão Xạ Hồn bỗng quát lên:

- Người muốn chết! Lập tức, từ tả thủ của lão bỗng xuất hiện hàng loạt những điểm tinh quang chói ngời, chúng như bày ong vỡ tổ, bay tán loạn về phía Định Hoàng. Vù...Vù...Giờ chàng mới hiểu, lão không lấy được Tiêu Xạ Hồn thì lấy Xạ Nguyên Châm ra! Thất kinh, Định Hoàng vội vã tung ngược người về phía sau, cố lẩn tránh hàng hà sa số những mũi Xạ Nguyên Châm ác nghiệt kia! Vút! Bất cười đắc ý, lão Xạ Hồn lao đến đón đầu chàng:

- Đỡ! Vù...Vù...Thêm thất kinh, chàng phải phát kinh ngăn đỡ! Vù...Ào...Ào...Ầm! Hự! Cười lên sảng sặc, lão Xạ Hồn rú lên:

- A...! Nội lực người kém thế sao? Hoá ra nãy giờ người chỉ muốn hí lộng Xạ Hồn Lão Tổ này! Ha...Ha...Vừa cười, lão vừa động thân lao đến, quật cho chàng một kinh chí mạng. Vù...Vù...Chợt có tiếng mục Kiều Tài Nhân hô hoán:

- Chậm thế sao, Đại Thúc Thúc? Đừng để cơ hội vượt khỏi tầm tay! Nhanh lên nào! ! Đó là lúc Định Hoàng đang bối rối trước khi thế lạng lẹ của lão Xạ Hồn, lão nào dễ bỏ qua! Do đó, lão cố tình diên trì việc phát động Tiêu Xạ Hồn, vẫn tiếp tục giữ nguyên chiêu thế, quyết hạ thủ chàng! Vù...Thật bất ngờ, bóng dáng của Bạch Diện Quái Nhân kia chột cuộn cuộn lao vào bóng chưởng của lão Xạ Hồn:

- Chớ hại mạng Định ca ta! Đi! Vù...Ầm! Ầm! Ngay sau đó, trước mặt lão Xạ Hồn liền có hai Bạch Diện Quái Nhân! Cảm thấy nguy, lão lẹ tay lấy Xạ Hồn Tiêu ra! Chính lúc này! Vút! Nhị Lão Tổ lập tức hiện thân cạnh lão Xạ Hồn, miệng rít lên phần nộ:

- Chúng là người của Bạch Vân Môn, ta...Lão Xạ Hồn cũng phần nộ quát:
- Ta còn biết một trong hai chính là tiểu tử độ nào đã tiếm phục vào bốn bang! Không thể buông tha chúng phen này! Vút! Mụ Kiều Tài Nhân bỗng lẳng lẽ lao đến:
- Là Bạch Vân Môn thì càng đáng chết! Đại Thúc Thúc hãy giao cho tiểu điệt! Đờ! Vù...Nhị Lão Tổ cũng quát:
- Lão đại cứ lo phát động Xạ Hồn Khúc! Hãy để chúng cho bọn ta! Vù...Vù...Diễn biến xảy ra quá nhanh khiến Tây Môn Nguyệt trong lốt Bạch Diện Quái Nhân thứ nhất chỉ biết kinh hãi hỏi chàng:
- Định ca sao rồi? Chúng ta phải làm gì đây? Định Hoàng cũng kinh tâm nhìn hai luồng chưởng của Kiều Tài Nhân và Nhị lão tổ cứ sầm sập lao đến! Tuy nhiên chàng vẫn quát:
- Cần phải ngăn lão Xạ Hồn lại! Đừng để lão có cơ hội...Đã muộn U...U...Tiếng tiêu Xạ Hồn đã cất lên, hàng loạt những tiếng kêu la vang trời vì đau đớn liên xuất phát từ cửa miệng của những nhân vật Phục Thanh Môn!
- Ôi chao!
- A...A...
- Xạ Nguyên Châm? ! ! A...Vẫn chưa hết những diễn biến hung hiểm, hàng loạt những bóng người liền ào ào lao về phía hai Bạch Diện Quái Nhân. Vút! Vút! ...Đó là Lưu Hoàng, Lưu Thúc, Giang Thanh, Gianh Nhật, là Từ Bình và một hai nhân vật Kim Ma Bang khác! Cảm nhận tình thế đang lâm vào tuyệt lộ, Tây Môn Nguyệt cả quyết chộp vào tay Định Hoàng:
- Chúng ta nguy rồi, Định ca! Chạy thôi! Định Hoàng cũng nhận ra tình thế đó! Nhưng vì quá phần uất trước thủ đoạn cực kỳ để hèn và hạ tiện của lũ ác ma, chàng giật tay lại:
- Nguy thì nguy, ta quyết phải giết ngay lão Xạ Hồn! Phản ứng của Định Hoàng làm việc lui đi phải chậm lại, đủ cho chưởng kinh của mụ Kiều Tài Nhân và của Nhị Lão Tổ có thời gian lao đến thật gần. Vù...Vù...Ầo...Ầo...Kinh tâm động phách, Tây Môn Nguyệt hét:
- Phát chiêu mau, đánh! Vù...Định Hoàng cũng phải phát chiêu nếu chưa muốn vong mạng Vù...Vù...Ầm! Ầm! Hự! Dư kinh bức lùi Định Hoàng và Tây Môn Nguyệt! Chưa hết, lớp giả diện trắng như sáp của Định Hoàng cũng bị chưởng phong thổi bay! Đang lúc Định Hoàng phải khom người thổ huyết, tiếng hô hoán của ba họ Giang, Lưu, Từ cứ ào ào vang lên:
- Là tiểu tử?
- Sao y từ từ họ Hoàng đổi sang họ Định?
- A ha! Y chính là Định Hoàng? Ta nhận ra người rồi tiểu tử! Người là hậu nhân của Thoái Phi Kiếm Định Sách? ! ! Mụ Kiều Tài Nhân lướt đến:
- Còn không mau cho ta biết Phật Công Thạch Bản phụ thân ngươi giấu ở đâu? Nằm xuống! Vù...Vù...Đến lúc này Tây Môn Nguyệt hoàn toàn hiểu. Thủy chung, việc Định Hoàng vẫn khư khư giữ kín lai lịch vì sợ mọi người vì thế sẽ lưu tâm đến Thạch Bản Phật Công! Và điều đó đang xảy ra, bắt đầu từ mụ Kiều Tài Nhân này! Định Hoàng chợt động nộ:
- Phật Công Thạch Bản nào? Ta...Mụ Kiều Tài Nhân vẫn lao đến:
- Người vẫn giấu ư? Nền nhớ, chính vì bướng bỉnh mà phụ thân ngươi mới bị bản nhân đoản mạng! Nhận rõ mụ chính là hung thủ sát hại phụ thân, Định Hoàng liền linh phát kình:
- Ta phải giết ngươi! Vù...Vù...Kinh hãi, Tây Môn Nguyệt bất chợt vươn tay chộp vào Định Hoàng. Hự! Chế ngự xong Định Hoàng, Tây Môn Nguyệt vì thế phải phát kình thay cho chàng, đỡ vào chưởng lực uy mãnh của mụ Kiều Tài Nhân. Vù...Ầm! ! Đã có ý định trước, ngay khi tiếng chạm kình vang lên, Tây Môn Nguyệt lập tức nương theo sóng kình tung thân của Định Hoàng cùng lao đi Vút! Mụ họ Kiều quát tháo giận dữ:
- Đuổi theo! Vút! Tiếng hô hoán truy đuổi của bọn Lưu Hoàng cũng náo nhiệt vang lên:

- Đứng lại!
- Chạy đâu cho thoát!
- Mau ném Xạ Nguyên Châm! Hồn phi phách tán, Tây Môn Nguyệt dồn toàn bộ chân lực vào thân pháp Vút! Càng hoảng sợ, Tây Môn Nguyệt càng chạy nhanh hơn và nàng bất kể phương hướng! Vút!
- oOo-

31. Tử Sa Hà

- Kẻ thù vẫn truy đuổi, hiện chúng ta đang ở đâu, thiếp không biết! Chúng ta làm gì đây, Định ca? Do chỉ bị chế ngự huyết Định Thân nên từ này giờ dù không thể cử động được nhưng Định Hoàng vẫn biết đang lâm vào tình thế nào! Chàng cười gượng:

- Ta quá nóng nảy, thiếu nhẫn nại, suýt làm hệ lụy đến nàng! Cũng may, nhờ nàng cứu ta và ta đã có đủ thời gian suy nghĩ! Thế này vậy, nàng hãy hành động như thế này...thế này...

Được chàng điềm chỉ, Tây Môn Nguyệt vừa thán phục vừa nhanh nhẹn thực hiện theo kế sách! Vẫn phải đưa chàng cùng đi, Tây Môn Nguyệt dừng lại khi phát hiện một khu rừng! Tiếp đó, cũng theo chỉ điểm của Định Hoàng, Tây Môn Nguyệt dùng rừng cây, lập thành một trận thế kỳ môn! Không chui vào trận, nàng lại đưa Định Hoàng đến phía khác của cánh rừng! Lập xong trận thứ hai, nàng lại di chuyển. Vút! Cứ thế, nàng đã tuần tự lập tất cả năm lượt trận và cả hai thấp thỏm lo âu, nấp vào chỗ khuất cạnh đó để chờ đợi! Thời gian trôi qua tưởng chừng như vô tận, đủ cho cả hai có thời gian tọa công khôi phục nguyên khí!

U...U...Tiếng tiêu Xạ Hồn văng vẳng vang lên! Và phía trước trận thứ năm chợt xuất hiện năm bóng người! Không, như Định Hoàng vừa kịp nhìn rõ, tuy chỉ có năm bóng người xuất hiện nhưng sự thật có đến sáu nhân vật hiện hữu! Bốn người đứng đơn độc là Vũ Nội Tam Tổ và Kiều Tài Nhân! Riêng nhân vật thứ năm tuy chỉ là một lão bà da nhăn má hóp nhưng trên lưng lão bà phải cồng thêm nhân vật thứ sáu! Và Định Hoàng nhận rõ nhân vật thứ sáu đó chính là lão Phi Thiên Ma! Lão bị bắt động hai chi dưới, nếu không có cỗ xe đương nhiên lão phải nhờ người khác cồng đi! Nhưng sao lão lại bắt một lão bà quá cao niên kỳ công? Và lão bà này tuy thế vẫn theo kịp bốn nhân vật kia, chứng tỏ thân thủ của lão bà không phải bình thường, lão bà là ai? Định Hoàng thầm đoán: “Một lão bà có thân thủ bất phàm, hẳn lai lịch phải vào hàng vang danh thiên hạ! Vương Kiên nói, lão Phi Thiên đã khống chế được Kim Ma Bang, bọn kia phải cúc cung thuận phục lão, phải chăng vì sợ lão Phi Thiên làm hại lão bà kia? Như vậy, lão bà đó phải chăng đã từng là thái Bang Chủ Kim Ma Bang, chính là mẹ Kiều Kim Liên thuở nào đã từng hại lão Phi Thiên Ma và lão Vọng Thiên Quỷ?” Đúng như chàng đoán, lão Phi Thiên chợt lên tiếng khi phát hiện lão Xạ Hồn đang tìm cách phá thế trận nọ:

- Người khỏi phải phí công! Ta tin chắc, ngoài trận này ra thế nào cũng còn đôi ba trận nữa cũng trống rỗng như những trận bọn người vừa phá! Nào nói đi! Ta muốn biết địa điểm, nơi bọn người từng sát hại phụ thân của tiểu tử! Lão Xạ Hồn thở dài:

- Điều này, bẩm Bang Chủ, thuộc hạ thật sự không biết! Lão Phi Thiên Ma cười lạt:

- Rất có thể người và hai gã kia không biết thật! Nhưng thử hỏi, nếu ta bảo mẹ Kim Liên này phát động độc trùng, bọn người vì sắp chết không lẽ không tìm cách tự cứu mạng bằng việc giúp ta tra hỏi ra địa điểm đó sao? Lão Xạ Hồn và hai lão kia cùng biến sắc:

- Thuộc hạ...thuộc hạ...Định Hoàng hiểu, hoá ra trước kia mẹ Kiều Kim Liên đã khống chế Vũ Nội Tam Tổ bằng việc hạ Độc Trùng vào người họ! Chàng nghe lão Phi Thiên Ma cười quái gở:

- Thế nào? Bọn người đang lưỡng lự? Không giúp ta thì sợ ta bảo mẹ Kim Liên phát Độc Trùng, giúp ta thì lại sợ sau này mẹ Kim Liên vì giận sinh hận, không dùng thuật chung phòng, giúp bọn người tạm thời trấn áp cơn đau? Ha...Ha...! Xem ra cách mẹ Kim Liên thu dụng người cũng rất cao minh! May cho ta, năm mươi mấy năm trước lão Vọng Thiên Quỷ kịp xuất hiện, bằng không ta và mẹ chỉ cần một lần giao hoan

thôi, ta đã bị mù năm thóp! Ha. . Ha...Định Hoàng đỏ mặt, mắng thầm: “Dùng nữ sắc để hại người, vậy mà còn bảo đó là cách cao minh! Hừ! Thảo nào lần trước ta cứ thấy lão Xạ Hồn luôn miệng thoái thác, cứ tìm cách tránh mặt mù Thái Bang Chủ! Hoá ra mù tuy già nhưng vẫn ham thích chuyện nam nữ! Vũ Nội Tam Tổ có chết cũng là đáng!” Chỉ mới nghĩ đến đây, diễn biến ở bên ngoài đã thay đổi! Sau một lúc đôi co như thế nào đó, lão Xạ Hồn bỗng hất hàm về phía mù Kiều Tài Nhân:

- Hạ thủ Định Sách là ả! Biết hay không biết địa điểm đó, Bang Chủ hãy hỏi ả! Lão Phi Thiên Ma cười lạnh:

- Kiều Nhi! Tuy ngươi là cốt nhục của Vọng Thiên Quý, bằng hữu của lão Phi Thiên này, nhưng ta cảnh báo ngươi: nếu ngươi định tìm cách chiếm đoạt Phật Công Thạch Bản cho riêng ngươi, hầu xem đó là cơ hội cho ngươi sau này đả bại ta, mù Kim Liên mẫu thân ngươi nữa cũng đừng mong thoát mạng! Kiều Tài Nhân biến sắc:

- Phi Thiên bá bá nên hiểu cho, Kiều Nhi đã tìm kiếm cùng khắp ở nơi đó rồi, không hề nhìn thấy cái gì gọi là Phật Công Thạch Bản! Dễ dàng nhất là bá bá phải tiếp tục truy tìm tiểu tử Định Hoàng! Vật đó chắc chắn do y cất giữ! Phi Thiên Ma cười nhẹ:

- Có điều này ngươi có lẽ không biết, Định tiểu tử đã cùng ta chịu chung số phận ở Lạc Tiên Cốc những bốn năm dư! Tiểu tử vẫn không biết gì về Phật Công Thạch Bản! Thôi nào, nếu muốn mẫu thân toàn mạng, hãy mau mau đưa ta đến nơi đó! Và ta tin chắc, lúc này Định tiểu tử cũng trên đường tìm đến nơi đó! Kiều Tài Nhân quả quyết:

- Cứ theo tính cách của tiểu tử, y dám lập nhiều trận như thế này chỉ là cách kéo dài thời gian! Kiều Nhi đoán, tiểu tử đang bị nội thương trầm trọng, không thể chạy xa như bá bá nghĩ! Lão Phi Thiên gầm lên:

- Ngươi hiểu tiểu tử bằng ta sao? Y giảo quyết một thì ta giảo quyết mười! Ngươi đừng quên cũng do ngươi bầm báo, cạnh tiểu tử vẫn còn có Bạch Diện Quái Nhân! Y chạy được đến đây là do Bạch Diện Quái Nhân giúp, có sao lúc này Bạch Diện Quái Nhân tiếp tục giúp y, đưa y đến nơi y cần đến? Kiều Tài Nhân thở dài:

- Bá bá chớ nên quên, tuy bọn chúng bị Xạ Nguyên Châm khống chế nhưng rất có thể chúng nhờ công phu Bạch Vân Môn nên đã hoá giải thủ pháp này. Tiếng tiêu Xạ Hồn tuy không thể ảnh hưởng đến nhưng chúng nhất định phải ở gần đây! Lão Phi Thiên bĩu môi:

- Ngươi giáo hoá ta hơi nhiều rồi đó! Nào chọn đi, hoặc làm theo ta hoặc cứ nhìn mẫu thân ngươi mất mạng. Dứt lời, từ miệng lão bà nọ bỗng vang lên tiếng hét:

- Ôi chao...! Kiều Nhi! Hãy cứ làm theo lão mau! Cố che giấu sự phẫn uất, Kiều Tài Nhân hậm hực:

- Đi thì đi, mau đến Vọng Nguyệt Đầu tại Côn Luân Sơn! Mù Kiều Kim Liên thở ra gay gắt:

- Thế nào, Kiều Nhi nói rồi đó, đi ngay bây giờ chưa, lão Ma? Phi Thiên Ma bật cười:

- Tuy mù, mù không đưa ta đi, làm sao ta đi được? Ha...Ha...Họ bỏ đi thật nhanh khiến Định Hoàng thất kinh vì khinh thân pháp lợi hại của lão bà Kiều Kim Liên! Chờ họ đi một lúc khá lâu, Tây Môn Nguyệt vừa lột bỏ lớp giả diện vừa lo lắng:

- Định ca giấu Phật Công Thạch Bản ở đâu? Có đúng như thiếp vừa nghe không? Chàng lạnh giọng:

- Không sai, tuy nhiên, bọn chúng đã tìm nhiều lần mà không thấy thì lần này cũng vậy! Chúng ta cũng phải đi thôi! Nàng kinh ngạc:

- Đuổi theo ư? Chàng lắc đầu:

- Không! Mà là đến Tử Sa Hà!

- Tử Sa Hà? Định ca muốn giải nguy cho Tây Phương Phật? Chàng gật đầu:

- Tình thế lúc này nhất thiết phải có một đại cao thủ như Tây Phương Phật! Cứ đi đi! Sau một thoáng ngần ngừ, Tây Môn Nguyệt lặng lẽ đưa chàng cùng đi! Cả hai ngược Bắc, trong khi bọn Phi Thiên Ma lại qua Tây, song phương thế là không chạm mặt. Định Hoàng ngao ngán nhìn xuôi theo dòng cát cứ chậm chảy:

- Quả nhiên đúng như Triển Thiệt nói, trên đời này lại có một Tử Sa Hà thật! Riêng Tây Môn Nguyệt thì nhìn dòng cát bằng cảm tình thật bi quan:
- Đến một vật cực nhẹ như lông chim Điều chúng ta vừa thả xuống vẫn bị nhấn chìm vào lớp cát chảy, chúng ta đừng mong gì tìm thấy một Tây Phương Phật còn tại thế! Định Hoàng cũng phải thừa nhận điều này:
- Không sai, ta biết, bất kỳ ai rơi vào chốn này, không nói chi đến chuyện không tìm thấy vật thực, đến không khí để thở e cũng không có? Sau đó, chàng bỗng đổi giọng:
- Tuy nhiên vẫn có một điều đáng phải suy nghĩ, Tây Phương Phật hầu như thất tung cùng một lúc với Phi Thiên Ma và Nho Tiên! Nhưng vào mười mấy năm trước đây, mảnh tảng bào do chính Tây Phương Phật thủ bút mới đến tay Triển Thiệt! Chứng tỏ cho đến lúc đó Tây Phương Phật vẫn còn sống! Tại sao? Tây Môn Nguyệt nghi ngại:
- Biết đâu Tây Phương Phật viết đã lâu, mãi sau này mảnh tảng bào nhờ dòng cát đưa đẩy mới có dịp xuất hiện! Chộp lấy câu này, Định Hoàng bảo:
- Như vậy, có một vị trí khiến mảnh tảng bào bị hất lên! Chúng ta cần phải tìm ra nơi đó! Vút! Thấy chàng phi thân chạy theo dòng cát, Tây Môn Nguyệt lo ngại chạy theo! Vút! Cũng như dòng nước, bề mặt của dòng cát chảy cũng có chỗ hẹp chỗ rộng! Ở chỗ rộng, do mặt cát thoáng nên có gió thổi vờn qua! Và thế là có dịp cho bụi cát tung bay mịt mù! Định Hoàng dừng lại, đứng từ xa nhìn vào lớp bụi mù dày đặc nhất:
- Phải chăng đó là cơ hội cho mảnh tảng bào được dịp tung bay lên, khiến Triển Thiệt nhặt được? Dứt lời, chính chàng tự bế khí, lao tiếp vào chốn bụi mù! Kinh hoàng, Tây Môn Nguyệt đuổi theo Vút! Vút! Cố ngăn chàng lại, trước lúc thị tuyến của cả hai bị bụi cát che mờ, Tây Môn Nguyệt bảo:
- Thân thủ lúc này của thiếp cao hơn chàng! Hãy để thiếp vào đó thám thính trước! Cẩn nhắc lợi hại, chàng lại thừa nhận:
- Được! Nhưng nàng chớ quá mạo hiểm! Và phải quay ra ngay! Nàng mỉm cười:
- Thiếp biết rồi, chàng yên tâm!

Vút! Nhưng Định Hoàng hết yên tâm khi nửa canh giờ trôi qua vẫn không thấy Tây Môn Nguyệt xuất hiện! Chứng tỏ giữa lớp bụi mù kia phải có điều bí ẩn! Lo lắng cho hôn thê, đến lượt Định Hoàng lao vào.

Vút! Trước tiên, chàng không thể mở mắt! Kế đó, toàn thân bị cát bắn vào đau nhói khiến cước bộ của chàng phải chậm lại! Sau cùng, nền đất dưới chân tuy vẫn cứng nhưng chân chàng vẫn phải thọc sâu qua lớp cát dày đến gối! Di chuyển khó khăn như thế này, chàng bảo Tây Môn Nguyệt quay lại ngay là điều rất khó khăn! Nghi ngờ đây là lúc Tây Môn Nguyệt đang quay lại, không muốn Tây Môn Nguyệt quay ra nhưng vẫn không thấy Tây Môn Nguyệt đâu. Biết nàng đã gặp chuyện chẳng lành, Định Hoàng chuẩn bị cho lần vào thứ hai! Trước hết, chàng xé một vạt áo, cuộn lại thành một túi trùm kín đầu! Sau đó, một tay giữ chặt túi lụa để nó không bị bụi mù toé bay, tay còn lại chàng đặt trước ngực, túm giữa y phục cho gọn! Sau cùng chàng lao vào! Lần này vì không cần bế khí, Định Hoàng mạnh dạn hơn trong việc vừa di chuyển vừa dùng chân sờ soạn khắp nền đất! Nhân đó, sâu trong lớp cát dày, Định Hoàng phát hiện có một nơi đang thông thả hút lớp cát xuống dưới! Chàng kêu thầm: “Đây là nguyên do khiến lớp cát ở đây chỉ dày đến gối là ngừng lại! Chúng có chỗ thoát xuống! Bằng không, theo thời gian, nơi này phải bị lớp cát tụ cao như một ngọn tiểu sơn chứ chẳng không! Phải chăng vì sơ ý Tây Phương Phật đã rơi vào đây?” Cẩn trọng, Định Hoàng di chuyển thành vòng, đến khi biết chắc không còn chỗ khả nghi nào khác chàng mới quay lại chỗ lúc này! Thầm nhủ với lòng, chàng đã cùng nàng thề nguyện sống chết, dù biết là nguy hiểm vẫn phải bước, Định Hoàng lập tức vận khởi chân lực khắp toàn thân, quăng mình vào huyết khẩu nộ! Cát cọ xát quanh thân, y phục chàng bắt đầu rơi tả! Chàng cảm nhận được điều đó khi thấy khắp mặt bắt đầu bị rất bỏng, chứng tỏ, cả túi lụa trùm đầu của chàng cũng bị quá nhiều hạt cát nhỏ cọ xát phá hỏng! Đến lúc này không thể nào ý tưởng vào lớp vải che mặt, chàng đành phải bế khí, hi vọng đến một lúc nào đó, lúc hoàn toàn không thể nào bế khí được nữa lớp cát quanh chàng sẽ không còn!

May thay, điều đó không ngờ lại đến! Quanh thân chàng nhẹ hẫng đi, tiếng cát chảy không còn nữa, việc bị cát cọ xát cũng không còn! Đánh liều, chàng hé mở mắt từ từ! Thật lạ, tuy không có bất kỳ hạt cát nào xuất hiện và lọt vào mắt chàng, nhưng quanh chàng dường như chỉ toàn là bóng tối, chàng không còn nhìn thấy gì nữa! Từ từ trút ra những trọc khí, khi biết xung quanh thật sự không còn cát, chàng mới dám hít

luồng thanh khí mới vào người! Như được tái sinh, Định Hoàng bắt đầu vừa dịch chuyển vừa dùng tay và chân để sờ soạng. Chàng muốn biết nơi chàng vừa rơi xuống là một nơi có địa hình như thế nào! Đang di chuyển, chân chàng bất ngờ vấp vào một vật mềm nhũn. Phịch! Chàng ngã và vô tình nằm vắt ngang vật mềm nhũn nọ! Khẽ đưa tay mò tìm, chàng chạm phải một mái tóc dài buông xoã vẫn còn dính đầy bụi cát! Kinh nghi, theo mát tóc, chàng sờ soạng dần theo!”Đây là ngũ quan, đây là cổ! Trên cổ có một sợi dây, kèm theo mảnh ngọc! Là nàng?” Biết rõ đó là Tây Môn Nguyệt. Định Hoàng lập tức dùng đủ cách giúp nàng có thể hô hấp trở lại! Nàng đã bế khí khá lâu và khi không thể chi trì nàng buộc phải hít vào! Nhận định trong khí quản vướng không ít cát khiến nàng phải ngừng thở! Dùng tay cậy miệng, moi ra một lớp cát đầy, sau đó chàng truyền nội lực, thúc ép chân khí của nàng phải dẫn lưu! Khi chân khí đã dẫn lưu được, đạt đến mức bị dồn nén, Định Hoàng vỗ mạnh vào hộ tâm của nàng:

- Thở ra! Phụt! Oẹ! Dù không nhìn thấy gì nhưng qua những thanh âm vừa nghe Định Hoàng biết Tây Môn Nguyệt không chỉ thở ra những lớp cát đã lọt vào khí quản mà nàng còn bị thổ huyết, tổng khứ mọi uất khí bị dồn tụ! Thế là ổn, chàng vừa dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt để giúp nàng lai tinh hoàn toàn vừa khẽ khàng lên tiếng gọi:

- Nguyệt muội! Nàng cảm thấy thế nào? Nếu vẫn còn cảm thấy trì trệ trong hô hấp, hãy tự động khử ra! Nàng nghe được! Có tiếng nàng thở khình khịt, sau đó là tiếng kêu hoảng:

- Ô hay! chúng ta đang ở đâu đây, đại ca? Còn y phục của thiếp sao...Nàng ngừng lời vì cảm thấy khó nói! Định Hoàng đỡ nàng ngồi dậy:

- Nào chỉ có nàng, y phục của ta cũng đã bị qua nhiều lần cọ xát nên đã rách rồi, không còn dính vào thân! Nào hãy cho ta biết, phải chăng nàng bất ngờ lọt vào một huyệt khẩu? Nàng đáp lí nhí:

- Đúng vậy! Nhưng trước đó, do bế khí đã lâu, thiếp vừa há miệng thì...Chàng phì cười:

- Không mất mạng là may rồi! Việc không còn y phục, xem nào, ta và nàng không nhìn thấy nhau, nàng đừng ngại nữa! Nàng nhờ đó mà hết ngại ngần thật:

- Vậy còn chàng, sao chàng có thể tỉnh lại trước nhờ đó cứu được thiếp? Chàng giải thích:

- Ta vào tìm một lần, thấy bất ổn, ta quay ra! Vào lần thứ hai ta đã có sự chuẩn bị cho nên ta không bị như nàng mà vẫn tỉnh cho đến lúc tìm thấy nàng! Nàng bối rối:

- Và chàng đã sờ soạng...

- Thôi nào! Đây đâu phải lần đầu? Vả lại chúng ta trước sau gì cũng là phu thê! Nàng đừng nhắc chuyện này nữa! Sợ khó kèm lòng, Định Hoàng vội chuyển sang đề tài khác:

- Nơi này ắt hẳn thế nào cũng có lối thoát, ta và nàng cần phải rời nơi này ngay! Đứng lên đi! Chàng đứng lên trước và cố tình tìm lấy bàn tay nàng! Để nàng đỡ ngại chàng bảo:

- Cần phải vận dụng thính lực, chúng ta cứ im lặng mà đi! Chàng đi trước dẫn nàng theo sau! Có bóng tối ngăn cản, lại chỉ có tay chạm nhau, Tây Môn Nguyệt dần trấn định, đi theo chàng! Đột nhiên có tiếng chàng vang lên:

- Ở đây có một khe đá! Nàng thăm thì:

- Cần phải dò xét kỹ trước khi tiến vào! Chàng đáp:

- Cũng phải! Hãy cứ để khe đá ở đấy, phía trước vẫn còn lối, chúng ta đi tiếp. Được một lúc chàng lại kêu:

- Có một khe đá thứ hai, ôi chao! Lại một khe đá nữa! Do phát hiện nhiều khe đá, chưa biết theo lối nào mà thoát, Định Hoàng tiếp tục mò tìm. Đến một lúc chàng dừng lại, lẩm bẩm:

- Nếu vị trí của tất cả chín khe đá này được ta ghi nhớ không lầm, chúng có phương vị như một trận cửu cung. Có lý nào ở đây lại là nơi lưu ngụ của một cao nhân về kỳ môn thuật? Đột nhiên nàng hỏi:

- Như Triển Thiết bảo, Tây Phương Phật đã phát lời cầu cứu, đúng không? Chàng bưng bình:

- Không sai! Tây Phương Phật chỉ kêu cứu khi gặp chuyện hung hiểm. Nhưng Tây Phương Phật không mất mạng, phải chăng là do Tây Phương Phật bị giam vào chính trận Cửu Cung này? Dứt lời do đã biết chắc

đây là trận đồ Cửu Cung, Định Hoàng tuy vẫn dò dẫm nhưng vẫn mạnh dạn kéo Tây Môn Nguyệt cùng đi. Di chuyển theo cách duy nhất của trận Cửu Cung, đến một lúc chàng nghe có những nhịp thở nhẹ nhẹ! Tây Môn Nguyệt cũng nghe nên lên tiếng:

- Ở phía trước cách chúng ta ba trượng như có người ẩn thân. Thanh âm của Tây Môn Nguyệt lập tức nhận được thanh âm hồi đáp:

- A di đà phật! Nhị vị cố tình vào hay tình cờ lọt vào? Định Hoàng mừng rỡ:

- Lão tăng là Tây Phương Phật? Bọn văn bối vào là do một bằng hữu nhặt được mảnh tảng bào của lão tăng.

- A di đà phật! Thật kịp lúc, kịp lúc! Lão lại ngờ đó lại chỉ là hành vi vô dụng, lúc lão nạp quá tuyệt vọng! Tiểu thí chủ sư môn như thế nào? Định Hoàng không đáp, chỉ hồi thức:

- Chuyện đó không cần vội, lão tăng hãy mau theo văn bối thoát khỏi nơi này!

- A di đà phật! Nếu là trước đây thì đó là nguyện ý của lão nạp, nhưng bây giờ đã muộn lắm rồi! Lão nạp cần biết ngay gốc gác sư thừa của tiểu thí chủ hoặc của tiểu cô nương kia...Định Hoàng chưa kịp hiểu, Tây Môn Nguyệt đã tự lên tiếng:

- Tiểu nữ ở Bạch Vân Môn, không đủ tư cách tiếp nhận chân truyền của lão tăng, nếu đó chính là ngụ ý lão tăng! Chàng vụt hiểu! Đây là chuyện đã một lần xảy ra cho chàng. Khi Nho Tiên một hai cũng ép chàng ngồi xuống và tiếp nhận chân lực. Chàng kêu:

- Có lý nào tuổi trời của lão tăng đã mãn, giống như Nho Tiên ba năm trước?

- A di đà phật! Tiểu thí chủ đã là truyền nhân của Nho Tiên? Vậy là không được rồi! Tây Môn Nguyệt lại lên tiếng:

- Chủ ý của lão tăng như thế nào tiểu nữ hiểu. Phu quân của tiểu nữ vì một sự biến đã mất hết nội lực do Nho Tiên lão tiền bối trao truyền. Hiện giờ y còn nội lực từ Hoàng Tinh Đổm của Hồng Long Linh Xà...Chàng ngắt lời:

- Nguyệt muội đừng nói nữa. Cần phải khuyên bảo lão tăng xuất thế, có như vậy mới trừ khử lão Phi Thiên Ma. Hơn nữa Định Hoàng này nhất định phải luyện cho bằng được Phật Công Thạch Bản để báo phụ thù.

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai! Tiểu thí chủ nếu được Nho Tiên chân truyền đủ chứng tỏ tiểu thí chủ đã qua một lần lựa chọn, còn nữa, lời của tiểu thí chủ cho biết tiểu thí chủ là người trung hậu, hợp cách theo ý định lão nạp. Có tiếng lão tăng Tây Phương Phật háng giọng, kèm theo nhịp hô hấp trì trệ:

- Công phu Phật Công Thạch Bản nếu có cũng là công phu phật môn. Lão nạp sắp viên tịch đến nơi. Chút chân khí này truyền cho tiểu thí chủ chỉ có lợi không có hại! Chưa hết, địa hình chốn này quá kỳ bí, do lão nạp không thể tìm hiểu. Nhưng lão nạp đoán đây phải là nơi đã từng có bậc cao nhân lưu ngụ, tiểu thí chủ hãy thay lão nạp làm minh bạch chuyện này. Chàng chưa kịp thối thoát thì đã nghe lão tăng Tây Phương Phật bảo:

- Đừng để chậm nữa, Phi Thiên Ma cần phải có người như tiểu thí chủ trừ khử. Vẫn còn ngần ngại, chàng nghe Tây Môn Nguyệt hồi thức:

- Lão tăng không thể chi trì lâu, chàng không muốn giết Phi Thiên Ma để trừ hại cho Võ Lâm sao? Chàng miễn cưỡng tiến đến:

- Đại ân của lão tăng...

- Chớ phí thời gian! Chậm lắm rồi! A di đà phật...A di đà phật...Cứ thế lão tăng vừa niệm phật vừa trao truyền nội lực cho Định Hoàng. Tiếng niệm phật nhỏ dần rồi lịm hẳn. Biết Tây Phương Phật đã ra đi, Định Hoàng đứng lên nói với Tây Môn Nguyệt:

- Lão tăng cũng không còn tảng bào, nàng cứ đứng đó, tự ta sẽ an táng cho lão tăng. Nhờ tinh thông trận đồ, một lúc lâu sau chàng quay lại:

- Hoá ra lão tăng đã phải phạm giới để có thể tiếp tục chi trì tình huống này khá lâu. Ta tìm thấy nhiều côn trùng nhỏ đã từng làm vật thực cho lão tăng nhiều năm qua. Có tiếng Tây Môn Nguyệt thở dài:
- Thảo nào lão tăng cứ niệm phật mãi cho tới lúc tàn hơi. Chàng hăng giọng:
- Còn nữa, ta đã dò xét khắp nơi, nàng biết trước kia nhân vật nào từng lưu ngụ và đã lập trận Cửu Cung ở đây chăng? Tây Môn Nguyệt kinh ngạc:
- Là ai? Chàng bật cười:
- Quả là tẩu xảo! Đó là nhân vật đầu tiên đã tìm thấy Phật Công Thạch Bản! Theo di tự lưu lại trên một phiến đá, nhân vật này vì không muốn phá huỷ Phật Công Thạch Bản là vật do Đạt Ma tổ sư lưu truyền, nhưng lại sợ Phật Công Thạch Bản rơi vào tay kẻ ác, nhân vật này mới cất công tìm tới đây, lưu lại phương cách khai mở Phật Công Thạch Bản cho người hữu duyên sau này. Nàng nghĩ sao? Tây Môn Nguyệt hớn hờ:
- Còn nghĩ sao ngoài việc đây là thiên ý và cũng là do anh linh của lệnh tôn xui khiến. Chàng mau mau nghĩ cách thoát khỏi nơi này, tìm lại Phật Công Thạch Bản để luyện công phu thượng thừa. Chàng đáp:
- Đương nhiên! Nào, nàng hãy theo ta! Nhìn đỉnh Côn Luân phủ trắng tuyết, Định Hoàng cảm khái thốt lên:
- Ta cứ ngỡ không bao giờ quay lại chốn này nữa, nơi đã tạo cho ta một ấn tượng hãi hùng vẫn còn khắc ghi mãi trong ký ức. Vẫn như lần ở Tử Sa Hà, Tây Môn Nguyệt vẫn có cái nhìn nghi ngại, cũng một cảnh quan như Định Hoàng đang nhìn với cái nhìn hoài cảm! Nàng thốt:
- Chúng ta đã ngược Bắc rồi mới qua Tây, Có đủ cho lũ ác ma rời khỏi đây chưa Định ca? Chàng lạnh giọng:
- Không như nàng nghĩ, ta lại rất muốn gặp chúng ngay bây giờ! Chàng vừa dứt lời, một tràng cười bỗng vang lên:
- Ha...Ha...Ha...Tây Môn Nguyệt dựa theo tiếng xuất phát của tràng cười đề nhìn lên đỉnh núi Côn Luân và nàng kinh hoàng:
- Tất cả đều lưu lại đây, chờ chúng ta đến.
- oOo-

32. Phật Công Thạch Bản

- Vút! Vút! Năm bóng đen nhưng lại có đến sáu người và lão bà nọ mục Kiều Kim Liên là người đầu tiên chạm đất cho dù mục phải công thêm lão Phi Thiên Ma! Nhìn rõ chàng, lão Phi Thiên Ma cười ngặt nghẽo:
- Vậy là chúng ta vẫn gặp nhau phải không tiểu tử? Gặp là tốt, ha...ha...gặp muộn cũng là gặp, ha...Ha. Tuy vừa mới bảo Tây Môn Nguyệt là chỉ mong được chạm mặt lũ ác ma nhưng chính Định Hoàng cũng rõ chạm mặt như thế này có khác nào chạm mặt tử thần. Muốn thoát chết chỉ có một con đường duy nhất, phải tận dụng toàn bộ nội lực cũng như trí lực tìm con đường sống giữa muôn ngàn con đường chết. Tiên hạ thủ vi cường, Định Hoàng quắc mắt nhìn mục Kiều Tài Nhân cũng vừa vận hạ thân:
- Phụ thân ta, Thoái Phi Kiếm Định Sách là do mục đích thân hạ thủ? Kiều Tài Nhân bĩu môi khinh thị:
- Ngươi cần biết để làm gì? Báo thù ư? Ngươi đủ năng lực ư? Định Hoàng vụt quát:
- Nguyệt muội! Đánh! Và chính chàng động thân lao như tia chớp vào mục Kiều Tài Nhân:
- Đỡ!
- Vút! Vù...Vù...Giờ mới rõ tại sao mục tử ra khinh thị, cái bĩu môi của mục vụt biến mất, thay vào đó mục cuồn cuộn nộ phát kình:

- Giải thật! Hoá ra trước đây người đã giả vờ như người bị suy giảm chân lực! Được, xem chiêu:
- Vù...Vù...Mắt chàng vụt loé sáng khi ở bên cạnh cũng vang lên tiếng quát lạnh lạnh của Tây Môn Nguyệt:
- Lão Xạ Hồn, ta và lão phen này quyết phải phân thắng bại! Đỡ!
- Vù...Nghe đến đây là đủ, Định Hoàng bất ngờ thu kinh thứ nhất và thần tốc quật nhanh kinh thứ hai:
- Vù...Vù...Có tiếng lão Phi Thiên Ma chép miệng:
- Vậy là xong! Tiểu tử lợi hại hơn ta tưởng. Lập tức:
- Ầm! Sau tiếng chấn kinh là tiếng thổ huyết của mục Kiều Tài Nhân:
- Người, ọe...! Sao người biết rõ yếu điểm của ta, ọe...Nhị Lão Tổ, Tam Lão Tổ, cả hai không hẹn mà đồng, cùng lao ập vào chàng:
- Tiểu tử to gan! Đỡ!
- Công phu của người vụt tăng tiến, phải chăng là nhờ Phật Công Thạch Bản? Hay mau giao ra!
- Vù...Vù...
- Ầo...Ầo...Liếc nhìn về phía Phi Thiên Ma, Định Hoàng thấy sắc mặt lão ta ra chiều đăm chiêu tư lự, một cơ hội tốt cho chàng triệt hạ bớt vây cánh của lão. Chàng bật cười ngạo mạn:
- Muốn ta giao ra ư? Thì đây đỡ!
- Vù...Vù...Hữu thủ quật kinh vào Nhị Lão Tổ và bất ngờ chàng quay người về phía Tam Lão Tổ:
- Sao lão dám dùng chiêu này, là chiêu ta đã chỉ ra chỗ sơ hở trước kia, đáng trách thật, đỡ!
- Vù...Việc chàng đột ngột thu hữu kinh làm cho Nhị Lão Tổ phải nhớ việc gì vừa xảy ra cho mục Kiều Tài Nhân! Do đó lão cũng thu kinh. Phần Tam Lão Tổ, bị chàng vừa nói vừa hất tả kinh vào chỗ sơ hở của lão thật, lão bối rối bước lùi và tìm cách che chắn chỗ hở! Không bỏ lỡ cơ hội, chàng vụt quay về phía Nhị Lão Tổ:
- Phục Ma Tam Thức! Đỡ! Đỡ! Đỡ! Chàng dồn dập quật đủ ba kinh phục ma vào Nhị Lão Tổ.
- Vù...
- Vù...
- Vù...Có tiếng lão Phi Thiên Ma bật quát:
- Lùi lại ngay, người không phải đối thủ của Phục Ma...Nhị Lão Tổ thừa biết điều đó, lão đang nhảy lùi ngay cả trước khi nghe Phi Thiên Ma bảo lão lùi.
- Vút...Tuy nhiên ý của Định Hoàng lại khác: nhân lúc Nhị Lão Tổ lùi, chàng tiến lên và thừa biết Tam Lão Tổ lằng lằng bám theo sau! Vờ như không biết, chàng quật kinh vào Nhị Lão Tổ:
- Đỡ! Vù...Vù...Ngay sau khi Nhị Lão Tổ vì kinh hoàng phải vội vàng phát chiêu ngăn lại, chàng bất ngờ ngoặt kinh vào lão Phi Thiên Ma vừa lọt vào đúng tầm chưởng của chàng:
- Là ta nói lão đó! Đỡ! Vù...Vù...Phi Thiên Ma có một thoáng ngỡ ngàng nhưng vẫn kịp buông tràng cười ngạo mạn:
- Người mà dám ư? Đi! Ha...Ha...
- Vù...Vù...Định Hoàng cũng bật cười:
- Đa tạ nha! Lão ma! Ha...ha...
- Ầm!
- Vút! Đến lúc này lão Phi Thiên Ma phải đổi tràng cười thành tiếng quát cực lớn:
- Lão Tam cần trọng nào! Nhưng tiếng quát của Định Hoàng đã kịp vang lên:

- Nạp mạng được rồi đó! Đỡ!
- Vù...Thật bất ngờ, Tam Lão Tổ vẫn đang rón ra rón rén định tìm dịp ám toán chàng, lão nào ngờ Định Hoàng dám mạo hiểm mượn lực phản kinh từ chiêu chưởng của lão Phi Thiên Ma để xuất kỳ bất ý lao vút vào lão với một ngọn kinh sấm sét. Lão ú ớ kêu lên:
- Người...Thịnh nộ lôi đình, Xạ Hồn Lão Tổ từ phía bên kia vụt quát:
- Chớ hại mạng lão Tam! Tiểu tử hãy...Tiếng hét lạnh lạnh của Tây Môn Nguyệt vang lên khiến lão Xạ Hồn phải ngừng lời:
- Sao lão không lo thân lão? Bạch Vân Long Tứ Phương, đỡ!
- Vù...Vù...Đây cũng là lúc ngọn kinh của Định Hoàng va mạnh vào Tam Lão Tổ:
- Ầm! Và chuông của chàng vậy là đã kết liễu một đời của Tam Lão Tổ ác ma.
- Oa!
- Phịch! Trợn to hai mắt như hai cái lục lạc, Nhị Lão Tổ cuồng nộ lao đến:
- Người phải đền mạng cho lão Tam! Đỡ! Đỡ! Đỡ!
- Vù...
- Vù...Định Hoàng vẫn ung dung chờ đợi, và đúng như chàng nghĩ ngờ, Phi Thiên Ma vẫn nhanh hơn Nhị Lão Tổ. Hay nói đúng hơn khinh thân pháp của lão bà Kiều Kim Liên quả nhiên lợi hại. Lão bà đưa Phi Thiên Ma đến với tiếng quát là tiếng quát của lão Phi Thiên Ma:
- Chớ nóng vội, lùi ngay! Hãy mau kết liễu nha đầu kia. Giao tiểu tử cho ta! Đỡ!
- Vù...Động thân sau nhưng lại đến trước và đến với một chưởng kinh di sơn đảo hải. Khí thế của lão Phi Thiên Ma khiến Định Hoàng phải nghi ngờ về ý định của chàng vừa nghĩ nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, chàng vẫn phải đối diện với sự thật. Chàng nhìn trừng trừng vào cách phát chưởng của lão Phi Thiên Ma mà dè dặt tung ra những chưởng thăm dò.
- Đỡ!
- Vù...
- Ầm! ! Lần thứ hai Định Hoàng lại mượn lực lao đi.
- Vút! Như đoán biết trước được ý nghĩ của chàng, lão Phi Thiên Ma gầm lên:
- Bám theo! Lão bà Kiều Kim Liên lập tức lao đến:
- Vút! Nhưng lão bà phải khựng lại như gặp phải một bức tường vô hình. Trên tay Định Hoàng lúc này là tấm thân nhuộm đầy huyết của mục Kiều Tài Nhân. Tuy chàng không mở miệng quát tháo gì, nhưng qua cách chàng đang nắm giữ mục Kiều Tài Nhân kia, mục Kiều Kim Liên thừa biết nếu mục lao đến tiếp tục ắt chàng sẽ có thái độ. Dù đó là bất kỳ thái độ nào, kết quả vẫn là một. Con của mục Kiều Tài Nhân phải chết. Mục Kiều Kim Liên đứng lại là phải. Tâm trạng của Kiều Kim Liên như thế nào lão Phi Thiên Ma thừa hiểu. Vì thế lão phần nộ gào thét:
- Lao tiếp! Nếu không ta lập tức giết mục. Đến lúc này Định Hoàng mới lạnh giọng lên tiếng:
- Cứ thử xem, Định Hoàng này sẽ không khách khí đâu. Mục Kiều Kim Liên đứng như trời trồng và đôi mắt mục quắc lên toàn những tia nhìn phần uất. Biết rõ khó lay chuyển được mục, Phi Thiên Ma chợt ấn tay vào hai đầu vai mục:
- Tiểu tử đừng tưởng như vậy là thoát, xem đây:
- Vút! Cái ấn tay của lão làm cho mục Kiều Kim Liên phải khụy xuống. Tuy thế mục lập tức sáng ngời hai mắt khi phát hiện Định Hoàng bất ngờ ném Kiều Tài Nhân qua một bên.
- Vù...Đã thế, chàng còn cố tình phi thân chéch qua một bên. Vút! Đến lượt đôi mắt đầy tinh quang của Định Hoàng ngời lên khi thấy mục Kiều Kim Liên thần tốc lao đến đón đỡ cốt nhục của mục là Kiều Tài Nhân.

Vẫn chưa hết những điều làm cho Định Hoàng đặc ý. Mụ Kiều Kim Liên ngay khi cứu được cốt nhục, bỗng the thé kêu lên:

- Lão Đại! Lão Nhị! Chạy thôi! Vút! Nhận ra tình thế có chiều thay đổi. Lão Xạ Hồn và lão Nhị lập tức kẻ buông bỏ Tây Môn Nguyệt, kẻ cắp lấy thi thể lão Tam cùng cuống cuống tháo chạy.
- Vút! Vút! Mặc cho Tây Môn Nguyệt ngơ ngác, Định Hoàng cười lồng lộng đỉnh Côn Luân:
- Bây giờ là lúc ta và lão công bằng quyết đấu đây. Phi Thiên Ma lão lại đây nào! Ha. . ha...ha...Lão Phi Thiên Ma hạ thân xuống, nửa ngồi nửa nằm sắp lên một gộp đá to cao. Lão phẫn hận nhìn chàng:
- Hoá ra người cố ý tạo ra tình huống này? Chàng khinh khỉnh nhìn lão:
- Cố ý hay không cố ý, chẳng phải lão muốn hỏi ta về Nho Tiên và về Phật Công Thạch Bản sao? Không hổ danh là một đại ma đầu từng làm rung chuyển võ lâm năm mươi năm trước. Do nhận ra tình thế đã rồi, lão Phi Thiên Ma nhanh chóng trấn tĩnh, lấy lại vẻ lạnh lùng và uy phong thuở nào. Lão nheo mắt nhìn chàng:
- Phật Công Thạch Bản thì người chưa có. Đủ hiểu, hoặc đó chỉ là thứ công phu ngoa truyền hoặc vật đó chưa thật sự đến tay người. Chàng nhìn lão thán phục:
- Ta đã đoán trước, lừa người khác thì dễ, lừa lão rất khó, không sai. Vậy lão chờ gì nữa không đến thu thập ta, trả mỗi hận bị Nho Tiên lập thêm trận giam giữ lão độ nào. Lão cười lạt, đầu gật gù:
- Người vừa có tâm cơ vừa rất xảo quyết. Hai lần vừa rồi ta biết người chỉ thăm dò và định tìm chỗ sơ hở trong chiêu thức của ta. Ta nghĩ cuối cùng ta cũng gặp được đối thủ xứng tay vừa sức. Chàng thăm thứa nhận những gì lão vừa nói và như vậy chàng cũng thừa nhận chàng chưa phải đối thủ của lão. Bởi cách nhận định sơ hở trong chiêu thức của đối phương, lão hiểu biết hơn chàng nên phải nhận định nhanh hơn chàng. Tuy vậy ngoài mặt chàng vẫn tỏ ra thản nhiên, cố tình cho lão biết một điều:
- Lão có hiểu chút nào về lời nói của mụ Kiều Tài Nhân lúc nãy không? Việc mụ đã bảo ta chỉ giả vờ như người bị suy giảm chân lực. Lão trúng kế của chàng:
- Ta cũng nghe chúng nói qua việc này. Ta nghĩ người đã thật sự bị giảm chân lực ở lần đó. Chàng khen vùi:
- Ta nói không sai, khó thể lừa được lão. Vậy lão có biết tại sao bỗng dưng ta có lại chân lực và có nhiều hơn trước không? Lão càng lúc càng bị chàng dẫn dụ:
- Tại sao? Mà này, người đừng bảo ta đó là nhờ Phật Công Thạch Bản nha. Ta không tin đâu. Chàng phì cười:
- Về việc này lão yên tâm, ta đã thừa nhận là lão đúng rồi. Riêng việc có lại chân lực ta không ngại cho lão biết. Đó là Tây Phương Phật đã trao hết chân truyền cho ta. Lão có muốn thử công phu Thiết Tự Hoá Phong của Thiếu Lâm không? Xem đây! Vù...Chát...Bằng ống tay áo được tុy kính. Định Hoàng quật nát tảng đá ở cách đó một trượng. Quá đủ cho lão Phi Thiên Ma tin. Vút...Phi Thiên Ma chống mạnh hai tay và xé gió lao đi. Định Hoàng quát:
- Sao lại bỏ chạy? Đứng lại nào. Nhưng lão Phi Thiên Ma đã chạy thực sự. Khẽ thở phào, chàng lôi tay Tây Môn Nguyệt chạy ào lên núi. Vút! Để giải thích muôn ngàn nghi vấn đang làm rối loạn tâm tư Tây Môn Nguyệt. Định Hoàng nói trong nỗi sợ hãi phập phồng:
- Phàm người càng có nhiều tâm cơ càng dễ đa nghi. Lão Phi Thiên Ma cũng vậy, nên ta cũng phải dùng trí để đo lường. Thở ra, chàng tiếp:
- Đầu tiên ta đã cho lão thấy rõ tâm cơ của ta, hoàn toàn không kém lão. Không cách này cũng cách khác, ta cho lão mục kích nội lực uyên thâm của ta. Việc hạ mụ Kiều Tài Nhân sau một kích duy nhất là nhằm ý này. Sau đó dùng tâm cơ buộc lão phải thừa nhận chính vì lão nên Tam Lão Tổ phải thiệt mạng. Lão bắt đầu dè dặt đối với ta. Tây Môn Nguyệt hỏi:
- Sao chàng cố ý nói cho lão biết chuyện Tây Phương Phật trao truyền nội lực cho chàng? Định Hoàng vẫn cứ thở ra:

- Nói có là không, nói không là có. Đạo lý này ta học ở Thoát Hư đại sư. Ta vận dụng đối với lão Phi Thiên Ma làm cho lão phải bán tín bán nghi hai việc. Một, ta thật sự được Tây Phương Phật trao truyền sở học. Hai, Phật Công Thạch Bản đã giúp ta như thế.
- Lão tin theo lời nào?
- Chưa thật sự tin vào lời nào. Cả hai điều, điều nào cũng đúng một nửa.
- Vì nghi hoặc lão phải bỏ chạy? Chàng lắc đầu:
- Không phải, nói chính xác là lão sợ ta nhìn thấy nhược điểm của lão. Khi chưa tin chắc là có thể thắng ta hay không, lão ngại càng giao chiêu lâu chừng nào càng dễ bị ta phát hiện chỗ sơ hở nhiều chừng ấy. Lão chạy là muốn tìm một chứng cứ xác thực, cũng là tạo cho lão một niềm tin là có thể thắng được ta. Thở dài, chàng ngán ngẩm:
- Ta vẫn luôn tự dặn lòng. Đối phó với lão là một điều thiên nan vạn nan, sơ sẩy là mất mạng. Tây Môn Nguyệt cũng sợ:
- Cả khi chàng luyện xong công phu Phật Công Thạch Bản cũng không chắc chắn thắng được lão ư? Chàng đưa mắt nhìn dăm ba hàng chữ có ghi trong lòng phiến đá Thạch Bản chàng vừa khai mở.
- Dù đây là tâm pháp Kim Cang thượng thừa, thử hỏi với kinh văn uyên thâm như vậy, ta phải mất bao nhiêu năm mới tạm gọi là thấu triệt? Chưa hết, như ở đây có ghi, kèm theo công phu này có phần chú giải, phần đó dĩ nhiên đã rơi vào tay Bạch Vân Thượng Nhân. Nàng nghĩ đi phải đến lúc cuối đời Bạch Vân Thượng Nhân mới tạm gọi là thông hiểu chỉ riêng phần chú giải đó. Ta hơn được sao? Nàng nhún mày nghĩ ngợi, sau mới hỏi:
- Nói như chàng, vị dị nhân ở Tử Sa Hà vì muốn thấu hiểu phần kinh văn này phải tìm một nơi hoang vắng như thế để ẩn diện tiềm tu? Chàng gật đầu:
- Không sai. Ta cũng nghĩ như vậy. Thật đáng tiếc vị dị nhân đó chỉ lưu lại cho hậu nhân cách khai mở Thạch Bản, không hề lưu lại những gì vị dị nhân đã thấu triệt. Chàng đứng lên, cất giấu miếng Thạch Bản vào chỗ cũ. Sau khi dùng lực ép miếng Thạch Bản trở lại hình dáng ban đầu. Chàng bảo:
- Chúng ta đi thôi. Bất luận thế nào cũng phải tận diệt Kim Ma Bang và trừ khử lão Phi Thiên Ma. Nàng ngăn lại:
- Chậm đã, thiếp nghĩ chàng chớ vội nản lòng. Đồng ý rằng Bạch Vân Tổ Sư chỉ có được phần chú giải nhưng giả sử vị dị nhân kia là người tìm thấy miếng Thạch Bản sau Bạch Vân tổ sư thì sao? Chàng giật mình:
- Ý nàng muốn nói: Bạch Vân Thượng Nhân vì thiếu tâm pháp này nên chỉ riêng phần chú giải đã làm Thượng Nhân mãi sau này mới thấu triệt? Tương tự vì dị nhân do đến sau nên không có phần chú giải, vị dị nhân phải gặp đủ khó khăn để đi đến chỗ thấu triệt? Tây Môn Nguyệt trở mắt nhìn chàng:
- Thiếp chỉ nảy ý nghĩ ngờ thôi. Không ngờ vừa nghe chàng đã hiểu và còn hiểu sâu xa, hiểu cả những điều thiếp không thể nào lường tượng ra. Chàng trầm ngâm, bỏ qua lời khen của nàng:
- Đó cũng là cách giải thích tại sao cho đến nay đối với mọi người công phu này vẫn chỉ là thứ ngao truyền. Phải rồi, Kim Cang Tuyệt Công phải có đủ hai phần, thiếu một kể như công phu không thành tựu. Tây Môn Nguyệt bắt kịp mạch suy nghĩ của chàng:
- Do thiếu phần tâm pháp, từ phần chú giải Bạch Vân Tổ Sư đã tự mày mò tạo ra một đường lối võ học biệt lập, đó chính là công phu Bạch Vân Môn. Chàng lại giật mình:
- Ta đang suy nghĩ, không biết bằng cách nào tìm lại được nguyên văn của phần chú giải đang thiếu. Lời của nàng khiến ta nảy một ý. Nàng mỉm cười:
- Thiếp cũng đoán ra. Chàng muốn xem qua kinh văn của Bạch Vân Môn? Chàng lúng túng:
- Ta chỉ tìm phần chú giải thôi. Nếu chỉ dựa riêng phần tâm pháp do Bạch Vân Thượng Nhân lưu lại ta e chỉ đúng có một nửa. Nàng lập tức nghiêm mặt:

- Thiếp nào dám nghi ngờ chàng vốn là trang quân tử đã làm thiếp khâm phục ngưỡng mộ. Đây chàng hãy xem. Có nguyên nhân chính đáng, chàng nhìn lướt qua mười hai mảnh da mỏng có kí tự rõ ràng. Trả lại cho nàng, chàng bảo:

- Tất cả chỉ là cách vận dụng công phu. Sau khi đã luyện qua tâm pháp Bạch Vân Môn, nàng hãy lấy ra hai nửa mảnh da bìa. Nàng trao ra. Có nửa mảnh cho đến giờ vẫn còn lẫn máu huyết của Kha lão đại, nên ký tự vẫn có đôi chỗ nhìn rõ. Đọc thoáng qua, chàng trả lại và cầm nửa mảnh da bìa còn lại. Đó là mảnh trước kia lúc Tây Môn Nguyệt dưới lốt Bạch Diện Quái Nhân trước khi xô Định Hoàng vào Tuyết Trận Lạc Tiên Cốc có cho chàng nhìn thấy một lần. Cầm nửa mảnh da bìa này, chàng không thể không nhớ lại câu chuyện lần đó. Hiểu ý, Tây Môn Nguyệt thoáng bối rối vì đó là lần sai phạm đầu tiên của nàng đối với người mà sau này rõ ra chính là hôn phu của nàng. Như muốn chuộc lỗi, nàng tự rạch chảy máu tay nhỏ từng giọt lên mảnh da bìa:

- Để thiếp giúp chàng nhìn thấy ẩn tự bên trong. Thật lạ, máu loang đến đâu, những ký tự liền xuất hiện đến đó và chúng dần dần tan biến đi khi máu phải đến lúc rơi trượt khỏi lớp da trơn mịn ở phía ngoài. Cầm kích sự hy sinh của nàng, chàng cố đọc thật nhanh, không để việc này kéo dài quá lâu làm Tây Môn Nguyệt phải phí nhiều máu. Chàng gật đầu:

- Được rồi, ta nghĩ đây là nguyên văn của phần chú giải. Bạch Vân Thượng Nhân phải giấu kín như vậy vì sợ sau này có người nhìn thấy rồi tự suy diễn theo ý riêng, dẫn đến những ý nghĩ lệch lạc. Nàng phải thừa nhận:

- Thiếp cũng cảm thấy như thế nên trước kia cứ mãi nghĩ không dám luyện. Chỉ sau này, nhờ chàng thiếp tìm thấy nửa mảnh sau. Từ đó việc luyện công thuận lợi hơn. Chàng đưa mắt nhìn quanh:

- Chúng ta cần phải tìm một nơi thật kín đáo, nàng và ta cùng chiêm nghiệm Kim Cang Tuyết Công này. Mỉm cười với vẻ hoàn toàn yên tâm, không lo Định Hoàng sau này khó đối phó với Phi Thiên Ma nữa, Tây Môn Nguyệt cùng đi với chàng.

-oOo-

33. Đại Âm Mưu

- Lâm Minh Chủ và những nhân vật từng bị Kim Ma Bang giam cầm cũng được buông tha.

Định Hoàng người cứ theo ta đến gặp mọi người ắt biết. Định Hoàng có lý do riêng để nôn nóng gặp những nhân vật đó. Tây Môn Nguyệt cũng nôn nóng, nàng luôn miệng hỏi Vương Kiên:

- Chương môn Hoa Sơn phái Tây Môn Quyền và ái nữ Tây Môn Tuyết phải chăng cũng được chúng buông tha? Đây là lần thứ hai Vương Kiên thấy Định Hoàng luôn đồng hành cùng Tây Môn Nguyệt. Y rất muốn biết lai lịch của nàng nên hỏi:

- Ta đã thấy cô nương và Định Hoàng hoá thân thành Bạch Diện Quái Nhân, sự thật thế nào? Cô nương là ai?

Nàng đưa mắt nhìn Định Hoàng. Chàng mãi trầm tư nên không phát hiện ánh mắt dò hỏi này. Do đó vì chưa biết ý của chàng, liệu đã đến lúc thổ lộ về lai lịch chưa, Tây Môn Nguyệt đành cười bí ẩn:

- Về lai lịch, Vương huynh xin thứ cho. Đến lúc gặp mọi người, Vương huynh sẽ rõ. Vương Kiên nhún vai:

- Không sao! Ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Hai nhân vật cô nương vừa hỏi đương nhiên cũng được tha như mọi người.

Thái độ của Tây Môn Nguyệt làm Vương Kiên nghi ngờ. Nàng sáng vụt hai mắt, tỏ ý rất mừng vì nghe tin này. Tại sao nàng mừng? Vì muốn biết và cùng là đề dò xét, từ đó Vương Kiên luôn để mắt đến nàng, một nữ lang vừa xinh đẹp, vừa có thân thủ tuyệt phẩm như Vương Kiên từng thấy nàng dưới lốt Bạch Diện Quái Nhân giao đấu bất phân thắng bại với một trong Vũ Nội Tam Tổ. Càng để mắt, Vương Kiên càng lấy

lầm lạ, hai nhân vật được nàng quan tâm là Tây Môn Quyền và Tây Môn Tuyết họ đang đứng ngay phía đầu cùng với Lâm Minh Chủ trông nhìn vào Định Hoàng vừa được Vương Kiên đưa đến, thế nhưng nàng dường như chưa hề biết Tây Môn Quyền hoặc Tây Môn Tuyết là ai. Nàng cố ý đưa mắt, tiếp tục dò hỏi Định Hoàng, nhưng sắc mặt ngưng đọng rất nghiêm trọng của chàng khiến nàng đành phải hỏi khẽ Vương Kiên:

- Vị nào là Tây Môn Quyền? Lòng nghi ngờ đã dâng lên đến tột đỉnh, Vương Kiên vụt hỏi lớn:

- Cô nương thật sự là ai? Tại sao cô nương chỉ quan tâm mỗi chàng môn nhân Hoa Sơn phái là Tây Môn Quyền tiền bối? Cách hỏi của Vương Kiên làm mọi người chú tâm. Kể cả Định Hoàng đang trong tâm trạng kỳ quặc cũng phải trở lại thực tại. Chàng đưa mắt nhìn thấy sắc mặt của Tây Môn Nguyệt lúng túng trông rất tội. Nàng lúng túng vì không biết phải nên nói hay cứ giấu kín lại lịch như chàng từng căn dặn. Chàng áy náy, kéo nàng sát vào người, hướng mặt về phía Tây Môn Quyền:

- A...Nhạc phụ. Tiểu tử muốn nói, a...a...mà thôi, mọi người hãy nhìn lại người thân của mình. Đây là Tây Môn Nguyệt, là...Tây Môn Nguyệt đã sẵn có dự cảm người được Định Hoàng đưa đến đối mặt là ai, nên chỉ cần nghe Định Hoàng nói đến đây nàng bật oà lên:

- Phụ thân! Cuối cùng nữ nhi cũng tìm lại được phụ thân. Không cần nói cũng biết Tây Môn Quyền ngờ ngàng đến chừng nào, kể cả Tây Môn Tuyết cũng thế. Cả hai cứ ngơ ngác hết nhìn Định Hoàng lại nhìn Tây Môn Nguyệt. Vương Kiên nào khác gì họ. Do đó để dễ bề dò xét, Vương Kiên lôi Tây Môn Quyền qua một bên:

- Đến đây, mọi người cần phải thật sáng suốt xem đây là chuyện gì. Tây Môn Nguyệt và Tây Môn Tuyết cũng vội bước theo. Động tâm, Nam Cung Hải cũng theo chân Tây Môn Tuyết. Với tánh đa nghi có đôi phần ác ý Đường Hoá Giao không bỏ lỡ dịp này cũng theo sát bên cạnh Nam Cung Hải. Trong khi đó, phát hiện sắc mặt cứ luôn trầm trọng của Định Hoàng, Lâm Tất Thắng minh chủ Võ Lâm không thể không hỏi:

- Sao thế? Bọn ta được tha, Kim Ma Bang tự tan vỡ, dường như thiếu hiệp không được mừng cho lắm? Định Hoàng chậm chậm điểm mặt từng người. Thiếu Lâm có Thoát Hoan, Thoát Hư, Thoát Trần. Võ Đang có Trang Huyền, Huyền Thanh. Các phái còn lại thì có Tây Môn Quyền, Đường Nhất Vi...! Chàng buột miệng:

- Vậy còn phương trượng thiếu lâm phái: Tịnh Trần đại sư đâu? Vẫn giữ nguyên sự nghi ngại, Lâm Tất Thắng đáp:

- Cũng như sự thất tung kỳ lạ của Từ Nhẫn, Từ Quái, và đôi phu phụ Viện Chủ Bách Hoa Viện, Lưu Hoàng đột nhiên đưa Tịnh Trần đi, sau không thấy quay lại. Chàng mở bừng hai mắt:

- Lúc Lưu Hoàng đưa Tịnh Trần đại sư đi, Minh Chủ có phát hiện điều gì khác lạ? Lâm Tất Thắng càng lúc càng tỏ ra nghi ngại về thái độ và sự chú tâm quá đáng của chàng đối với sự thất tung của Tịnh Trần đại sư. Thấy Lâm Tất Thắng chậm đáp, Huyền Thanh đạo trưởng chột lên tiếng:

- Vô lượng thọ phạt. Thiếu hiệp nhắc bản đạo mới nhớ: khi Lưu Hoàng đưa Tịnh Trần đi, bản đạo thấy trong ánh mắt của y loé lên cái nhìn rất kỳ lạ. Tựa như y đang phấn khích như sắp đạt một điều gì đó y hằng mong đợi. Chàng giật mình:

- Có chuyện đó sao? Ai trong chư vị tiền bối còn phát hiện điều gì khác nữa? Chuyện này rất hệ trọng, văn bối không thể không hỏi. Lâm Tất Thắng cau mày:

- Sao thiếu hiệp không nói rõ hơn, thiếu hiệp nghi ngờ điều gì? Đường Nhất Vi cười nhạt:

- Phải đó, chuyện mọi người được buông tha, kể cả bọn ta là những người gần đây nhất đã bị chúng khống chế và bắt giữ cũng được tha, sao người không quan tâm đến? Chỉ thấy người cứ ra vẻ thần thần bí bí, xem việc nhỏ thành chuyện to, bỏ chuyện to như không hề đáng để mắt. Tại sao? Chàng nhìn mọi người, thấy ai ai trong họ cũng tán đồng nhận định của Đường Nhất Vi. Nghĩ là họ đang chờ đợi một lời giải thích của chàng. Chàng cảm thấy khó xử. Nói thì chưa có đủ chứng cứ nên khó mong thuyết phục, còn như không nói thì càng làm cho họ nghi ngờ. Giữa hai điều này, chàng chọn đường lối trung dung, bằng cách đặt một nghi vấn:

- Chư vị đều là những nhân vật Nhất Môn Chi chủ, không lẽ trong chuyện này chư vị không phát hiện chút nghi ngờ nào? Đường Nhất Vi tái mặt:

- Sao? Người nghĩ người là ai? Ta đường đường là chưởng môn nhân môn phái Không Động, người có tư cách gì hỏi ta như muốn dạy dỗ ta? Tây Môn Quyền không hiểu đã tiến đến từ lúc nào, bỗng lên tiếng:
- Chậm đã! Chuyện gì đã xảy ra? Nhìn sắc mặt của Tây Môn Quyền, Định Hoàng biết gia viên lão đã đoàn tụ và không chừng mọi chuyện có liên quan đến chàng, lão đã được Tây Môn Nguyệt thuật lại tất cả. Điều này hoàn toàn đúng. Vì chàng nhìn thấy Nam Cung Hải, Đường Hoá Giao đang nhìn chàng bằng cách nhìn hoàn toàn khác với trước đây, nhất là khi cả hai nghe Đường Nhất Vi thuật lại những gì vừa xảy ra bằng giọng nói phẫn nộ. Đường nhất Vi kết thúc:
- Tây Môn huynh nghĩ sao về y? Phải chăng y quá ỷ trọng y là truyền nhân của Nho Tiên? Tây Môn Quyền nhìn chàng:
- Người muốn hỏi còn điều gì khả nghi không trong việc Lưu Hoàng bắt ngờ đưa Tịnh Trần đi? Chàng nghi ngờ:
- Nhạc phụ phát hiện điều gì? Tánh nóng nảy của Tây Môn Quyền, mọi người và Đường Nhất Vi đều biết. Vì thế Đường Nhất Vi càng thêm lạ khi thấy Tây Môn Quyền không sùng sộ như họ Đường nghĩ, trái lại hai chữ nhạc phụ được Định Hoàng lập lại lần này là lần thứ hai, khiến Đường Nhất Vi phải hiểu nội tình không như y nghĩ. Tây Môn Quyền đáp:
- Có một điểm lạ! Ta thấy trên tay Lưu Hoàng có cầm theo ngọn Xạ Hồn Tiêu. Huyền Thanh đạo trưởng xen vào, có ý kinh ngạc:
- Điều đó đương nhiên ai ai cũng thấy, và như chúng ta cũng suy đoán, ắt đó chỉ là ngọn Xạ Hồn Tiêu giả như trước đó La Nhược Phi đã cầm và đã bị Định thiếu hiệp đây phát hiện. Toàn thân Định Hoàng vụt giá lạnh, lạnh từ tâm tưởng cho đến toàn thân. Động thái của chàng khiến Vương Kiên phải thắc mắc:
- Thế nào? Trong việc này người phát hiện có mưu đồ sao? Nói đi! Đừng để mọi người phải hoang mang. Tây Môn Quyền lần lượt dùng mắt dò hỏi mọi người, những nhân vật hoặc là nhất môn chi chủ hoặc là trưởng bối của những nhân vật nhất môn chi chủ đó. Nhận được cái nhìn đáp ứng và thuận tình của họ, Tây Môn Quyền lên tiếng:
- Định Hoàng! Ta vừa biết người đang phải mang trọng trách gì? Cũng vậy ta cũng biết chỉ có một mình người mới đủ năng lực đối phó với lão Phi Thiên Nhất Ma. Và ta hiểu người vừa đoán ra một đại âm mưu nào đó; chắc chắn người đoán không hề lầm. Nào nói đi! Mọi người sẽ nhất định hậu thuẫn người, cùng người lo liệu biện pháp đối phó. Lời của Tây Môn Quyền khiến Đường Nhất Vi kinh hãi, chàng mà đối phó nổi Phi Thiên Nhất Ma ư? Định hỏi, nhưng Đường Nhất Vi bị Đường Hoá Giao chạm vào vai. Đường Nhất Vi quay lại và được Đường Hoá Giao thì thầm vào tai, nói những gì Đường Hoá Giao cũng vừa biết. Trong khi đó Định Hoàng tuy vẫn còn bàng hoàng nhưng việc giải thích thì đảng nào cũng phải giải thích. Chàng lên tiếng bằng một giọng kinh hoàng chưa từng có:
- Chư vị! Nếu vẫn bối đoán không lầm thì đây là một đại âm mưu vô tiền khoáng hậu, và đại âm mưu này nếu không phải lão Phi Thiên Nhất Ma thì bất luận ai khác cũng không tài nào nghĩ ra. Tây Môn Quyền trở lại tính nóng nảy cổ hủ của lão:
- Thì người nói ra đi. Đừng úp úp mở mở nữa. Chàng thở ra nhẹ nhẹ, như sợ những gì chàng đã sắp xếp để nói không khéo sẽ bay đi mất:
- Nói thật ngắn gọn, lão Phi Thiên Nhất Ma muốn chỉ một lần duy nhất thôi sẽ huỷ diệt toàn bộ Võ Lâm, nhất là những ai đã từng bị Xạ Nguyên Châm xâm nhập nội thể, kể cả những kẻ từng là môn hạ Kim Ma Bang. Lâm Tất Thắng nhăn nhó:
- Lão từng bị quần hùng hiệp vây giam giữ, kể cả Vũ Nội Tam Tổ cũng có phần. Lão muốn diệt hết mọi người là phải rồi, nhưng bằng cách nào chứ? Lời người nói thật khó hiểu. Chàng dẫn trần tĩnh:
- Nghe đây, phải chăng những ai từng bị Kim Ma Bang giam giữ đều vương phải Xạ Nguyên Châm? Vương Kiên ứng tiếng:
- Không sai! Lần trước bất ngờ bị lũ ác ma tìm đến. Có thể nói toàn bộ Phục Thanh Môn đều bị chúng dùng Xạ Nguyên Châm khống chế. Chàng gật đầu:

- Còn nữa, Vương huynh đã từng tìm phục Kim Ma Bang, hãy nói xem có bao nhiêu nhân vật Kim Ma Bang cũng bị Xạ Nguyên Châm khống chế? Vương Kiên tuy cau mặt, cố suy nghĩ để đoán biết ý nghĩ của chàng, nhưng miệng vẫn đáp:
- Tất tần tật, nhưng ai có cương vị từ đường chủ trở lên đều bị khống chế bằng cách này. Chàng gật gù:
- Tại hạ nghĩ: có lần Phi Thiên Nhất Ma bức bách La Nhược Phi giao cho lão một túi đầy Xạ Nguyên Châm, phải chăng Vũ Nội Tam Tổ và mụ Kiều Kim Liên cũng đã bị lão lén dùng Xạ Nguyên Châm khống chế? Chuyện có liên quan đến La Nhược Phi, Tây Môn Nguyệt biết. nàng lên tiếng:
- Ở Côn Luân sơn, chàng đã giúp bọn ác ma thoát khỏi uy hiếp của lão Phi Thiên Nhất Ma. Nếu giờ đây Kim Ma Bang bị tan vỡ là do lão, có thể nói chính lão đã dùng Xạ Nguyên Châm để khống chế lũ này. Chàng hít một hơi thật dài:
- Bảo là đoán, chứ thật sự diễn biến phải xảy ra như vậy. Đạt được điều này, lão Phi Thiên Nhất Ma mới có đủ bản lực buông tha tất cả. Sau đó còn buông lỏng tất cả bang đồ Kim Ma Bang, ai muốn đi đâu thì cứ đi. Kim Ma Bang tan vỡ, Phục Thanh Môn có tồn tại hay không? Lão không quan tâm. Lão đang tự thủ bàng quan, nhìn mọi người chắc chắn phải chết. Tây Môn Nguyệt động tâm:
- Những gì ngươi vừa nói đều liên quan đến thái độ khả nghi của Lưu Hoàng? Chàng ngao ngán:
- Không sai, Xạ Hồn Tiêu do Lưu Hoàng cầm tuy là vật giả nhưng thực sự cũng lợi hại không khác gì Xạ Hồn Tiêu thật của lão Xạ Hồn. Chư vị nghĩ xem, giả hay không chỉ có Lưu Hoàng là có ngọn Xạ Hồn Tiêu có thể phát ra Xạ Hồn Khúc như Xạ Hồn Tiêu thật. Có nhiều nhân vật khác cũng có, nếu tất cả vì thiếu sự kiềm chế, ai ai cũng tấu lên khúc Xạ Hồn, kết quả sẽ như thế nào? Lâm Tất Thắng vụt hiểu, khắp người cũng lạnh toát:
- Thiếu hiệp nói, đó chính là đại âm mưu của lão Phi Thiên Ma? Thoát Hoan, Thoát Hư, Thoát Trần, Trang Huyền, Huyền Thanh và cả Vương Kiên nữa tất cả đều niệm phật:
- A di đà phật! Không sai chút nào! Đây quả là một đại âm mưu vô tiền khoáng hậu! A di đà phật!
- Vô lượng thọ phật! Không cần phí sức giao đấu, chỉ có một việc nhẹ nhàng là tạo thêm nhiều Xạ Hồn Tiêu, buộc Xạ Hồn Lão Tổ truyền thụ Khúc Xạ Hồn cho những người này, lão Phi Thiên Ma quả nhiên chỉ ung dung ngồi chờ kết quả! Tối độc và cũng tối hiểm! Chàng bảo:
- Chính xác là như vậy! Để thử nghiệm xem Xạ Hồn Khúc do Xạ Hồn Tiêu giả phát ra có kết quả như thế nào. Chính Lưu Hoàng đã chọn Tịnh Trần. Tịnh Trần không quay lại, đủ hiểu Tịnh Trần đã mất mạng. Đường Nhất Vi kinh hãi:
- Sao nghe nói Xạ Hồn chỉ làm cho đau đớn? Tây Môn Nguyệt lo lắng cho phụ thân và muội tử. Bổng buột miệng thở dài:
- Đó là điều bí ẩn rất ít người biết, chính Thi Quái đã phát hiện, bất luận ai nếu bị Xạ Nguyên Châm sẽ lập tức công tâm dẫn đến táng mạng. Mọi người lập tức bàng hoàng. Toàn thân họ đều lạnh giá như trước đó Định Hoàng và Lâm Tất Thắng đã bị. Do hốt hoảng nên nhất nhất ai trong họ đều muốn hỏi thêm ở Định Hoàng. Bất ngờ Định Hoàng quát:
- Ai? Họ thất kinh! Có người lén vào ư? Tây Môn Nguyệt nghe ngóng:
- Định ca! Làm gì có...Lần thứ hai, chàng quát:
- Chạy dễ thế sao? Dừng lại. Vút! Chàng lao đi, trong chớp mắt đã biến mất. Tây Môn Nguyệt cũng ngơ ngác nào kém gì mọi người, vì chính nàng nào có phát hiện tiếng động gì khác gì? Vút! Định Hoàng quay lại, sắc diện thật nhợt nhạt, trên tay thì cầm một mảnh hoa tiên bị chàng vo tròn. Tây Môn Nguyệt giật lấy mở ra đọc lớn:
- “Ngươi xứng đáng là đối thủ của ta tiểu tử! Yên tâm đi, ngay lúc này ta chưa phát động một đại âm mưu gì đó như ngươi vừa phát hiện và đặt tên. Ta muốn cho tất cả thấy, dù ngươi có là truyền nhân của Nho Tiên, của Tây Phương Phật, dù ngươi có hay không có luyện Phật Công Thạch Bản, ta vẫn đủ năng lực hạ thủ ngươi! Ba ngày nữa hãy đến trước Tổng Đàn Kim Ma Bang! La Nhược Phi đang chờ ngươi giải cứu khỏi trận cứu cung Yểm Đại Tiên! Ta tin ngươi sẽ đến!” Nàng lo lắng nhìn chàng:

- Là lão Phi Thiên Ma? Chàng vẫn còn sắc mặt nhợt nhạt:
- Lão đã thắp hai thiết trượng thay cho đôi chân! Khinh thân pháp của lão nhanh vô tể! Đuổi hơn mười dặm. Ta chỉ nhặt được lời cảnh báo này? Mọi người kêu:
- Mười dặm đường?
- Mười dặm đi, mười dặm về chưa đầy một tuần trà? Nhanh thế sao? Riêng Tây Môn Nguyệt hiểu tại sao Định Hoàng thất sắc:
- Vì kinh hoàng trước nội lực của lão, chàng chưa dám vận dụng Kim Cang Tuyệt Công? Chàng lắc đầu:
- Cũng phần nào là kinh hoàng! Thật sự, ta biết rõ đang dò xét, lão vẫn đang nghi nghi hoặc hoặc, ta cố ý kìm chế không vận dụng tuyệt công?
- Vậy là chàng lo cho La Nhược Phi? Chàng thở dài:
- Cũng có phần của La Nhược Phi! Lời cảnh báo của lão quá rõ, nếu ta không đến, lão sẽ cho mọi người ném mùi Xạ Hồn Tiêu! Vương Kiên giờ đã hiểu quan hệ giữa chàng và Tây Môn Nguyệt, Vương Kiên lên tiếng:
- A di đà phật! Có điều này bần tăng nghĩ là nên cần nói rõ! Chàng kinh ngạc:
- Sao Vương huynh...Thoát Hoan lên tiếng:
- Vương Kiên là đệ tử do lão nạp thu nhận! Khi biết Tịnh Trần thất tung, kể như đã chết, lão nạp đã bắt y thí phát quy y! Hiện nay Vương Kiên kể như đã chết, chỉ còn lại Tịnh Không, trong tương lai sẽ chấp chưởng Thiếu Lâm phái! Chàng “à” lên:
- Tịnh Không? Hiểu rồi! Đại sư muốn thổ lộ điều gì? Vương Kiên bỗng đưa tay vuốt đầu kéo mái tóc giả ra, hiện nguyên hình là một tăng nhân với mái đầu trọc bóng! Vương Kiên - Tịnh Không nói:
- Đó là chuyện có liên quan đến La Nhược Phi! Được La Nhược Phi thổ lộ, bần tăng mới biết ả tuy tuân lệnh Bang Chủ phải mang danh Phong Lưu Tử nhưng thật sự ả vẫn còn thân xử nữ! Đó là lần ả suýt bị Từ Bình, Giang Nhật và Lưu Thức hiệp nhau định gỡ trò đồi bại! Xem ra, đã từ lâu La Nhược Phi đã có ý hồi đầu hướng thiện, người như ả chỉ đáng thương, không đáng trách! Tây Môn Nguyệt hậm hực:
- Nhưng dù sao cũng chính ả đã dùng nữ sắc hãm hại nhiều người! Định Hoàng bối rối:
- Thôi nào, Nguyệt muội! Hãy tỏ ra đại lượng đi nào! Vả lại, ta không thể không cứu La Nhược Phi! Vì đây là chuyện có liên quan đến Võ Lâm, đến thanh danh của Nho Tiên và Tây Phương Phật! Mọi người tranh nhau nói vào khiến Tây Môn Nguyệt dù miễn cưỡng phải chấp thuận.
- Được! Nhưng trước hết chàng phải nghĩ cách giúp mọi người hoá giải Xạ Nguyên Châm! Ngỡ nàng vì còn giận nên mới ra điều kiện quá khắc nghiệt, nào ngờ mọi người càng ngỡ ngàng khi nghe Định Hoàng lên tiếng:
- Đó là điều đương nhiên! Nhưng trước hết, phiền nàng rào quanh và canh phòng cho mọi người! Ta không muốn có ai khác biết cách đối phó ta vừa nghĩ ra! Bán tín bán nghi, vì chính Tây Môn Nguyệt cũng không nghĩ ra cách gì, nàng hỏi:
- Nếu muốn truyền tâm pháp Bạch Vân cho mọi người...Chàng xua tay:
- Chỉ có ba ngày vắn vắn, cách của nàng không phù hợp! Nào, đi đi, ta biết lo liệu cho mọi người! Tây Môn Nguyệt không thể không tin, nên vội làm theo! Chờ nàng đi khuất, Định Hoàng lấy giọng thật nhỏ, giải thích cho mọi người biết sự phát hiện lý thú của Kha lão đại, Bảo Chủ Xích Long Bảo đã chết! Sau đó, chàng bày cho họ theo cách chàng vừa nghĩ ra! Cuối cùng, chàng bảo:
- Do thính lực vì thế sẽ bị hạn chế, trong ba ngày này chư vị nên tập dần lối nói chuyện bằng cách ra dấu! Để đến lúc cần, chư vị có thể hiểu được nhau! Đúng lúc đó, Tây Môn Nguyệt quay lại. Trên tay nàng là Xạ Hồn Lão Tổ! Ném lão Xạ Hồn xuống, nàng bảo:
- Suýt nữa lão đã phát động Khúc Xạ Hồn! Thật may, thiếp kịp phát hiện và nhân lúc lão bất phòng, điểm huyệt lão và đưa về đây! Chàng bỗng cười:

- Hay lắm! Vậy là có dịp cho chư vị thử thách như tại hạ vừa nói! Ha...ha...

-oOo-

34. Kim Cang Phật Pháp Chỉ Công

- Súc sinh! Bọn ngươi là lũ dâm tà súc sinh! Ta quyết liều chết với bọn ngươi!

- Ha...Ha...! Thôi nào! Nàng là Phong Lưu Tử kia mà! Chẳng phải đây là chuyện nàng rất tinh thông sao? Soạt! Sau tiếng động, giống tiếng y phục bị giăng xé, có tràng cười hể hả của kẻ dâm tặc thứ hai vang lên:

- Há...há...! Xem ả vờ ngượng kìa? Được, càng ngượng càng xinh, càng làm Lưu mỗ đây thêm hưng phấn! Há...Há...Tây Môn Nguyệt phần nộ:

- Lũ dâm tặc bỉ ổi! Sao chàng không vào ngay xử trí bọn thối tha? Định Hoàng đang có dáng vẻ của một người đang cố dẫn lại. Chàng bảo:

- Ta rất muốn! Nhưng, thật đáng tiếc, ta cũng không muốn làm kẻ lão Phi Thiên! Ta...Nàng giận dữ:

- Chàng cho những thanh âm đó là giả? Định Hoàng cố giải thích cho nàng hiểu:

- Cửu Cung Yểm Đại Tiên không phải là một trận thế tầm thường! Những thanh âm đó là thật, và đó cũng là kẻ của lão! Lão muốn ta rối loạn, sẽ không đủ tỉnh táo, nghĩ ra cách hoá giải trận thế! Vụt hiểu, nàng khẩn trương:

- Vậy chàng nghĩ nhanh lên! Nếu không, e muộn mất! Lúc đó lại có nhiều tiếng động khác, cấp bách hơn, vang ra:

- Soạt!

- Soạt!

- Hổ...Hổ...Hổ...! Ôi chao! Đẹp tuyệt trần!

- Nào...nào! Nàng từng môn trón người, lần này hãy để Từ mỗ môn trón nàng vậy! Ha...ha...

- Súc sinh! Đê tiện! Hạ lưu! bọn ngươi không được chạm vào ta! Dừng...dừng...

- Sao? Hay nàng vẫn trông chờ tiểu tử Định Hoàng? Yên tâm đi! Tiểu tử đã có hồng nhan tri kỷ khác rồi! Người chỉ quá vọng tưởng thôi! Soạt!

- Ha...Ha...Tây Môn Nguyệt long mắt sòng sọc:

- Chậm lắm rồi. Định ca! Thiếp không cần biết trước kia La Nhược Phi đã có những hành vi gì, chàng phải cứu ả, phải trừng trị lũ dâm tặc! Nếu không, tự thiếp sẽ xông vào! Định Hoàng vụt thở ra:

- Được rồi! Đi!

Vút! Vút! Định Hoàng đưa luôn Tây Môn Nguyệt vào trận! Trong trận, không hề có lão Ma Phi Thiên! Định Hoàng đoán ra một mưu đồ khác của lão, đó là lão muốn dò xét bản lĩnh thật sự của chàng. Khi chàng phải cùng bọn Lưu Thức, Từ Bình và Giang Nhật giao đấu! Đúng như những thanh âm vừa nghe, cũng ở trong trận, ngoài Lưu Thức, Từ Bình và Giang Nhật đang háo hức nhìn một cảnh không nên nhìn, quả nhiên còn có La Nhược Phi với toàn thân hầu như bị phơi lộ! Tây Môn Nguyệt lao ào đến:

- Bọn ngươi muốn chết! Vút! Định Hoàng kinh hãi:

- Dừng, Nguyệt Muội! Đã muộn, Tây Môn Nguyệt không thể nào đến được nơi nàng muốn đến! Nhân đó Cửu Cung Yểm Đại Tiên trận chợt biến đổi, làm cho Định Hoàng cũng không nhìn thấy lũ dâm tà và La Nhược Phi! Kịp trấn tĩnh, chàng đứng yên và ngẫm nghĩ! Bất chợt Vù Có người ám toán! ? Chàng đứng nguyên vị, không dám dịch chuyển. Chàng hất ngược tay về phía sau.

- Muốn chết! Vù...Ầm! Oa! Nhìn lại, chàng thấy đó là Hoàng Cửu! Phần nộ tột cùng vì biết lão Phi Thiên cố ý làm cho có sự ngộ nhận này khiến chàng thêm rối trí! Cố dần lại, chàng tiếp tục suy nghĩ! Chuyện ngộ lại tái diễn Vù...Sợ lại có sự ngộ nhận tai hại nữa Định Hoàng tuy phải phát kinh nhưng chỉ dùng độ nắm thành hoả hầu. Vù...Bung! Hự! Chàng loạng choạng, suýt nữa phải dịch chuyển bước chân! Và chàng nhìn thấy Nhị Lão Tổ đang phần uất đứng trước mặt chàng! Nhị Lão Tổ gầm vang:
- Người đã hạ sát lão Đại? Đỡ! Vù...Không thể dịch chuyển, vì chỉ cần một sai sót nhỏ, một bước dịch chuyển sai lầm không đáng kể, vẫn dẫn đến tai hoạ khó lường, Định Hoàng đành đứng yên, chờ lão nhị quật kinh đến thật gần! Đến lúc đó, do nhìn rõ chỗ sơ hở của Nhị Lão Tổ, chàng quát:
- Lui! Vù...Ầm! ! Nhị Lão Tổ loạng choạng! Và do lão có bước dịch chuyển, bóng dáng lão liền biến mất! Thở ra một hơi dài, Định Hoàng có phần dè dặt khi thử đặt bước dịch chuyển đầu tiên. Thật may, chàng nhận định đúng! Lũ dâm tà và La Nhược Phi lại xuất hiện trong tầm nhìn của chàng! Và lần nhìn này, nửa thân trên của lũ dâm tà đã tự phơi lộ! La Nhược Phi đã đến lúc thật sự nguy ngập đến tằm thân xử nữ! Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Định Hoàng di chuyển cũng nhanh như ý nghĩ Vút! Vút! Không để lão Phi Thiên Ma kịp bố trí thêm một mưu đồ nào khác, Định Hoàng xuất kỳ bất ý phát xạ một tia chỉ kinh vào một phương vị trống không bên tả! Vù...Viu...Ầm! ! Tương tự, chàng xạ thêm hai tia chỉ kinh về phía hữu Vù...viu...Ầm! Ầm! ! Có tiếng kêu giận dữ vang lên:
- Kim Cương Phật Pháp Chỉ Công? ! ! Chàng bật cười lồng lộng:
- Phi Thiên Ma! Hãy xem ta phá huỷ trận đồ của lão đây! Ha...ha...Chàng xạ thêm một tia chỉ kinh nữa. Vù...Viu...Ầm! ! Và trận đồ quả nhiên đã bị phá vỡ! Tây Môn Nguyệt lập tức tung thân về phía lũ dâm tà:
- Lũ khốn kiếp đáng chết! Đỡ! Vù...Vù...Bạch Vân công phu được Tây Môn Nguyệt vận dụng đủ thập thành! Bọn Từ Bình hậm hực, ủa nhau lao về phía Tây Môn Nguyệt:
- Cả người nữa, cũng muốn cùng bọn ta hưởng lạc ư? Lại đây nào! Vù...Vù...Ào...ào...Được thoát nguy trong sát na cuối cùng, La Nhược Phi vội vàng nhảy xổ vào Định Hoàng:
- Định Hoàng! Ta...ta...! Hu...hu...Bị La Nhược Phi ôm chặt, Định Hoàng lúng túng! Bất đồ có tiếng gầm vang lên:
- Tiểu oa nhi dâm tặc! Nạp mạng! Vù...Vù...Cũng có tròng cười hậm hực:
- Người cũng phong lưu lắm đấy! Hãy cùng nhau đi xuống Cửu Tuyền! Đỡ! Vù...Vù...Nhận ra đó là mục Kiều Kim Liên và Nhị Lão Tổ, Định Hoàng vì khó bề ứng phó đành phải lùi luôn La Nhược Phi cùng dịch bộ. Vút! Nhị Lão Tổ bám theo:
- Tuý Tiên Bộ Pháp ư? Đỡ! Do La Nhược Phi vẫn đeo bám, Định Hoàng đành mạo hiểm tìm cách áp sát Nhị Lão Tổ, bất chấp chưởng kinh của lão đang quật đến. Ào...ào...Vút! Bùng! Cổ nén chịu sự đau đớn vì bị trúng một phần kinh của Nhị Lão Tổ, Định Hoàng hớn hở vì đã áp sát được lão:
- Trúng! Vù...Bùng! Chưa hả giận, chàng tặng thêm cho lão một chiêu áp sát nữa:
- Lão Hầu Tiến Quả! Trúng! Vù...Bùng! Nhị Lão Tổ loạng choạng và thổ huyết
- Oẹ! Ở phía sau, có tiếng mục Kiều Kim Liên lao vào:
- Đến lượt người! Trúng! Vù...Chàng lùi La Nhược Phi hạ thấp người xuống. Đồng thời chàng gầm lên:
- Phi Xà cước! Nạp mạng! Vụt...Bùng! Oa! Nhị Lão Tổ trúng cước phải bật ngửa và mất mạng! Tuy nhiên, do kinh của mục Kiều Kim Liên bị mất đối tượng là Định Hoàng, cuộn luôn vào tằm thân vô hồn của lão Tổ. Ào...ào...Ầm! ! Phịch! Thi thể vỡ nát, Nhị Lão Tổ phải thối tử đến hai lần! Cái chết của Nhị Lão Tổ không hề làm cho mục Kiều Kim Liên động lòng! Nói đúng hơn, mục chỉ phần nộ chứ không hề thương tiếc! Mục ào ào lao vào Định Hoàng:
- Nạp mạng cho ta, tiểu tử! Vù...Vù...Thừa biết mục có thân thủ trên bậc Nhị Lão Tổ, Định Hoàng vì còn vướng bận La Nhược Phi nên không dám mạo hiểm như lần vừa rồi đối với Nhị Lão Tổ! Chàng dùng hữu thủ phát kinh:

- Đỡ! Vũ...Ào...ào...Ầm! ! Mụ khê chao người, đủ thấy nội lực của mụ chưa thể sánh với Định Hoàng! Tuy nhiên, mụ vẫn hung hăng lao vào.
- Ta không tin ta không giết được ngươi! Tiếp chiêu! Ào...ào...Khí thế của mụ khiến chàng nghi ngờ! Điều gì khiến mụ cứ quyết sinh tử với chàng? Kẻ thù của mụ, chẳng phải là lão Phi Thiên Ma? Lão không có ở đây, dù có lão vẫn chưa ra mặt, có cái gì uy hiếp khiến mụ cứ phải bán sống bán chết giao đấu với chàng? Kinh nghi, chàng vừa phát kinh vừa dò xét mụ:
- Lão bà! Sao cứ liều sống chết với tại hạ như thế tại hạ có mối thù bất cộng đới thiên vậy? Vũ...Ào...ào...Ầm! ! Mụ vẫn chao đảo, đồng thời, mụ vẫn không hề nao núng! Và mọi nguyên nhân đều minh bạch khi Định Hoàng nghe mụ thét vang:
- Ngươi còn nói nữa sao? Mau đền mạng Kiều Nhi cho ta! Đỡ! Ào...ào...Chàng có phần hoang mang:
- Chẳng phải lần đó tại hạ đã cố tình buông tha sao? Lệnh ái chẳng phải đã được lão bà đưa đi rồi sao? Lại thật! Vũ...Ầm! ! ! Quyết dò hỏi cho rõ, chàng có phần nường nhẹ! Hiểu lắm là chàng đang kiệt sức, mụ ào tuôn ra toàn bộ sự giận dữ của mụ:
- Nếu không vì ngươi, Kiều Nhi nào bị nội thương nghiêm trọng! Cũng vì ngươi, ngoài việc ta bị lão Ma khống chế, Kiều Nhi cũng phải mất mạng vì không chịu nổi Xạ Nguyên Châm! Mau mau nạp mạng! Ào...ào...Chàng vụt hiểu! Đó là lý do khiến mụ giận chàng. Và đó cũng là nguyên do khiến cho lão Xạ Hồn, sau đó là Nhị Lão Tổ, vì muốn báo thù cho Kiều Tài Nhân, vì không đủ lực lượng đương đầu với Phi Thiên Ma, họ tìm chàng để trút hận! Một nỗi oán hận quá lạ đời, vì người hận họ phải là chàng mới đúng! Chàng thịnh nộ:
- Ta nạp mạng hay mụ nạp mạng? Trúng! Vũ...Ầm! ! Mụ thất sắc:
- Ngươi cũng nhìn rõ nhược điểm của ta, như lão Ma cũng thấy? Chàng lần áp tới:
- Chớ nhiều lời, người như mụ đáng phải chết trăm lần! Đỡ! Vũ...Mụ giận đến tím mặt, phát huy toàn bộ chân lực vào song chưởng:
- Ngươi phải chết! Ào...ào...Vũ...Vũ...Chàng cười lạnh:
- Mụ nói sai rồi! Xem đây! Chàng chợt dịch bộ, thu kinh thứ nhất về và cấp tốc phát xạ kinh thứ hai, đúng vào chỗ hõ duy nhất giữa hai kinh hợp lại của mụ ma bà. Vũ...Bất chợt có tiếng gầm cực lớn:
- Kim Liên! Ta nói nào có sai! Đến một tiểu tử họ Định mụ cũng không là đối thủ! Hùng phong của mụ hết rồi! Ha...Ha...Cùng với tiếng gầm một bóng nhân ảnh lao sượt ngang phương vị của chàng kèm theo hai vệt sáng loà quật vào chính diện của Định Hoàng. Vụt...Vụt...Kinh hoảng, nhất là lo cho La Nhược Phi đang lọt ngay vào phạm vi uy lực của hai vệt sáng nọ, Định Hoàng đành phải buông tha cho mụ Kiều Kim Liên, lôi La Nhược Phi lùi lại! Vút! Phi Thiên Ma xuất hiện, ngất ngưỡng đứng trên đôi thiết trượng thay cho đôi chân, miệng cười ngạo mạn:
- Ngươi thấy Phi Thiên Thiết Cước của ta lợi hại như thế nào? Ngươi đừng tưởng chỉ cần phá xong Cửu Cung Yểm Đại Tiên Trận của ta là có thể ung dung ngạo thị! Ha...Ha...Sau câu nói khích, giờ lại nghe Phi Thiên Ma cười với giọng cười của thiên hạ chí tôn, mụ Kiều Kim Liên chợt phần nộ:
- Ai bảo ta không còn hùng phong độ nào? Hãy xem cách của ta huỷ diệt xú tiểu tử đây! Lập tức, Định Hoàng biến sắc khi thấy trên tay mụ đã xuất hiện ngọn Xạ Hồn Tiêu. Chàng nhanh chóng áp tay vào mệnh môn huyệt La Nhược Phi, hét vào tai nàng:
- Bế kín thính nhĩ! Đừng để Xạ Hồn Khúc lung lạc gây hại! U...U...Cùng với tiếng tiêu Xạ Hồn vang lên, hàng loạt những tiếng kêu la thảm sầu cùng vang lên.
- A...A...
- Sao lại phát động...A...A...
- Bang chủ...ôi chao...! Mau bắt mụ dừng lại! A...A...Trong vòng tay ôm chặt của Định Hoàng, La Nhược Phi với y phục không còn ra y phục cũng ưỡn lên và vạt vãi kêu đau.

- Định Hoàng! Ta...A...A...Chàng cố trấn tĩnh, thúc ép thật nhiều nội công, trút sang nội thể La Nhược Phi. Đồng thời chàng đưa mắt lướt nhanh cục trường! Không chỉ có Lưu Thức, Từ Bình và Giang Nhật đang dần dần xuất huyết ở thất khiếu, cách đó không xa Lưu Hoàng và Giang Thanh cũng vừa bịt tay vừa vật vờ lẫn lộn! Không những thế, mục Kiều Kim Liên cũng tuôn huyết đầm dề, chính mục cũng đang bị Xạ Nguyên Châm gây thác loạn! Thế nhưng, đó chính là cách của mục! Bất chấp bản thân đang đau đớn khôn tả, phát hiện chàng đang dùng nội công giúp La Nhược Phi trấn át cơn thống khổ, mục như ác quỷ hiện hình vừa tiếp tục phát động Xạ Hồn Khúc vừa dồn toàn lực vào cú nhảy sau cùng! Vút! Mục lao vào Định Hoàng, đầu húc thẳng vào thân thể đang áp chặt của Định Hoàng và La Nhược Phi. Ào...Cách của mục quả nhiên hữu hiệu! Mục vừa có thể hạ sát La Nhược Phi, vừa gây kích động cho Định Hoàng, khiến Định Hoàng vì bị kích động nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng hơn thì mất mạng! Lão Phi Thiên Ma tuy ngỡ ngàng vì sự liều lĩnh của mục dường như ngoài tiên kiến của lão, nhưng khi biết Định Hoàng cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng lão vẫn ung dung đứng nhìn! Đột nhiên lão gầm lên:

- Nha đầu nguời...Lão bật lao đi. Vút! Định Hoàng vụt hiểu rõ nguyên nhân dẫn đến sự phẫn hận của lão Phi Thiên! Tây Môn Nguyệt vừa lao vào vừa dùng tay vỗ mạnh vào đỉnh đầu của mục Kiều Kim Liên! Nếu để mục bị Tây Môn Nguyệt hạ thủ, cái chết chắc chắn sẽ đến với Định Hoàng thế là bị Tây Môn Nguyệt phá hỏng. Lão Phi Thiên Ma phẫn hận là phải! Lão vươn tay hất một kinh vào Tây Môn Nguyệt. Vù...Tình thế đưa đến cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Tây Môn Nguyệt nếu đỡ kinh thì Tây Môn Nguyệt sẽ chết. Nếu Tây Môn Nguyệt thấy nguy mà lui đi, Định Hoàng chết chắc. Tây Môn Nguyệt quyết ý liều, một tay vẫn nhắm vào đầu mục họ Kiều, tay còn lại nâng gượng lại phát kinh chống đỡ. Vù...Định Hoàng kinh hoảng, thật sự lo lắng cho Tây Môn Nguyệt, nhưng chàng không thể dừng lại việc truyền công cho La Nhược Phi, do tiếng tiêu Xạ Hồn vẫn được mục họ Kiều phát ra. U...U...Đột nhiên tiếng tiêu dừng hẳn lại! Định Hoàng liền hiểu ngay nguyên do! Lập tức chàng xô La Nhược Phi qua một bên, quật mạnh song kinh vào lão Phi Thiên Ma đang thập phần đắc ý! Ào...ào...Ầm! Ầm! Bộp! Phịch! Tây Môn Nguyệt ngỡ ngàng vì được thoát chết quá bất ngờ này! Nhưng nàng cũng hiểu khi nghe Định Hoàng hô hoán:

- Hãy chăm sóc La Nhược Phi! Đề phòng đến lượt lão phát động Xạ Hồn Tiêu, thay cho mục ma bà đã chết vì Xạ Nguyên Châm công phạt! Lão Ma đỡ! Vù...Vù...Nhìn Định Hoàng tìm cách quán chặt lão Ma, Tây Môn Nguyệt hiểu rõ cơ sự! Mục họ Kiều vì quá liều lĩnh, đã phát động Xạ Hồn Tiêu làm ảnh hưởng luôn đến mục! Và thế là đang lúc mục dùng đầu lao đến, tiếng tiêu đột ngột chấm dứt vì mục cũng bị Xạ Nguyên Châm lấy mạng! Nhưng do mục trước đó đã lao đi, đà lao đến vẫn đủ uy lực như lúc mục còn sống! Như vậy khi Tây Môn Nguyệt quật bổ vào đầu mục, thật sự mục chỉ còn là cái xác vô hồn! Nhờ đó, do tiếng Tiêu Xạ Hồn không còn nữa, không còn gây hại gì cho La Nhược Phi nữa, Định Hoàng mới có cơ hội phát kinh, ngăn đỡ chưởng lực uy hiếp của lão Phi Thiên! Và cũng đúng như lời Định Hoàng vừa cảnh báo, lão Phi Thiên Ma phát hiện cách của mục Kiều là cách hay, lão vừa giao đấu với chàng vừa bắt đầu phát động Xạ Hồn Tiêu. U...U...La Nhược Phi lập tức vật vờ đau đớn! Từ lúc biết La Nhược Phi là người hoàn toàn khác, so với trước đây Tây Môn Nguyệt đã nghĩ, lại thấy chỉ trong thời gian ngắn La Nhược Phi gặp quá nhiều thảm cảnh, Tây Môn Nguyệt quên hết mọi ý niệm trước kia! Nhanh tay cởi trường bào khoác đỡ quanh người La Nhược Phi, Tây Môn Nguyệt lại còn y cách của Định Hoàng, dùng nội công tâm pháp Bạch Vân, hỗ trợ cho La Nhược Phi, đồng thời nàng cũng đưa mắt nhìn cảnh quan trước mặt! Định Hoàng đang tìm đủ cách để áp sát lão Phi Thiên Ma! Vì đã quan sát đủ lâu mọi bản lĩnh của chàng, lão Phi Thiên Ma biết rõ sở trường sở đoản nên đâu dễ để Định Hoàng toại nguyện! Lão vừa phát xạ Tiêu Xạ Hồn vừa lăng lệ dùng song cước Thiết Trượng áp đảo Định Hoàng. U...U...Vụt...Vụt...Định Hoàng thật sự khốn đốn! Vì Tuý Tiên Bộ Pháp cũng bị lão Ma khắc chế, đến Đẳng Không Đảo Thức của Nho Tiên cũng vì lão Ma do am tường nên phát hiện chỗ hở! Chàng chỉ còn cách là tận lực giao đấu với đôi thiết trượng của lão Ma. Vù...Bùng! Bùng! Choang! Choang! Đôi thiết trượng vừa rần chắc vừa được lão Ma dồn nội lực vào nên trượng nào trượng nấy cũng nặng đến ngàn cân! Và chạm mãi hổ khẩu tay của Định Hoàng cũng phải tê chồn! Càng nhìn nàng càng lo cho Định Hoàng. Tây Môn Nguyệt đột nhiên hét vào tai La Nhược Phi:

- Này, ta sẽ dùng Bạch Vân tâm pháp giúp ngươi hoá giải Xạ Nguyên Châm! Nhưng sau đó ngươi phải giúp ta cùng Định ca liên thủ diệt trừ lão tặc? ! La Nhược Phi tuy chưa biết Tây Môn Nguyệt là ai, nhưng để giúp Định Hoàng thì nàng không hề chần chừ! La Nhược Phi vừa gật đầu tỏ ý ưng thuận thì nghe tiếng gầm vang dội của lão Phi Thiên Ma:

- Hai người muốn giúp tiểu tử ư? Hãy đến Quỷ Môn Quan chờ hấn trước thì hơn! Đỡ!

- Ào...ào...Lão đã ngừng việc phát động Xạ Hồn Tiêu, thay vào đó, lão xuất kỳ bất ý thần tốc quật kinh vào cả hai nàng! Kinh hoảng, Tây Môn Nguyệt và La Nhược Phi cùng nhảy mạnh ai nấy tự lo thân. Vút! Vút! Chính lúc đó đôi mắt lão Phi Thiên bỗng long lên độc ác! Lão lại đặt Xạ Hồn Tiêu lên môi! Tiếng tiêu liên tục xuất hiện như tiếng Bạch phán quan đòi mạng. U...U...La Nhược Phi lập tức ngã ngược ra! Tây Môn Nguyệt biết đã trúng kế nhưng không thể nào kịp lao đến và dùng nội lực Bạch Vân để giúp La Nhược Phi! Kế của lão cũng làm cho Định Hoàng phần nộ! Chàng gầm lên, mong tiếng gầm xé trời này đủ che lấp tiếng tiêu, giúp ích phần nào cho La Nhược Phi
- A...A...A...Biết rõ ý đồ của chàng, lão tăng nội lực vào tiếng tiêu và hùng hổ lao ngược về phía Định Hoàng. U...U...Vút! Biết vẫn chưa đủ tâm cơ để đối chọi với lão Ma xảo quyệt này, Định Hoàng vẫn gầm và đưa mắt thất vọng nhìn La Nhược Phi càng lúc càng lặn lội nhiều hơn! Bất ngờ:
- A...di...đà...phật...
- Vô...lượng...thọ...phật...Âm ba của những câu niệm Phật chợt vút cao và từ đó phủ chụp xuống như tiếng Long Ngâm Hồ Tiểu, che lấp toàn bộ tiếng tiêu Xạ Hồn của lão Phi Thiên Ma! Lão kinh ngạc đưa mắt nhìn. Kìa, độ chừng hai mươi trượng trở lại những tầng nhân Thiếu Lâm phái, những đạo nhân Võ Đang phái cùng Lâm Tất Thắng, Tây Môn Quyền, Đường Nhất Vi cứ vừa tiến lại gần vừa đồng thanh hô lớn lên những tiếng niệm Phật:
- A...di...đà...phật...
- Vô...lượng...thọ...phật...Quá đổi kinh ngạc, lão ném bỏ Xạ Hồn Tiêu, giậm dứ nhìn Định Hoàng:
- Bằng cách nào người giúp họ thoát khỏi Xạ Nguyên Châm? Không bỏ lỡ cơ hội, chàng tận lực lao đến:
- Hãy xuống Cửu Tuyền mà hỏi lão Diêm Vương! Đờ! Vũ...Lão thất sắc vì vô tình tạo cơ hội cho Định Hoàng áp sát! Lão khoa nhanh hữu thủ:
- Được lắm! Ta chấp nhận đấu pháp của người, để người chết tâm phục khẩu phục! Đờ! Vũ...Có cơ hội lo lắng cho La Nhược Phi, Tây Môn Nguyệt đến, đưa nàng vượt ra ngoài, nhượng hẳn một phạm vi rộng cho Định Hoàng và lão Phi Thiên Ma diễn khai trận chiến độc nhất vô nhị! Nhờ tâm pháp Bạch Vân, một lúc sau La Nhược Phi được Tây Môn Nguyệt giúp hoá giải mũi Xạ Nguyên Châm ác nghiệt. Sau khi hỏi, biết cách Định Hoàng đã dùng để giúp mọi người tống xuất Xạ Nguyên Châm, La Nhược Phi chợt thẫn thờ với Tây Môn Nguyệt. Sau một lúc thẫn thờ, biết La Nhược Phi thật sự có ý tốt, Tây Môn Nguyệt len lén quay vào, nhặt lại ngọn tiêu Xạ Hồn đã bị lão Phi Thiên Ma vứt bỏ! Cả hai sau đó vội lui đi độ một dặm đường và hoàn toàn mất biệt...Ở đây, do mọi người mãi chú tâm vào trận long tranh hổ đấu nên không ai phát giác hành tung kỳ quái của hai nàng nọ! Họ thẫn thờ nhìn cách phát chiêu và tự chiết chiêu của Định Hoàng cùng với lão Phi Thiên Ma! Định Hoàng vẫn không để lão Ma lùi xa:
- Lão tưởng ta không nhìn thấy yếu điểm ở chiêu này của lão sao? Đờ! Vũ...Đáp lại, lão Ma cười lạt:
- So với ta, nhận định của người hãy còn kém! Xem đây! Vũ...Định Hoàng cả trước đây lẫn bây giờ vẫn luôn thừa nhận điều này! Chính lúc cùng ở với nhau tại Tuyệt Trận Lạc Tiên Cốc, Định Hoàng khi đó dù còn bé vẫn biết lão Ma lợi hại hơn người là nhờ vào sự nhận định ra yếu điểm của đối phương quá nhanh nhạy của lão! Trong khi đó, phần thì học theo lão, phần thì tự thức ngộ, chàng chỉ mới áp dụng vào những lúc gần đây, đâu thể so với lão đã gần năm sáu mươi năm kinh lịch? Tuy nhiên, nếu không áp sát lão, Định Hoàng hoàn toàn không có cơ hội hạ thủ lão! Do đó chàng càng phải tận dụng, và tận dụng toàn bộ sở học, kể cả những chiêu hết sức tâm thường. Chàng rít lên:
- Độc Xà Xuất Động! Vũ...Lão bật cười:
- Ấu trĩ thế sao? Ha...Ha...Vũ...
- Lão Ưng Triển Dực! Vũ...
- Người thật sự muốn chết? Trúng! Vũ...Chàng thụp người xuống:
- Hắc Hổ Thâu Tâm! Vũ...
- Càng tốt! Nằm xuống! Ào...Chàng lăn tròn dưới đất:

- Vỹ Xà Tảo Trụ Vực Lão nhảy lên, sau đó giậm đủ đôi thiết trượng vào chàng:
- Nạp mạng! Vù...Vù...Mắt chàng vụt long lên:
- Kim Cương Phật Pháp Chỉ Công! Viu! Viu! Lão biến sắc! Đôi thiết trượng chính là yếu điểm duy nhất của lão! Để đối phó, không để đôi thiết trượng bị chỉ kình của Định Hoàng phá huỷ, lão giậm đôi thiết trượng vào nhau Coong...Lão quên mất một điều đôi thiết trượng tuy có thể thay thế hai chi dưới nhưng đầu đủ linh hoạt bằng đôi chân thật vì nếu là đôi chân, phản ứng này đương nhiên sẽ giúp lão tung người lao vọt lên! Đàng này, đó chỉ là đôi thiết trượng, hành động của lão đã hại lão! Choang! Đôi thiết trượng do va mạnh nên bị chấn gãy Lão loạng choạng và sắp ngã xuống! Định Hoàng đứng vụt lên:
- Phục Ma Liên Hoàn Tam Thức! Ào...Ào...Lão hốt hoảng phát kình chống đỡ:
- Người...Vù...Lão lại quên điều thứ hai khi phát kình cần phải có chân trụ, nếu không trừ khi trước đó người phát kình phải kịp dồn tụ nội kình! Hai yếu tố này không hề có ở lão! Ầm! Ầm! Ầm! Lão bị hất bay bao xa thì Định Hoàng nhờ Đẳng Không Đảo Thức cũng lao đuổi theo xa đến bấy nhiêu:
- Phật Công Thạch Bản! Kim Cang Chỉ Công! Viu...Viu...Phập!
- Ối...Phịch! Chàng quật thêm một kình vào thân hình vẫn chưa chết của lão Ào...Bung...! Nhìn La Nhược Phi cùng đi với Tây Môn Nguyệt, Tây Môn Tuyết và Nam Cung Hải, theo sau là Vương Kiên, Đường Hoá Giao và nhiều nhân vật lúc này không thấy xuất hiện với tốp người Lâm Minh Chủ, Định Hoàng chột “à” lên:
- La cô nương cũng biết cách phát động Xạ Hồn Tiêu ư? La Nhược Phi bối rối cúi đầu! Tây Môn Tuyết nhanh miệng đáp thay:
- Cũng may còn có La tỷ tỷ! Tỷ phu nhớ chẳng lần trước tỷ phu định lợi dụng tiếng tiêu của lão Xạ Hồn để giúp mọi người tống xuất Xạ Nguyên Châm, chuyện gì đã xảy ra? Chàng thừa hiểu nhưng vẫn đáp cho Tây Môn Tuyết vui lòng, vì dấu sao Tây Môn Tuyết cũng là muội tử của Tây Môn Nguyệt, hôn thê của chàng, không thể để Tây Môn Tuyết nổi giận:
- Muội muội muốn thử trí thông tuệ của ta ư? Dễ đoán thôi! Lần đó, lão Xạ Hồn vì miễn cưỡng phát động tiêu Xạ Hồn, lão làm cho lão phải mất mạng do đã bị Xạ Nguyên Châm xâm nhập! Lần này thì khác, một là La cô nương có lẽ đã được Nguyệt muội hoá giải Xạ Nguyên Châm, hai là lúc phát động, La cô nương chỉ phát động vừa đủ. La cô nương thì bình an vô sự còn mọi người thì nhờ đó tống xuất được Xạ Nguyên Châm! Thán phục, Tây Môn Nguyệt gật đầu:
- Thiếp đã nói trước nhưng Tuyết muội vẫn không tin. Chàng nhìn mọi người:
- Tại hạ cũng hiểu! Chỉ có một ít trong chư vị là có thể nhờ vào những mảnh giẻ bịt tai, làm giảm đi uy lực của tiêu Xạ Hồn do chính lão Phi Thiên Ma phát động! Số còn lại nhất định phải chịu khổ đốn trăm bề! Vì thế, khi chỉ có một ít người xuất hiện, tại hạ biết vậy là chỉ có một ít đã dùng nội công tống xuất Xạ Nguyên Châm! Và những người còn lại, hà, kể như được cứu là nhờ La cô nương! Không hiểu chư vị có chịu tha thứ những lầm lỡ trước kia của La cô nương? Mọi người nhìn nhau. Sau cùng Lâm Tất Thắng đồng dặc lên tiếng:
- Như mọi người đã lên bàn định, thiếu hiệp hiện là minh chủ võ lâm! Lời của minh chủ là nghiêm lệnh, chuyện này không cần phải bàn lại! Định Hoàng còn đang ngơ ngác vì lời nói quá bất ngờ này, Tây Môn Tuyết bỗng nói thêm một câu:
- Tỷ phu cần gì hỏi một câu quá thừa? Nếu không tha thứ cho La tỷ tỷ, tỷ phu nhìn xem, Nguyệt tỷ đâu để gì đại lượng và thuận lòng nhận La tỷ tỷ cùng chia xẻ một phu quân là tỷ phu? Tây Môn Nguyệt đỏ mặt:
- Tuyết muội sao lại lảm lời? Tây Môn Quyền bật cười:
- Không lảm lời, không lảm lời! Hoá ra ngay khi giang hồ yên tĩnh, lão đây cùng một lúc nhận đến hai tiểu tề! Ha...Ha...Đến lượt Tây Môn Tuyết đỏ mặt, phải nép sát vào Nam Cung Hải! Còn La Nhược Phi và Tây Môn Nguyệt cứ nhìn mãi Định Hoàng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-thien-ma>